Philip K. Dick
substanţa M
1
A fost odată un tip care îşi scutura gângăniile din păr cât era ziua de lungă. Doctorul i-a spus că în părul lui nu era nici urmă de gângănii. După ce a petrecut, una după alta, opt ore sub duş, stând sub apă fierbinte şi suportând durerea provocată de gângănii, ieşi şi se şterse, dar tot le mai avea în păr. De fapt, le avea peste tot. Peste o lună, îi ajunseră în plămâni.
Pentru că nu avea nimic de făcut şi nici altceva mai bun la care să se gândească, începu să elaboreze teoria ciclului de viaţă al gângăniilor şi, cu ajutorul enciclopediei Britannica, încercă să stabilească ce anume erau. Acum îi umpluseră casa. Citi despre diferite specii şi, în cele din urmă, le observă şi pe afară, aşa că deduse că erau păduchi de plante. După ce ajunse la această concluzie, nu şi-o mai schimbă niciodată, indiferent ce i-au spus alţii... ca, de exemplu: „Păduchii de plante nu pişcă oamenii."
I-o spuneau pentru că era chinuit de ciupituri neîn- trerupte, îşi cumpără spray-uri Raid, Black Flag şi Yard Guard din reţeaua 7-11, răspândită în toată Cali- fornia. Cel mai bun părea să fie Yard Guard.
Cât despre latura teoretică, îşi dădu seama că ciclul de viaţă al gângăniilor era alcătuit din trei stadii. Mai întâi, erau aduse la el, să-l contamineze, de oameni care nu erau conştienţi de propriul lor rol în procesul de răspândire. Pe aceştia îi numi Purtători. în timpul acestui stadiu, insectele nu aveau fălci sau mandibule (un cuvânt deprins în timpul săptămânilor de studiu academic - o ocupaţie savantă, neobişnuită pentru un tip ca el, care repara saboţi de frână într-un atelier de depanare şi vulcanizare). Aşadar, Purtătorii nu simţeau nimic. Obişnuia să stea în cel mai îndepărtat colţ al sufrageriei sale, uitându-se la diferiţii Purtători care intrau - pe cei mai mulţi îi ştia de câtva timp, dar pe unii nu-i cunoştea - acoperiţi de păduchii de plante aflaţi în stare latentă. Cum s-ar spune, zâmbea pentru sine, ştiind că persoana respectivă habar n-avea că era folosită de gângănii.
- De ce rânjeşti, Jerry ? întrebau ei.
El zâmbea şi atât.
în stadiul următor, gângăniilor le creşteau aripi sau ceva de genul ăsta. De fapt, nu erau tocmai nişte aripi; erau, oricum, un soi de apendice cu rol funcţional, care le permitea să mişune încoace şi încolo - ajungând mai ales la el. Era momentul în care îmbâcseau aerul; for- mau nori în sufragerie şi în toată casa. Pe durata acelui stadiu, se străduia să nu le inhaleze.
Mai presus de toate, îi era milă de câinele său, fiindcă vedea gângăniile sărind pe el, năpădindu-l şi, probabil, strecurându-i-se în plămâni. Câinele suferea la fel de mult ca el sau, cel puţin, aşa îi spuneau aptitudinile sale empatice. Se întreba dacă nu cumva ar trebui să alunge câinele, ca să-l scutească de suferinţe ? Hotărî că nu: câinele era de-acum infectat şi ar fi dus gângăniile cu el pretutindeni.
Uneori, făcea duş împreună cu câinele şi încerca să-l cureţe. Dar nu avea mai mult succes decât cu el însuşi. Suferinţa câinelui îl durea şi se străduia întruna să-l ajute. Dintr-un anumit punct de vedere, chinurile mute ale animalului care nu se putea plânge erau partea cea mai cumplită.
- Ce naiba faci toată ziua sub duş împreună cu afurisitul ăsta de câine ? îl întrebă o dată prietenul său Charles Freck, care îl surprinse într-un astfel de moment.
- Trebuie să-l scap de păduchii de plante, spuse Jerry.
îl scoase pe Max, câinele, de sub duş şi începu să-l şteargă. Charles Freck îl urmări împietrit în timp ce îi freca blana cu o loţiune pentru nou-născuţi, apoi cu talc. Flacoanele cu spray insecticid, sticlele cu talc şi loţiunile pentru bebeluşi ori pentru întreţinerea pielii erau stivuite sau aruncate prin toată casa. Cele mai multe dintre ele erau goale, fiindcă acum folosea zilnic, din ce în ce mai multe.
- Nu văd nici un păduche de plante, spuse Charles. Ce-i ăla ?
- Ceva care, în cele din urmă, te ucide, zise Jerry. Asta-i un păduche de plante. îi am în cap, pe piele şi în plămâni, iar blestemata de durere e insuportabilă. O să fiu nevoit să mă duc la spital.
- Cum se face că eu nu-i pot vedea ?
Jerry lăsă jos câinele, pe care îl înfăşurase într-un prosop, şi îngenunche pe covorul scămoşat.
- O să-ţi arăt unul, zise.
Covorul era plin de păduchi; săreau peste tot, înainte şi înapoi, care mai de care mai sus. îl căută pe cel mai mare, pentru că oamenilor le era greu să-i vadă.
- Adu-mi o sticlă sau un borcan de sub chiuvetă, spuse. O să-l astupăm cu un capac şi pe urmă o să-l pot lua cu mine la doctor, să-l studieze.
Charles Freck îi aduse un borcan gol de maioneză. Jerry căută îndelung şi, în final, dădu peste un păduche care sări mai mult de un metru în sus. Avea peste doi centimetri şi jumătate lungime. îl prinse, îl puse cu grijă în borcan şi înşuruba capacul. Apoi îl ridică, triumfător.
- îl vezi ? zise.
- Daa, răspunse Charles Freck, holbându-se la borcan. Ce mare e! Uau!
- Ajută-mă să găsesc mai mulţi, ca să-i vadă docto- rul, spuse Jerry, ghemuindu-se din nou pe covor cu borcanul alături.
- Desigur, zise celălalt şi aşa şi făcu.
După o jumătate de oră, aveau trei borcane pline cu gângănii. Deşi era un novice, Charles le găsi pe cele mai mari.
Era în miezul zilei, în iunie 1994. Se aflau în Cali- fornia, într-o zonă cu case de plastic ieftine, dar trainice, abandonate cu multă vreme în urmă de conformişti, cum erau numiţi cei care nu luau droguri. Ca să nu pă- trundă lumina înăuntru, Jerry acoperise ferestrele cu o vopsea metalizată. încăperea era luminată de o lampă polarizată, în care înşurubase nişte proiectoare. Le ţi- nea aprinse zi şi noapte, anulând pentru el şi prietenii lui scurgerea vremii. îi plăcea asta. îi plăcea să scape de timp. în felul acesta se putea concentra fără întreru- pere asupra lucrurilor importante. Ca, de exemplu: doi oameni îngenuncheaţi pe un covor scămoşat, cu- legând gângăniile una după alta şi umplând cu ele borcan după borcan.
- Ce căpătăm pentru ele? întrebă Charles Freck mai târziu, în cursul aceleiaşi zile. Adică, doctorul ne dă o gratificaţie sau ceva de genul ăsta? O recom- pensă ? Ceva mangoţi ?
- îl ajut să găsească un tratament împotriva lor, spuse Jerry.
Durerea continuă devenise insuportabilă. Nu se obişnuise deloc cu ea şi ştia că nici n-avea să se obişnu- iască vreodată. Avea o poftă nestăvilită să se bage din nou sub duş. Era o dorinţă mai puternică decât el.

- Ştii ce, omule, bolborosi, cât timp mă duc eu să mă piş, tu continuă să le aduni, tot aşa, în borcane.
O luă către baie.
- OK, zise Charley, împleticindu-se pe picioarele lui lungi în timp ce se avânta spre un borcan, cu palmele făcute căuş. însă, ca un fost veteran ce era, reuşi să-şi controleze bine muşchii şi ajunse la destinaţie. Apoi spuse, pe neaşteptate: Ei, Jerry, gângăniile astea încep să mă cam sperie. Nu-mi place să rămân singur aici.
Se ridică în picioare.
- Nemernic fricos, făcu Jerry, gâfâind de durere şi oprindu-se în uşa băii.
- N-ai putea...
- Trebuie să mă uşurez!
Trânti uşa şi răsuci robinetele duşului. Apa începu să curgă.
- Mi-e frică să stau aici.
Deşi era evident că Charles Freck ţipa cât îl ţinea gura, abia dacă îi auzea vocea.
- Cară-te dracului! zbieră Jerry drept răspuns, apoi intră sub duş.
La ce naiba sunt buni prietenii ? se întrebă, cu amă- răciune. La nimic, la nimic! La nimic, fir-ar ai naibii!
- Afurisiţii ăştia pişcă ? urlă Charles din dreptul uşii.
- Da, pişcă, spuse Jerry, frecându-şi părul cu şampon.
- Aşa mă gândeam şi eu. Tăcere. Pot să mă spăl pe mâini ca să scap de ei şi să aştept să termini ?
Laşul, gândi Jerry, cu o furie plină de amărăciune. Nu zise nimic, ci pur şi simplu continuă să se spele. Ticălosul nu merita să i se răspundă... Nu-i dădu nici o atenţie lui Charles Freck, concentrându-se doar asupra lui însuşi. Asupra nevoilor lui cruciale, presante, cum- plite, imperioase. Nu avea timp, nici un pic de timp; asemenea lucruri nu puteau fi amânate. Orice altceva era pe planul doi. în afară de câine. Se întrebă ce făcea Max, câinele.
Charles Freck telefona cuiva despre care ştia că are marfă.
- Poţi să-mi dai vreo zece doze de moarte ?
- Dumnezeule, nu mai am nimic. Şi eu sunt în cău- tare. Anunţă-mă dacă faci rost de ceva, mi-ar prinde bine şi mie.
- Sunt probleme cu aprovizionarea ?
- Cred că au fost nişte razii.
Charles Freck puse receptorul în furcă şi ieşi din ca- bină; nu-ţi foloseşti niciodată telefonul de acasă ca să cauţi marfă. Una dintre plăsmuirile sale începu să i se deruleze în minte în timp ce se târa posomorât înapoi, către locul unde îşi parcase Chevroletul. în fantezia asta, mergea cu maşina spre farmacia Thrifty, iar ăia aveau o vitrină imensă, plină cu moarte lentă: flacoane şi cutii cu moarte lentă, borcane şi căzi, şi cazane, şi li- ghene cu moarte lentă, milioane de capsule şi de tablete, şi de doze de moarte lentă, moarte lentă amestecată cu amfetamina şi cu heroină, şi cu barbiturice, şi cu psi- hedelice... Erau de toate. Şi o reclamă imensă: AICI,
CREDITUL DUMNEAVOASTRĂ E VALABIL. Ca să nu mai pomenim de: PREŢURI FOARTE, FOARTE MICI, CELE MAI MICI DIN ORAŞ.
Dar, în realitate, la Thrifty n-aveau niciodată mai nimic: piepteni, flacoane cu uleiuri minerale, spray-uri deodorante, numai rahaturi de astea. Dar fac pariu că în farmacia din spate, unde nu intră nimeni, ţin sub cheie moarte lentă în stare pură, nealterată şi nepor- ţionată, se gândi în timp ce părăsea parcarea, intrând în traficul după-amiezei de pe bulevardul Harbor. Un sac de vreo douăzeci şi trei de kilograme.
Se întrebă când şi cum descărcau cei de la farmacia Thrifty sacul cu douăzeci şi trei de kilograme de substanţă M: îl primeau în fiecare dimineaţă şi putea să fi venit de oriunde - Dumnezeu ştie, poate din Elveţia sau poate de pe o planetă locuită de o rasă înţeleaptă. Poate că livra- rea se făcea într-adevăr devreme, sub pază înarmată şi cu omul legii supraveghind totul cu înfăţişarea celui care are o armă laser - aşa cum procedează el întotdeauna. Fac una cu pământul pe oricine ar încerca să-mi fure porţia de moarte lentă, îşi imagină el ce gândea omul legii.
Poate că substanţa M e un ingredient aflat în toate medicamentele permise care sunt bune de ceva, cugetă. Câte un strop ici şi colo, conform unei formule secrete, cunoscute numai şi numai de producătorul din Germa- nia sau din Elveţia, care o inventase. Dar, în realitate, el ştia mai bine cum stăteau lucrurile: autorităţile îi lichi- daseră sau îi băgaseră la pârnaie pe toţi cei care vindeau, transportau sau foloseau substanţa. în cazul ăsta, farma- cia Thrifty - ca toate milioanele de farmacii Thrifty - ar fi trebuit distrusă sau scoasă din afaceri, sau penali- zată cumva.
Farmacia Thrifty intrase în afaceri ilicite. Oricum, cum să distrugi o reţea de farmacii mari ? Sau cum să te descotoroseşti de ele ?
Pur şi simplu, nu mai aduc decât marfă obişnuită, se gândi, văzându-şi de drum. Se simţea groaznic pentru că nu mai avea în ascunzătoare decât trei sute de tablete de moarte lentă. Erau îngropate în curtea din spate, sub camelia lui - cea hibridă, care făcea flori mari, superbe, dacă nu dădea gerul în primăvară. Mai am provizii nu- mai pentru o săptămână, se gândi. Şi dacă pe urmă nu mai pot face rost ? Rahat. Să presupunem că toată lu- mea din California şi cei din Oregon îşi termină rezer- vele în aceeaşi zi, cugetă. Uau.
în gând i se înşiruia un scenariu cumplit, întot- deauna fascinant, un scenariu pe care îl derulau toţi to- xicomanii : întreg vestul Statelor Unite îşi termina stocul în acelaşi timp şi toţi intrau în colaps în aceeaşi zi, probabil într-o duminică, la ora şase dimineaţa, când conformiştii se îmbrăcau ca să meargă la nenorocita lor de rugăciune.
Scenariu: Prima Biserică Episcopală din Pasadena, la ora opt şi jumătate dimineaţa, în duminica crahului.
- Dragi enoriaşi, de data aceasta să ne rugăm Dom- nului cerându-i să se aplece asupra chinurilor celor care se zvârcolesc, învinşi, în paturile lor.
- Da, da.
Congregaţia era de acord cu preotul.
- Dar înainte ca El să intervină dăruindu-le o nouă rezervă de...
Era evident că un negru-cu-alb observase ceva la fe- lul în care Freck îşi conducea maşina, dar el nu băgase nimic de seamă. Maşina poliţiei îşi părăsise locul din parcare şi acum mergea paralel cu el, deocamdată fără faruri aprinse şi sirenă, dar...
Poate că nu ţin bine direcţia sau ceva de genul ăsta, se gândi. Al naibii nenorocit de sticlete umblător, m-a văzut încurcând lucrurile. Mă întreb ce-oi fi făcut.
POLIŢAIUL: Bun, cum vă numiţi ?
- Care e numele meu? (NU MĂ POT GÂNDI LA NUME.)
- Nu ştii cum te cheamă ? îi făcu un semn celuilalt sti- clete din maşina poliţiei. Tipul ăsta e ameţit de-a binelea.
Charles Freck, din fantezia-de-coşmar inspirată de imaginea negrului-cu-alb mergând paralel cu el:

- Nu mă-mpuşcaţi aici! Măcar duceţi-mă la secţie şi împuşcaţi-mă acolo, nu în văzul lumii.
Ca să supravieţuieşti în statul ăsta fascisto-poliţie- nesc, gândi, trebuie să fii întotdeauna în stare să spui un nume, numele tău. De fiecare dată. Dacă nu poţi pri- cepe cine naiba eşti, le-ai dat primul semn de care au ne- voie ca să constate dacă eşti drogat.
Trebuie să opresc în prima parcare, se hotărî, să mă optesc de bună voie, înainte să-mi facă ei semn cu farurile sau altcumva şi, pe urmă, dacă îşi trag maşina lângă mine, le spun că am joc la volan sau vreo problemă mecanică. Asta le place grozav, întotdeauna, se gândi. Să te dai bătut în felul ăsta şi să nu-ţi mai poţi vedea de drum. De parcă te-ai arunca la pământ, ca un animal, expunându-ţi organele fragile, neprotejate, de sub centură. O s-o fac. Şi chiar trase pe dreapta, proptindu-se cu roţile în bordură. Maşina sticleţilor trecu pe lângă el.
M-am speriat degeaba, gândi. Acum avea să-i fie greu să intre din nou în traficul foarte aglomerat. Opri motorul. Poate că o să rămân aici o vreme, decise. O să fac o meditaţie alfa sau o să trec prin diverse stadii de alterare a conştiinţei. E posibil, dacă mă uit la puicuţele care se plimbă pe aici. Mă întreb dacă o fac special, ca un spectacol excitant în direct. în loc de alfa, e de prefe- rat excitarea care vine în valuri - mai întâi foarte scurte, apoi mai îndelungate, mai ample, tot mai ample, până depăşesc orice măsură.
Aşa nu ajung nicăieri, îşi dădu seama. Ar trebui să ies de aici, să dau de cineva care mai are rezerve. Tre- buie să-mi fac rost de provizii, altfel în curând o să mă port ciudat, iar pe urmă n-o să mai fiu bun de nimic. Chiar şi acum, stând aşa, lângă bordură... Nu numai că n-o să mai ştiu cine sunt, dar n-o să am habar nici unde mă aflu sau ce se întâmplă cu mine.
Ce se întâmplă? se întrebă pe sine însuşi. Ce zi e as- tăzi i Dacă aş şti, aş afla şi restul; mi-ar veni în minte totul, pas cu pas.
Miercuri, în centrul Los Angelesului, în sectorul Westwood. Chiar în faţă, unul dintre uriaşele mall-uri înconjurate de un zid din care ricoşezi ca o minge de cauciuc - dacă n-ai cumva asupra ta o carte de credit pe care s-o introduci în fanta circulară, electronică. Pentru că nu deţinea nici un fel de credit, pentru nici un maga- zin, nu ştia decât din relatările altora cum arată acestea pe dinăuntru. Era vorba, evident, de o întreagă şleahtă care vindea produse pentru conformişti, dar mai ales pentru nevestele lor. Se uită la paznicii înarmaţi, în uni- formă, plasaţi la intrare, unde verificau fiecare per- soană. Aveau grijă ca fiecare bărbat sau femeie care intra să corespundă cărţii de credit pe care o prezenta şi ca aceasta să nu fi fost furată, vândută, cumpărată sau folosită în mod fraudulos. Pe poartă intrau o grămadă de oameni, dar îşi închipui că mulţi nu voiau decât să se uite. La ora asta a zilei, cei care au bani sau vor cu adevărat să cumpere nu pot fi atât de numeroşi, reflectă. E devreme, abia a trecut de două. Noaptea, atunci era momentul. Toate magazinele erau luminate. Din stradă putea - toţi fraţii şi toate surorile puteau - vedea lumi- nile, ca o ploaie de scântei, ca un parc de distracţii pen- tru copiii care nu mai sunt copii.
Pe latura mall-ului unde se afla el erau magazine în care nu se cereau cărţi de credit, fără paznici înarmaţi şi fără preţuri prea mari. Magazine utilitare: unul de pan- tofi şi unul de televizoare, o brutărie, un atelier de re- paraţii pentru mărunţişuri, o spălătorie automată. Urmări cu privirea o fată îmbrăcată cu o vestă scurtă din plastic şi cu pantaloni mulaţi, care hoinărea dintr-o prăvălie în alta. Avea păr frumos, dar nu-i putea zări faţa, să vadă dacă era atrăgătoare. Nu arată rău, gândi. Fata se opri o vreme în faţa unei vitrine în care erau ex- puse obiecte confecţionate din piele. Studia o geantă cu franjuri, o putea vedea privind-o cu atenţie, agitându-se, făcându-şi planuri în privinţa ei. Pariez că se duce înăuntru şi le cere să i-o arate, se gândi.
Fata intră în magazin, aşa cum îşi închipuise.
Prin mijlocul mulţimii de pe trotuar se apropie o altă fată, într-o bluză cu volănaşe, cu tocuri înalte, păr ar- gintiu şi cam prea fardată. încearcă să pară mai matură decât este, se gândi. Probabil că n-a terminat încă liceul. în urma ei nu mai venea nimeni care să merite atenţie, aşa că deschise torpedoul şi scoase un pachet de ţigări, îşi aprinse una şi dădu drumul la radioul din maşină, pe un post de muzică rock. Cândva, avuse un casetofon stereo, dar într-o zi, fiind afumat, uitase să-l ia cu el în casă când îşi încuiase maşina. Bineînţeles că i-l furaseră. Cu asta te alegi când eşti neglijent, îşi spusese şi aşa se făcea că acum avea doar un radio de două parale. într-o bună zi, aveau să i-l ia şi pe ăsta. Dar ştia de unde să facă rost de altul, folosit, pentru o nimica toată. Oricum, maşina putea ajunge oricând la fiare vechi: segmenţii de ungere erau făcuţi praf şi compresia era la pământ. Evi- dent că arsese şi o supapă - într-o noapte, când se întor- cea acasă pe şoseaua principală, cu o grămadă de marfă
de bună calitate. Uneori, când dădea lovitura, devenea paranoic - nu atât din cauza sticleţilor, cât în privinţa altor drogaţi care l-ar fi putut jefui. Drogaţi disperaţi din cauza abstinenţei, năuci şi nemernici.
O fată care se apropia îi atrase atenţia. Păr negru, dră- guţă, mergând agale; purta o bluză despicată până în talie şi pantaloni albi de dril, spălaţi în nenumărate rânduri. Ei, o cunosc, îşi spuse. E prietena lui Bob Arctor. E Donna. Deschise uşa maşinii şi coborî. Fata îl zări, dar îşi văzu de drum. El o urmă.
Crede c-am pus ochii pe fundul ei, îşi spuse, stre- curându-se prin mulţime. Cât de lesne prindea viteză! Abia dacă o mai zărea, când ea se uită înapoi. O figură hotărâtă, calmă... îi văzu ochii mari, care îl cântăreau, îşi calculă viteza şi se întrebă dacă o putea ajunge. Nu în ritmul ăsta, se gândi. Fata ştia într-adevăr cum să se grăbească.
La colţ, toată lumea se opri, aşteptând culoarea verde a semaforului. Maşinile virau în viteză la stânga, dar fata continuă să înainteze cu iuţeală, dar şi cu sobrie- tate, croindu-şi drum prin traficul infernal. Şoferii îi aruncau priviri indignate, dar ea nu părea să observe.
- Donna!
Când apăru culoarea verde, se grăbi să traverseze după ea şi o ajunse. Fata nu o luă la fugă, dar mergea în continuare foarte repede.
- Nu eşti prietena lui Bob ? întrebă el.
Reuşi să treacă în faţa ei, ca să-i studieze chipul.
- Nu, răspunse ea. Nu.
Deodată se îndreptă spre el, direct către el. Bărbatul se retrase, zărind un cuţit scurt aţintit spre stomacul lui.
- Dispari, îi spuse ea cu asprime, fără să slăbească pasul.
- Sunt sigur că tu eşti, zise el. Te-am întâlnit la el acasă.
Cuţitul abia dacă se zărea - o lamă minusculă de metal - dar ştia că e acolo. L-ar fi înjunghiat fără nici o urmă de şovăială şi ar fi plecat mai departe. Continuă să dea înapoi, bombănind. Fata îşi ascundea bine cuţitul şi probabil că nimeni altcineva, nici unul dintre cei care treceau pe lângă ei, nu putea să-l observe. Dar el îl ve- dea: venea exact spre el, pe măsură ce ea se apropia fără să ezite. Pe urmă păşi într-o parte, iar ea îşi urmă calea, în tăcere.
- Iisuse! exclamă el, în spatele fetei.

Ştiu că e Donna, se gândi. Pur şi simplu, nu-şi amin- teşte cine sunt şi că mă cunoaşte. Presupun că-i speriată; se teme să n-o agresez. Trebuie să fii prudent, îşi spuse, când te legi de-o puicuţă ciudată pe stradă; acum toate suni cu ochii-n patru. Li s-au întâmplat prea multe.
Un cuţitaş bizar, cugetă. Puicuţele n-ar fi trebuit să umble cu aşa ceva. Oricare în locul meu i-ar fi răsucit încheietura fără nici un efort, întorcând lama către ea. Şi eu aş fi putut, dacă voiam într-adevăr să-i fac felul.
Rămase locului, simţindu-se cuprins de furie. Ştiu că era Donna, gândi.
Dădu să se întoarcă la maşină, dar realiză că fata se oprise, ieşise din mulţimea trecătorilor şi îl privea în tăcere. Se îndreptă spre ea cu prudenţă.
- într-o noapte, încercă el să-i amintească, eu, Bob şi încă o puicuţă aveam nişte benzi cu bătrânul Simon[1] şi cu Garfunkel[2], iar tu şedeai acolo...
Mai bine de o oră, umpluse capsule cu moarte de bună calitate, una câte una, cu migală. El Primo. Numero Uno: Moarte. După ce terminase, le dăduse fiecăruia câte o capsulă şi ei le înghiţiseră. Toţi, în afară de ea. „Eu le vând doar, spusese. Dacă mă apuc să iau şi eu, îmi înghit toate câştigurile."
- Credeam, zise fata, că ai de gând să mă pui jos şi să mă violezi.
- Nu, spuse el. Mă întrebam doar dacă tu... Ezită. ...Dacă nu vrei cumva să te duc cu maşina. Apoi scu- tură din cap şi întrebă mirat: Aşa, pe trotuar? Ziua-n amiaza mare ?
- Prin cine ştie ce gang... Sau să mă împingi într-o maşină.
- Te cunosc, protestă el. Iar Arctor m-ar ucide pen- tru una ca asta.
- Ei bine, eu nu te-am recunoscut. Făcu trei paşi că- tre el. Sunt cam mioapă.

Notă:
Paul Simon şi Art Garfunkel, interpreţi de muzică rock şi folk (n. tr.).
- Ar trebui să porţi lentile de contact.
Se gândi că avea ochi frumoşi, mari, negri şi calzi. Ceea ce însemna că nu lua heroină.
- Am avut. Dar una mi-a căzut într-un vas cu punci. Un punci tare, la o petrecere. S-a dus la fund şi presupun că cineva şi-a pus-o în pahar şi a băut-o. Sper să fi avut gust bun: era de marcă, m-a costat treizeci şi cinci de dolari.
- Vrei să te conduc cu maşina ?
- O să mi-o tragi în maşină.
- Nu, spuse el. De vreo două săptămâni nici nu pot s-o mai fac. Poate că ăştia au început să amestece dro- gurile cu ceva. Vreo chimicală.
- E o replică deşteaptă, dar am mai auzit-o. Toţi mi-o trag. Sau, mă rog, încearcă s-o facă, se corectă. Aşa-i când eşti gagică. Chiar acum l-am dat în judecată pe un tip, pentru molestare şi viol. Cerem daune penale pentru abuz, în valoare de patruzeci de mii.
- Cât de departe a ajuns ?
- Mi-a pus mâna pe sâni.
- Asta nu face patruzeci de mii.
Se întoarseră împreună la maşina lui.
- Ai ceva de vânzare ? întrebă el. Mi-e rău cu adevă- rat. Sunt efectiv pe drojdie, la naiba, de fapt, dacă mă gândesc mai bine, nu mi-a mai rămas nimic. Măcar câ- teva doze, dacă ai câteva în plus.
- Pot să-ţi fac rost de câteva.
- Tablete, spuse el. Nu mi-o injectez.
- Da, dădu ea din cap, concentrată. Rămase cu pri- virea în pământ. Numai că, vezi tu, în momentul ăsta au devenit o raritate - rezervele s-au epuizat. Probabil c-ai aflat deja. Nu-ţi pot face rost de prea multe, dar...
- Când ? o întrerupse el.
Ajunseră la maşină. El se opri, deschise portiera şi intră. Donna se urcă pe locul din dreapta. Stăteau unul lângă celălalt.
- Poimâine, spuse ea. Dacă pot da de tipul ăsta. Dar cred c-o să dau de el.
Rahat, gândi el. Poimâine.
- Mai curând nu poţi ? Cum ar fi, să zicem, diseară ?
- Mâine, cel mai devreme.
- Cât mă costă ?
- Şaizeci de dolari pentru o sută.
- O, Iisuse, făcu el. Asta-i jecmăneală.
- Sunt superbune. Am mai luat de la el şi înainte: nu e ceea ce cumperi tu de obicei. Crede-mă pe cuvânt, merită. De fapt, prefer să cumpăr marfă de la el decât de la oricine altcineva - când pot s-o fac. N-are întot- deauna. Ia şi el, deci cu siguranţă sunt bune. Şi nu tre- buie să-mi plăteşti în avans. OK ? Am încredere în tine.
- Nu dau niciodată avans, spuse el.
- Uneori n-ai încotro.
- OK, spuse el. Atunci, poţi să-mi faci rost măcar de-o sută ?
încercă să socotească în grabă cât de multe putea că- păta. Probabil că peste două zile putea să salte oferta la o sută douăzeci de dolari şi să obţină de la ea două sute de tablete. Dacă între timp se întâmpla să dea peste o ofertă mai bună, de la alţi tipi care vindeau, atunci putea cumpăra de acolo şi să dea uitării marfa ei. De asta e avantajos să nu plăteşti niciodată avans, plus că nu eşti niciodată jecmănit.
- Ai avut noroc c-ai dat peste mine, spuse Donna în timp ce el pornea maşina, reintrând în trafic. E vorba să mă întâlnesc cu tipul ăsta într-o oră şi cred c-o să ono- reze toate comenzile pe care i le-am găsit... Probabil că ai fost ghinionist până acum. Asta-i ziua ta norocoasă.
îi zâmbi, iar el făcu acelaşi lucru.
- Mi-aş dori să poţi face rost de ele cât mai curând, spuse.
- Dacă reuşesc...
îşi deschise geanta şi scoase o mică agendă şi un pix pe care era gravat BATERII PERFORMANTE, CU SCÂNTEIE.
- Spune-mi cum dau de tine; ţi-am uitat numele.
- Charles B. Freck, zise el.

îi spuse şi numărul de telefon - de fapt, nu era al lui, ci al unui prieten conformist de care se folosea pen- tru astfel de mesaje - iar ea se chinui să-l noteze. Ce greu îi vine să scrie, medita. E încordată şi mâzgăleşte cu încetineală. Pe puicuţele astea nu le mai învaţă mare lucru în şcoală, se gândi. Cât se poate de incultă. Dar atrăgătoare. Abia dacă poate să scrie şi să citească - şi ce dacă? Ceea ce contează la o fată frumoasă sunt sânii.
- Cred că-mi aduc aminte de tine, zise Donna. într-un fel. Totul e în ceaţă, mă refer la noaptea aia. Eu eram pur şi simplu năucă. Tot ce-mi amintesc cu precizie e că pu- neam praful în capsulele alea mici - capsule de librium. Conţinutul original îl aruncaserăm la gunoi. Cred că am scăpat jumate. Vreau să spun, pe podea. îl privi dusă de gânduri, în timp ce el conducea fără să scoată un cuvânt. Pari un tip discret, îi spuse. Şi o să mai vrei să cumperi şi altădată ? Iar mai târziu, o să mai vrei şi altele ?
- Sigur, răspunse, întrebându-se dacă o putea face să lase din preţ la următoarea lor întâlnire. Simţea că, după toate probabilităţile, aşa avea să se întâmple. Oricum ar fi fost, avea numai de câştigat. Asta era: oricum, câştigase.
Fericirea, cugetă el, înseamnă să ştii că ai făcut rost de ceva pilule.
Tot ce se întâmpla afară, oamenii aceia ocupaţi, stră- lucirea soarelui şi orice fel de activitate se scurgeau pe lângă el nebăgate în seamă: era fericit.
Ia te uită peste ce şansă dăduse! Şi asta se întâm- plase - culmea! - pentru că un negru-cu-alb trecuse din întâmplare pe lângă el. O nouă sursă, neaşteptată, de substanţă M. Mai mult de-atât, ce ar fi putut cere de la viaţă ? Acum putea conta pe ea pentru două săptă- mâni. Aproape o jumătate de lună i se aşternea înainte până să ajungă să fie pe moarte sau să moară de-a bine- lea - renunţarea la substanţa M făcea ca cele două să în- semne cam acelaşi lucru. Două săptămâni! Se simţea în al nouălea cer şi, pentru o clipă, trase în piept mirosul excitant al primăverii care pătrundea prin geamurile deschise ale maşinii.
- Vrei să vii cu mine să-l vedem pe Jerry Fabin ? o în- trebă pe fată. îi duc câteva lucruri la Clinica Federală Numărul Trei, unde l-au internat azi noapte. Nu am luat
prea multe deodată, fiindcă sunt şanse să-i dea drumul şi nu vreau să fiu nevoit să car totul după mine, înapoi.
- Ar fi mai bine să nu dau ochii cu el, spuse Donna.
- îl cunoşti ? Pe Jerry Fabin ?
- Jerry Fabin crede că eu am fost prima care l-a in- festat cu gângăniile alea.
- Păduchi de plante.
- Ei, atunci nu ştia ce erau. E mai bine să mă ţin de- parte de el. Ultima dată când l-am văzut a fost de-a dreptul ostil. Are probleme cu zonele lui receptive din creier sau poate că doar mi se pare mie. Dar asta trebuie să fie, dacă ţinem cont de ceea ce scrie acum în broşu- rile guvernamentale.
- Asta se poate reface, nu-i aşa ? întrebă el.
- Nu, răspunse Donna. E o chestie ireversibilă.
- Tipii de la clinică au spus c-or să mă lase să-l văd şi că Jerry ar mai putea lucra câte ceva, ştii... Făcu un gest. Nu e...
Gesticula din nou: îi era greu să transforme în cu- vinte ceea ce voia să spună despre prietenul lui.
- Nu ţi-e afectat centrul vorbirii, nu-i aşa ? făcu Donna, cercetându-l cu privirea. Din - cum îi spune ? - lobul tău occipital.
- Nu, spuse el cu convingere.
- N-ai nimic dereglat? întrebă ea, ducându-şi de- getul la cap.
- Nu, doar că... ştii tu. Mi-e greu să vorbesc despre afurisitele astea de clinici; detest Clinicile Neuro-Afa- zice. Am fost o dată acolo, în vizită la un tip, şi ăla se străduia în zadar să ceruiască podeaua - mi-au spus că nu putea s-o facă, adică nu-şi putea da seama cum tre- buia să procedeze... Ceea ce m-a dat gata a fost că el continua să încerce. Şi nu mă refer la faptul că a încercat
o oră-două: când m-am întors peste o lună, el încă mai încerca. Iarăşi şi iarăşi, exact ca atunci când îl văzusem acolo, la prima mea vizită. Nu-şi dădea seama de ce nu reuşea. îmi amintesc privirea lui. Era convins că-i va ieşi bine dacă şi-ar fi amintit ce anume nu făcea ca lumea. „Unde greşesc ?" îi tot întreba. N-aveai cum să i-o spui. Vreau să zic că i-au spus - ce naiba, i-am spus-o şi eu - dar el tot nu reuşea să priceapă.
- Am citit că zonele receptive din creier pică pri- mele, zise Donna nepăsătoare. Mai ales la cineva care a luat o doză de proastă calitate sau cam aşa ceva, ori poate prea mare. Se uită la automobilele din faţa lor. Uite, e un Porsche din ăla nou, cu două motoare. îl arătă cu degetul, excitată. Uau.
- Am cunoscut un tip care a pornit un Porsche din ăsta fără cheie, spuse. Omul a ieşit pe şoseaua Riverside, a accelerat până la două sute şaptezeci la oră şi l-a făcut praf. Gesticula. A nimerit drept în spatele unui trailer. Cred că nu l-a văzut.
în minte i se derula o altă fantezie: el însuşi la vola- nul unui Porsche, dar observând trailerul - observând toate trailerele - şi fiind remarcat de toată lumea de pe şoseaua Hollywood, la o oră de vârf. Cu toţii se uitau, cu siguranţă, la un tip arătos, înalt, subţire şi lat în umeri, într-un Porsche nou care aleargă cu trei sute do- uăzeci de kilometri la oră, şi toate mutrele sticleţilor se lungeau în urma lui, cu expresii neajutorate.
- Tremuri, spuse Donna, întinzându-se spre el şi punându-i mâna pe braţ. O mână liniştitoare, care îşi făcu imediat efectul. Las-o mai încet.
- Sunt obosit, spuse. Am stat treaz două zile şi două nopţi, numărând gângănii. Numărându-le şi punându-le în sticle. în cele din urmă, am căzut laţi, iar când ne-am
trezit şi am vrut să punem sticlele în maşină - trebuia să le ducem la doctor şi să i le arătăm - nu mai era ni- mic în ele. Erau goale.
Acum se putea simţi dârdâind şi îşi vedea mâinile pe volan - mâinile tremurătoare de pe volanul maşinii, la treizeci şi doi de kilometri la oră.
- Toate nenorocitele alea de sticle, spuse. Goale. Nici o gânganie. Şi pe urmă mi-am dat seama, am înţeles, fir-ar să fie. Mi-am dat seama că-i vorba despre creierul lui, creierul lui Jerry.
Aerul nu mai mirosea a primăvară şi se gândi dintr-o dată că avea urgent nevoie de o doză din sub- stanţa M. Se făcuse mai târziu decât crezuse el sau poate că luase o doză mai mică decât îşi închipuise. Din fericire, avea la el rezerva portabilă - o ţinea în tor- pedo, de multă vreme. începu să caute din priviri un loc de parcare, unde să oprească.
- Mintea îţi joacă feste, spuse Donna cu detaşare. Părea să se fi retras în ea însăşi şi că era cu gândul departe.

Se întrebă dacă nu cumva felul lui dezordonat de a conduce o făcuse să fie mai rezervată. Probabil că da.
Fără voia lui, în minte începu să-i ruleze filmul unei alte fantezii: mai întâi, văzu un Pontiac mare, parcat, cu partea din spate săltată pe un cric. Acesta alunecase şi un puşti de vreo treisprezece ani, cu părul lung, se străduia să împiedice Pontiacul să se rostogolească, strigând, în acelaşi timp, după ajutor. Se văzu pe sine împreună cu Jerry Fabin ieşind în fugă din casă - din casa lui Jerry - şi alergând spre maşină pe aleea împânzită cu cutii de bere. Se repezi la portiera din partea şoferului şi o des- chise, ca să apese repede pedala de frână. Dar Jerry Fabin, numai în pantaloni şi fără pantofi, cu părul flu- turându-i în dezordine - dormise până atunci - Jerry
alegă pe lângă maşină până în spatele ei şi, cu o lovitură de umăr - umărul său gol şi palid, care nu vedea niciodată lumina zilei - îl aruncă pe băiat cât colo. Cricul se curbă şi căzu, rupându-se, cauciucul şi roata se îndepărtară rostogolindu-se, iar puştiul scăpă nevătămat.
- Prea târziu pentru frână, gâfâi Jerry, clipind des şi încercând să-şi îndepărteze din ochi părul urât şi unsu- ros. Nu mai era timp.
- El e teafăr ? zbieră Charles Freck. Inima continua să-i bată cu putere. - Da.
Jerry stătea lângă băiat, cu răsuflarea tăiată.
- Rahat! urlă la el, cuprins de furie. Nu ţi-am spus să aştepţi s-o facem împreună? Iar când un cric alu- necă... Ce naiba, omule, nu poţi să susţii două mii două sute de kilograme!
Chipul i se contorsiona. Băiatul, micul Rattas, arăta jalnic şi tremura spasmodic, simţindu-se vinovat.
- Ţi-am spus-o în atâtea şi-atâtea rânduri!
- Eu m-am dus la frână, explică Charles Freck, şti- ind că idioţenia şi neîndemânarea lui erau la fel de letale ca greşeala băiatului. Era eşecul lui, de om matur, că nu reacţiona aşa cum se cuvenea. însă voia să se justifice cumva, prin cuvinte, aşa cum o făcuse băiatul. Dar acum îmi dau seama... se văicări şi fantezia se întrerupse.
De fapt, era o rederulare, un film documentar, fiind- că îşi amintea exact ziua când se întâmplaseră toate as- tea, mai demult, când locuiau cu toţii împreună. Fusese instinctul sănătos al lui Jerry, altfel Rattas ar fi ajuns sub partea din spate a Pontiacului, cu şira spinării frântă.
Posomorâţi, îşi târşâiră toţi trei picioarele până în casă, fără să se mai obosească să alerge după cauciuc şi după roată, care continuau să se rostogolească.
- Dormeam, murmură Jerry, când intrară în in- teriorul întunecos. E pentru prima dată în ultimele două săptămâni când gângăniile o lasă mai moale, aşa că am putut s-o fac. De cinci zile n-am mai închis un ochi: m-am agitat întruna. Am sperat că s-au dus; că au ple- cat. Am crezut că, până la urmă, s-au dat bătute şi s-au dus în altă parte, poate la vecini, că au părăsit de tot casa. Acum le simt din nou. Am terminat al zecelea spray NU ALUNGĂ PARAZIŢII sau poate al un- sprezecelea... M-au înşelat din nou, aşa cum au făcut toţi ceilalţi.
Vocea îi era slabă; nu era furioasă, ci doar scăzută şi nedumerită. îşi puse mâna pe creştetul lui Rattas, apoi îl sărută zgomotos.
- Copil prost... Când alunecă cricul, pleacă dra- culul de acolo. Lasă baltă maşina. Nu te duce în spate să încerci s-o împingi la loc şi s-o susţii cu corpul tău.
- Dar, Jerry, m-am temut că osia...
- Dă-o naibii de osie. Dă-o naibii de maşină. Trecură toţi trei prin salonul întunecat, iar imaginea momentului de acum trecut pâlpâi şi se stinse pentru totdeauna.

2
- Domnilor din Clubul Leilor din Anaheim, spuse bărbatul de la microfon, în această după-amiază avem o minunată ocazie, pentru că, vedeţi dumneavoastră, Districtul Orange ne-a oferit şansa de a asculta - apoi de a pune şi de a-i pune întrebări - de a asculta, deci, un agent sub acoperire de la Departamentul Local de Poliţie, care se ocupă de narcotice.
Radia, el, bărbatul acela care purta un costum roz dintr-o ţesătură cu fibre încrucişate, o cravată lată, gal- benă, din material sintetic, o cămaşă albastră şi pantofi din imitaţie de piele. Era prea gras şi prea bătrân deo- potrivă, şi chiar din cale afară de fericit fără să fi avut vreun motiv. Sau poate că avea prea puţine...
Privindu-l, agentul sub acoperire de la Narcotice simţea cum i se face greaţă.
- Acum, continuă gazda de la Clubul Leilor, o să observaţi că abia puteţi distinge pesonajul care stă chiar aici, în dreapta mea, pentru că este îmbrăcat cu ceea ce se numeşte un costum difuz, acesta fiind chiar costu- mul pe care îl poartă - şi, de fapt, chiar trebuie să îl poarte - în timpul anumitor, de fapt, a celor mai multe dintre activităţile sale zilnice de om al legii. Mai târziu o să vă explice el însuşi de ce.
Publicul, care reprezenta în toate felurile posibile imaginea în oglindă a însuşirilor gazdei, îşi îndreptă ochii către personajul în costum difuz.
- Odată ce s-a îmbrăcat astfel, bărbatul de faţă - pe care o să-l numim Fred, fiindcă acesta e numele de cod sub care raportează informaţiile pe care le culege - nu poate fi identificat nici după voce, nici măcar după amprenta grafică a acesteia, nici după înfăţişare. Nu-i aşa că arată ca o umbră difuză şi nimic mai mult? N-am dreptate ?
Lăsă un zâmbet larg să i se aştearnă pe chip. Specta- torii, apreciind că omul spusese ceva într-adevăr nos- tim, zâmbiră uşor, fiecare în stilul său.
Costumul difuz era o invenţie a Laboratoarelor Bell, realizat din întâmplare de un angajat pe nume S.A. Powers. Cu câţiva ani înainte, făcuse experienţe cu sub- stanţe dezinhibante care afectau ţesuturile neurale.
într-o noapte, după ce îşi administrase o injecţie intrave- noasă uşor euforică, dar considerată sigură, avuse parte de o scădere dezastruoasă a acidului Gamma-Amino Butiric din creier. Apoi asistase la o cumplită activitate fosfenă proiectată pe peretele dormitorului său, sub forma unui montaj care se derula cu frenezie şi despre care, la vremea respectivă, crezuse că erau picturi mo- derne, abstracte.
Vreme de vreo şase ore, S.A. Powers privise fascinat mii de picturi de Picasso care se înlocuiau una pe alta cu viteza fulgerului, după care fusese maltratat de Paul Klee, căci văzu mai multe tablouri decât pictase acesta în întreaga sa viaţă. Apoi, urmărind cum se perindau cu o viteză îndrăcită operele lui Modigliani, S.A. Powers formulase ipoteza (unii au nevoie de o teorie pentru orice) că rosicrucienii îi transmiteau tablouri prin te- lepatie, probabil intensificând undele cu ajutorul unor microrelee foarte avansate. Ulterior însă, când începură să-l chinuiască creaţiile lui Kandinsky, îşi aduse aminte că astfel de pictori moderni, abstracţi, erau specialitatea muzeului din Leningrad şi hotărî că cei care încercau să ia legătura telepatic cu el erau, de fapt, sovieticii.

Dimineaţa, îşi aminti că scăderea drastică a acidului Gamma-Amino Butiric din creier genera, în mod obiş- nuit, o asemenea activitate fosfenă: nu încerca nimeni să-l contacteze telepatic, cu sau fără amplificare cu mi- crounde. Dar îi veni ideea costumului difuz. în esenţă, proiectul său consta dintr-o lentilă de cuarţ cu multiple faţete, conectată la un computer miniatural în a cărui memorie erau înmagazinate un milion şi jumătate de re- prezentări parţiale ale fizionomiilor unei multitudini de persoane: bărbaţi, femei şi copii. Fiecare variantă era co- dificată şi apoi proiectată în exterior, în toate direcţiile,
pe o membrană foarte groasă, ca un giulgiu suficient de mare ca să înfăşoare un om de dimensiuni medii. Derulându-şi bazele de date, computerul proiecta o infinitate de nuanţe ale ochilor şi părului, toate for- mele şi tipurile de nas, de structuri dentare şi de con- figuraţii al oaselor feţei. întreaga membrană-giulgiu prelua toate caracteristicile fizice proiectate în fiecare nanosecundă, trecând imediat la următoarele. Pentru a spori eficienţa costumului său difuz, S.A. Powers pro- gramase computerul să preia aleatoriu caracteristicile din fiecare set. Iar ca să micşoreze costurile (federalilor le plăcea întotdeauna asta), găsise şi sursa pentru mate- rialul membranei: un produs secundar al unei firme care activa deja în Washington.
în orice caz, purtătorul costumului putea fi oricine, în toate variantele posibile (ajungându-se până la combi- naţii de câte un milion şi jumătate de frânturi de biţi), în decursul fiecărei ore. Nu e nevoie să mai spunem că S.A. Powers stocase în unităţile computerelor caracteristicile propriei sale fizionomii, aşa că, prin permutarea frenetică a tuturor însuşirilor din baza de date, acestea ieşeau la su- prafaţă şi intrau în combinaţii... După calculele lui, pro- priile trăsături se reîmbinau, în medie, o dată la fiecare cincizeci de ani pentru fiecare costum, alocându-li-se su- ficient timp pentru a fi afişate şi, apoi, din nou reasam- blate. Era dezideratul cel mai apropiat de nemurire.
- Să auzim ce ne spune umbra difuză! zise gazda cu voce sonoră şi mulţimea începu să aplaude.
în costumul său difuz, Fred - care de fapt era Robert Arctor - oftă, spunându-şi: E cumplit.
O dată pe lună, un agent sub acoperire de la secţia Narcotice a districtului era desemnat, la întâmplare, să ia cuvântul în faţa unor adunări de capete seci ca
aceea. Azi era rândul lui. Privind publicul, îşi dădu seama cât de mult îi detesta pe conformişti. Credeau că asistă la o chestie grozavă. Zâmbeau. Se distrau.
Poate că, în clipa aceea, nenumăratele componen- tele ale costumului său difuz redau chiar imaginea lui S.A. Powers.
- Dar, ca să fim serioşi măcar o secundă, zise gazda. Bărbatul aici de faţă...
Tăcu, străduindu-se să-şi aducă aminte.
- Fred, spuse Bob Arctor. S.A. Fred.
- Fred, da.
înviorat, amfitrionul îşi reluă discursul, tunând în direcţia publicului.
- Vedeţi, vocea lui Fred e total inexpresivă şi artifi- cială, ca cea a roboţilor coordonaţi de computer de la banca drive-in din centrul oraşului San Diego. Nu ne rămâne în memorie nici o particularitate, exact aşa cum se întâmplă şi când le dă raportul superiorilor săi din districtul Orange, din cadrul Abuzului de Droguri - a, adică din cadrul Programului de Combatere a Abu- zului. Făcu o pauză plină de înţelesuri. Ştiţi, aceşti ofi- ţeri de poliţie îşi asumă nişte riscuri înfiorătoare, pentru că reprezentanţii toxicomanilor au pătruns, aşa cum ştim, cu o măiestrie uimitoare, în cadrul diverselor instituţii de apărare a legii ale întregii noastre naţiuni - sau, conform celor mai informaţi experţi, e foarte posi- bil s-o fi făcut. Aşa că, pentru protecţia acestor bărbaţi dedicaţi cauzei, costumul difuz este necesar.
Aplauze firave pentru costumul difuz. Apoi, pri- viri în expectativă spre Fred, care îi spiona pe toţi prin membrană.
- Dar, în activitatea lui de pe teren, se pregăti gazda să încheie, îndepărtându-se de microfon ca să-i facă loc lui Fred, bineînţeles că nu poartă aşa ceva. Se îmbracă la fel ca dumneavoastră sau ca mine, bineînţeles, în hai- nele hippy ale diverselor grupări şi subculturi în care se infiltrează necontenit.
Cu o mişcare a capului, îl invită pe agent să se ridice şi să se apropie de microfon. Fred - Robert Arctor - mai făcuse asta de şase ori până atunci şi ştia ce trebuie să spună şi la ce să se aştepte: la întrebări idioate, de toate felurile şi în diverse combinaţii, şi la stupiditate opacă. Mai era, în plus, şi timpul său irosit, la care se adăugau, întotdeauna şi de fiecare dată într-o mai mare măsură, propria sa furie şi senzaţia inutilităţii.
- Dacă o să mă vedeţi pe stradă, spuse în microfon, după ce aplauzele se domoliră, o să spuneţi: „Uite un ciudat, un trăsnit drogat." O să fiţi dezgustaţi şi-o să vă îndepărtaţi.
Tăcere.
- Nu arăt ca dumneavoastră, zise. Nu mi-o pot per- mite : viaţa mea depinde de asta.
De fapt, înfăţişarea nu i se deosebea prea mult de a lor. Şi s-ar fi îmbrăcat aşa cum o făcea în fiecare zi, fie că era sau nu vorba despre slujba sau despre viaţa sa. îi plăcea ceea ce purta. Dar discursul său fusese, în gene- ral vorbind, scris de alţii şi i-l puseseră în faţă ca să-l memoreze. Putea schimba câte ceva, dar foloseau cu toţii acelaşi şablon. Fusese introdus cu vreo doi ani în urmă de un şef zelos de departament şi, între timp, de- venise literă de lege.
Aşteptă până când vorbele sale îşi făcură efectul.
- N-o să încep, zise, povestindu-vă ce fac în calitate de ofiţer sub acoperire angrenat în depistarea furnizo- rilor şi, mai ales, a surselor de droguri ilegale de pe stră- zile oraşelor noastre şi de pe holurile din şcolile de aici,
din districtul Orange. Am să vă povestesc - făcu o pa- uză, aşa cum îl învăţaseră la cursul de Relaţii Publice de la Academie - ce anume mă sperie, încheie. Cu asta îi prinse: erau numai ochi şi urechi.
- Zi şi noapte, spuse, mă tem pentru copiii noştri - pentru ai dumneavoastră şi pentru ai mei... Se opri ia- răşi. Am doi, zise. Din nou, linişte mormântală. Mici, foarte mici. Apoi îşi înălţă vocea, cu vehemenţă: Dar nu destul de mici pentru a nu fi atraşi - atraşi în mod calculat, de dragul profitului - de cei care ar putea dis- truge această societate. încă o pauză. încă nu ştim, re- luă imediat, cu mai mult calm, cine anume sunt aceşti bărbaţi - sau, mai degrabă, aceste animale - care ne vânează tineretul, de parcă s-ar afla într-o junglă înde- părtată sau într-o ţară străină, nu într-a noastră. Dez- văluim treptat identitatea furnizorilor de otrăvuri create din amestecul unor mizerii care distrug creierul şi injectate, înghiţite sau fumate zilnic de mai multe milioane de bărbaţi şi femei - sau, mai curând, de cei care au fost cândva bărbaţi şi femei. Dar, în cele din urmă, o spun înaintea lui Dumnezeu, o să-i identifi- căm fără dubiu.
O voce din public:
- Terminaţi-i!

Apoi o alta, la fel de entuziastă:
- Scăpaţi de comunişti! Aplauze reluate de mai multe ori.
Robert Arctor se opri. Se holbă la ei, la conformiştii purtând costume de bună calitate, cravate de bună cali- tate şi pantofi de bună calitate, şi se gândi: Substanţa M nu le poate distruge creierele. Pentru că nu le au.
- Spune lucrurilor pe nume, strigă o voce mai puţin energică, o voce de femeie.
Căutând-o din priviri, Arctor descoperi o cucoană de vârstă mijlocie, nu foarte grasă, cu mâinile încor- date nervos.
- în fiecare zi, spuse Fred - sau, totuna, Robert Arctor - flagelul ăsta face victime printre noi. La sfâr- şitul fiecărei zile, fluxul profiturilor - şi, acolo unde ajung ele, noi...
Se întrerupse. Dintotdeauna, nu reuşise s-o scoată la capăt cu restul frazei, deşi o repetase de un milion de ori, atât la cursuri cât şi în cuvântările anterioare.
în încăperea enormă se aşternuse tăcerea.
- Ei bine, spuse, oricum nu e vorba despre profituri. E altceva. E ceea ce vedeţi că se întâmplă în jurul nostru.
N-au băgat nimic de seamă, observă el. Abandonase discursul pregătit şi făcea digresiuni, pe cont propriu, fără ajutorul băieţilor de la Relaţii Publice din Centrul Civic al Districtului Orange. Oricum, se gândi, care e deosebirea ? Şi ce dacă am făcut-o ? Ce, în realitate, ei chiar nu ştiu sau le pasă cumva ? Conformiştii, cugetă, trăiesc în imensele lor conglomeraţi fortificate de apar- tamente, sunt păziţi de santinele pregătite să deschidă focul asupra fiecăruia si a tuturor toxicomanilor care, cu o faţă de pernă goală în mână, escaladează zidul ca să le fure pianul şi ceasul electric, şi aparatul de bărbierit, şi casetofonul stereo - pe care oricum conformiştii nu le-au plătit - pentru ca astfel să-şi poată face rost de doza injectabilă, de porcăria fără de care s-ar putea să-şi găsească moartea, să moară de-a binelea, să moară fără întârziere, ajunşi la capătul puterilor din cauza durerii şi a şocului abstinenţei.
Dar, medita, atunci când eşti la adăpost, privind afară dintr-un loc sigur, când ai gard electrificat şi paznici înarmaţi, la ce bun să te gândeşti la toate astea ?
- Dacă aţi fi diabetici, spuse, şi n-aţi avea bani pen- tru o doză de insulina, aţi fi capabili să furaţi ca să fa- ceţi rost de ea ? Sau aţi prefera să muriţi ?
Linişte.
în căştile costumului difuz auzi o voce metalică:
- Sunt de părere, Fred, că ai face mai bine să te în- torci la textul pregătit. Chiar te sfătuiesc s-o faci.
- L-am uitat, spuse Fred - sau, totuna, Robert Arctor - în microfonul său din gât.
Nu-l putea auzi decât superiorul lui de la Cartierul General al Districtului Orange, care nu era domnul F., ci, să-i zicem, Hank. Era un superior anonim, care-i fusese desemnat numai pentru acea ocazie.
- Coorect! zise în căşti sufleorul oficial cu voce de ti- nichea. O să ţi-l citesc. Repetă după mine, dar ai grijă să-l faci să sune firesc. O uşoară ezitare, pagini răsfoite. Să ve- dem... în fiecare zi, fluxul profiturilor - şi, acolo unde ajung ele, noi... Despre asta era vorba când te-ai oprit...
- Mă blochez la chestia asta, spuse Arctor.
- ... o să punem curând capăt lucrurilor, iar răsplata o să urmeze cu promptitudine. Şi n-aş vrea, pentru ni- mic în lume, să fiu în locul lor în momentul acela.
- Vrei să ştii de ce mă inhib când ajung la chestia asta ? întrebă Arctor. Pentru că aşa ceva îi face pe oa- meni să se drogheze.
Astea te împing să dezertezi şi să devii toxicoman, se gândi, chestiile de genul ăsta. De-asta renunţi şi pleci. De dezgust.
Apoi însă, îşi privi spectatorii şi înţelese că pentru ei lucrurile stăteau altfel. Aceea era singura metodă prin care îi puteai impresiona. Le vorbea unor imbecili. Unor neghiobi. Problema trebuia pusă aşa cum se proceda în clasa întâi: M vine de la „măr" şi „mărul e rotund".
- M, spuse cu voce tare, adresându-se publicului, vine de la substanţa M. Ceea ce înseamnă „muţenie", „mâhnire" şi „marginalizare", marginalizarea venind de la prietenii care te abandonează şi pe care îi abandonezi, toată lumea abandonează pe toată lumea, izolându-se şi însingurându-se, şi urându-se, şi suspectându-se unii pe alţii. M, adăugă, înseamnă, în cele din urmă, Moarte. Moarte Lentă, aşa o... Se opri. Aşa o numim noi, toxi- comanii. Vocea îi era hârşâită şi tremurătoare. După cum, probabil, ştiţi deja. Moarte Lentă. Din cap până-n picioare. Ei, asta-i tot.
Se întoarse la scaunul său şi se aşeză. în tăcere.
- Ai dat-o-n bară, îi spuse superiorul său, sufleorul. Ne vedem în biroul meu, când te-ntorci. Camera 430.
- Da, făcu Arctor. Am dat-o-n bară.
îl priveau de parcă ar fi urinat în faţa lor, pe scenă. Cu toate astea, nu ştia sigur care era motivul pentru care-l priveau aşa.
Apropiindu-se cu paşi mari de microfon, gazda de la Clubul Leilor zise:
- înainte de discurs, Fred m-a rugat ca acesta să fie, în primul rând, un for dedicat întrebărilor şi răspunsu- rilor, după scurta lui expunere introductivă. Am uitat să menţionez asta. Foarte bine... îşi ridică mâna dreaptă. Cine începe, oameni buni ?
Pe neaşteptate şi cu stângăcie, Arctor se ridică din nou în picioare.
- Se pare că Fred mai are ceva de adăugat, spuse gazda, făcându-i semn să se apropie.
întorcându-se încet la microfon, Arctor vorbi cu capul plecat şi exprimându-se cu claritate.
- Doar atât: nu le daţi cu şutul în fund după ce de- vin dependenţi. Vorbesc de utilizatori, de toxicomani.
Jumătate dintre ei, cei mai mulţi dintre ei şi mai ales fe- tele, n-au ştiut spre ce anume se îndreptau şi nici măcar dacă se îndreptau către ceva. Să ne străduim doar să îm- piedicăm pe oricine, pe oricare dintre noi, s-o ia pe ace- laşi drum. îşi ridică ochii, adresându-le o privire scurtă. Vedeţi, ei, adică ademenitorii, dizolvă nişte capsule de secobarbital într-un pahar cu vin, îi dau unei fete - unei minore - să bea un pahar în care au dizolvat opt sau zece capsule, ea leşină şi apoi îi injectează o doză de mex, adică jumătate heroină, jumătate substanţă M... Se întrerupse. Vă mulţumesc, spuse.
- Cum îi oprim, domnule ? strigă un bărbat.
- Ucideţi-i pe ademenitori, zise Arctor şi se în- toarse pe scaunul său.
Nu avea chef să se ducă la Centrul Civic al Distric- tului Orange, la camera 430, aşa că hoinări pe una din- tre străzile comerciale din Anaheim, inspectând tarabele cu hamburgeri McDonald's şi spălătoriile de maşini, şi staţiile de benzină, şi localurile Pizza Hut, şi alte minunăţii.

Rătăcind astfel fără ţintă pe străzile pline de tot fe- lul de oameni, avea întotdeauna un sentiment ciudat le- gat de propria sa identitate. Aşa cum le spusese în sala de conferinţe tipilor de la Clubul Leilor, pe când îşi scotea costumul difuz, arăta ca un toxicoman, vorbea ca un toxicoman, iar cei din jur îl luau drept toxicoman şi îl tratau ca atare. Alţi toxicomani - Uite-i acolo, se gândi; „alţii", de exemplu - îi spuneau din priviri „pace, frate", dar conformiştii n-o făceau.
îţi pui roba şi mitra unui episcop, medita, şi ieşi cu ea în lume, iar oamenii se pleacă înaintea ta, îşi îndoaie ge- nunchii şi o ţin tot aşa; încearcă să-ţi sărute inelul, dacă
nu cumva sunt gata să te pupe şi-n fund, şi dintr-o dată eşti episcop, ca să spunem aşa. Ce este identitatea ? se în- trebă. Unde începe şi unde se sfârşeşte ea ? Nimeni nu ştie.
Sentimentul că este într-adevăr ceva sau cineva îi era dat peste cap atunci când îl hărţuia câte un om al legii. Când poliţaii în uniformă - patrulele sau, în general, sticleţii, oricare ar fi fost ei - apăreau, de exemplu, după
0 curbă: îşi conduceau maşina cu viteză redusă, îl scru- tau la intimidare, îl măsurau din cap până-n picioare cu priviri intense, tăioase, metalice şi inexpresive în timp ce el îşi vedea de drum, pentru ca apoi - iar asta se întâm- pla mai degrabă des şi, bineînţeles, dintr-o toană a lor - să oprească şi să-i facă semn să se apropie.
- OK, să-ţi vedem actele, spunea poliţaiul, întin- zându-şi mâna în afara maşinii; apoi, pe când Arctor-Fred-Dumnezeu-mai-ştie-cum scotocea cu neîndemânare în portofel, zbiera la el: AI FOST VREO- DATĂ ARESTAT? Sau, ca variantă, mai adăuga şi: PÂNĂ ACUM?
De parcă ar fi fost pe punctul să intre la pârnaie chiar atunci.
- Cu ce-am greşit ? spunea el de obicei - asta dacă
1 se întâmpla să spună ceva.
Cum era de aşteptat, lumea se aduna în jurul lor. Mulţi credeau că fusese prins vânzând droguri prin cine ştie ce unghere. Zâmbeau stânjeniţi şi aşteptau să afle ce urma să se întâmple, cu toate că unii dintre ei - de obicei mexicanii sau negrii, ori cei cu o înfăţişare evidentă de drogaţi - păreau cuprinşi de furie. Dar, în scurt timp, cei cu înfăţişare mânioasă îşi luau seama şi se grăbeau să-şi schimbe expresia cu una impasibilă. Toată lumea ştia că oricine părea furios sau neliniştit - nu se făcea nici o deosebire în privinţa asta - în preajma
poliţailor trebuia să fi avut ceva de ascuns. O ştiau la fel de bine şi oamenii legii şi se povestea că îi hărţuiau fără să stea pe gânduri.
De data asta însă, nu-l deranja nimeni. Aveau o gră- madă de drogaţi în evidenţe; el nu era decât unul din- tre cei mulţi.
De fapt, ce sunt ? se întrebă. Pentru un moment, îşi dori costumul său difuz. Cu el, cugetă, aş fi putut conti- nua să fiu o umbră difuză şi trecătorii, toţi oamenii de pe stradă, ar fi aplaudat. „Să auzim ce ne spune umbra difuză", gândi, amintindu-şi cele întâmplate. Halal me- todă de a fi apreciat! Cum puteau, de exemplu, să fie si- guri că el era umbra difuză care trebuia, şi nu o alta ? Ar fi fost posibil ca înăuntrul membranei să nu, fi fost Fred, ci altcineva sau un alt Fred, iar ei n-ar fi aflat-o niciodată, nici chiar atunci când Fred a deschis gura şi a vorbit. Realmente, nu aveau cum s-o ştie. N-aveau cum s-o afle vreodată. Ar fi putut, de pildă, să fie Al, care pretindea că e Fred. Acolo, înăuntru, s-ar fi putut afla oricine, la fel cum s-ar fi putut să nu fie nimeni. De la Cartierul General al Districtului Orange, vocea ar fi putut fi transmisă către costumul difuz, activat chiar din biroul şefului. în cazul acela, Fred ar fi putut fi orice persoană aflată în ziua aceea, întâmplător, în bi- rou şi care s-ar fi întâmplat să descopere microfonul şi scenariul; sau ar fi putut fi orice combinaţie a tot felul de indivizi stând la birourile lor.
Dar cred că ceea ce am spus în încheiere, gândi, anu- lează ipoteza asta. N-a fost cineva din birou. în fond, tocmai cei aflaţi acolo vor acum să discute cu mine despre asta.
Nu era o discuţie pe care s-o aştepte cu nerăbdare, de aceea continuă să hoinărească şi s-o amâne, umblând peste tot. în sudul Californiei, oriunde te-ai fi dus, nu remarcai nici o diferenţă: peste tot dădeai de acelaşi McDonaldburger, de parcă o bandă circulară s-ar fi rotit în jurul tău în timp ce tu pretindeai că te deplasezi. Aşa că, în cele din urmă, i se făcu foame, intră într-un McDonaldburger şi cumpără un hamburger McDonald's dintre aceia care sunt identici cu cel pe care l-ai cumpă- rat ultima dată şi cu cel pe care l-ai cumpărat penultima oară, şi aşa mai departe, întorcându-te în timp până îna- inte de a te fi născut; despre hamburgerii ăştia, gurile rele - mincinoşii - spun că, oricum, e făcut din pipote de curcan.
Conform reclamei, până atunci vânduseră acelaşi hamburger original de cincizeci de miliarde de ori. Se întrebă dacă i-l vânduseră aceleiaşi persoane. Viaţa din Anaheim, California, era ea însăşi o reclamă repetată la nesfârşit. Nimic nu se schimba; se întindea doar - mai departe, din ce în ce mai departe - ca o revărsare înceată de neon. Existase dintotdeauna un surplus care de multă vreme se perpetua în virtutea inerţiei, de parcă linia automată care producea masiv aceleaşi obiecte se blocase pe poziţia „deschis". Cum a ajuns ţinutul să fie din plastic, se gândi, amintindu-şi bas- mul „Cum a ajuns marea să fie sărată". într-o bună zi, îşi spuse, o să fim obligaţi să vindem întruna ham- burgeri McDonald's, tot aşa cum îi cumpărăm; o să-i vindem încoace şi încolo, de la unul la altul, chiar din camerele noastre de zi. în felul ăsta n-o să mai fim ne- voiţi să ieşim din casă.
Se uită la ceas: două şi jumătate. Era timpul să co- mande, prin telefon, nişte droguri. Donna îi spusese că poate obţine prin intermediul ei chiar şi o mie de ta- blete de substanţă M cu metamfetamină.
Evident că, odată obţinute, le preda la secţia de Abuz de Droguri a Districtului, ca să fie analizate şi apoi distruse - sau orice altceva s-o fi făcut cu ele. Poate că le consumau ei înşişi, aşa cum spunea o altă poveste. Ceea ce era sigur era că nu le cumpăra de la ea cu intenţia de a o aresta pentru trafic de droguri. Deşi luase de multe ori de la ea, nu o arestase niciodată. Nu ăsta era scopul - arestarea vreunui traficant local lipsit de importanţă sau a unei puicuţe care credea că e cool şi formidabil să vinzi droguri. Donna o făcea, uneori, în parcarea magazinului 7-11, în faţa holoscanerului auto- mat pe care poliţia îl pusese în funcţiune acolo, dar reu- şea întotdeauna să dispară. S-ar fi putut spune că nu putea fi arestată niciodată,.indiferent ce ar fi făcut şi de cine ar fi fost supravegheată.
Donna fusese atrasă în acea tranzacţie şi în cele di- nainte pentru ca el să descopere o pistă către furnizorul care o aproviziona. Aşa că achiziţiona de la ea cantităţi din ce în ce mai mari. Iniţial, o convinsese - dacă ăsta era cuvântul potrivit - să-i facă rost de zece tablete. Aşa, ca un serviciu: marfă dată de la prieten la prieten. Mai târziu o făcuse să-i aducă, contra cost, o pungă cu o sută de bucăţi, apoi alte trei pungi. Acum, dacă avea noroc, ar fi putut obţine o mie de bucăţi, adică zece pungi. în cele din urmă, avea să cumpere o cantitate care va depăşi puterea ei economică. Ea nu va avea cum să plătească furnizorului un avans atât de mare, încât să poată obţine atâta marfă câtă voia el. Simţind că-i scapă printre degete un profit însemnat, ea urma să se toc- mească cu el, să insiste ca el

să-i dea un avans măcar pentru o parte din marfă. El va refuza, iar ea nu va putea să-i plătească furnizorului avansul. Timpul avea s-o preseze - chiar şi într-o afacere atât de neînsemnată,
încordarea creşte încontinuu. Toată lumea îşi va pierde răbdarea, iar furnizorul ei, oricine o fi el, avea să ră- mână cu marfa pe cap şi se va înfuria când va vedea că Donna nu mai apare. Aşa că, în final, dacă totul va merge cum trebuie, ea urma să se retragă, spunându-le, lui şi furnizorului: „Uite ce e, ar fi mai bine să trataţi direct unul cu altul. Vă cunosc pe amândoi; sunteţi doi tipi grozavi. Garantez pentru fiecare din voi. O să fixez ora şi locul unde vă puteţi întâlni. Aşa că, Bob, vei cumpăra direct de la sursă, dacă ai de gând să ceri ase- menea cantităţi."
Pentru că, judecând după cantitate, ea îl considera un dealer. Volumul tranzacţiei însă, era asemănător uneia făcute de un intermediar. Donna îşi va închipui că el revinde, obţinând un profit la suta de bucăţi, de vreme ce cumpăra cel puţin câte o mie o dată. Astfel, devenea un intermediar de talia ei urcând către urmă- toarea treaptă a ierarhiei şi ajungând la următoarea per- soană din reţea, pentru ca apoi să avanseze un pas, şi încă unul, pe măsură ce ar fi cumpărat cantităţi din ce în ce mai mari.
în sfârşit - acesta, de altfel, era scopul proiectului - avea să se întâlnească cu cineva aflat pe o poziţie destul de înaltă ca să merite să fie arestat. Cu alte cuvinte, cu o persoană care ştia mai multe, fiind în legătură fie cu pro- ducătorul, fie cu altcineva care ştia provenienţa mărfii.
Spre deosebire de alte droguri, substanţa M prove- nea, după toate aparenţele, dintr-o singură sursă. Era sintetică, şi nu organică, prin urmare era produsă într-un laborator. Putea fi sintetizată, şi chiar fusese, în cadrul experimentelor federale. Dar constituenţii erau, la rândul lor, derivaţi din substanţe complexe, aproape la fel de greu de sintetizat. Teoretic, substanţa M putea
fi obţinută de oricine avea, în primul rând, formula şi, în al doilea, capacitatea tehnologică pentru a pune la punct o fabrică. în practică însă, costurile erau inacce- sibile. Totodată, cei care o inventaseră şi o puseseră pe piaţă o vindeau prea ieftin, concurenţa fiind realmente imposibilă. Iar distribuirea pe scară largă sugera că, dacă exista o singură sursă, aceasta dispunea de o mul- ţime de amplasamente. Probabil că existau o serie de la- boratoare în mai multe puncte-cheie - poate câte unul în preajma fiecărui oraş important din America de Nord şi din Europa, unde era o concentrare majoră de consu- matori de droguri. De ce nu fusese descoperit nici unul dintre acestea era un mister, dar implicaţiile păreau să fie foarte mari, atât în domeniul public cât şi, fără îndo- ială, în cel al serviciilor secrete. Agenţia S.D. - aşa cum o numeau autorităţile, în mod arbitrar - se infiltrase într-o asemenea măsură în organismele care apărau le- gea, pe plan local şi naţional deopotrivă, încât cei care descopereau ceva legat de operaţiunile sale îşi pierdeau, în scurt timp, fie interesul, fie viaţa.
Bineînţeles că mai avea multe alte piste în afară de Donna. în timp, mai făcuse presiuni şi asupra altor in- termediari, cerându-le cantităţi din ce în ce mai mari. Dar ea era pista cea mai uşor de urmat, pentru că era prietena lui - sau, oricum, fiindcă îşi făcea speranţe în privinţa asta. Să-i facă vizite, să vorbească cu ea la te- lefon, să o scoată în oraş sau să o seducă - toate astea erau, în acelaşi timp, şi o plăcere. Reprezenta, într-un fel, linia de minimă rezistenţă. Dacă trebuie să spio- nezi pe cineva şi apoi să prezinţi rapoarte, e de prefe- rat să fie vorba despre oameni cu care te vezi oricum: apar mai puţine suspiciuni şi mai puţine dificultăţi. Şi, dacă nu te vedeai destul de des cu ei înainte de a începe
supravegherea, până la urmă tot trebuie s-o faci. în fi- nal, tot la asta se ajunge.
Intră într-o cabină telefonică şi formă un număr.
Ţârr... ţârr... ţârr...
- Alo, spuse Donna.
Toate telefoanele publice din lume permiteau in- terceptarea convorbirilor. Sau, dacă nu, însemna pur şi simplu că la faţa locului nu ajunsese încă o echipă spe- cializată ca să se ocupe de asta. Convorbirile erau transmise pe cale electronică spre releele de memorare şi, cam o dată la fiecare secundă, o copie tipărită ajun- gea la un ofiţer care putea verifica mai multe telefoane fără să fie nevoit să-şi părăsească biroul. Nu trebuia decât să apeleze, telefonic, rolele de stocare şi, la sem- nal, banda se derula, sărind peste toate părţile neînre- gistrate. Multe convorbiri erau inofensive. Ofiţerul putea să le identifice pe cele care nu dădeau foarte re- pede dovadă de onestitate. Asta era talentul său. Pentru asta era plătit. Iar unii ofiţeri erau mai pricepuţi la treaba asta decât alţii.
Ca urmare, în timp ce el vorbea cu Donna, nu-i as- culta nimeni. înregistrarea urma să apară, cel mai de- vreme, în ziua următoare. Dacă ar fi discutat ceva ilegal ce ar fi sărit în ochi, atunci urmau să fie preluate ampren- tele vocale. Dar ei doi nu aveau de făcut altceva decât să discute cu calm. Dialogul putea fi totuşi recunoscut ca fiind o tranzacţie cu droguri, dar aici intra în scenă un anumit spirit de economie a guvernului: nu merita efor- tul să cauţi prin harababura de amprente vocale şi să-i depistezi de protagoniştii unei tranzacţii ilegale obiş- nuite. Se făceau prea multe în fiecare zi, erau mult prea multe telefoane. Atât el, cât şi Donna ştiau asta.
- Ce faci ? întrebă el.
-OK.
Vocea ei caldă şi răguşită se întrerupse.
- Ce-ţi face cu capul astăzi ?
- Parcă e într-un spaţiu nefast. La pământ. Tăcere, în dimineaţa asta, şeful meu de la magazin m-a pus într-o situaţie neplăcută. Donna era casieriţă într-un mic magazin de parfumuri din Gateside Mall, la Costa Mesa, unde se ducea în fiecare dimineaţă cu automobi- lul ei MG. Ştii ce-a spus ? Despre un client bătrân, cu părul cărunt, care ne-a păcălit cu zece dolari... a spus că a fost vina mea şi că trebuie să îndrept eu lucrurile. O să mi-i taie din salariu. Aşa că am pierdut zece dolari, fără să am, fir-ar al dracului - scuză-mă! - nici o vină.
- Ei, aş putea căpăta ceva de la tine ? spuse Arctor. Ea păru să se îmbufneze. De parcă n-ar fi vrut să-i
dea. Ceea ce era o prostie.
- Câte... cât de multe îţi trebuie ? Nu ştiu.
- Zece, zise el.
După cum conveniseră, unu însemna o sută. Deci era vorba despre o cerere de o mie.
Atunci când înţelegerile se făceau prin intermediul comunicaţiilor publice, ascunderea unei tranzacţii im- portante în spatele uneia mărunte era o mască destul de bună. Dacă era vorba despre asemenea cantităţi mici, puteau să facă afaceri la nesfârşit fără ca autorităţile să manifeste vreun interes. Altfel, brigăzile de la Narco- tice ar fi trebuit să descindă în fiecare moment al zilei în apartamente şi în case, întorcând cu susul în jos fie- care stradă şi fără să realizeze mare lucru.
- Zece, mormăi Donna, iritată.

- Mi-e într-adevăr rău, zise el, mai degrabă ca un consumator oarecare decât ca un traficant. îţi plătesc mai târziu, după ce le primesc.
- Nu, răspunse ea cu voce inexpresivă. Ţi le aduc gratis. Zece. Acum, fără îndoială, făcea speculaţii, între- bându-se dacă el era sau nu dealer. Probabil că era. Zece. De ce nu ? Ce zici, e bine de azi în trei zile ?
- Mai curând nu poţi ?
- Astea sunt...
- OK, zise el.
- Ţi le aduc.
- La ce oră ?
Ea făcu un calcul.
- Să zicem că în jur de ora opt seara. Ei, vreau să-ţi arăt o carte pe care am căpătat-o - a uitat-o cineva în magazin. E grozavă. E despre lupi. Ştii ce fac lupii ? Ce face masculul? Când îşi învinge adversarul, nu-l omoară: face pipi pe el. Pe bune! Rămâne locului, se pişă pe rivalul învins şi pe urmă pleacă. Asta-i tot. Cel mai adesea se luptă pentru teritoriu. Şi pentru dreptul de a şi-o trage. Ştii tu...
- Eu m-am pişat pe nişte oameni acum câtva timp, spuse Arctor.
- Vorbeşti serios ? Cum s-a-ntâmplat ?
- Metaforic, zise el.
- Nu în modul obişnuit ?
- Adică, făcu el, le-am spus... Se întrerupse. Vorbea prea mult; amesteca lucrurile. Iisuse, îşi zise. Tipii ăştia, continuă, un fel de motociclişti, înţelegi?... De lângă Foster's Freeze. Treceam pe acolo şi ei au zis ceva urât. Aşa că m-am întors şi am spus ceva de genul...
Pe moment nu-i veni nimic în minte.
- Mie poţi să-mi povesteşti, spuse Donna, chiar dacă e foarte scârbos. Trebuie să fii foarte scârbos cu motocicliştii ăştia, altfel nu te faci înţeles.
El zise:
- Le-am spus că mai degrabă călăresc o scroafă de- cât o motocicletă. Oricând.
- Nu m-am prins.
- Păi, o scroafă e o tipă care...
- O, da. OK, acum am înţeles. Dezgustător.
- Ne vedem la mine, aşa cum ai spus, zise el. La revedere.
Dădu să închidă telefonul.
- Pot să aduc cartea despre lupi şi să ţi-o arăt ? E de Konrad Lorenz. Pe coperta de pe spate, acolo unde se dau explicaţii, scrie că a fost cea mai însemnată perso- nalitate din lume în domeniul lupilor. A, da, şi încă ceva. Ambii colegi de cameră ai tăi au venit azi la ma- gazin, Ernie nu-ştiu-cum şi Barris. Te căutau pe tine...
- în legătură cu ce ? întrebă Arctor.
- Cefalocromoscopul tău, care a costat nouă sute de dolari şi căruia îi dai drumul întotdeauna când ajungi acasă... Ernie şi Barris tot bâlbâiau ceva despre el. Ziceau că au încercat să-l folosească astăzi şi n-a mers. Nici o culoare, nici o mostră cefalică, absolut nimic. Aşa că au luat trusa de scule a lui Barris şi i-au deşurubat capacul de la fund.
- Ce naiba tot spui ? făcu el indignat.
- Şi au zis că cineva îl stricase. Sabotat. Fire tăiate şi o grămadă de alte chestii bizare - ştii, lucruri ciudate. Componente scurtcircuitate şi sfărâmate. Barris a spus că o să încerce.....
- Mă duc direct acasă, zise Arctor şi închise. Prima mea proprietate, se gândi, cu amărăciune. Şi o cârpăceşte idiotul ăla de Barris. Dar nu mă pot duce acasă acum, realiză. Trebuie să trec pe la Noua-Cale, să văd ce se petrece pe acolo.
Era sarcina lui. Vrând-nevrând.
Şi Charles Freck se gândise să viziteze Noua-Cale, atât de tare îl afectaseră halucinaţiile lui Jerry Fabin.
Stătea lângă Jim Barris, în cafeneaua Fiddler's Three, şi îşi pierdea timpul mâncând îmbufnat o go- goaşă cu glazură de zahăr.
- E o decizie dificilă, spuse. Acolo fac dezintoxicare. Te păzesc zi şi noapte, aşa că nu prizezi nimic şi nu-ţi in- jectezi nimic în braţ. Dar nici nu-ţi dau nimic, niciodată. Ceva prescris de vreun doctor. Valium, de exemplu.
Chicotind, Barris îşi studie pateul lichefiat din faţa sa: o imitaţie topită de brânză şi carne sintetică de vacă, pe o felie de pâine specială, naturală.
- Ce fel de mâncare e asta ? întrebă.
- Uită-te în meniu, răspunse Charles Freck. Dau explicaţii.
- Dacă te duci acolo, zise Barris, o să-ţi provoace nişte simptome cu ajutorul fluidelor de bază din corpul tău, mai ales ale celor din creier. E vorba despre cateco- lamine, cum ar fi noradrenalina şi serotonina. Uite cum funcţionează: substanţa M, ca de fapt toate drogurile care dau dependenţă, dar asta mai mult decât oricare alta, interacţionează cu catecolaminele la nivel subcelular. Se petrece o contraadaptare biologică definitivă, într-un anumit sens. înghiţi o bucată uriaşă din jumătatea dreaptă a pateului său topit. Credeau că asta se întâm- plă doar cu narcoticele alcaloide, cum e heroina.
- Nu-mi injectez niciodată heroină. E depresivă. Chelneriţa, drăgălaşă şi sexi în uniforma ei galbenă, cu sâni obraznici şi părul blond, veni la masa lor.
- Bună, spuse. E totul în ordine ? Charles Freck privi în sus cu teamă.
- Te cheamă Patty[1] ? o întrebă Barris, făcându-i semn lui Charles Freck că fata era a-ntâia.
- Nu. Arătă către ecusonul de pe sânul ei drept. Beth. Mă întreb cum îl cheamă pe sânul ei stâng, se gândi Charles Freck.
- Chelneriţa care ne-a servit ultima dată se numea Patty, spuse Barris, măsurând-o fără nici un fel de jenă. La fel ca sandvişul.
- Trebuie să fi fost o Patty care se deosebea de sandviş. Cred că numele ei se scrie cu i.
- Totul e super, spuse Barris.
Charles Freck îşi putea vedea gândurile derulân- du-i-se într-un balon pe deasupra capului, unde Beth îşi scotea hainele şi suspina, invitându-l la o partidă de sex.
- Nu şi în ceea ce mă priveşte, spuse. Am o mulţime de probleme pe care nu le are nimeni altcineva.

- Le au mult mai mulţi oameni decât îţi închipui, făcu Barris, cu voce mohorâtă. Trăim într-o lume a bo- lilor şi e din ce în ce mai rău.
Deasupra capului celuilalt, în balonul lui cu gân- duri, era din ce în ce mai rău.
- Vreţi să comandaţi ceva la desert ? întrebă Beth, coborându-şi privirea către ei cu un zâmbet.
- Cum ar fi ? se interesă bănuitor Charles Freck.
- Avem tartă cu fragi şi tartă cu piersici proaspete, spuse Beth surâzând, pe care le facem chiar noi, aici.
- Nu, nu vrem nici un fel de desert, zise Charles Freck. Chelneriţa plecă.
- Astea-s pentru cucoane în vârstă, îi spuse lui Barris, tartele astea cu fructe.

Notă:
[1] Pateu sau plăcinţici, în lb. engleză (n. tr.).

- Ideea de a te duce la dezintoxicare, zise Barris, te nelinişteşte. Asta-i o manifestare a simptomelor in- tenţionat negative, frica asta a ta. Sunt drogurile pe care le iei, te ţin departe de Noua-Cale şi te împiedică să scapi de ele. Vezi tu, toate simptomele sunt intenţio- nate, indiferent dacă sunt pozitive sau negative.
- Rahat, nu se poate, murmură Charles Freck.
- Cele negative se manifestă ca nişte dorinţe aprige, generate în mod deliberat de întregul organism ca să-l forţeze pe posesorul lui - care, în cazul ăsta, eşti tu - să caute nebuneşte...
- Primul lucru pe care îl fac când te duci la Noua-Cale, spuse Charles Freck, e să-ţi taie scula. Ca o lecţie suplimentară. Pe urmă, de acolo o iau în toate direcţiile.
- Următoarea e splina, spuse Borris.
- Ce fac, îţi taie ?... Ce face chestia asta, splina ?
- Te ajută să digeri mâncarea.
- Cum?
- Eliminând celuloza din ea.
- Şi presupun că, după aia...
- Numai mâncăruri fără celuloză. Fără frunze şi fără lucerna.
- Şi cât timp poţi s-o duci în felul ăsta ?
- Depinde de comportamentul tău, spuse Barris.
- Câte spline are un om obişnuit ? Ştia că, de obicei, erau doi rinichi.
- Depinde de greutate şi de vârstă.
- De ce ?
Charles Freck se simţea pătruns de suspiciuni.
- Unei persoane îi cresc mai multe spline de-a lun- gul anilor. Până când împlineşte optzeci...
- îţi baţi joc de mine.
Barris râse. întotdeauna a avut un râs straniu, se gândi Charles Freck. Un râs ireal, ca zgomotul făcut de ceva care se sparge.
- De ce te-ai hotărât, îl întrebă imediat Barris, să te apuci de terapie într-un centru de dezintoxicare ?
- Jerry Fabin, răspunse el.
- Jerry e un caz special, zise Barris, schiţând un gest de lehamite. L-am văzut o dată clătinându-se pe pi- cioare şi căzând, umplându-se tot de rahat, fără să aibă habar unde se află şi încercând să mă facă să cercetez ce otravă luase - cel mai probabil, sulfat de taliu... Se fo- loseşte în insecticide şi pentru stârpirea şobolanilor. I-a copt-o cineva, îi plătea o poliţă. Mă puteam gândi la zece toxine şi otrăvuri diferite care...
- Mai e şi un alt motiv. Iar mi s-au împuţinat rezer- vele şi nu pot să mai suport să rămân pe drojdie fără să ştiu dacă o să mai fac dracului vreodată rost de altele.
- Păi, nu putem fi siguri nici c-o să mai vedem vre- odată un răsărit de soare.
- Dar, rahat... Mi-au rămas atât de puţine că nu mai e decât o chestiune de zile. Şi, totodată... Am impresia că cineva mă fură. Nu se poate să le termin atât de repede; cineva îmi şterpeleşte din nenorocita aia de ascunzătoare.
- Câte tablete iei într-o zi ?
- E greu să-mi dau seama. Dar nu prea multe.
- Toleranţa faţă de drog creşte, ştii tu.
- Da, sigur, dar nu în halul ăsta. Nu mai suport să rămân aşa, pe drojdie. Pe de altă parte... Căzu pe gân- duri. Cred că am găsit o nouă sursă. Puicuţa aia, Donna. Donna nu-ştiu-cum.
- A, prietena lui Bob.
- Iubita lui, zise Charles Freck, dând aprobator din cap.
- Nu, n-a ajuns niciodată în chiloţii ei. încă se străduieşte.
- E demnă de încredere ?
- în ce sens ? Pentru tăvăleală sau ?...
Barris gesticula: îşi duse mâna la gură şi se prefăcu că înghite ceva.
- Ce fel de sex e ăsta ? Apoi, Charles Freck se lu- mină. A, da, cel mai recent.
- E destul de demnă de încredere. Cam împrăştiată, întrucâtva. Aşa cum trebuie să te aştepţi de la o gagică, mai ales de la alea brunete. Are creierul între picioare, ca cele mai multe dintre ele. Probabil că tot acolo îşi as- cunde şi rezerva. Chicoti. Toată rezerva ei de traficant.
Charles Freck se aplecă spre el.
- Arctor nu i-a tras-o niciodată ? Vorbeşte despre ea de parcă ar fi făcut-o.
- Ăsta-i Bob Arctor. Vorbeşte de parcă ar fi făcut o grămadă de chestii. Nu e acelaşi lucru, câtuşi de puţin.
- Păi, cum se face că nu s-a culcat niciodată cu ea ? Nu-i în stare să se descurce ?
Barris reflectă cu seriozitate, continuând să se joace cu pateul lui topit. îl împărţise în bucăţi mărunte.
- Donna are probleme. Poate că ia heroină. Aver- siunea asta a ei pentru orice fel de contact fizic - hero- inomanii, nu-i aşa, îşi pierd interesul pentru sex pentru că organele lor se umflă din cauza vasoconstricţiei. Iar Donna, am

observat asta, dă dovadă de o scădere exa- gerată a apetitului sexual, într-o măsură nefirească. Nu numai în ceea ce-l priveşte pe Arctor, dar şi când e vorba de... Se bosumflă şi făcu o pauză. De bărbaţi, în general.
- Rahat, vrei să zici că ea n-o să-i cedeze.
- Ba ar face-o, spuse Barris, dacă ar fi stârnită aşa cum trebuie. De exemplu... Te pot învăţa cum să i-o tragi pe nouăzeci şi opt de cenţi.
- Nu vreau să i-o trag, vreau doar să cumpăr de la ea. Se simţi stânjenit. Barris avea întotdeauna ceva care-i crea o senzaţie de jenă în regiunea stomacului. Dar, de ce nouăzeci şi opt de cenţi ? întrebă. N-ar primi bani, nu-i prostituată. Oricum, e tipa lui Bob.
- Nu i-ai da direct banii, zise Barris în stilul lui pre- cis şi elevat. Se aplecă înspre Charles Freck, cu nările lui păroase fremătând de plăcere şi de viclenie. Pe lângă asta, ochelarii de soare cu tentă verzuie i se aburiseră. Donna ia cocaină. Fără îndoială că şi-ar desface picioa- rele pentru cel care i-ar aduce un gram, mai ales dacă anumite chimicale rare ar fi adăugate într-o manieră strict ştiinţifică, pe care am studiat-o în amănunt.
- Aş vrea să nu vorbeşti în felul ăsta, spuse Charles Freck. Nu despre ea. Oricum, un gram de cocaină se vinde acum cu peste o sută de dolari. Cine are banii ăştia ?
- Pot obţine un gram de cocaină pură, declară Boris aproape dispreţuitor. M-ar costa mai puţin de un dolar - preţul ingredientelor din care o produc - fără să inclu- dem şi munca mea.
- Prostii.
- O să-ţi fac o demonstraţie.
- De unde provin ingredientele ?
- De la magazinul 7-11, spuse Barris, în timp ce se ridica împleticindu-se şi împrăştiind, în entuziasmul său, bucăţele de pateu topit. Ia nota de plată, spuse, şi hai să-ţi arăt. Mi-am instalat acasă un laborator provi- zoriu, până când îmi o să-mi fac unul mai bun. Poţi să te uiţi cum extrag un gram de cocaină din substanţe legale, obişnuite, achiziţionate la liber dintr-un maga- zin alimentar 7-11, la preţul de nici un dolar. Se stre- cură printre mese. Haide, îi spuse pe un ton autoritar.
- Desigur, zise Charles Freck, luând nota de plată şi urmându-l.
Ticălosul e zurliu, se gândi. Sau poate că nu e aşa. Cu toate experienţele alea chimice pe care le face şi tot citind şi iar citind la biblioteca districtuală... Poate că e ceva de capul lui. Gândeşte-te la profit, îşi spuse. Gân- deşte-te cât am avea de câştigat!
Se grăbi pe urmele lui Barris care, îmbrăcat cu salo- peta sa reciclată de aviator, îşi scoase cheile automobilu- lui Karmann Ghia, trecând cu paşi mari pe lângă casier.
Se opriră în parcarea magazinului 7-11, coborâră din maşină şi intrară. Lâng casa din faţă stătea, ca de obicei, un poliţai mare şi tont, prefăcându-se că citeşte o revistă porno. Charles Freck ştia că, de fapt, îi veri- fica pe toţi cei care intra, ca să-şi dea seama dacă aveau de gând să jefuiască magazinul.
- Ce luăm de aici ? îl întrebă pe Barris, care rătăcea nepăsător printre rafturile cu alimente.
- Un tub de spray, spuse acesta. Solarcaine.
- Loţiune de plajă ?
Lui Charles Freck nu-i venea să creadă că toate as- tea se întâmplau cu adevărat, dar, pe de altă parte, cine putea şti? Cine putea fi sigur? îl urmă pe celălalt la casă. De data asta, Barris plăti.
Cumpărară flaconul de Solarcaine şi îşi văzură de drum, pe lângă poliţai, pe urmă înapoi, în maşină. Barris ieşi rapid din parcare şi o luă de-a lungul străzii, conducând fără să se oprească şi fără ca măcar să înceti- nească vreun pic, ignorând semnele de limitare a vitezei.
în cele din urmă, se opri lângă casa lui Bob Arctor, unde o grămadă de ziare vechi zăceau, nedesfăcute, în iarba înaltă din curtea din faţă.
- Am de făcut o treabă lungă şi anevoioasă, spuse Barris, începând să care diverse obiecte, plus spray-ul Solarcaine, pe aleea care ducea la uşa principală. îi în- tinse lui Charles Freck cheia. Şi probabil că n-o să pri- mesc nici un fel de plată. Ca de obicei.
Charles Freck descuie uşa şi intrară în casă. Două pisici şi un câine se apropiară zdupăind şi scoţând su- nete pline de speranţe. împreună cu Barris, îndepărtă animalele cu grijă, folosindu-şi ghetele.
Săptămâni de-a rândul, Barris îşi încropise în partea din spate a micii sufragerii un fel de laborator bizar, în care se aflau, ici şi colo, sticle şi tot felul de fleacuri apa- rent inutile pe care le şterpelise din diverse locuri. Charles Freck ştia din auzite că Barris nu credea atât de mult în cumpătare, cât în ingeniozitate. „Trebuie să fii în stare să foloseşti primul lucru care-ţi cade în mână ca să-ţi atingi scopul, predica Barris. O pioneză, o agrafă pentru hârtie, o pane dintr-un ansamblu căruia i s-au stricat sau i s-au pierdut celelalte componente..." Charles Freck avea senzaţia că acolo îşi făcuse atelier un şobolan, iar ceea ce adunase şobolanul era folosit pentru experienţe.
Prima mişcare din operaţiunea lui Barris fu să ia o pungă de plastic din rola de lângă chiuvetă şi să pulve- rizeze în ea conţinutul spray-ului, continuând să facă asta până când recipientul se goli sau, cel puţin, până expulza tot gazul.
- E ireal, spuse Charles Freck. Extrem de ireal.
- Ceea ce au făcut ei în mod deliberat, spuse Barris vesel, în timp ce lucra, a fost să amestece cocaina cu ulei, ca să nu poată fi extrasă. Dar cunoştinţele mele din domeniul chimiei sunt atât de avansate, încât ştiu cu precizie cum să separ cocaina de ulei.
începu să amestece sare în noroiul vâscos din pungă, scuturând-o cu putere. Apoi turnă totul într-un vas de sticlă.
- îl îngheţ, anunţă rânjind, şi, ca urmare, cristalele de cocaină se ridică deasupra pentru că sunt mai uşoare decât aerul... Decât uleiul, am vrut să spun. Şi urmează pasul final, asupra căruia, fireşte, păstrez secretul, dar care necesită o metodologie complicată de filtrare.
Deschise congelatorul de deasupra frigiderului şi plasă cu grijă vasul înăuntru.
- Cât o să stea acolo ? se interesă Charles Freck.
- Jumătate de oră.
Barris scoase una dintre ţigările sale răsucite cu mâna, o aprinse, apoi se îndreptă tacticos spre grămada de aparatură de testare electronică. Rămase acolo, dus pe gânduri şi mângâindu-şi barba.
- Da, zise Charles Freck, dar vreau să spun că, până şi în cazul în care scoţi de aici un întreg gram de coca- ină pură, tot n-o pot încerca pe Donna, ca să... ştii tu, ca să ajung, în schimb, în chiloţii ei. E ca şi cum aş cum- păra-o; ca şi cum aş evalua-o la preţul ăsta.

- Faci un schimb, îl corectă Barris. Tu îi dai ei un cadou, iar ea îţi dă unul ţie. Cel mai preţios dar pe care-l poate face o femeie.
- O să ştie c-a fost cumpărată.
O studiase suficient de mult pe Donna ca să-şi dea seama că lucrurile ar fi stat chiar aşa: fata avea să pri- ceapă ce se petrece dincolo de faţadă.
- Cocaina e un afrodiziac, murmură Barris mai mult pentru el. Pregătea echipamentul de testare de lângă cefalocromoscopul care era cel mai scump obiect aflat
în proprietatea lui Bob Arctor. După ce va priza o doză bună, o să fie fericită să-şi scoată dopul.
- Rahat, omule, protestă Charles Freck. Vorbeşti despre prietena lui Bob Arctor. El e prietenul meu şi ti- pul împreună cu care locuiţi tu şi Luckman.
Barris îşi ridică ţeasta pletoasă spre Charles Freck şi îl studie cu atenţie.
- Sunt o grămadă de lucruri pe care nu le ştii despre Bob Arctor, spuse. Nici unul dintre noi nu le ştie. Punctul tău de vedere e simplist şi naiv, şi crezi despre el ceea ce vrea el să crezi.
- E un tip de treabă.
- Sigur că da, zise Barris, dând din cap a încuviin- ţare şi zâmbind. Fără nici o îndoială. Unul dintre cei mai cumsecade din lume. Dar eu - noi, cei care l-am observat pe Arctor cu acuitate şi în mod perceptiv - am ajuns să sesizăm anumite contradicţii. Atât în per- sonalitatea, cât şi în comportamentul lui. în tot ce ţine de viaţa lui. în, ca să spun aşa, stilul lui înnăscut.
- Poţi să spui ce anume ?
Lui Barris, ochii îi jucau în spatele ochelarilor de soare cu lentile verzi.
- Felul în care ţi se mişcă ochii în cap nu-mi spune nimic, zise Charles Freck. Ce nu-i în ordine cu cefalo- cromoscopul la care meştereşti ?
Se apropie ca să vadă el însuşi.
- Spune-mi ce observi aici, la conexiunile electrice de dedesubt, zise Barris, ridicând cadrul central în po- ziţie verticală.
- Văd fire tăiate, răspunse Charles Freck. Şi o ceva ce arată a fi mai multe scurtcircuitări intenţionate. Tu ai făcut asta ?
Ochii veseli şi atoateştiutori ai lui Barris continuau să se mişte întruna, cu deosebită încântare.
- Mizeriile astea nu ţin la mine, zise Charles Freck. Cine-a stricat cefalocromoscopul ăsta ? Când s-a întâm- plat şi când v-aţi dat seama ? Ultima dată când l-am văzut, adică alaltăieri, Arctor nu mi-a spus nimic despre asta.
- Poate că nu era încă pregătit să vorbească despre asta, spuse Barris.
- Ei bine, făcu Charles Freck, din punctul meu de vedere, vorbeşti în dodii. Cred c-o să mă duc la Noua-Cale, la oricare din sediile lor, o să mă internez şi o suport dezintoxicarea, o să fac tratamentul, o să in- tru în jocul lor distrugător, o să stau cu tipii ăia zi şi noapte şi n-o să mai fiu înconjurat de ţicniţi secretoşi ca tine, care fac lucruri fără sens şi pe care nu-i înţeleg. Pot să văd că cineva şi-a bătut joc de cefalocromoscopul ăsta, dar tu nu-mi spui nimic. Vrei să spui că Bob Arctor a făcut aşa ceva cu propriul lui aparat, pe care l-a plătit atât de scump ? Sau nu asta vrei să spui ? Ce tot îndrugi acolo ? Aş vrea să-mi fi dus traiul la Noua-Cale, unde n-ar fi trebuit să scormonesc în fiecare zi prin ra- hatul ăsta plin de subînţelesuri pe care mi-l serviţi tu şi alţi drogaţi de teapa ta, tot atât de duşi cu pluta.
îi aruncă o privire plină de dispreţ.
- Nu sunt eu cel care a stricat unitatea asta de emi- sie, spuse Barris meditativ, cu mustăţile tresăltându-i, şi am dubii serioase în privinţa faptului că ar fi făcut-o Ernie Luckman.
- Eu mă îndoiesc cu toată seriozitatea că Ernie Luckman ar putea strica ceva în toată viaţa lui. Cu ex- cepţia acelei întâmplări, când a luat-o razna din cauza LSD-ului de proastă calitate şi a aruncat măsuţa şi tot ce mai era în camera de zi în parcare, pe fereastra
apartamentului în care stătea împreună cu fata aia, cu Joan. Asta-i altceva. De obicei, Ernie e, în toate privin- ţele, mai bun decât noi toţi. Nu, Ernie nu ar sabota cefalocromoscopul nimănui altcuiva. Iar Bob Arctor... E al lui, nu-i aşa ? Cum adică, s-a sculat pe furiş la mie- zul nopţii şi a făcut asta fără să-şi dea seama, s-a pârlit în halul ăsta ? Asta a fost făcută de altcineva, unul care vrea să i-o coacă. Probabil că-i opera ta, nemernic îm- puţit, gândi. Ca să faci una ca asta trebuie să ai cunoş- tinţe tehnice şi mintea sucită. Cel care a făcut-o ar trebui trimis fie într-o clinică federală neuro-afazică, fie la ci- mitir. De preferat a doua variantă, după părerea mea. Bob a fost întotdeauna de-a dreptul vrăjit de cefalocro- moscopul ăsta Altec. Cred că l-am văzut punându-şi-l şi iar punându-şi-l în fiecare seară, imediat ce se întor- cea de la lucru, imediat ce intra pe uşă. Fiecare om are un lucru pe care-l preţuieşte ca pe o comoară. Asta era comoara lui. Aşa că eu zic că e o porcărie, omule, să-i faci una ca asta, o porcărie.
- E chiar ceea ce voiam să spun.
- Ce voiai să spui ?
- Seara, imediat ce se întoarce de la lucru, repetă Barris. De o vreme fac ipoteze întrebându-mă în slujba cui se află Bob în realitate, ce fel de organizaţie o fi, de fapt, asta despre care nu vrea să ne spună nimic.
- E nenorocitul de Centrul de Refacere a Marcaje- lor Albastre de pe Timbre din Placentia, spuse Charles Freck. Mi-a povestit el odată.
- Mă întreb ce face acolo ? Charles Freck oftă.
- Colorează timbrele în albastru.
Lui Freck chiar nu-i plăcea Barris. îşi dorea să se fi aflat în altă parte, eventual şterpelind droguri de la prima persoană pe care o întâlnea din întâmplare sau pe care o suna. Poate c-ar trebui s-o şterg, îşi spuse, dar apoi îşi aminti de vasul cu ulei şi cocaină care se răcea în frigider şi de suta de dolari obţinută cu numai nouă- zeci şi opt de cenţi.
- Auzi, zise, când o să fie gata chestia aia ? Cred că-ţi baţi joc de mine. Cum ar putea cei de la Solarcaine să vândă spray-ul cu nouăzeci de cenţi dacă înăuntru s-ar afla un gram de cocaină pură ? Cum ar mai obţine profituri ?
- Cumpără cantităţi foarte mari, afirmă solemn Barris. Lui Charles Freck i se derula în minte o fantezie născocită instantaneu: basculante cu cocaină pură în- dreptându-se fabrica de Solarcaine - oriunde ar fi fost ea, poate în Cleveland - şi descărcând tone peste tone de cocaină pură, de cea mai bună calitate, neatinsă şi neporţionată. Marfa era dusă într-o extremitate a fabri- cii, unde era amestecată cu ulei, cu gaz inert şi cu alte mizerii, fiind apoi îndesată în tuburi mici şi strălucitor colorate de spray, care urmau să fie stivuite în mii de

magazine 7-11, farmacii şi supermarketuri. Ar trebui să jefuim una din basculantele alea, cugetă, şi să luăm toată încărcătura. Poate că sunt trei sute, trei sute cinci- zeci de kilograme... La naiba, e mult mai mult. Cât poate intra într-o basculă?
Barris îi aduse tubul gol de Solarcaine ca să-l stu- dieze şi îi arătă eticheta pe care erau trecute toate componentele.
- Vezi ? Benzocaină. Numai anumiţi oameni capa- bili ştiu că asta e denumirea comercială a cocainei. Dacă ar fi scris „cocaină" pe etichetă, toţi ar fi înţeles cum stau lucrurile şi, în cele din urmă, ar fi făcut ce fac şi eu. Lumea nu-şi dă seama, fiindcă n-are educaţia necesară, n-are studiile ştiinţifice pe care le-am făcut eu.
- Şi la ce-ai de gând să-ţi foloseşti toate cunoştinţele astea? întrebă Charles Freck. în afară de a o face pe Donna Hawthorne să intre în călduri...
- Planul meu e să scriu, în cele din urmă, un best- seller, răspunse Barris. O lucrare care să se adreseze omului obişnuit, învăţându-l cum să-şi pregătească sin- gur droguri în bucătărie, fără nici un pericol şi fără să încalce legea. Vezi tu, nu e nimic ilegal în asta. Benzo- caina e legală. Am dat telefon la o farmacie şi i-am în- trebat. E inclusă într-o grămadă de chestii.
- Grozav, spuse Charles Freck, impresionat.
îşi privi ceasul, ca să-şi dea seama cât de mult mai avea de aşteptat.
Hank, care era domnul F., îi spusese lui Bob Arctor să verifice toate sediile locale ale celor de la Noua-Cale. Trebuia să descopere ascunzătoarea unui traficant im- portant pe care îl urmărea, dar pe care îl pierduse pe neaşteptate din vedere.
Din când în când, câte un dealer aflat pe punctul de a fi arestat îşi căuta refugiu într-unui dintre centrele de dezintoxicare - Synanon, Punctul Central, X-Kalay şi Noua-Cale - dându-se drept toxicoman care are ne- voie de ajutor. Odată intrat acolo, identitatea sa, actele şi orice altceva care l-ar fi putut da de gol erau secre- tizate: i se pregătea crearea unei noi personalităţi, lip- site de tentaţia drogurilor. în felul acesta, dispăreau multe dintre informaţiile de care oamenii legii aveau nevoie ca să dea de urma suspectului. Mai târziu, când lucrurile se linişteau, dealerul ieşea la iveală, reluân- du-şi activităţile din exterior.
Nimeni nu ştia cât de des se întâmplau asemenea lucruri. Un traficant care fugea de o condamnare la patruzeci de ani de închisoare avea tot interesul să spună o poveste convingătoare în faţa conducerii cen- trului de dezintoxicare, care putea să-l primească sau să-i respingă cererea. în momentele acelea, suferinţele sale erau autentice într-o foarte mare măsură.
Conducând cu viteză redusă pe bulevardul Katella, Bob Arctor căuta firma celor de la Noua-Cale. Ştia că eficienţii angajaţi ai centrului de dezintoxicare îşi aveau sediul într-o clădire de lemn care cândva fusese o casă particulară. Nu-i făcea plăcere să pătrundă într-un ase- menea loc prin înşelătorie, dându-se drept un posibil rezident care avea nevoie de ajutor, dar era singura mo- dalitate de a o face. Bineînţeles că, dacă ar fi dezvăluit că e un agent de la Narcotice în căutarea cuiva, cei de la dezintoxicare - sau, oricum, majoritatea acestora - ar fi început să aibă un comportament evaziv. Nu voiau ca marea lor familie să fie hărţuită de omul legii, iar el îi putea înţelege şi le aprecia atitudinea. Ei susţineau că foştii toxicomani se aflau, în sfârşit, la adăpost. De re- gulă, după internare, conducerea clinicilor de dezinto- xicare le garanta protecţia. Pe de altă parte, dealerul pe care îl căuta Arctor era un traficant de prima mână, iar folosirea centrelor de dezintoxicare în asemenea sco- puri nu era în interesul nimănui. Nu vedea nici un alt mod de a acţiona, nici pentru sine însuşi, nici pentru domnul F., care îl pusese iniţial pe urmele negroteiului Weeks. Weeks era în vizorul lui Arctor de foarte multă vreme, dar toate încercările lui de a-l prinde rămăseseră fără nici un rezultat. Iar acum, de zece zile bătute pe muchie, era de negăsit.
Descoperi firma scrisă cu litere groase şi îşi lăsă ma- şina în mica parcare pe care cei de la Noua-Cale o îm- părţeau cu o brutărie. Parcurse aleea ce ducea spre uşa
din faţă cu paşi inegali şi cu mâinile afundate în buzu- nare, făcându-şi numărul măsluit-şi-jalnic.
Era mulţumit că, măcar, conducerea departamentu- lui nu-l învinuise că-i pierduse urma negrului Weeks. Conform estimărilor lor oficiale, întâmplarea dovedea cât de alunecos era traficantul. Tehnic vorbind, Weeks era mai degrabă contrabandist decât traficant: când şi când, aducea câte un transport de droguri puternice din Mexic până la o ascunzătoare din Los Angeles, de unde le împărţea cumpărătorilor. Metoda lui de a trece drogu- rile peste graniţă era simplă: le plasa sub maşina unui conformist care se aşeza în faţa lui la vamă, apoi, odată in- trat în Statele Unite, îl urmărea pe tip şi îl împuşca cu prima ocazie. Dacă patrula de grăniceri descoperea dro- gurile, atunci cel arestat era conformistul, şi nu Weeks. în California, deţinerea de droguri era delict de gradul întâi. Ghinionul conformistului, al nevestei şi al copiilor lui.
Arctor îl putea recunoaşte pe Weeks mai bine decât orice alt agent sub acoperire din districtul Orange: un negru gras, trecut de treizeci de ani, având un mod dis- tins de a vorbi - tărăgănat şi cu eleganţă, ca şi cum ar fi învăţat la o şcoală englezească cu pretenţii. De fapt, Weeks îşi făcuse veacul prin mahalalele Los Angelesului. După toate probabilităţile, îşi deprinsese modul de ex- primare ascultând benzile cu caracter educativ împru- mutate din biblioteca vreunei universităţi.
Lui Weeks îi plăcea să poarte haine sobre şi de cea mai bună calitate, de parcă ar fi fost doctor sau avocat. Umbla adesea cu o servietă-diplomat scumpă, din piele de crocodil şi cu ochelari cu ramă de baga. Totodată, era de obicei înarmat cu o puşcă de vânătoare pentru care îşi comandase din Italia un pat foarte modern şi foarte şic. Dar, la Noua-Cale, toate aceste accesorii i-ar
fi fost luate. L-ar fi îmbrăcat ca pe toţi ceilalţi, în haine provenite din donaţii şi alese la întâmplare, şi i-ar fi pus servieta-diplomat în debara.
Arctor deschise uşa masivă şi intră.
Un coridor lung şi, în salonul din stânga, mai mulţi indivizi care citeau. O masă de ping-pong în celălalt ca- păt, apoi o bucătărie. Lozinci atârnate de pereţi, unele scrise de mână, altele tipărite: EŞECUL ESTE REAL NUMAI ATUNCI CÂND DUCE LA EŞECUL AL- TORA şi aşa mai departe. Zgomot puţin, activitate re- dusă. Noua-Cale colabora cu diverse companii din domeniul serviciilor şi vânzărilor cu amănuntul: pro- babil că cei mai mulţi dintre pacienţi, bărbaţi şi femei deopotrivă, erau la lucru, în frizerii, în staţii de benzină şi în ateliere de reparat stilouri. Arctor rămase locului, afişând o mină istovită.
-Da?
Apăruse o fată drăguţă, purtând o fustă foarte scurtă de bumbac albastru, şi un tricou pe care inscripţia Noua-Cale se întindea de la un sfârc la altul.

El începu să vorbească cu voce groasă, guturală, pă- trunsă de ruşine.
- Sunt... într-o formă foarte proastă. Nu mai reu- şesc să-mi adun gândurile. Pot să stau jos ?
- Sigur.
Fata flutură din mână şi îşi făcură apariţia doi tipi cu înfăţişare banală şi chipuri impasibile.
- Duceţi-l undeva unde să se poată aşeza şi daţi-i nişte cafea.
Câte tergiversări, se gândi Arctor, în timp ce-i lăsa pe cei doi să-l pună pe o canapea pufoasă, cam jerpelită. Deprimanţi pereţi, remarcă. Vopseaua primită din do- naţii avea o culoare demoralizatoare şi era de proastă calitate. îşi spuse că, dacă cei de la Noua-Cale subzis- tau pe baza diverselor contribuţii, le era destul de greu să obţină fonduri.
- Tbanks, îşi exprimă el recunoştinţa cu voce tremurândă, de parcă ar fi fost copleşit de mulţumire fiindcă se afla acolo şi fiindcă se aşezase. Uau! făcu apoi, încercând să-şi netezească părul. Lăsă impresia că nu reuşeşte s-o facă şi renunţă.
- Arăţi ca naiba, domnule, spuse fata cu fermitate, stând exact în faţa lui.
- Chiar aşa, încuviinţară cei doi tipi, pe un ton sur- prinzător de energic. Ca un rahat veritabil. Ce-ai făcut, ai zăcut în propriile tale excremente ?
Arctor clipi din ochi.
- Cine eşti ? îl întrebă unul dintre bărbaţi.
- Poţi să vezi ce este, spuse celălalt. Un gunoi dintr-un nenorocit de tomberon. Uite. Arătă spre părul lui Arctor. Păduchi. De-aia te mănâncă, şmechere.
- De ce-ai venit aici, domnule ? zise fata, calmă şi detaşată, dar câtuşi de puţin prietenoasă.
Pentru că pe aici, pe undeva, aveţi un contrabandist de prima mană, îi răspunse Arctor, dar numai în sinea lui. Iar eu sunt omul legii. Şi voi sunteţi idioţi, cu toţii. Dar, în loc de asta, bolborosi, cu umilinţă, aşa cum era evident că se aşteptau s-o facă:
- Spuneaţi că...
- Da, domnule, poţi să bei nişte cafea.
Fata făcu un semn ferm din cap şi unul dintre băr- baţi se supuse, îndreptându-se cu paşi mari către bucătărie. Tăcere. Apoi, ea se aplecă şi-i atinse genunchiul.
- Te simţi foarte rău, nu-i aşa ? spuse cu blândeţe. El nu reuşi să încuviinţeze decât dând din cap.
- Te ruşinezi şi ai o senzaţie de dezgust faţă de ceea ce ai ajuns, zise ea.
- Da, recunoscu el.
- Pentru că ai ajuns un rahat. O hazna. Ai vârât otrava aia în tine zi de zi, ţi-ai injectat trupul cu...
- N-am mai putut continua, spuse Arctor. Locul ăsta e singura speranţă care mi-a apărut în minte. Am un prieten care a venit aici - aşa cred, spunea că are de gând s-o facă. Un negru sărit de treizeci de ani, educat, foarte politicos şi...
- O să-ţi întâlneşti familia mai târziu, zise fata. Dacă o să fii admis. Trebuie să corespunzi cerinţelor noastre, cred că-ţi dai seama. Iar prima condiţie e să fii convins, cu sinceritate, că ai nevoie de noi.
- Sunt, spuse Arctor. Cu sinceritate.
- Trebuie să fii într-o stare foarte proastă ca să fii primit aici.
- Sunt, zise el.
- La ce doză ai ajuns ? Cât iei în mod obişnuit ?
- Treizeci de grame pe zi, răspunse Arctor.
- în stare pură ?
- Da. Dădu din cap. Ţin o zaharniţă plină pe masă.
- O să fie extrem de greu. în fiecare noapte o să-ţi muşti perna până o să-i împrăştii fulgii; când te vei trezi, o să găseşti fulgi peste tot. O să ai crize şi o să faci spume la gură. O să te scapi pe tine, ca un animal bol- nav. Eşti pregătit pentru asta ? Sper că realizezi că noi, aici, nu-ţi dăm nimic.
- Locul ăsta nu e un nimic, zise. Tergiversau lucru- rile, iar el se simţea agitat şi irascibil. Prietenul meu, ne- grul... spuse. A reuşit să ajungă aici ? Sper din tot sufletul că n-a fost adunat de sticleţi de drum... Doamne, era atât de terminat, că abia mai putea să meargă. Credea...
- La Noua-Cale nu există nici o legătură între două persoane, făcu fata. O să înveţi asta.
- Da, dar a reuşit să ajungă aici ? întrebă Arctor. îşi dădea seama că pierde timpul de pomană.
Iisuse! se gândi. Aici e mai rău decât ceea ce facem noi în mijlocul oraşului - toată hărţuiala asta. Şi n-o să-mi spună nici un rahat. Asta-i politica lor, realiză. Ca un zid de oţel. Odată ce ai intrat într-unui dintre locurile astea, eşti ca şi mort pentru restul lumii. Negroteiul Weeks ar putea fi de partea cealaltă a peretelui, tră- gând cu urechea şi râzând până şi cu fundul sau s-ar putea să nu fie nicidecum aici, sau ar putea fi adevă- rată orice altă variantă cuprinsă între astea două. Chiar dacă aş veni cu un mandat de percheziţie... Asta n-a mers niciodată. Tipii de la reabilitare ştiau cum să tragă de timp şi cum să se eschiveze până când toate persoanele căutate de poliţie dispăreau pe o uşă late- rală sau îşi găseau scăparea fugind prin centrala ter- mică. La urma urmei, membrii personalului erau, ei înşişi, foşti toxicomani. Şi nici o agenţie aflată în slujba legii nu agrea ideea de a tulbura, cu grosolănie, tihna unei clinici de dezintoxicare: protestele publicului n-ar fi contenit niciodată.
E timpul să-l las în plata Domnului pe negroteiul Weeks şi să-mi iau tălpăşiţa, se hotărî. Nu-i de mirare că nu m-au mai trimis niciodată pe aici până acum: ti- pii ăştia nu sunt deloc simpatici. în ceea ce mă pri- veşte, se gândi, mi-am abandonat principala însărcinare pentru un timp nelimitat. O să-i raportez domnului F., îşi spuse, şi o să aştept o nouă misiune. Asta, ducă-se dracului.
- O şterg, spuse, ridicându-se.
Cei doi bărbaţi se întorseseră deja, unul cu o cană cu cafea, iar celălalt cu nişte foi volante, aparent cu ca- racter educativ.
- Dai bir cu fugiţii ? spuse fata, cu aroganţă şi dis- preţ. N-ai destul curaj să iei o decizie ? Să scapi de mi- zerie ? Ai de gând să pleci de aici târându-te pe burtă ?
Cei trei îl priviră cu mânie.
- Mai târziu, spuse Arctor şi o luă către uşă, spre lumea de afară.
- Drogat nenorocit, zise fata, din spatele lui. N-ai nici un pic de curaj, creier prăjit ce eşti, nu-i nimic de capul tău. Târăşte-te afară, târăşte-te: e alegerea ta.

- O să mă-ntorc, zise Arctor, enervat. Atmosfera din interior îl apăsa, iar senzaţia se inten- sificase chiar acum, când voia să plece.
- S-ar putea să nu te mai primim înapoi, cutezăto- rule, spuse unul din bărbaţi.
- O să fii silit să insişti, zise celălalt. O să ai nevoie de argumente foarte serioase. Dar chiar şi aşa, e posibil să nu te mai vrem.
- De fapt, nu te vrem nici acum, spuse fata. Arctor se opri în uşă şi se întoarse, ca să le ţină piept atacatorilor. Vru să spună ceva, dar nu se putea gândi la nimic, nici în ruptul capului. Parcă îi goliseră creierul. Era posibil să nu-i mai funcţioneze creierul. Nu avea nici un gând, nici o reacţie, nici un răspuns pentru ei, nici măcar unele demne de dispreţ.
Ciudat, îşi spuse, nedumerit.
Şi ieşi din clădire, luând-o către maşină.
în ceea ce mă priveşte, gândi, Weeks a dispărut o dată pentru totdeauna. N-am de gând să mai intru în vreunul dintre locurile astea.
Hotărî, dezgustat, că era timpul să ceară o altă misi- une. Să urmărească altceva. Ăştia sunt mai duri decât noi.
4
în interiorul costumului său difuz, pata nebuloasă cunoscută sub numele de Fred stătea faţă în faţă cu o altă pată nebuloasă, care îl reprezenta pe Hank.
- Cam atât în ceea ce-i priveşte pe Donna, pe Charles Freck şi pe... Ia să vedem— Pentru o secundă, vocea me- talică a lui Hank încetă să mai pârâie. Foarte bine, l-ai acoperit pe Jim Barris. Notă ceva în blocnotesul din faţa sa. Tu crezi că Doug Weeks fie a murit, fie a părăsit zona.
- Sau se ascunde şi e inactiv, zise Fred.
- Ai auzit pe cineva pomenind numele ăsta: Earl sau Art de Winter ?
-Nu.
- Dar despre o femeie pe nume Molly ai auzit ? O femeie solidă.
- Nu.
- Dar despre doi negrotei, doi fraţi de vreo două- zeci de ani, ai căror nume era ceva de genul Hatfield ? Se pare că vând pungi de heroină de câteva kilograme.
- Pungi ? Cu câteva kilograme de heroină ?
- Exact.
- Nu, spuse Fred. Mi-aş fi amintit aşa ceva.
- O persoană de origine suedeză, înaltă, cu nume specific. Bărbat. E militar şi are un simţ ciudat al umo- rului. Un bărbat înalt, dar subţire, poartă asupra lui mulţi bani-gheaţă, proveniţi, probabil, din livrarea unui transport pe la începutul lunii.
- O să-l supraveghez. Kilograme...
Clătină din cap sau, altfel spus, pata nebuloasă tremură.
Hank tria mai departe notele holografice.
- Ei bine, ăsta e la închisoare. Ridică în treacăt o fo- tografie, apoi citi ce scria pe verso. Nu, ăsta-i mort: i-au găsit trupul prăbuşit pe scări.
Continuă să sorteze. Timpul trecea.
- Crezi că fata asta, Jora, se ţine de escrocherii ?
- Mă îndoiesc.
Jora Kajas nu avea decât cincisprezece ani. Era deja dependentă de substanţa M. Trăia într-o cameră sărăcă- cioasă din Brea, la mansardă, singura ei sursă de căldură fiind un boiler, iar unicul venit - o bursă de studii acordată de Statul California, pe care o câştigase pe me- rit. Din câte ştia el, nu mai fusese la şcoală de şase luni.
- Când o s-o facă, să mă anunţi. După care putem să dăm de urma părinţilor ei.
- OK, încuviinţă Fred cu o înclinare a capului.
- Doamne, ageamii ăştia se trec repede. Am avut una aici, zilele trecute - părea de cincizeci de ani. Păr rar şi încărunţit, dinţi lipsă, ochii duşi în fundul ca- pului, braţele ca nişte sârme... Am vrut să ştiu câţi ani are şi a spus: „Nouăsprezece". Am verificat-o. „Ştii cât de bătrână arăţi?" a întrebat singura femeie dintre ofiţerii noştri. Aşa că s-a uitat în oglindă. A început să plângă. Am întrebat-o de cât timp se injectează.
- De un an, încercă să ghicească Fred.
- De patru luni.
- Marfa care se vinde astăzi pe străzi e mizerabilă, spuse Fred, fără să încerce să-şi imagineze cum arăta fata de nouăsprezece ani căreia îi pica părul. Cu gu- noiul ăsta te faci praf mai repede decât în mod normal.
- Vrei să ştii cum a ajuns să se drogheze? într-o noapte, fraţii ei - ambii ei fraţi - care erau traficanţi, s-au dus în dormitorul ei, au imobilizat-o, i-au injectat drogul şi pe urmă au regulat-o. Amândoi. Probabil ca să-i facă intrarea în noua ei viaţă. A trecut prin multe belele, luni la rând, până cînd am adus-o noi aici.
- Ei unde sunt acum ?
Se gândea că, din întâmplare, i-ar fi putut întâlni.
- îşi ispăşesc pedeapsa de şase luni pentru deţinere de droguri. Fata are blenoragie şi habar n-avea de asta. Aşa că boala i se agravează pe zi ce trece, aşa cum se în- tâmplă de obicei. Fraţii ei erau de părere că asta are haz.
- Buni băieţi, zise Fred.
- O să-ţi spun una care o să te dea sigur gata. Ai au- zit despre cei trei bebeluşi de la spitalul Fairfield cărora trebuie să li se injecteze heroină în fiecare zi, fiindcă sunt prea mici ca să se poată lăsa ? O asistentă a încercat să...
- M-ai dat gata, spuse Fred cu vocea lui artificială, monotonă. Am auzit destule, mulţumesc.
- Şi când te gândeşti că nou-născuţii au devenit de- pendenţi de heroină pentru că...
- Ajunge, mulţumesc, repetă pata nebuloasă numită Fred.
- Cum îţi imaginezi razia pe care ar trebui s-o facem ca să găsim o mamă care-şi liniştească nou-născutul şi-l face să nu mai plângă dându-i o doză de heroină ? Ca pe o descindere nocturnă la o fermă din district ?
- Ceva de genul ăsta, spuse Fred, cu voce inexpre- sivă. Poate la sfârşit de săptămână, când sunt beţi criţă. Uneori aş vrea s-o iau razna. Am uitat cum s-o fac.
- E o artă care s-a pierdut, spuse Hank. Poate că există un manual cu instrucţiuni în sensul ăsta.

- Mai demult, prin 1970, zise Fred, a fost un film - Filiera Franceză - despre doi parteneri de la Narcotice. Când au dat lovitura, unul din ei a luat-o razna de-a binelea şi a început să împuşte pe oricine îi apărea în faţa ochilor, inclusiv pe superiorii lui. îi era totuna.
- Atunci, poate-i mai bine că nu ştii cine sunt, zise Hank. Nu m-ai putea împuşca decât din întâmplare.
- în cele din urmă, făcu Fred, cineva o să ne îm- puşte oricum pe toţi.
- O să fie o uşurare. O adevărată uşurare. Conti- nuând să-şi răsfoiască mormanul de note, Hank spuse: Jerry Fabin. Ei, o să-l ştergem de pe listă. Centrul Naţio- nal de Combatere a Dependenţei. Băieţii din capătul holului spun că, pe drumul către clinică, Fabin le-a po- vestit ofiţerilor că un spion plătit, înalt de nici un metru, fără picioare, l-a urmărit cu căruciorul lui zi şi noapte. El n-a spus nimic nimănui fiindcă toţi l-ar fi luat drept nebun şi ar fi fugit dracului din preajma lui, şi nu i-ar mai fi rămas nici un prieten. N-ar mai fi avut pe nimeni cu care să stea de vorbă.
- Da, zise Fred, cu stoicism. Cu Fabin s-a terminat. I-am văzut electroencefalograma de la clinică. Poţi să-l dai uitării.
Stând faţă în faţă cu Hank şi dându-i raportul, sim- ţea cum în el se petrecea o schimbare profundă: avea o atitudine neaşteptat de echilibrată şi plină de detaşare. De obicei, o sesiza mai târziu. în timpul acelor şedinţe, nimic nu părea să aibă vreo semnificaţie emoţională pentru el, indiferent care ar fi fost problemele ridicate şi indiferent cine ar fi fost implicat.
La început, crezuse că era din cauza costumelor di- fuze pe care le purtau amândoi: nu puteau avea senzaţia existenţei fizice a celuilalt. Mai târziu, trăsese concluzia că, de fapt, costumele nu aveau nici o importanţă. Din motive profesionale, Hank renunţa, în mod intenţionat
şi în orice împrejurare, la zelul şi la interesul său firesc. Nici mânia, nici pasiunea, nici vreo altă emoţie puter- nică nu le erau de vreun ajutor, nici unuia dintre ei. Cum le-ar fi putut fi de folos o implicare intensă atunci când discutau despre infracţiuni, despre infracţiuni grave, comise de persoane apropiate lui Fred sau pe care chiar le îndrăgea - ca în cazul lui Luckman şi al Donnei? Trebuia să-şi neutralizeze sentimentele; amândoi o făceau, el într-o mai mare măsură decât Hank. Deveneau neutri, vorbeau în mod neutru, aveau o înfăţişare neutră. Treptat, începuse să-i devină tot mai uşor s-o facă, fără nici un fel de pregătire prealabilă.
După aceea, sentimentele se reinfiltrau la locurile lor: indignarea faţă de evenimentele la care asistase, groaza trăită retrospectiv, şocul. Era copleşit de fiecare lucru pe care nu îl prevăzuse. Cu sonorul întotdeauna prea puternic în adâncul sufletului.
Dar de cât timp stătea la masă, în faţa lui Hank, nu simţea nimic din toate astea. Teoretic, putea descrie im- pasibil orice întâmplare la care asistase. Şi, orice i-ar fi spus Hank, rămânea la fel de apatic.
De exemplu, ar fi putut spune cu nepăsare:
- Donna moare de hepatită şi-şi foloseşte acul ca să-şi dea gata cât de mulţi prieteni poate. Cel mai bun lu- cru ar fi un pistol: s-o oprim înainte de a-i ucide pe toţi.
O putea spune despre propria lui prietenă - dacă observa asta, sau dacă ştia că e adevărat. Sau:
- Acum câteva zile, Donna a suferit o vasocon- stricţie masivă din cauza unui mickey-mouse[1] impregnat
cu o substanţă asemănătoare cu LSD-ul şi i s-au blocat vasele de sânge din creier. Sau:
- Donna a murit.
Iar Hank ar fi luat notă şi poate că ar fi întrebat:
- Cine i-a vândut drogul şi unde a fost fabricat ? Sau:
- La ce oră e înmormântarea ?
Şi ar fi discutat despre asta fără nici un sentiment.
Ăsta era Fred. Dar, mai târziu, undeva, pe trotua- rul dintre Pizza Hut şi staţia de benzină Arco (unde preţul obişnuit era acum de treizeci de cenţi litrul), Fred se transforma în Bob Arctor şi toate detaliile cumplite i se strecurau din nou în minte, indiferent dacă o dorea sau nu.
Schimbarea pe care o resimţea în timp ce era Fred era, de fapt, o drămuire a stărilor sufleteşti. Cu pom- pierii, doctorii şi antreprenorii de pompe funebre se în- tâmpla acelaşi lucru când îşi practicau meseria. Nici unul dintre ei nu putea sări în sus la fiecare câteva clipe, scoţând tot felul de exclamaţii. Abia după ce îmbătrâ- neau şi nu mai erau de nici un folos se puteau purta ca toţi ceilalţi - ca nişte specialişti la locul de muncă şi ca fiinţe umane după aceea. Un om putea da într-ade- văr dovadă de atât de multă energie.
Hank nu îl obliga să fie atât de indiferent; ci îi^er- mitea să o facă. Pentru binele lui. Fred aprecia asta.

Notă:
[1] Sugativă impregnată cu LSD, pe care se află imaginea lui Mickey Mouse (n. tr.).

- Ce mai e cu Bob Arctor ? întrebă Hank.
Fred, cel din costumul difuz, nu dădea raportul nu- mai despre toţi ceilalţi, ci şi despre el însuşi. Dacă n-ar fi făcut-o, superiorul său - şi, prin intermediul lui, tot dispozitivul de apărare a legii - ar fi aflat cine era cu adevărat Fred, cu sau fără costum. Iar spionii agenţiei
ar fi trimis rapoarte în sens invers şi foarte curând el, Bob Arctor, care stătea în camera sa de zi fumându-şi şi înghiţindu-şi drogurile alături de ceilalţi toxicomani, ar fi descoperit că un omuleţ plătit, înalt de nici un metru, îl urmărea întruna dintr-un cărucior. Şi n-ar fi fost o halucinaţie, ca în cazul lui Jerry Fabin.
- Arctor nu prea mai face mare lucru, spuse Fred, aşa cum proceda de obicei. Se duce la slujba lui de la Centrul de Refacere a Marcajelor Albastre de pe Tim- bre şi ia în fiecare zi câteva tablete de moarte ameste- cată cu metamfetamină...
- Nu sunt foarte sigur de asta, zise Hank, fluturând o foaie de hârtie. Avem aici un pont de la un infor- mator care ne-a spus de mai multe ori că Arctor are şi alte surse de venit, nu doar ceea ce primeşte de la acel centru de refacere a timbrelor. I-am chemat şi i-am în- trebat care e salariul lui net. Nu e mare. Pe urmă am fă- cut cercetări ca să aflăm de ce şi am aflat că nu e angajat cu normă întreagă. Nici măcar nu lucrează în fiecare zi a săptămânii.
- Rahat, făcu Fred, posomorât, realizând că acele „alte surse de venit" erau, bineînţeles, cele obţinute din activitatea sa de agent secret. în fiecare săptămână, pri- mea mai multe bancnote de valoare mică dintr-un res- taurant mexican din Placentia, de la ceea ce părea să fie un automat pentru sucuri Dr. Pepper. Acestea repre-

zentau, în esenţă, plata informaţiilor pe care le furnizase şi care duseseră la condamnarea vreunuia. Uneori - de exemplu atunci când era confiscată o cantitate impor- tanta de heroină - suma era extraordinar de mare.
Hank continuă să citească, dus pe gânduri.
- Informatorul spune că Arctor apare şi dispare în mod misterios, mai ales spre seară. Vine acasă şi mănâncă, apoi pleacă iar, sub diferite pretexte. Uneori, după foarte scurt timp. Dar nu lipseşte niciodată prea mult. îşi ridică privirea - costumul difuz şi-o ridică - spre Fred. Ai observat ceva din toate astea ? Poţi să ve- rifici ? Au vreo semnificaţie ?
- După toate probabilităţile, e vorba despre Donna, prietena lui, zise Fred.
- Ei, „după toate probabilităţile". Ar trebui să ştii cu exactitate.
- E Donna. Se învârte zi şi noapte pe acolo, ca să i-o tragă. Se simţea penibil. Dar o să verific şi-o să te ţin la curent. Cine e informatorul ăsta ? Poate că e unul care vrea să se răzbune pe Arctor.
- La naiba, nu ştim. Am primit totul prin telefon. Nimic tipărit... A folosit un soi de reţea electronică im- provizată.
Hank chicoti - un sunet straniu, ca un zgo- mot metalic. Dar a funcţionat. Destul de bine.
- Dumnezeule, protestă Frank, asta nu-i altceva de- cât mintea arsă de LSD a lui Jim Barris, care pune în scenă o demonstraţie de ranchiună schizofrenică împo- triva lui Arctor! în armată, a făcut cursuri interminabile de reparaţii pentru aparatura electronică, plus unele de întreţinere a mecanismelor complicate. Nu l-aş consi- dera un informator credibil.
- Nu ştim dacă e el, spuse Frank. Oricum, s-ar putea ca acest Barris să reprezinte mai mult decât o „minte arsă de LSD". Avem mai mulţi oameni care se ocupă de asta. Nimic din ceea ce intuiesc eu nu-ţi poate fi de folos, cel puţin deocamdată.
- Oricum, e unul dintre prietenii lui Arctor, spuse Fred.
- Da, evident că e vorba despre răzbunarea unui dro- gat. Toxicomanii ăştia... Dau telefoane, denunţându-se unul pe altul, de fiecare dată când le sare ţandăra. La drept vorbind, chiar lasă impresia că îl cunoaşte pe Arctor îndeaproape.
- Bun băiat, zise Fred, cu amărăciune.
- Ei, aşa primim noi informaţii, făcu Hank. Care-i diferenţa între asta şi ceea ce faci tu ?
- N-o fac din ranchiună, spuse Fred.
- Atunci de ce o faci, de fapt ? Fred îi răspunse după o pauză:
- Să fiu al dracului dacă ştiu.
- Nu te mai ocupi de Weeks. Cred că pentru mo- ment o să-ţi dau, ca misiune principală, supravegherea lui Bob Arctor. Are şi un al doilea nume e botez ? Folo- seşte iniţiala...
Fred scoase un sunet înăbuşit, parcă emis de un robot.
- De ce tocmai Arctor ?
- Venituri secrete, ocupaţii secrete, activităţii care-i aduc duşmani. Care e al doilea nume de botez al lui Arctor ?
Hank îşi pregăti pixul, înarmându-se cu răbdare. Aştepta răspunsul.
- Postlethwaite.
- Cum se scrie ?
- Nu ştiu. Habar n-am, fir-ar să fie, făcu Fred.
- Postlethwaite, spuse Hank, scriind câteva litere. Ce fel de nume e ăsta ?
- Din Ţara Galilor, zise Fred, tăios.
Abia dacă mai auzea ceva; urechile i se înfundaseră, iar celelalte simţuri i se înceţoşau unul câte unul.
- Nu cumva e vorba despre oamenii ăia care cântă ceva cu „bărbaţii din Harlech" ? Ce e „Harlech" ? Un oraş de pe undeva ?
- Harlech e locul în care s-au apărat, în mod eroic, împotriva yorkiştilor, în 1468...
Frank se întrerupse. Rahat, gândi. E o situaţie cumplită.
- Aşteaptă, vreau să-mi notez asta, spuse Hank, continuând să scrie.
- înseamnă c-o să montaţi dispozitive de urmărire în casa şi-n maşina lui Arctor? întrebă Fred.
- Da, din acelea care folosesc noul sistem hologra- fic: e mai bun şi, de obicei, păstrăm câteva nealocate. Presupun c-o să vrei să înregistrăm şi să tipărim totul.
Hank notă şi asta.
- O să mă mulţumesc cu ceea ce-o să primesc, spuse Fred.
Se simţea pe deplin detaşat de toate; dorea să se în- cheie şedinţa de prezentare a raportului şi se gândea: Măcar dac-aş putea lua vreo două tablete...
în faţa lui, cealaltă pată nebuloasă scria şi tot scria. Completa toate numerele de inventar ale aparaturii tehnice care, dacă era aprobată, urma să-i fie pusă în cu- rând la dispoziţie, ca să instaleze un sistem complet de monitorizare, de ultimul tip, în propria casă şi să se su- pravegheze pe sine însuşi.
De mai bine de o oră, Barris se străduia să perfecţio- neze un amortizor de zgomot făcut din materiale obiş- nuite, existente în orice gospodărie, care nu costau mai mult de unsprezece cenţi. Aproape că reuşise, folosind folie de aluminiu şi o bucată de cauciuc spongios.
în curtea din spatele casei lui Bob Arctor, învăluit de întunericul nopţii şi înconjurat de o droaie de bălă- rii şi de gunoaie, se pregătea să tragă cu pistolul căruia îi montase amortizorul artizanal.
- Vor auzi vecinii, spuse Charles Freck, neliniştit. Vedea ferestre luminate pretutindeni: probabil că cei mai mulţi se uitau la televizor sau îşi rulau ţigările cu canabis.
- în cartierul ăsta, ucigaşii sunt invitaţi în casă, spuse Luckman, care trândăvea fără să poată fi obser- vat, dar observa totul.
- La ce-ţi trebuie un amortizor ? îl întrebă Charles Freck pe Barris. Adică, vreau să zic, sunt ilegale.
- în ziua de azi şi în epoca noastră, răspunse arţă- gos Barris, ţinând cont de societatea degenerată în care trăim, de depravarea fiecărui individ în parte, un om de valoare are nevoie oricând de o armă. Ca să se apere.
închise ochii pe jumătate şi trase un foc cu pistolul său cu amortizor artizanal. Se auzi un zgomot puternic de explozie, care îi asurzi, pe moment, pe toţi trei. Câi- nii din curţile îndepărtate începură să latre.
Cu zâmbetul pe buze, Barris începu să desfăşoare folia de aluminiu de pe cauciucul spongios. Părea să se amuze.
- Ăsta da amortizor, spuse Charles Freck, între- bându-se când urma să apară poliţia, cu o droaie de maşini.

- Ceea ce a izbutit, explică Barris, arătându-le ce- lorlalţi găurile negre din cauciucul spongios care se arsese, a fost să amplifice zgomotul, în loc să-l amor- tizeze. Dar era cât pe ce s-o scoată la capăt. Oricum, ştiu care e principiul.
- Cât costă arma asta ? întrebă Charles Freck.
Nu avusese niciodată un pistol. De câteva ori, fă- cuse rost de câte un cuţit, dar de fiecare dată i-l furase cineva. într-un rând, i-l şterpelise o puicuţă, în vreme ce el era în baie.
substanfa M 20
- Nu costă mult, spuse Barris. în jur de treizeci de dolari, dacă a mai fost folosită, ca asta. I-o întinse lui Freck, care se trase speriat înapoi. Ţi-o vând, spuse Barris. Chiar ai nevoie de una, ca să te aperi de cei care vor să-ţi facă vreun rău.
- Ăştia-s o grămadă, spuse Luckman, în stilul lui ironic, rânjind. Acum câteva zile scria îl L.A. Times că ăia care reuşesc să-l vatăme cel mai serios pe Freck pri- mesc cadou un radio cu tranzistori.
- îţi dau un turometru Borg-Warner în schimbul lui, zise Freck.
- Ăla pe care l-ai furat din garajul tipului de vizavi, îngână Luckman.
- Păi, probabil că şi pistolul e furat, ripostă Charles Freck.
Aproape *ot ce valora cât de cât ceva fusese, iniţial, furat într-un fel sau altul; asta însemna că obiectul era valoros.
- în primul rând, zise, şi tipul de vizavi a furat turo- metrul. Probabil că şi-a schimbat proprietarul de vreo cincisprezece ori. Adică e un turometru nemaipomenit.
- De unde ştii că l-a furat ? îl întrebă Luckman.
- Ce naiba, omul are opt tahometre în garaj şi de toate atârnă firele tăiate. Ce altceva ar putea face cu ele, vreau să zic, cu atât de multe ? Cine se duce să cumpere opt tahometre ?
- Credeam că eşti ocupat să lucrezi la cefalocromo- scop, i se adresă Luckman lui Barris. L-ai şi terminat ?
- Nu pot lucra la el zi şi noapte, fiindcă e prea so- fisticat, spuse Barris. Am fost nevoit să mă opresc. Tăie încă o bucată de cauciuc spongios, folosind un briceag complicat. Cu ăsta n-o să mai scoată nici un sunet.
- Bob crede că te ocupi de cefalocromoscop, zise Luckman. Zace în patul din camera lui închipuindu-şi asta, în vreme ce tu tragi cu pistolul. Nu te-ai înţeles cu Bob că, în schimbul chiriei cu care i-ai rămas dator, o să...
- Ca şi cazul berii de calitate, făcu Barris, pentru re- facerea complexă şi conştiincioasă a unui dispozitiv electronic stricat...
- Trebuie doar să tragi cu cel mai grozav amortizor de unsprezece cenţi din epoca noastră, spuse Luckman, apoi râgâi.
Am încurcat-o, se gândi Robert Arctor.
întins pe spate, stătea singur în lumina palidă din dormitorul său, privind cu înverşunare în gol. Ţinea sub pernă revolverul său special de poliţist, de calibrul 32. Auzind focul tras cu pistolul de calibrul 22 al lui Barris, şi-l scosese din reflex pe al său de sub pat, plasându-l într-un loc mai accesibil. O mişcare menită să-l apere de fiecare pericol în parte şi de toate la un loc. Nici măcar nu se gândise în mod conştient la asta.
Dar arma de calibrul 32 de sub pernă nu-i era de prea mare folos împotriva unui pericol atât de indirect cum fusese sabotarea celui mai preţios şi mai costisitor obiect pe care îl poseda. De cum ajunsese acasă după raportul pe care i-l prezentase lui Hank, îşi verificase toate celelalte lucruri şi le găsise în bună stare. Mai ales automobilul - întotdeauna mai întâi automobilul, în astfel de situaţii. Indiferent ce se întâmpla şi indiferent cine o făcuse, aveau să urmeze tot felul de rahaturi şi de lovituri pe la spate. Vreun ciudat lipsit de caracter şi de curaj pândea dinspre periferia vieţii lui, atacându-l mişeleşte de pe o poziţie secretă şi sigură. Nu era vorba
despre o singură persoană, ci de mai multe, de un soi de simptom călător şi tainic al modului lor de viaţă.
Fusese o vreme când nu trăia aşa, cu un revolver sub pernă, cu un lunatic care trăgea cu pistolul în curtea din spate şi cu un alt ţicnit - sau poate cu acelaşi - punân- du-şi propria amprentă cerebrală a minţii scurtcircui- tate pe un cefalocromoscop extraordinar de scump şi de valoros, care le plăcea tuturor şi de care se bucurau toţi cei din casă, plus prietenii lor. Pe vremuri, Bob Arctor îşi ducea viaţa în cu totul alt mod: existau o so- ţie foarte asemănătoare cu toate celelalte, două fetiţe, o gospodărie stabilă care era măturată, curăţată şi ordo- nată în fiecare zi, iar ziarele vechi nedesfăcute erau duse de pe aleea din faţă la bena cu gunoi sau chiar erau ci- tite uneori. Apoi însă, într-o bună zi, în timp ce scotea de sub chiuvetă un aparat electric de făcut floricele de porumb, Arctor se lovi cu capul de colţul unui dulap de bucătărie aflat exact deasupra lui. Dintr-un motiv oarecare, durerea şi tăietura de pe pielea capului, atât de neaşteptate şi de nemeritate, îi limpeziră mintea. înţe- lese, dintr-o străfulgerare, că nu detesta dulapul din bu- cătărie: îşi detesta nevasta, cele două fiice, întreaga casă, curtea din spate cu maşina electrică de tuns iarba, siste- mul de încălzire, curtea din faţă, gardul, tot locul acela nenorocit şi pe toţi cei care stăteau acolo. Vru să divor- ţeze, să se despartă de toate. Foarte curând, o şi făcu. Apoi, încetul cu încetul, intră într-o viaţă nouă şi mo- horâtă, în care toate acestea nu existau.
Probabil că ar fi trebuit să regrete hotărârea pe care o luase. Nu o făcuse. Viaţa de până atunci fusese lipsită de emoţii şi fără nici o aventură. Fusese prea sigură. Toate elementele care o alcătuiau erau chiar în faţa ochilor lui şi nu se putea aştepta la nimic nou, nicicând.
Odată se gândise că era ca o mică barcă pneumatică care naviga la nesfârşit, fără nici un incident, până când, în cele din urmă, avea să se scufunde, spre uşurarea tai- nică a tuturor.
însă, în lumea în care sălăşluia acum, năvăleau peste el tot timpul lucruri urâte şi surprinzătoare, şi doar la intervale foarte mari de timp câte o mică minunăţie. Nu putea conta pe nimic. Aşa se întâmplase şi cu cefalocro- moscopul său Altec, cu care îşi petrecea cea mai mare parte a timpului liber, acel segment al zilei în care se re- laxau şi se ameţeau cu toţii. Fusese stricat în mod deli- berat şi numai o minte plină de răutate putuse s-o facă. Judecând în mod logic, nu avea nici un sens să strici un astfel de obiect. Dar, printre umbrele lungi şi întunecate din jurul său nu existau prea multe lucruri cu adevărat raţionale, cel puţin în înţelesul strict al cuvântului. Fapta enigmatică ar fi putut fi săvârşită de oricine, pen- tru aproape orice motiv; de orice persoană pe care o cunoştea sau pe care o întâlnise întâmplător; de oricare dintre minţile trăsnite, tot felul de ciudaţi, de drogaţi aflaţi la capătul puterilor, de psihopaţi paranoici cu ha- lucinaţii pline de ranchiună, ale căror fapte erau săvâr- şite în realitate, nu într-o fantezie. De fapt, ar fi putut să fie cineva pe care nu-l întâlnise niciodată şi care-l îl alese la întâmplare, din cartea de telefon.
Sau cel mai bun prieten al său.

Sau, se gândi, Jerry Fabin, înainte să fi fost luat de acolo. Era un tip inutil, cu mintea dusă şi plină de ve- nin. El şi milioanele lui de păduchi de plante. O acuzase pe Donna - de fapt, acuzase toate puicuţele - că l-ar fi „contaminat". Ticnitul, îşi spuse, apoi cugetă: Dacă Jerry şi-ar fi făcut apariţia ca să facă rău cuiva, atunci s-ar fi ocupat de Donna, nu de mine. Şi mă îndoiesc că
lui Jerry Fabin i-arfi dat prin cap cum să scoată placa de pe fundul aparatului. Ar fi putut încerca, dar asta ar fi însemnat să se afle încă aici, înşurubând şi deşuru- bând acelaşi şurub. Sau încercând să desprindă placa cu un ciocan. Oricum, dacă Jerry Fabin o făcuse, aparatul ar fi trebuit să fie plin cu ouăle de gângănii care căzu- seră de pe el. în sinea sa, Bob Arctor zâmbi strâmb.
Bietul nenorocit, gândi şi zâmbetul interior i se stinse. Vai de capul lui: odată ce îi ajung în creier urme de metale grele... Ei bine, asta-i tot. Se adăuga unui lung cortegiu, o entitate jalnică printre multe altele aseme- nea ei, un număr nesfârşit de retardaţi cu creierul făcut praf. Din punct de vedere biologic, viaţa continuă, cugetă. Dar sufletul, mintea, toate celelalte au murit. O maşinărie cu reflexe. La fel ca unele insecte. Con- damnaţi să repete iarăşi şi iarăşi aceleaşi secvenţe sau numai una singură. Potrivită sau nu.
Mă întreb cum o fi fost înainte, medita. Nu-l ştia pe Jerry de atât de mult timp. Charles Freck pretindea că, înainte, comportamentul lui Jerry fusese aproape fără cusur. Ca să cred asta, se gândi Arctor, ar trebui s-o văd cu ochii meu
Poate că ar trebui să-i spun lui Hank despre sa- botarea cefalocromoscopului. El şi-ar da imediat despre ce e vorba. Dar, oricum, ce anume ar putea face el pentru mine ? Ăsta-i riscul pe care ţi-l asumi când ai o astfel de meserie. Nu e o muncă destul de bine plătită, cugetă. Pe ne- norocita asta de planetă nu sunt bani destui. „Cum de-ai ajuns să faci asta ?" îl întrebase Hank. Ce putea şti un bărbat, oricare şi orice meserie ar fi avut el, despre ade- văratele motive ? Poate plictiseala sau dorinţa de un strop de acţiune. Ostilitatea secretă faţă de toate persoanele
care îl înconjurau, faţă de toţi prietenii lui, poate şi faţă de fete. Dintr-un motiv cu adevărat cumplit: pentru că ai văzut o făptură umană pe care ai iubit-o din adâncul sufletului, de care te-ai apropiat cu adevărat, pe care ai ţinut- o în braţe, cu care te-ai culcat, pe care ai sărutat-o, pentru care ţi-ai făcut griji, pe care ai ocrotit-o şi, mai presus de toate, pe care ai admirat-o - pentru că ai vă- zut aceea fiinţă afectuoasă mistuindu-se din interior, ar- zând din inimă către lume. Până ce a pocnit şi a trosnit ca o insectă, repetând iarăşi şi iarăşi aceeaşi propoziţie. O înregistrare. Ca o bandă derulată la nesfârşit.
- ... ştiu că dacă aş mai fi luat măcar o doză...
O să fie OK, se gândi. Şi continuă să o repete, la fel ca Jerry Fabin atunci când trei sferturi din creierul său era terci.
- ... ştiu că, dacă aş mai fi luat măcar o doză, atunci mintea mea s-ar fi reparat singură.
Pe urmă, ceva îi trecu fulgerător prin minte: viziu- nea creierului lui Jerry, aidoma părţii electrice distruse a cefalocromoscopului - fire tăiate, scurtcircuitate, ră- sucite, componente suprasolicitate care nu mai erau bune de nimic, şocuri de tensiune pe cablaj, fum şi mi- ros urât. Şi cineva stând acolo cu un voltmetru, verifi- când circuitul şi bombănind: „Oh, oh, trebuie înlocuite o mulţime de rezistenţe şi de condensatoare" şi aşa mai departe. în cele din urmă, din Jerry Fabin n-ar mai fi rămas decât un murmur în şaizeci de timpi şi ar fi fost lăsat baltă.
Apoi, în camera de zi a lui Bob Arctor, cefalocro- moscopul său de o mie de dolari, fabricat de Altec la comandă specială şi despre care se presupunea că fusese reparat, era izbit de peretele pe care lăsa o mică pată de un cenuşiu lipsit de strălucire:
ŞTIU CĂ DACĂ AŞ MAI FI LUAT MĂCAR O DOZĂ...
După care aruncau cefalocromoscopul - prea stri- cat ca să mai poată fi refăcut - şi pe prăpăditul de Jerry Fabin în aceeaşi ladă de gunoi.
Ei, se gândi. Cine are nevoie de Jerry Fabin ? Pro- babil că numai el însuşi, care se imaginase cândva pro- iectând şi confecţionând o consolă lungă de zece metri pentru quadrofon şi televizor, ca să i-o dăruiască unui prieten. Când fusese întrebat cum avea s-o ducă - atât de mare şi de grea - din garajul lui până în casa aces- tuia, răspunsese:
- Nici o problemă, omule, o pliez pur şi simplu, am cumpărat deja balamalele... O pliez, înţelegi, o pliez, o pun într- un plic şi i-o trimit prin poştă.
Oricum, cugetă Bob Arctor, n-o să fie necesar să măturăm gângăniile după ce vine Jerry în vizită. îi ve- nea să râdă în timp amintindu-şi că, odată, scorniseră un scenariu - mai ales Luckman o făcuse, pentru că se pricepea la aşa ceva şi era inteligent şi plin de haz - ca explicaţie psihanalitică a halucinaţiei cu păduchi de plante a lui Jerry. Evident că avea legătură cu copilă- ria acestuia. Imaginaţi-vă că, în clasa întâi fiind, băie- ţelul se întoarce într-o zi acasă fluierând vesel, cu cărţile lui subţiri sub braţ, iar acolo, în sufragerie, lângă mama lui, stă un păduche de plante uriaş, de vreun metru douăzeci. Femeia priveşte creatura cu in- sistenţă şi cu afecţiune.
- Ce se întâmplă aici ? se interesează micul Jerry Fabin.
- Acesta, spune mama lui, este fratele tău, pe care nu l-ai mai întâlnit până acum. A venit să locuiască îm- preună cu noi. Mi-e mai drag decât tine. Poate să facă o mulţime de lucruri de care tu nu eşti în stare.
Şi, de atunci înainte, mama şi tatăl lui Jerry îl pun mereu în inferioritate, comparându-l întruna cu fratele lui, care e un păduche de plante. Pe măsură ce cresc amândoi, băiatul capătă un complex de inferioritate din ce în ce mai puternic - aşa cum era firesc. După liceu, fratele lui primeşte o bursă şi pleacă la facultate, în timp ce el se angajează la o staţie de benzină. Mai târziu, fra- tele lui - păduchele - ajunge un doctor sau un savant renumit şi câştigă premiul Nobel. La staţia de benzină, Jerry continuă să facă marcaje pe cauciucuri, câştigând un dolar şi jumătate pe oră. Părinţii îi reamintesc ne- contenit toate astea.
- Măcar dacă ai fi ajuns şi tu ca fratele tău, îi spun întruna.
în cele din urmă, Jerry fuge de acasă. Dar, în sub- conştientul său, continuă să creadă că păduchii de plante îi sunt superiori. La început, îşi imaginează că e în sigu- ranţă, dar pe urmă începe să vadă astfel de păduchi pre- tutindeni, în părul lui şi în jurul casei, căci complexul lui de inferioritate s-a transformat într-un sentiment de vi- novăţie cu conotaţii sexuale, iar gângăniile reprezintă pedeapsa pe care şi-o aplică singur etcetera.
Acum, că Jerry fusese ridicat cu forţa în toiul nopţii, la cererea prietenilor săi, scenariul nu i se mai părea amuzant. Fiind cu toţii de faţă în noaptea aceea, au hotărât ei înşişi că pasul trebuia făcut; nu mai putea fi nici amânat, nici evitat. Jerry a îngrămădit atunci în faţa uşii absolut toate obiectele din casă, cam vreo patru sute de kilograme de rahaturi de tot felul, inclusiv ca- napelele şi scaunele, şi frigiderul, şi televizorul. Apoi le-a spuse tuturor că afară era un păduche de plante superinteligent, de pe o altă planetă, şi că era gata să dea buzna înăuntru şi să-l înhaţe. Şi, chiar dacă scăpa de el,

mulţi alţii aveau să sosească, mai târziu, pe Pământ. Aceşti păduchi extraterestri de plante erau cu mult mai deştepţi decât oamenii şi, la nevoie, puteau trece direct prin ziduri, dându-şi astfel la iveală adevăratele puteri ascunse. Ca să fie în siguranţă cât mai mult timp posi- bil, trebuia să umple casa cu cianură gazificată, ceea ce se şi pregătise să facă. Cum anume se pregătise ? Etan- şase deja uşile şi ferestrele. Apoi urma să deschidă ro- binetele din bucătărie şi din baie ca să inunde casa, spunând că rezervorul cu apă fierbinte din garaj era plin cu cianură. Ştiuse toate astea de multă vreme, dar o păstrase pentru ultima clipă, ca pe o ultimă posibili- tate de apărare. Ei înşişi aveau să moară, cu toţii, dar cel puţin îi ţineau pe superinteligenţii păduchi de plante dincolo de uşă.
Prietenii lui au telefonat la poliţie, care a spart uşa din faţă, iar Jerry a fost târât la Clinica Toxicomanilor Anonimi. Ultimul lucru pe care le-a spus-o Jerry a fost:
- Să-mi aduceţi lucrurile mai târziu... Aduceţi-mi jacheta cea nouă, cu franjuri pe spate.
Abia o cumpărase. îi plăcea foarte mult. Era singu- rul lucru care îi mai plăcea; credea că toate celelalte obiecte pe care le poseda erau contaminate.
Nu, acum scenariul nu mai e amuzant, se gândi Bob Arctor, întrebându-se de ce ar fi avut vreodată haz. Poate că izvorâse din teama, din spaima cumplită pe care o simţiseră în ultimele săptămâni, când se aflau în preajma lui Jerry. Le-a spus că, uneori, noaptea, umbla prin casă cu o puşcă în mână, simţind prezenţa unui duşman. Era pregătit să tragă primul, înainte de a fi îm- puşcat. Adică s-ar fi împuşcat unul pe altul.
Iar acum, cugetă Bob Arctor, eu am un duşman. Sau, oricum, i-am atras atenţia: au apărut simptomele. încă o revărsare de noroi ajunsă în stadiul final, ca în cazul lui Jerry. Şi atunci când dă peste tine ultima fază a ra- hatului ăstuia, te izbeşte cu adevărat. Mai zdravăn de- cât orice Ford sau GM care apare la televizor la orele de maximă audienţă.
O bătaie în uşa dormitorului.
- Da, zise, cu mâna pe arma de sub pernă.
- Hm... hm...
Era vocea lui Barris.
- Intră, spuse Arctor.
Se întinse şi apăsă comutatorul unei veioze. Barris intră cu ochii scânteindu-i.
- încă n-ai adormit ?
- M-a trezit un vis, zise Arctor. Unul religios. Se fă- cea că auzeam un tunet colosal, cerurile s-au deschis pe neaşteptate, a apărut Dumnezeu şi vocea lui a bubuit către mine - ce dracu spunea ? - a, da. „Sunt supărat pe tine, fiule", asta a zis. Era încruntat. în vis, eu tremu- ram, m-am uitat în sus şi am întrebat: „Cu ce-am greşit de data asta, Doamne ?" Iar el a răspuns: „Iar ai lăsat tubul de pastă de dinţi fără capac." Şi pe urmă mi-am dat seama că era fosta mea nevastă.
Barris se aşeză, îşi puse mâinile pe genunchii îmbră- caţi în pantaloni de piele, şi-i mângâie, clătină din cap şi înfruntă privirea lui Arctor. Părea extrem de bine dispus.
- Ei, spuse pe un ton energic, mi-am făcut un prim punct de vedere teoretic în privinţa celui care trebuie să-ţi fi stricat cefalocromoscopul şi care s-ar putea s-o facă din nou.
- Dacă ai de gând să-mi spui c-a fost Luckman...
- Ascultă, făcu Barris, foindu-se încoace şi încolo, cuprins de agitaţie. Ce-ai zice dacă ţi-aş spune că am pre- văzut, cu câteva săptămâni înainte, o defecţiune serioasă
a unui aparat casnic, şi în mod deosebit a unuia scump şi greu de reparat. Teoria mea a avut drept consecinţă cele întâmplate! Asta e confirmarea teoriei mele empirice! Arctor îl privi cu atenţie.
Lăsându-se din nou să cadă încet pe scaun, Barris îşi regăsi calmul şi zâmbetul radios.
- Tu, zise, arătându-l cu degetul.
- Crezi că eu am făcut-o ? întrebă Arctor. Că mi-am paradit propriul cefalocromoscop, care nici măcar nu e asigurat?
în sinea lui, tălăzuiră dezgustul şi mânia. Era noapte, o oră târzie: avea nevoie să-şi facă somnul.
- Nu, nu, zise repede Barris, cu un aer nefericit. Tu te uiţi la persoana care e de vină. Care ţi-a făcut varză cefalocromoscopul. Asta era afirmaţia completă pe care intenţionam s-o rostesc şi pe care nu mi-ai îngăduit s-o pronunţ.
- Tu ai făcut-o ? Se holbă năucit la Barris, ai cărui ochi erau înceţoşaţi de un soi de triumf estompat. De ce ?
- Vreau să spun că teoria mea demonstrează că eu am făcut-o, zise Barris. în urma unei sugestii hipnotice, bineînţeles. Combinate cu un blocaj amnezic, ca să nu-mi pot aduce aminte.
începu să râdă.
- Las-o pe mai târziu, spuse Arctor, stingându-şi veioza. Pe mult mai târziu.
Barris se ridică, ezitând.
- Ei, dar nu-ţi dai seama ?... Eu am o înaltă calificare tehnică în domeniul electronicii şi am acces la aparat - locuiesc aici. Totuşi, ceea ce nu pot descoperi este moti- vul pentru care am făcut-o.
- Pentru că eşti sonat, spuse Arctor.
- Poate că am fost angajat de nişte forţe secrete, murmură Barris, dezorientat. Dar care ar putea fi motivele lor ? Poate vor să începem să ne suspectăm şi să ne facem necazuri unul altuia, ca să ne învrăjbim şi să ne despărţim, ajungând să ne concentrăm toate forţele unul împotriva altuia, cu toţii, nemaiştiind în cine pu- tem avea încredere, cine ne e duşman şi aşa mai departe.
- Atunci şi-au atins scopul, zise Arctor.
- Dar de ce ar vrea să facă asta ? spuse Barris, îndrep- tându-se spre uşă. îşi flutura mâinile cu disperare. Atâta deranj - desprinderea plăcii inferioare, obţinerea unei chei potrivite pentru uşa din faţă...
O să mă bucur, cugetă Arctor, când o să intru în posesia holoscanerelor şi o să le instalez prin toată casa. îşi atinse arma, se linişti, apoi se întrebă dacă nu cumva ar fi trebuit să se asigure că mai era încărcată. însă, realiză el, după aceea 6 să mă întreb dacă nu cumva a dispărut percutorul sau dacă gloanţele n-au fost cumva golite de pulbere şi tot aşa, fără întreru- pere, ca o obsesie, aidoma unui băieţel care numără crăpăturile din pereţi ca să-şi domolească teama. Micul Bob Arctor, elev în clasa întâi, întorcându-se acasă cu cărţile lui subţiri sub braţ, speriat de necunoscutul care i se aşternea înainte.

întinse mâna şi bâjbâi de-a lungul cadrului patului, mai departe şi tot mai departe, până când simţi scotchul sub degete. îl desprinse şi îl sfâşie, desprinzând din el, sub ochii lui Barris care mai era încă în cameră, două tablete de substanţă M amestecată cu quaak. Le duse la gură şi le aruncă pe gât, fără nici o înghiţitură de apă, apoi se lăsă pe spate, suspinând.
- Cară-te, îi spuse lui Barris. Şi adormi.
5
Trebuia ca Bob Arctor să lipsească de acasă o bună bucată de timp pentru ca sistemul de monitorizare a lo- cuinţei - inclusiv a telefonului, deşi acesta era urmărit de altundeva - să poată fi instalat în mod corespunzător (adică fără nici o eroare). De obicei, procedura spunea că este necesar să se ţină sub observaţie casa până când toţi locatarii erau văzuţi părăsind-o într-o manieră ce sugera că nu aveau să se întoarcă prea curând. Uneori, autorită- ţile erau nevoite să aştepte zile întregi sau chiar mai multe săptămâni. în cele din urmă, dacă nimic altceva nu dădea rezultate, se apela la un pretext: locatarii erau informaţi că un lucrător de la deratizare sau o altă persoană la fel de dezgustătoare urma să lucreze în interiorul locuinţei o după-amiază întreagă şi că nimeni nu trebuia să intre în casă până la, să zicem, ora şase seara.
Dar, de data acesta, suspectul Bob Arctor se dovedi galant, părăsindu-şi casa şi luându-i cu el pe cei doi co- locatari, ca să caute un cefalocromoscop de împrumut, până când Barris avea să-l repună în funcţiune pe al său. Cei trei fură zăriţi îndepărtându-se în automobilul lui Bob, având cu toţii un aer serios şi hotărât. Apoi, ceva mai târziu, Fred sună dintr-un loc convenabil - telefo- nul public dintr-o staţie de benzină - şi, folosind siste- mul acustic al costumului său difuz, raportă că, fără nici o îndoială, nimeni nu avea să fie acasă în tot restul zilei. Auzise din întâmplare că cei trei bărbaţi se hotă- râseră să meargă la San Diego, în căutarea unui cefalo- cromoscop ieftin, de furat, pe care un tip era dispus să-l vândă contra unei sume de circa cincizeci de dolari. Preţul, cerut de cine ştie ce heroinoman, compensa cos- tul drumului lung şi tot timpul pierdut.
Totodată, le dădea autorităţilor ocazia să efectueze o mică percheziţie ilegală, pe lângă cele făcute de agenţii sub acoperire atunci când nu erau observaţi, şi mai amănunţită decât acelea. Trăgeau sertarele birou- rilor ca să descopere dacă sub fundul lor era fixat ceva cu bandă adezivă. Demontau lampadarele ca să vadă dacă nu cumva săreau din ele sute de tablete. Aruncau o privire în interiorul vaselor de WC ca să-şi dea seama ce fel de pacheţele înfăşurate în hârtie igienică erau pla- sate la adăpost de privirile indiscrete, acolo unde erau inundate de la sine când trăgeai apa. Cotrobăiau în con- gelatorul frigiderului, ca să verifice dacă vreuna dintre pungile cu mazăre sau fasole congelată nu conţinea, de fapt, droguri îngheţate, etichetate anapoda, cu şiretenie, între timp erau montate holoscanerele sofisticate, iar poliţiştii se aşezau în diferite locuri, ca să le testeze. La fel procedau şi cu sistemul audio. Dar partea video era mai importantă şi le răpea mai mult timp. Şi bineînţeles că trebuia ca scanerele să nu fie câtuşi de puţin vizibile. Aveai nevoie de experienţă ca să le poţi monta într-un asemenea mod. Era necesar să fie încercate mai multe amplasamente. Tehnicienii care efectuau operaţiunea erau foarte bine plătiţi. Dacă dădeau greş şi unul din- tre holoscanere era descoperit de un ocupant al imobi- lului, atunci locatarii aflau, cu toţii, că erau suspectaţi şi urmăriţi îndeaproape, aşa că îşi încetau activităţile, în plus, uneori demontau şi vindeau toată aparatura de supraveghere.
S-a dovedit, reflectă Bob Arctor în timp ce condu- cea automobilul către sud, pe autostrada spre San Diego, că e dificil ca un tribunal să condamne pe cineva pentru furtul şi vânzarea aparaturii electronice de su- praveghere instalate în mod ilegal în locuinţa sa. Poliţia
nu putea decât să-i prindă în flagrant delict în altă parte, pentru violarea unei alte legi. însă, în situaţii similare, traficanţii de droguri reacţionau fără ocolişuri. îşi aminti cazul unui furnizor de heroină care, dorind să se răzbune pe o puicuţă, i-a pus două pachete în mânerul fierului de călcat, apoi a dat un telefon anonim la „VA INFORMAM". Fata a descoperit heroina înainte de a se da curs denunţului, dar, în loc să o arunce în WC, a vândut-o. Poliţia a venit, dar nu a descoperit nimic, după care a obţinut o amprentă vocală pe baza convor- birii telefonice şi l-a arestat pe traficant pentru furni- zare de informaţii false către autorităţi. După ce a fost eliberat pe cauţiune, bărbatul i-a făcut tinerei o vizită în miez de noapte şi aproape că a omorât-o în bătaie. Fi- ind prins şi întrebat de ce îi scosese un ochi, îi rupsese ambele braţe şi câteva coaste, a explicat că fata descope- rise din întâmplare două pachete de heroină de calitate superioară care îi aparţineau lui şi le vânduse pe bani frumoşi, fără să-i dea nici un sfanţ. Asta e modul în care pun problema traficanţii, reflectă Arctor.
îi dădu jos din automobil pe Luckman şi Barris, ca să umble după cefalocromoscop. în felul ăsta, nu nu- mai că îi împiedica pe cei doi să se întoarcă înapoi, acasă, în timp ce instalarea aparaturii de monitorizare era în toi, dar îşi oferea şi ocazia de a verifica o fată pe care n-o mai văzuse de vreo lună. Rareori avea drum în zonă, iar tipa părea să nu facă nimic altceva decât să-şi injecteze metamfetamină de două sau trei ori pe zi şi să se ţină de diverse escrocherii, ca s-o poată plăti. Locuia împreună cu furnizorul ei, care îi era şi iubit. De obicei, Dan Mancher lipsea de acasă în timpul zilei, ceea ce era bine. Traficantul era şi toxicoman, dar Arctor nu reu- şise să afle ce droguri folosea. Mai multe, bineînţeles.
Oricum, indiferent despre ce ar fi fost vorba, Dan de- venise ciudat, depravat, imprevizibil şi violent. Era o minune că poliţia locală nu-l arestase niciodată pentru tulburarea liniştii publice. Sau, mai degrabă, explicaţia era că poliţia nu se sinchisea: Dan locuia într-o mahala, printre bătrâni şi oameni săraci. Oamenii legii ajungeau în clădirile din Cromwell Village, la gropile de gunoi, în parcările şi pe străzile desfundate din zonă, numai dacă era vorba despre delicte grave.
Se părea că nimic nu accentua aspectul mizerabil al locului într-o mai mare măsură decât o serie de clădiri construite din blocuri de bazalt - menite să-i scoată pe oameni din mizerie, îşi parcă maşina, descoperi scările cu miros de urină pe care trebuia să urce, îşi începu as- censiunea în întuneric şi găsi uşa blocului numărul 4 marcată cu un G. în faţa intrării zăcea un flacon plin cu Drano[1], pe care îl ridică. Se întrebă câţi copii se jucau pe acolo şi îşi aminti pentru o clipă de propriii copii şi de gesturile protectoare pe care le făcuse spre binele lor, de-a lungul anilor. Ridicând flaconul, repetase unul dintre ele. îl folosi ca să bată în uşă.
Cheia zăngăni imediat în broască şi uşa se deschise atât cât i-o permitea lanţul din interior. Fata, Kimberly Hawkins, îşi făcu apariţia.

Notă:
[1] Soluţie pentru desfundat ţevile (n. tr.).

- Da?
- Salut, zise el. Sunt eu, Bob.
- Ce ai acolo ?
- Un flacon cu Drano.
- Nu mai spune.
Scoase lanţul cu nepăsare. Până şi vocea îi era apatică. El îşi dădu seama că fata era la pământ: era terminată. în plus, avea un ochi învineţit şi o buză tăiată. Când privi în jur, văzu că ferestrele micului apartament neîngrijit erau sparte. Cioburile de sticlă zăceau pe podea, alături de scrumiere răsturnate şi de sticle de coca-cola.
- Eşti singură ? o întrebă.
- Da. M-am certat cu Dan şi el a plecat.
Fata, pe jumătate mexicancă, scundă şi nu prea dră- guţă, cu tenul pământiu al consumatorilor de cocaină, privi în jos fără să vadă, iar el îşi dădu seama că vocea îi hârjâia. Unele droguri aveau efectul ăsta. Ca şi infecţi- ile cu streptococi. Probabil că apartamentul nu putea fi încălzit; oricum, nu dacă avea ferestrele sparte.
- Te-a bătut.
Arctor aşează flaconul cu Drano pe o etajeră înaltă, peste câteva romane porno - ediţii ieftine, cele mai multe demodate.
- Păi, slavă Domnului că n-a avut cuţitul. Cuţitul Case pe care îl ţine acum într-o teacă prinsă de curea. Kimberly se aşează pe un fotoliu pufos, ale cărui ar- curi ieşeau în afară. Ce doreşti, Bob ? Sunt dărâmată, zău aşa.
- Vrei să se întoarcă ?
- Păi... Ridică uşor din umeri. Cine mai ştie ?
Arctor se duse la fereastră şi se uită afară. Fără în- doială că, mai devreme sau mai târziu, bărbatul avea să-şi facă apariţia: fata era o sursă de bani, iar Dan ştia că ea urma să umble disperată după dozele ei zilnice, imediat ce i se terminau rezervele.
- Pentru cât timp mai ai ? o întrebă.
- Pentru încă o zi.
- Poţi să faci rost din altă parte ?
- Da, dar nu-i aşa de ieftin.
- Ce-i cu gâtul tău ?
- O răceală, spuse ea. Din cauza vântului care pă- trunde înăuntru.
- Ar trebui...
- Dacă mă duc la doctor, zise ea, o să-şi dea seama că iau cocaină. Nu pot s-o fac.
- Doctorului n-o să-i pese.
- Ba sigur că o să-i pese. Tăcu, ascultând zgomotul neuniform şi puternic al unor ţevi de eşapament. E ma- şina lui Dan ? Un Ford roşu, Torino, din şapteşnouă ?
Arctor privi pe fereastră în parcarea plină de gu- noaie şi văzu un Torino roşu, uzat, care se opri ema- nând un fum negru din ţevile gemene de eşapament, după care se deschise uşa şoferului.
-Da.
Kimberly încuie uşa cu două zăvoare suplimentare.
- Probabil că are cuţitul.
- Ai telefon ? -Nu.
- Ar trebui să-ţi faci rost de unul. Fata ridică din umeri.
- O să te omoare, spuse Arctor.
- Nu acum. Eşti tu aici.
- Mai târziu, după ce o să plec.
Ea se aşează din nou şi dădu iar din umeri.
Peste câteva momente, auziră paşi, apoi o bătaie în uşă. Apoi pe Dan care îi striga să deschidă. Ea îi răs- punse cu un „nu" zbierat şi îi spuse că era cu cineva.
- OK, urlă Dan o să-ţi tai cauciucurile.
Coborî în fugă pe scări, iar Arctor şi fata priviră prin fereastra spartă cum Dan Mancher, un tip costeliv, tuns scurt şi cu înfăţişare de homosexual, se apropie de maşina ei fluturând un cuţit şi încă urlând vorbele grele ce puteau fi auzite de toţi locuitorii zonei.
- O să-ţi ciopârţesc cauciucurile, blestematele tale de cauciucuri! Şi pe urmă o să te omor!
Se aplecă şi tăie mai întâi unul, apoi încă unul dintre cauciucurile vechiului Dodge al fetei. Ea se dezmetici dintr-o dată, se repezi la uşa apartamentului şi începu să tragă cu frenezie de încuietori.
- Trebuie să-l opresc! îmi taie toate cauciucurile! N-am asigurare!
Arctor o opri.
- Şi maşina mea e tot acolo.
Bineînţeles că nu avea pistolul la el, iar Dan şi cu- ţitul lui Case nu puteau fi ţinuţi sub control.
- Cauciucurile nu sunt...
- Cauciucurile mele!
Fata ţipa, chinuindu-se să descuie uşa.
- Tocmai asta vrea şi el să faci, spuse Arctor.
- Cei de dedesubt, gâfâi Kimberly. Au telefon, pu- tem suna la poliţie. Lasă-mă să ies! Se luptă cu el, do- vedind o forţă uluitoare, şi reuşi să deschidă uşa. Vreau să chem poliţia. Cauciucurile mele! Unul e nou!
- Vin cu tine.
O înhaţă de umăr. în faţa lui, fata sărea mai multe trepte deodată şi abia reuşi s-o prindă. Ajunsese deja la apartamentul următor şi bătea la uşă.
- Deschideţi, vă rog! strigă Kimberly. Vă rog, vreau să telefonez la poliţie! Vă rog, daţi-mi voie să sun poliţia!
Arctor ajunse lângă ea şi ciocăni la uşă.
- Avem nevoie să folosim telefonul dumneavoas- tră, spuse. E o urgenţă.
Le deschise un bărbat în vârstă, purtând un pulover gri, pantaloni austeri, cu dungă, şi cravată.
- Mulţumesc, zise Arctor.

Kimberly se repezi înăuntru, alergă la telefon şi formă numărul. Bob rămase în picioare, cu faţa la uşă, aşteptând să apară Dan. Nu se auzea nimic, doar vocea fetei care trăncănea, adresându-se operatoarei. Dena- tura faptele, spunând ceva despre o ceartă pe tema unor cizme în valoare de şapte dolari.
- Spune că-s ale lui, fiindcă mi le-a făcut cadou de Crăciun, flecărea ea, dar erau ale mele, pentru că eu le-am plătit. Pe urmă, el a început să tragă de ele şi eu le-am tă- iat spatele cu un deschizător de conserve, pentru ca el... Se opri; apoi, dădu din cap. Perfect, vă mulţumesc. Da, nu închid.
Bătrânul se uită lung la Arctor, care îi întoarse pri- virea. Din camera de alături, o femeie în vârstă, într-o rochie cu imprimeuri, îi urmărea în tăcere, cu chipul împietrit de spaimă.
- Situaţia trebuie să fie neplăcută pentru dumnea- voastră, le spuse Arctor celor doi vârstnici.
- Tot aşa o ţin, făcu bărbatul. îi auzim bătându-se toată noaptea, noapte de noapte, iar el zice tot timpul c-o s-o omoare.
- Ar fi trebuit să ne întoarcem la Denver, spuse fe- meia. Ţi-am spus asta, trebuia să ne fi dus înapoi.
- Certurile astea cumplite, zise bărbatul în vârstă. Şi toate lucrurile distruse, şi zgomotul. Se uită la Arctor, mâhnit, parcă cerând ajutor sau doar înţelegere. Fără contenire, nu se termină niciodată. Pe urmă, ceea ce este mai rău, ştiţi că, de fiecare dată...
- Da, spune-i asta, îl îndemnă femeia vârstnică.
- Ceea ce e mai rău, făcu bătrânul, cu demnitate, e că de fiecare dată când ieşim din casă, de câte ori ne du- cem la cumpărături sau vrem să trimitem o scrisoare, călcăm în... ştiţi, în ceea ce lasă câinele în urmă.
- Treabă mare de câine, spuse femeia, indignată.
Maşina poliţiei locale îşi făcu apariţia. în calitate de martor, Arctor îşi dădu depoziţia fără să se identifice ca ofiţer în slujba legii. Poliţistul îi notă declaraţia şi încercă să obţină una şi de la reclamanta Kimberly, dar vorbele ei erau lipsite de sens: divaga întruna pe tema perechii de cizme, spunând cum le obţinuse şi cât de mult înseninau pentru ea. Poliţistul, stând cu coala de hârtie în faţă, îşi aruncă la un moment dat ochii spre Arctor şi îl privi cu o expresie glacială, pe care el nu o înţelese, dar care, ori- cum, îi displăcu. în cele din urmă, sticletele o sfătui pe Kimberly să-şi facă rost de un telefon şi să sune dacă sus- pectul revenea şi îi mai făcea necazuri.
- Aţi remarcat cauciucurile tăiate ? spuse Arctor, când celălalt dădea să plece. Aţi examinat maşina ei din par- care şi aţi notat personal câte anvelope au fost ciopâr- ţite cu un obiect ascuţit - fapt care s-a întâmplat de curând, pentru că încă mai pierd aer ?
Poliţaiul îl privi cu aceeaşi expresie de mai devreme şi plecă fără să mai facă nici un comentariu.
Kimberly stătea pe canapeaua jerpelită din sufrage- ria ei plină de obiecte sfărâmate, iar ochii ei îşi pierdu- seră din nou strălucirea, după ce îşi încetase efortul inutil de a-i explica ofiţerului anchetator situaţia în care se afla. Ridică din umeri.
- Te duc de-aici cu maşina, zise Arctor. Ai vreo prie- tenă care ar putea...
- Ieşi dracului de aici! spuse ea pe neaşteptate, cu vocea veninoasă şi foarte asemănătoare cu al lui Dan Mancher, dar mai dogită. Pleacă dracului, Bob Arctor... Cară-te, cară-te, fir-ar să fie. Ai de gând dis- pari odată ?
îşi ridică vocea stridentă, care i se frânse apoi, deznădăjduită.
El ieşi şi coborî scările încet, treaptă cu treaptă. Când puse piciorul pe cea mai de jos, ceva căzu cu zgo- mot şi se rostogoli în urma lui: era flaconul cu Drano. O auzi pe fată închizând uşa şi trăgând zăvoarele, unul după altul. încuietori inutile, medita el. Totul era inutil. Anchetatorul o sfătuise să-l anunţe dacă se întoarce suspectul. Cum ar fi putut s-o facă, fără să-şi părăsească apartamentul ? Acolo, înăuntru, Dan Mancher avea să o înjunghie, aşa cum făcuse cu cauciucurile. Iar ea, pro- babil că va călca mai întâi într-un rahat de câine, pen- tru a se prăbuşi apoi, moartă, peste el... îşi spuse Arctor, amintindu-şi plângerea bătrânilor de la etajul inferior. Cu gândul la priorităţile acestora, se simţi gata să iz- bucnească într-un râs isteric: nu numai că, în fiecare noapte, drogatul ţicnit de deasupra o bătea, o ameninţa cu moartea şi probabil că avea s-o ucidă în curând pe o tânără toxicomană şi escroacă cu gâtul plin de strepto- coci - dacă nu cumva avea şi multe alte boli pe deasu- pra - dar, pe lângă asta...
Chicoti tare, în timp ce conducea înapoi, către nord, maşina în care se aflau Luckman şi Barris.
- Rahat de câine, spuse. Rahat de câine.
Hazul rahatului de câine, gândi, dacă ţi-l aminteşti şi mâine. Caraghios rahat de câine.
- Mai bine ai intra pe banda cealaltă, ca să treci de camionul ăsta Safeway, zise Luckman. Neisprăvitul de-abia se mişcă.
Arctor trecu pe banda din stânga şi apăsă pe accele- raţie. Dar, după ce îşi ridică piciorul, pedala căzu brusc pe podea şi, în acelaşi timp, huruitul motorului crescu în intensitate, devenind un muget plin de furie, iar ma- şina se năpusti înainte cu o viteză enormă, feroce.
- Mai încet! strigară, într-un glas, Luckman şi Barris.
în momentul acela, maşina ajunsese la aproape o sută şaizeci de kilometri la oră; în faţa le apăru o camionetă VW. Pedala de acceleraţie era moartă: nu revenea în po- ziţia iniţială şi nu mai era bună de nimic. Atât Luckman, care stătea alături de Arctor, cât şi Barris, din spatele lui, îşi ridicară instinctiv braţele în aer. El răsuci volanul şi trecu prin stânga camionetei, unde un spaţiu restrâns ră- măsese liber, înainte de a fi umplut de o Corvette care se deplasa cu mare viteză. Aceasta claxona şi îi auziră frânele scrâşnind. Acum, Luckman şi Barris ţipau de-a binelea. Primul îşi întinse brusc mâna şi opri motorul. între timp, Arctor adusese maneta de viteze în punctul mort. Maşina încetini şi el frână, intră pe banda din dreapta şi apoi, cu motorul în sfârşit oprit şi cu transmisia decuplată, rulă pe banda de urgenţă până ce se opri treptat.
Automobilul Corvette, care se îndepărtase de mult, continua să claxoneze cu indignare. Camionul Safeway trecu pe lângă ei şi îi asurzi pentru o clipă punându-şi în funcţiune propriul claxon.
- Ce naiba s-a întâmplat ? spuse Barris.
- Arcul de tensionare a cablului de acceleraţie... Benzina, spuse Arctor, cu mâinile, vocea şi tot restul trupului tremurându-i.
Arătă în jos. Priviră cu toţii pedala, care continua să fie lipită de podea. Motorul ajunsese la turaţia maximă care, în cazul acelui automobil, avea o valoare remarca- bilă. Nu se uitase la vitezometru ca să vadă ce viteză atinseseră în final, dar probabil că depăşise cu mult o sută şaizeci de kilometri de oră. Şi realiză că, deşi căl- case din reflex frâna la maximum, maşina nu făcuse alt- ceva decât să accelereze.
Cei trei coborâră în tăcere şi ridicară capota. Din ungătoarele cu capac şi de dedesubtul lor se ridica un abur alb. Apa aproape fierbând din vasul de expansiune al radiatorului fâsâia.

Luckman se întinse deasupra motorului încins şi arătă cu degetul.
- N-a fost arcul, spuse. E cablul care duce de la pe- dală la carburator. Vedeţi ? A pleznit.
Cablul lung atârna la întâmplare pe blocul motor, spânzurând neputincios şi nefolositor, agăţat de inelul său de fixare, care continua să se afle la locul lui.
- Aşa că pedala nu l-a împins înapoi când ai ridicat piciorul. Dar...
Studie o vreme carburatorul, încruntându-se.
- E prevăzut cu un sistem de siguranţă, de suprare- glare, spuse Barris cu un zâmbet care-i dezgoli dinţii falşi. Intră în funcţiune atunci când componentele cablului...
- De ce s-a desprins ? îl întrerupse Arctor. Şaiba de blocare n-ar fi trebuit să menţină piuliţa la locul ei? Lovi uşor cu palma în lungul cablului. Cum de-a putut să se desprindă în halul ăsta ?
Barris continuă de parcă nu l-ar fi auzit:
- Dacă, dintr-un motiv oarecare, cedează cablul, tu- raţia motorului ar trebui să scadă până la ralanti. Ca mă- sură de siguranţă. Dar, în loc de asta, s-a turat. Se aplecă ca să se uite mai bine la carburator. Şurubul ăsta, spuse, a fost desfăcut până la capăt. Şurubul de ralanti. Aşa că, atunci când s-a desprins cablul, siguranţa s-a deplasat în sens opus, s-a dus în sus, nu în jos.
- Cum de-a fost posibil? spuse Luckman cu voce sonoră. Se putea deşuruba complet din întâmplare ?
Fără să răspundă, Barris îşi scoase briceagul, îi trase lama şi începu să reînfileteze şurubul de reglare a ra- lantiului. Numără cu voce tare. Douăzeci de răsuciri ca să-l înşurubeze la loc.
- Ca să slăbeşti şaiba de blocare şi asamblarea cu piuliţă care fixează cablul de acceleraţie, spuse el, ar fi nevoie de o sculă specială. De fapt, de două. Probabil că am nevoie de o jumătate de oră ca să le pun pe toate la locul lor. Totuşi, am tot ce trebuie în trusa mea de scule.
- Trusa ta de scule e acasă, zise Luckman.
- Da, încuviinţă Barris, dând din cap. Aşa că va tre- bui să mergem la o staţie de benzină şi, fie împrumutăm nişte scule, fie aducem aici camioneta lor de remorcare. Propun să-i aducem aici, să arunce o privire, înainte de a pleca din nou la drum.
- Ei, omule, spuse răspicat Luckman, ăsta a fost un accident sau cineva a făcut-o dinadins ? Aşa cum s-a în- tâmplat cu cefalocromoscoscopul ?
Barris căzu pe gânduri, păstrându-şi încă pe buze zâmbetul viclean, dar plin de tristeţe.
- De asta nu pot fi sigur. De obicei, sabotajul unei maşini, avarierea premeditată pentru a provoca un ac- cident...
Ochii săi ascunşi în spatele ochelarilor de soare cu lentile verzi se îndreptară spre Arctor. Era cât pe ce să fim zdrobiţi. Dacă Corvette-ul ar fi avut viteză ceva mai mare... Aproape că nu există un acostament pe care să te retragi. Ar fi trebuit să opreşti motorul imediat ce ţi-ai dat seama ce s-a întâmplat.
- Când am realizat, am scos din viteză, spuse Arctor. Pentru o secundă, n-am reuşit să pricep despre ce era vorba. Dacă ar fi fost frânele, se gândi, dacă pedala de frână ar fi rămas la podea, mi-aş fi dat seama mai re- pede, aş fi ştiut mai bine ce era de făcut. A fost atât de... ciudat.
- Cineva a făcut-o dinadins, afirmă Luckman cu voce puternică. Se învârtea furios în jurul maşinii, arătându-şi pumnii. NEMERNICUL! Era cât pe ce s-o mierlim! Aproape că ne-au făcut-o, fir-ar ai dracului!
Stând la vedere pe marginea autostrăzii intens circu- late, Barris scoase o mică tabacheră din corn plină cu tablete de moarte şi înghiţi mai multe. I-o dădu lui Luckman, care luă câteva, apoi i-o întinse lui Arctor.
- Poate că asta ne dă şi mai tare peste cap, spuse Arctor, refuzându-l iritat. Ne zăpăceşte minţile.
- Drogurile nu pot demonta un cablu de accelera- ţie şi un şurub de ralanti, făcu Barris, rămânând cu ta- bachera întinsă. Ai face bine să înghiţi măcar vreo trei... Sunt calitatea întâi, dar sunt slabe. Amestecate cu pu- ţină metamfetamină.
- Ia de-aici blestemata asta de tabacheră, zise Arctor. în capul său răsunau voci care cântau cu putere o muzică cumplită, de parcă realitatea înconjurătoare ar fi început să se altereze. în momentul acela, totul - ma- şinile care treceau în viteză, cei doi bărbaţi, propriul automobil cu capota ridicată, mirosul smogului, lu- mina strălucitoare şi fierbinte a amiezii - toate acestea aveau ceva dezgustător, de parcă, mai curând decât orice altceva, lumea sa ar fi intrat în putrefacţie. Era periculos, dar nu înspăimântător, şi nici măcar nu se petrecea totul deodată, ci mai degrabă ca şi cum s-ar fi dezintegrat, putoarea invadându-i văzul şi auzul, şi mirosul. Totul îi stârnea greaţa şi închise ochii, cutremurându-se.
- Ce adulmeci? îl întrebă Luckman. Un indiciu, omule ? Unele motoare miros ca...
- Rahatul de câine, spuse Arctor.
îi putea simţi mirosul în prejma motorului. Se aplecă, trase aer pe nas şi simţi mirosul, desluşit şi tot mai puter- nic. Ciudat, gândi. Monstruos şi al naibii de ciudat.
- Vouă nu vă miroase a rahat de câine ? îi întrebă pe ceilalţi.
- Nu, răspunse Luckman, privindu-l cu atenţie. Apoi i se adresă lui Barris: în drogurile alea erau ceva psihedelice ?
Barris clătină din cap zâmbind.
Stând aplecat deasupra motorului încins şi trăgând în nări mirosul de rahat, Arctor ştia că era vorba despre o iluzie: nu mirosea a excremente de câine. Dar el simţea duhoarea. Şi acum văzu că blocul motor era mânjit, mai ales jos, în zona manşoanelor, cu o substanţă cu aspect neplăcut, de culoare maro-închis. Ulei, se gândi. Ulei prelins, împrăştiat: poate că garnitura de chiulasă nu e etanşă. Dar trebuia să se întindă şi pună mâna ca să se edifice, ca să-şi confirme deducţia logică. Degetele sale atinseră petele cleioase, cafenii, şi se retraseră brusc. Dă- duseră peste rahat de câine. Stratul de excremente se în- tindea pe tot blocul motor şi pe cabluri. Apoi îşi dădu seama că acoperea şi scutul termic. îşi ridică ochii şi îl văzu până şi pe stratul fonoabsorbant de pe partea inferioară a capotei. Duhoarea îl copleşi şi închise ochii, tremurând.
- Ei, omule, se precipită Luckman, apucându-l cu putere de umăr. îţi vezi amintirile, este ?
- Bilete gratuite la teatru, fu de acord Barris, chicotind.
- Ar fi mai bine să stai jos, spuse Luckman; îl con- duse pe Arctor către locul şoferului şi îl aşeză. Omule, drogul chiar te-a făcut s-o iei razna. Stai aici, liniştit. Ia-o uşurel. N-a murit nimeni, iar acum ştim despre ce-i vorba. închise portiera de lângă Arctor. Ţi-e bine acum, răscolitorule ?
Barris apăru lângă fereastră, spunând:
- La ce-i bună grămada de rahat de câine, Bob? Pentru rumegat ?

înfrigurat, Arctor îşi deschise ochii şi se holbă la el. Ochelarii verzi ai celuilalt nu lăsau să se vadă nimic, nici un indiciu. Chiar a spus asta ? se întrebă Arctor. Sau mintea mea îmi joacă feste ?
- Ce-ai zis, Jim ?
Barris începu să râdă. Şi râse, râse întruna.
- Dă-i pace, omule, spuse Luckman, dându-i un pumn în spate. Şterge-o de aici, Barris.
- Ce-a zis adineauri ? îl întrebă Arctor pe Luckman. Ce dracu' mi-a zis ?
- Nu ştiu, răspunse celălalt. Nu pot descifra nici mă- car jumătate din chestiile pe care el le spune oamenilor.
Barris continua să zâmbească, dar amuţise.
- Nenorocitule, îi zise Arctor. Ştiu că tu ai făcut-o... Ai stricat cefalocromoscopul, iar acum maşina. Tu, drogat pervers şi nemernic.
Abia dacă-şi putea auzi glasul, dar, în timp ce zbiera la zâmbitorul Barris, duhoarea îngrozitoare se înteţi. Renunţă să încerce să mai vorbească şi continuă să stea acolo, la volanul inutil al maşinii sale, străduindu-se să nu vomite. Slavă Domnului că Luckman a venit cu noi, se gândi. Altfel, astăzi s-ar fi terminat totul pentru mine. Astăzi aş fi murit de mâna scârnăviei ăsteia cu mintea arsă de droguri, a ticălosului ăstuia cu care stau în aceeaşi casă.
- Ia-o uşurel, Bob, se strecură vocea lui Luckman printre valurile de greaţă.
- Ştiu că-i el, zise Arctor.
- La naiba, de ce ? păru să spună celălalt - sau să în- cerce s-o facă. în felul ăsta, ar fi murit şi el. De ce, omule, de ce ?
Mirosul lui Barris, care continua să zâmbească, îl co- pleşi pe Bob Arctor şi vărsă pe bordul maşinii. O mie de substanja M 107
voci subţirele îi ţiuiră în urechi, alinându-l şi, în cele din urmă, mirosul dispăru. O mie de glasuri firave care-şi strigau ciudăţenia. Nu le înţelegea, dar cel puţin acum putea vedea din nou, iar mirosul dispăruse. începu să tremure şi dădu să-şi scoată batista din buzunar.
- Ce era în tabletele pe care ni le-ai dat ? îl întrebă Luckman pe zâmbăreţul Barris.
- Ei, doar am luat şi eu câteva, spuse Barris, şi tu la fel. Iar nouă nu ne-a provocat nici o halucinaţie nasoală. Aşa că n-a fost drogul. Şi s-a întâmplat prea repede. Cum ar fi putut fi de la ele ? Stomacul nu poate absorbi...
- M-ai otrăvit, spuse Arctor cu sălbăticie, cu vede- rea aproape limpede şi cu mintea luminându-i-se, dar fără să-şi poată domina spaima.
Acum apăruse teama, o reacţie iraţională care luase locul nebuniei. Teama de ceea ce fusese pe punctul de a se întâmpla, de ceea ce însemna asta, teama, teama cumplită, teama de surâzătorul Barris şi de blestemata lui de tabacheră, şi de explicaţiile lui, şi de vorbele, me- todele, tabieturile, obiceiurile, sosirile şi plecările lui înfiorătoare. De telefoanele lui anonime care dădeau poliţiei informaţii despre Robert Arctor şi de dispozi- tivul de două parale pe care-l folosea ca să-şi mascheze vocea şi care funcţionase foarte bine. Numai că trebuia să fi fost Barris.
Nemernicul se ţine de capul meu, cugetă Bob Arctor.
- N-am văzut niciodată pe nimeni care să aibă ha- lucinaţii atât de repede, spunea Barris, dar atunci...
- Te simţi bine acum, Bob ? zise Luckman. O să cu- răţăm voma, asta nu-i o problemă. Ar fi mai bine să treci pe bancheta din spate.
Trase de portieră odată cu Barris, deschizând-o. Arctor se prelinse afară, clătinându-se.
- Eşti sigur că nu i-ai strecurat nimic? îi spuse Luckman lui Barris.
Acesta protestă ridicându-şi mâinile în aer şi flu- turându-le.
Articol. Cea mai puternică temere a unui agent sub acoperire de la Narcotice nu este că va fi împuşcat sau bătut, ci că i se va strecura o supradoză dintr-un psi- hedelic - datorită căreia în minte i se va derula pentru tot restul vieţii un nesfârşit lung-metraj de groază - sau că i se va injecta o doză de mex, jumătate heroină şi ju- mătate substanţă M, în ambele cazuri adăugându-se o otravă, cum ar fi stricnina, care aproape că-l va ucide. Nu va muri, dar consecinţele vor fi, deci, cele de mai sus: dependenţă de drog pe viaţă, film de groază deru- lat până la moarte. Fie se va pierde într-o existenţă de- pendentă de ac şi de drog, fie va fi închis într-un spital de psihiatrie sau, cel mai cumplit, într-o clinică fede- rală. Se va strădui zi şi noapte să scape de păduchii de plante sau se va întreba la nesfârşit de ce nu mai poate cerui podeaua. Şi toate astea vor fi premeditate. Cineva va descoperi cu se îndeletniceşte şi apoi i-o vor coace. Aşa se vor răzbuna. în cel mai cumplit mod: folosind drogurile pe care le aveau de vânzare, adică motivul pentru care el se afla pe urmele lor.
Ceea ce, chibzui Bob Arctor în timp ce-şi conducea cu grijă maşina către casă, înseamnă că atât traficanţii, cât şi agenţii secreţi ştiu ce efect au asupra oamenilor drogurile vândute pe străzi. în privinţa asta, sunt cu toţii de acord.
Un mecanic de la o staţie Union aflată în preajma zonei unde trăseseră pe dreapta venise la faţa locului, examinase maşina şi, în cele din urmă, o reparase contra sumei de treizeci de dolari. Nimic altceva nu părea să mai fie defect, cu excepţia faptului că omul studiase sus- pensia din stânga faţă pentru o bună bucată de vreme.
- E ceva în neregulă aici ? întrebase Bob Arctor.
- Se pare că aţi putea avea necazuri la virajele strânse, spusese mecanicul. Ţine bine direcţia ?
Maşina nu avea nici o deviaţie sau, cel puţin, nici una pe care s-o fi observat Arctor. Dar mecanicul re- fuză să spună mai multe. Continuă doar să studieze ar- cul elicoidal, pivotul şi amortizorul hidraulic. Arctor îi plăti şi camioneta depanatorului demară. Apoi se în- toarse la maşină împreună cu Luckman şi cu Barris - care acum se aşezară amândoi în spate - şi o porni spre nordul districtului Orange.
în timp ce conducea, Arctor medita asupra celor- lalte concordanţe cu iz sarcastic între convingerile poli- ţiştilor de la Narcotice şi cele ale traficanţilor. Se ştia că mai mulţi agenţi sub acoperire se dăduseră drept in- termediari şi ajunseseră să vândă, de exemplu, haşiş - iar uneori chiar să-l consume. Era o acoperire bună, dar în acelaşi timp îi aducea agentului un profit supli- mentar, care creştea treptat, depăşind atât salariul lui oficial, cât şi bonusul primit pentru arestarea trafican- ţilor sau confiscarea unui transport important. De ase- menea, agenţii deveneau din ce în ce mai dependenţi de drogurile pe care ajungeau să le deţină şi de tot modul acela de viaţă, ceea ce era firesc. Ajungeau să fie, în ace- laşi timp, traficanţi cu dare de mână, toxicomani şi agenţi secreţi, iar după o vreme unii dintre ei începeau să-şi reducă din ce în ce mai mult activitatea în slujba
legii, dedicându-şi tot timpul comerţului cu droguri. Pe de altă parte, unii dealeri dornici să i-o coacă cuiva sau care se aşteptau să fie arestaţi dintr-o clipă în alta înce- peau să coopereze cu poliţia, sfârşind prin a se transfor- ma într-un soi de agenţi neoficiali sub acoperire. Pentru Bob Arctor, de exemplu, totul devenise acum confuz: în după-amiaza aceea petrecută pe autostrada San Diego, în timp ce el şi cei doi prieteni ai săi erau la un pas să fie şterşi

de pe faţa pământului, autorităţile le pu- neau - spera - casa sub observaţie după toate regulile artei. Dacă o făcuseră, asta era, paradoxal, în beneficiul lui şi probabil că de atunci înainte avea să fie ferit de si- tuaţii de genul celei abia petrecute. Era un noroc neaş- teptat, fiindcă, în ultimă instanţă, putea reprezenta diferenţa dintre a sfârşi otrăvit sau împuşcat, sau ca to- xicoman incurabil, sau dându-şi duhul şi a pune mâna pe duşmanul său, pe oricine se afla pe urmele lui - şi care, în ziua aceea, aproape că-i făcuse de petrecanie. Holoscanerele odată montate la locul potrivit, cugetă, sabotajele şi atacurile la adresa mea vor fi foarte puţine. Vreau să zic, cele cu sorţi de izbândă.
Era cam singurul gând care-l mai putea linişti. Vino- vatul, reflectă el, conducând cât mai prudent cu putinţă în mijlocul traficului intens al după-amiezei, poate scăpa cu fuga atunci când nimeni nu-i ia urma. Aşa au- zise şi poate că era adevărat. Oricum, ceea ce ştia cu certitudine era că vinovaţii dispăreau, dispăreau al dra- culi de repede şi îşi luau o mulţime de precauţii grab- nice când îi urmărea cineva; cineva real, expert şi, în acelaşi timp, necunoscut. Chiar şi când o făcea foarte îndeaproape. Atât de aproape, se gândi, ca de pe ban- cheta din spate a maşinii mele. De unde, dacă ar avea bizarul său pistol de calibrul 22 cu un singur glonte,
fabricat undeva în Germania, şi la fel de bizarul său amortizor artizanal, iar dacă Luckman ar adormi, ca de obicei, ar putea să-mi găurească ceafa şi aş fi la fel de mort ca Bobby Kennedy. Şi el a murit de pe urma răni- lor făcute de un revolver de acelaşi calibru... Să-mi facă o gaură doar atât de mică.
Şi nu doar astăzi, ci în fiecare zi. Şi în fiecare noapte.
Cu excepţia faptului că, în ceea ce priveşte locuinţa, atunci când voi verifica înregistrările stocate pe rolele holoscanerelor, voi afla cu exactitate şi foarte repede ce fac toţi cei din casă - inclusiv eu însumi - şi, probabil, când şi de ce o fac. O să mă văd pe mine trezindu-mă în toiul nopţii şi ducându-mă la WC. O să supraveghez toate camerele douăzeci şi patru de ore pe zi... Cu toate că o să existe un decalaj. N-o să mă ajute prea mult dacă holoscanerele mă surprind în timp ce mi se adminis- trează o supradoză dintr-un drog halucinogen furat de îngerii Iadului dintr-un arsenal militar şi pus în ca- feaua mea. Când voi ridica rolele de înregistrare, voi fi o altă persoană de la academie, care o să mă privească zvârcolindu-mă şi nu voi mai pricepe unde mă aflu sau cine sunt. Va fi o imagine a unui fapt deja petrecut la care eu nici măcar n-o să am acces. Va trebui să pri- mească altcineva înregistrarea în locul meu.
- Mă întreb ce s-a întâmplat acasă, spuse Luckman, în vreme ce noi am lipsit toată ziua. Ştii, Bob, asta do- vedeşte că cineva vrea să ţi-o coacă urât de tot. Sper că, la întoarcere, casa o să mai fie încă acolo.
- Da, făcu Arctor, nu m-am gândit la asta. Şi nici măcar n-am luat cu împrumut vreun cefalocromoscop.
Vorbise cu o voce care părea grea de atâta resemnare.
- Eu nu mi-aş face prea multe griji, spuse Barris pe un ton surprinzător de vesel.
- Nu? ripostă furios Luckman. Hristoase, s-ar putea să fi făcut zob şi să fi furat tot ce avem. Oricum, tot ce-i aparţine lui Bob. Şi să fi ucis sau să fi bătut ani- malele. Sau...
- Am lăsat o mică surpriză, zise Barris, pentru ori- cine ar fi vrut să intre astăzi în casă în lipsa noastră. Am pus-o la punct azi-dimineaţă, devreme... Am lucrat la ea până mi-a reuşit. E o surpriză electronică.
- Ce fel de surpriză electronică ? întrebă Arctor cu asprime, ascunzându-şi îngrijorarea. E casa mea, Jim, nu poţi să te-apuci să montezi...
- Uşurel, uşurel, făcu Barris. Leise, cum ar fi spus prietenii noştri, nemţii. Ceea ce înseamnă: păs- trează-ţi calmul.
- Despre ce e vorba ?
- Dacă uşa din faţă este deschisă în lipsa noastră, explică Barris, casetofonul meu începe să înregis- treze. E sub canapea. Are o casetă de două ore. Am plasat trei microfoane Sony multidirecţionale în trei locuri diferite...
- Ar fi trebuit să-mi spui, zise Arctor.
- Şi dacă intră pe ferestre ? întrebă Luckman. Sau pe uşa din spate ?
- Ca să măresc şansele de a se intra pe uşa din faţă, mai degrabă decât prin alte locuri mai puţin obişnuite, continuă Barris, am lăsat-o, în mod provi- denţial, descuiată.
După o pauză, Luckman începu să râdă pe înfundate.
- Şi dacă, să presupunem, ei nu ştiu că-i descuiată ? spuse Arctor.
- Am pus un bilet pe ea, zise Barris.
- Râzi de mine!
- Da, răspunse prompt Barris.
- Ce dracu', ne iei în râs ? Sau nu ? se miră Luckman. Cu tine, nu-mi pot da niciodată seama. Râde de noi, Bob ?
- O să vedem când ajungem acasă, zise Arctor. Dacă e un bilet pe uşă şi e descuiată, o să ştim că vor- beşte serios.
- Probabil că, spuse Luckman, după ce o să jefu- iască şi o să devasteze casa, vor da jos biletul şi vor în- cuia uşa. Aşa că n-o să ştim. N-o să aflăm niciodată. Cu siguranţă. Intrăm din nou în ceaţă.
- Bineînţeles că glumesc, susţinu Barris cu tărie. Numai un psihopat ar face asta, să lase uşa din faţă a ca- sei lui descuiată şi cu un bilet pe ea.
- Ce-ai scris în bilet, Jim? îl întrebă Arctor, răsucindu-se către el.
- Cui i l-ai adresat ? interveni Luckman. Nici măcar n-aveam idee că ştii să scrii.
- Am scris, spuse calm Barris, „Intră, Donna; uşa e descuiată. Noi..." Se întrerupse. E pentru Donna, în- cheie, dar vocea îi era agitată.
- Chiar a făcut-o, spuse Luckman. De-adevăratelea. Exact cum a spus.
- Bob, zise Barris, din nou calm, aşa o să aflăm cine face toate astea. E lucrul cel mai important.
- Numai dacă nu fură şi casetofonul odată cu cana- peaua şi cu tot restul, spuse Arctor.
Se gândi, cu mare viteză, în ce măsură acel exemplu suplimentar de punere în practică a geniului, la nivel de grădiniţă, de electronist cârpaci şi rupt de realitate al lui Barris era într-adevăr o problemă. La naiba, conchise, o să găsească microfoanele în primele zece minute şi o să descopere conexiunea lor cu casetofonul. O să ştie exact ce au de făcut. O să şteargă banda, o s-o rederuleze şi o să lase totul aşa cum fusese, o să lase uşa descuiată şi biletul prins de ea. La urma urmei, poate că uşa des- cuiată o să le uşureze munca. Să-l ia dracu' pe Barris, cugetă. Planurile unui mare geniu, care vor da peste cap universul. Probabil că, oricum, a uitat să conecteze casetofonul la priza din perete. Numai că, dacă o să-l găsească deconectat...
O să ia asta drept dovadă că cineva a fost acolo, rea- liză Arctor. O să şi-o tot amintească şi-o să ne tot vor- bească despre asta zile întregi. înăuntru a pătruns cineva care i-a descoperit aparatura şi a fost atât de deş- tept încât s-o scoată din priză. Deci, conchise, dacă ăia îl găsesc neconectat sper să se gândească să-l bage în priză şi, pe

deasupra, să-l mai şi pună în funcţiune aşa cum s-ar cuveni. De fapt, ceea ce ar trebui într-adevăr să facă ar fi să testeze sistemul de supraveghere, să-i parcurgă ciclul în întregime, aşa cum procedează de obicei cu aparatura lor, să fie cât se poate de siguri că funcţionează perfect şi apoi să-l aducă în starea iniţi- ală - un disc neinscripţionat, dar pe care ar apărea cu siguranţă cineva... De exemplu, ei înşişi, intrând în casă. Altminteri, suspiciunile lui Barris n-ar mai con- teni niciodată.
Şofând, continuă analiza teoretică a situaţiei în care se afla, apelând la un al doilea exemplu consacrat. în timpul pregătirii sale de poliţist din cadrul academiei, îi atrăseseră atenţia asupra lui însuşi şi îl introduseră în baza de date folosindu-se de propria sa memorie. Altminteri, l-ar fi descoperit în paginile ziarelor.
Articol. Una dintre cele mai eficace forme de sa- botaj industrial sau militar se limitează la avarii despre care nu se poate dovedi întru totul - sau chiar deloc - că au fost produse în mod deliberat. Ca o mişcare poli- tică invizibilă: poate că nici măcar nu există. Dacă la
sistemul de pornire al unei maşini este conectată o bombă, atunci e limpede că-i vorba despre un duşman; dacă o clădire publică în care se află un sediu de partid este aruncată în aer, atunci ai de-a face cu un inamic poli- tic. Dar dacă are loc un accident sau o serie de accidente, dacă instalaţiile pur şi simplu nu funcţionează, dacă apar erori - mai ales în ritm lent, după o perioadă firească de timp, sub forma a numeroase căderi şi rateuri neînsem- nate - atunci victima, fie ea o persoană, un partid sau o ţară, nu se poate mobiliza niciodată ca să se apere.
De fapt, presupuse Arctor în timp ce străbătea au- tostrada cu viteză redusă, persoana începe să-şi închi- puie că e paranoică şi că nu are nici un duşman; se îndoieşte de ea însăşi. Maşina i se stricase în mod firesc; pur şi simplu, avusese ghinion. Iar prietenii săi erau de aceeaşi părere. Totul se petrecea în capul lui. Şi asta îl măcina într-o mult mai mare măsură decât dacă s-ar fi putut dovedi ceva. Oricum, urma să dureze mai mult. Cel sau cei care voiau să-i facă felul erau nevoiţi să ac- ţioneze fără să se aştepte la succese, fără să piardă vre- mea sau să apeleze prea mult la noroc. între timp, dacă victima reuşeşte să afle cine sunt ei, are mai multe şanse să le vină de hac - cu siguranţă mai multe decât dacă, să spunem, s-ar trage în ea cu o puşcă cu lunetă. Ăsta e avantajul ei.
Ştia că toate naţiunile din lume antrenează şi trimit peste hotare o mulţime de agenţi care să slăbească nişte şuruburi aici, să uzeze nişte filete dincolo, să întrerupă nişte conexiuni electrice şi să stârnească mici incendii, să rătăcească acte - în fine, să provoace o serie de accidente. Un cocoloş de gumă de mestecat strecurat într-un co- piator Xerox dintr-un birou guvernamental poate dis- truge un document de neînlocuit - şi vital pe deasupra:
în loc să obţii o copie, faci praf originalul. Aşa cum ştia orice hippy din anii şaizeci, prea mult săpun şi prea multă hârtie igienică pot da peste cap întregul sistem de canalizare al unei instituţii, împiedicându-i pe toţi an- gajaţii să vină la lucru o săptămână. O granulă de naf- talină pusă în rezervorul de benzină al unei maşini îi uzează motorul şi i-l scoate din funcţiune abia peste două săptămâni - când se află în alt oraş - şi nu lasă în urmă impurităţi care să poată fi analizate. Orice staţie radio sau TV poate fi scoasă din emisie de o pilă care taie, din întâmplare, un cablu de înaltă frecvenţă sau unul electric. Şi aşa mai departe.
Mulţi dintre membrii fostei aristocraţii ştiau cum procedează servitoarele, grădinarii şi alte ajutoare din clasa şerbilor: o vază spartă, o bijuterie de familie ne- preţuită care alunecă dintr-o mână răuvoitoare.
- De ce ai făcut asta, Rastus Brown ?
- Oh, vai, cerule...
Şi nu existau repercusiuni; sau erau doar foarte puţine. Folosindu-se de un proprietar bogat sau de un scriitor cu preocupări politice care antipatiza re- gimul, o naţiune mică le arăta pumnul Statelor Unite sau URSS-ului...
Cândva, nevasta unui ambasador american în Gua- temala s-a lăudat în public că soţul ei răsturnase guver- nul de stânga al acelui mic stat. După ce şi-a îndeplinit misiunea, ambasadorul a fost transferat într-o mică ţară din Asia şi, în timp ce îşi conducea automobilul sport, a dat brusc cu ochii de un camion care ieşea cu viteză redusă de pe un drum lateral, venind drept către el. Peste o clipă, din ambasador nu a mai rămas nimic alt- ceva decât o mână de resturi împrăştiate. Faptul că purta un pistol şi că avea la dispoziţia sa o întreagă
armată particulară racolată din rândurile CIA nu-i fu- sese de nici un folos. Soţia sa nu a scris despre asta nici un poem plin de mândrie. „... Ăăă, ce-am făcut? le-a spus probabil proprietarul camionului autorităţilor lo- cale. Ce-am făcut, massaf Vai, cerule..."
Sau cum proceda fosta lui soţie, îşi aminti Arctor. în perioada aceea lucra ca anchetator pentru o firmă de asigurări („Vecinii dumneavoastră din apartamentul de vizavi beau peste măsură?"), iar ei nu-i convenea că, noaptea, la o oră târzie, îşi completa rapoartele în loc să se excite la simpla ei apariţie. în ultima etapă a căsăto- riei lor, învăţase ca în timpul activităţii lui din toiul nopţii să facă tot felul de lucruri, ca, de exemplu: să-şi ardă mâna când îşi aprindea o ţigară, să descopere că-i intrase ceva în ochi, să-i şteargă praful din birou sau să caute la nesfârşit câte un obiect minuscul în toată în- căperea sau în jurul maşinii lui de scris. La început, îşi înceta iritat lucrul şi ceda, excitându-se la simpla ei ve- dere. Apoi însă, se lovise la cap în bucătărie, în timp ce scotea aparatul pentru floricele de porumb, şi găsise o altă soluţie.
- Dacă ne ucid animalele, spunea Luckman, le pun o bombă. îi termin pe toţi. Angajez nişte profesionişti din L.A. - un grup de Pantere, de exemplu.
- N-o s-o facă, zise Barris. N-au nimic de câştigat dacă lovesc animalele. Ele n-au nici o vină.
- Şi eu am ? întrebă Arctor.
- E clar că ei aşa cred, spuse Barris.
- „Dacă ştiam că e inofensiva, aş fi ucis-o chiar eu", făcu Luckman. Vă aduceţi aminte ?
- Dar era o conformistă, zise Barris. Fata aia nu se droga niciodată, deşi avea o muncă grea. Ţineţi minte apartamentul ei? Bogaţii nu înţeleg niciodată cât de
valoroasă e viaţa. Asta-i cu totul altceva. Bob, îţi amin- teşti de Thelma Konnford ? Fata aia mărunţică, cu sâni enormi... Nu purta niciodată sutien şi noi obişnuiam să ne aşezăm, pur şi simplu, şi să-i privim sfârcurile, A ve- nit la noi ca să ne pună să ucidem libelula aia în locul ei ? Şi când i-am explicat...
La volanul maşinii sale care înainta cu viteză redusă, Bob Arctor uită de chestiunile teoretice şi derula în minte amintirea unui moment care îi impresionase pe toţi trei: tânăra conformistă, graţioasă şi elegantă, cu pu- lover pe gât, pantaloni evazaţi şi sâni stranii, le ceruse să ucidă o insectă mare, inofensivă, care de fapt era folosi- toare pentru că omora ţânţarii - în anul acela se antici- pase izbucnirea unei epidemii de encefalită în districtul Orange. Când au văzut despre ce e vorba şi i-au explicat şi ei, tânăra a rostit nişte cuvinte care apoi au devenit pentru ei parodia unui lozinci a maleficului - bună de atârnat de perete pentru a fi temută şi dispreţuită:
DACĂ ŞTIAM CĂ E INOFENSIVĂ, AŞ FI UCIS-O CHIAR EU.

în ochii lor, asta însumase - şi încă o mai făcea - tot ceea ce îi îndemna să nu aibă încredere în duşmanii lor conformişti, presupunând că aveau duşmani. Oricum, o persoană cu o educaţie atât de temeinică şi cu atâtea avantaje financiare ca Thelma Konnfond le-a devenit duşman imediat ce a articulat asemenea vorbe. în ziua aceea, au fugit de ea, uluind-o; i-au părăsit aparta- mentul şi s-au refugiat în propria lor locuinţă dezordo- nată. Oricât de mult s-ar fi gândit cum s-o seducă, prăpastia dintre lumea lor şi a ei ieşise singură la iveală şi nu mai dispăruse. Inima ei, medita Bob Arctor, e o
bucătărie goală: gresie, conducte de apă, un platou pen- tru scurgerea vaselor, cu suprafeţele decolorate şi bine frecate, şi un pahar abandonat pe marginea chiuvetei, de care nu se sinchiseşte nimeni.
La un moment dat, înainte să fi trecut în exclusivitate la munca de agent sub acoperire, luase depoziţia unei fa- milii de conformişti din clasele de sus, cărora li se furase mobila în timp ce lipseau de acasă. Evident, fusese vorba despre nişte toxicomani - pe vremea aceea, oamenii din categoria socială a reclamanţilor încă mai locuiau în zone în care bandele rătăcitoare de tâlhari furau tot ce puteau, lăsând puţine urme. Bande de profesionişti, cu santinele dotate cu walkie-talkie, care stăteau de pază la trei kilo- metri distanţă, pândind întoarcerea proprietarilor. îşi aminti ce spuneau bărbatul acela şi soţia lui:
- Oamenii care ar da o spargere în casa noastră ca să ia televizorul color sunt acelaşi soi de criminali ca cei care măcelăresc animalele sau distrug opere de artă de valoare inestimabilă.
- Nu e chiar aşa, le explicase Bob Arctor, între- rupându-se din scrierea depoziţiilor. Ce vă face să cre- deţi una ca asta ?
Toxicomanii, cel puţin din câte ştia din propria ex- perienţă, vătămau foarte rar animalele. îi văzuse hră- nind animalele rănite sau purtându-le de grijă o lungă perioadă de timp, în situaţii în care conformiştii proba- bil că le-ar fi „adormit" - termenul le era specific şi îl preferau, fiind totodată şi o veche expresie folosită de mafie când era vorba despre crime. Odată, ajutase doi drogaţi făcuţi pulbere în timpul chinuitoarei lor străda- nii de a debloca o pisică înţepenită într-o fereastră spartă. Drogaţii, care abia dacă mai puteau vedea şi în- ţelege câte ceva, munciseră cu dexteritate, răbdare şi
sângerând - şi ea, şi ei deopotrivă - aproape o oră în- cheiată, în tot timpul acela, animalul stătuse calm în mâinile lor - unul fiind în casă, împreună cu Arctor, iar celălalt afară, unde se aflau fundul şi coada pisicii. Până la urmă, pisica fusese eliberată fără să aibă nici o rană serioasă, iar ei o hrăniseră. Habar n-aveau a cui era; era evident că îi fusese foame, că simţise mirosul mâncării prin fereastra lor spartă şi că, în final, nereuşind să-i tre- zească, încercase să sară înăuntru. Nu o observaseră până nu miorlăise, iar apoi, pentru binele ei, îşi dădu- seră o vreme uitării nălucirile şi visele.
Cât despre „operele de artă de valoare inestimabilă", nu era prea sigur, fiindcă nu înţelese cu exactitate ce anume însemna asta. în timpul războiului din Vietnam, patru sute cincizeci de lucrări nepreţuite fuseseră distruse în totalitate la My Lai, din ordinul CIA - lucrări de artă nepreţuite, plus bovine, pui şi alte animale nemenţionate. De fiecare dată când se gândea la asta era destul de năuc şi îi venea greu să reflecteze asupra picturilor din muzee.
- Credeţi că, spuse cu voce tare, în timp ce condu- cea cu conştiinciozitate, atunci când murim şi ne înfăţi- şăm în faţa lui Dumnezeu în ziua Judecăţii de Apoi, păcatele noastre vor fi înşiruite în ordine cronologică sau în ordinea gravităţii lor - care ar putea fi crescătoare sau descrescătoare ? Sau în ordine alfabetică ? Pentru că nu vreau ca atunci când o să mor, la optzeci şi şase de ani, vocea Domnului să tune către mine: „Deci tu eşti băieţelul care, în 1962, a furat trei sticle de coca-cola din camionul firmei pe când acesta se afla era în parcarea magazinului 7-11 şi care a trebuit să aducă o mulţime de argumente ca să se dezvinovăţească."
- Cred că acolo se folosesc referinţele încrucişate, zise Luckman. Probabil că ţi se înmânează, pur şi simplu, o foaie scoasă din computer, reprezentând totalizarea da- telor dintr-o coloană lungă, care au fost deja însumate.
- Păcatul, chicoti Barris, e un mit iudeo-creştin demodat.
- Poate că au adunat toate păcatele tale într-un butoi mare de murături, spuse Arctor răsucindu-se ca să-l privească pe Barris antisemitul, într-un butoi cuşer de murături, pe care-l ridică şi-ţi aruncă, pur şi simplu, tot conţinutul în faţă. Iar tu nu poţi decât să stai acolo, şiroind de păcate. De propriile tale păcate, plus, poate, câteva de-ale altora, care au ajuns în butoi din greşeală.
- Ale altcuiva cu acelaşi nume, zise Luckman. Ale unui alt Robert Arctor. Cât de mulţi de-alde Robert Arctor crezi că există, Barris ? îi dădu un cot acestuia din urmă. Oare computerele de la Cal Tech ne pot spune asta? Oare n-ar putea să ni-i listeze, în acelaşi timp, şi pe toţi cei numiţi Jim Barris ?
Câţi de-alde Bob Arctor există? cugetă, în sinea lui, Bob Arctor. Un gând bizar şi difuz. Sunt doi pe care-i ştiu, îşi spuse. Unul numit Fred, care o să-l suprave- gheze pe celălalt, pe nume Bob. Sunt una şi aceeaşi per- soană. Sau nu ? Fred şi Bob sunt, în realitate, unul şi acelaşi ? Cunoaşte cineva răspunsul ? Dacă da, eu ar tre- bui să fiu acela, pentru că sunt singura persoană din lume care ştie că Fred e Bob Arctor. Dar, se întrebă, cine sunt eu ? Care dintre ei doi ?
Când ajunseră la capătul drumului, parcară şi se în- dreptară cu băgare de seamă spre intrarea din faţă. Gă- siră biletul lui Barris şi uşa descuiată, dar, când o deschiseră cu prudenţă, totul părea să fie exact la fel ca atunci când plecaseră.
Suspiciunile lui Barris ieşiră imediat la iveală.
- Ah, murmură, păşind înăuntru.
Se grăbi să se întindă către raftul de sus al bibliotecii de lângă uşă şi-şi luă pistolul de calibrul 22, pe care-şi în- cleşta mâna în timp ce ceilalţi umblau de colo-colo. Animalele se apropiară de ei ca de obicei, cerând zgo- motos de mâncare.
- Păi, Barris, spuse Luckman, pot să-mi dau seama că ai dreptate. Bineînţeles că aici a fost cineva, fiindcă, vezi tu - vezi şi tu, Bob, nu-i aşa ? - ascunderea scru- puloasă a tuturor urmelor pe care le-ar fi lăsat altmin- teri stă mărturie pentru... Apoi, dezgustat, slobozi un vânt şi o luă agale spre bucătărie, să caute în frigider o cutie cu bere. Barris, zise, eşti terminat.
Foindu-se în toate părţile cu simţurile în alertă şi cu arma în mână, Barris îl ignoră, străduindu-se să desco- pere dovezile incriminatoare. Poate c-o va face, se gândi Arctor, urmărindu-l cu privirea. Poate că au lă- sat ceva urme.
E ciudat modul în care, din când în când, în treacăt, paranoia se poate intersecta cu realitatea, medita. în condiţii foarte speciale, cum s-a întâmplat astăzi. Urmează ca Barris să tragă concluzia că i-am ademenit pe toţi să plece de acasă ca să le permit unor intruşi cu identitate secretă să-şi ducă la bun sfârşit treaba pe care o aveau aici. Iar ceva mai târziu o să-şi dea seama de ce şi cine, şi tot restul. De fapt, poate că deja a făcut-o. Ba chiar cu ceva timp

în urmă - sufici- ent de mult ca să declanşeze sabotajele şi acţiunile dis- tructive asupra cefalocromoscopului, a maşinii şi a Dumnezeu mai ştie ce. Poate că, atunci când o să aprind lumina în garaj, casa o săardăpână-n temelii. Dar, ceea ce e cel mai important: echipa care trebuia să instaleze aparatura de supraveghere a fost aici şi şi-a terminat tre- aba ? Nu avea cum s-o ştie înainte de a vorbi cu Hank, aflând astfel unde erau amplasate monitoarele, de unde
puteau fi accesate rolele de înregistrare şi orice alte in- formaţii suplimentare pe care şeful echipei de monito- rizare, plus ceilalţi experţi implicaţi în operaţiune, voiau să i le pună la dispoziţie. în cadrul acţiunii con- certate împotriva lui Bob Arctor, suspectul.
- Uitaţi-vă la asta! spuse Barris. Se ghemui asupra unei scrumiere pe măsuţă. Veniţi încoace! strigă cu voce tăioasă către amândoi şi ei se supuseră.
Aplecându-se, Arctor simţi căldura care radia din scrumieră.
- Un chiştoc de ţigară încă fierbinte, spuse Luckman, minunându-se. Cu siguranţă.
Iisuse, se gândi Arctor. Chiar au dat-o-n bară. Unul dintre membrii echipei a fumat şi, din reflex, a pus chiş- tocul aici. Aşa că, probabil, abia au plecat. Scrumiera era plină ochi, ca de obicei. Probabil că omul şi-a închi- puit că nimeni nu avea să observe mucul suplimentar şi a crezut că acesta avea să se răcească în câteva secunde.
- Staţi puţin, zise Luckman, examinând scrumiera. Dintre mucurile de ţigară, pescui unul de marijuana. Asta-i fierbinte, marijuana asta. Au aprins-o cât au stat aici. Dar de ce au făcut-o ? De ce naiba au făcut-o ? Se în- cruntă şi privi încordat în jur, furios şi nedumerit. Fir-ar să fie, Bob... Barris a avut dreptate. Aici a fost cineva! Chiştocul de marijuana e încă fierbinte şi îi poţi simţi mi- rosul dacă îl iei în mână... îl ţinu sub nasul lui Arctor. Da, în interior încă mai arde puţin. Probabil că-i o sămânţă de cânepă. N-au tocat-o prea bine înainte de o rula.
- S-ar putea ca marijuana asta, spuse Barris la fel de îndârjit, să nu fi fost lăsată aici din întâmplare. Nu poate fi vorba despre o gafă.
- Ce mai e acum ? făcu Arctor, întrebându-se ce fel de echipă de monitorizare a poliţiei putea avea un membru care să fumeze marijuana de faţă cu ceilalţi, în timpul serviciului.
- Poate că au venit special ca să plaseze droguri în casă, zise Barris. Ne fac o înscenare, mai târziu dau o informaţie prin telefon... Poate mai sunt şi alte droguri ascunse, de exemplu, în telefon şi în orificiile din pereţi. Trebuie să cotrobăim prin toată casa şi să scăpăm de absolut toate înainte să sune la poliţie. Probabil că nu avem la dispoziţie decât câteva ore.
- Tu uită-te în dozele din pereţi, spuse Luckman. Eu demontez telefonul...
- Stai, zise Barris, ridicând o mână. Dacă ne văd agitându-ne pe aici chiar înainte de razie...
- Ce razie ? întrebă Arctor.
- Dacă alergăm pe aici ca nebunii ca să aruncăm drogurile în WC, spuse Barris, atunci nu putem pre- tinde - chiar dacă ăsta e adevărul - că nu ştiam de exis- tenţa lor. De fapt, o să fim prinşi cu ele în braţe. Poate că şi asta face parte din plan.
- Ptiu, rahat, făcu Luckman, scârbit. Se aruncă pe ca- napea. Rahat, rahat, rahat. Nu e nimic de făcut. Probabil că drogurile sunt ascunse într-o mie de locuri şi n-o să le putem găsi niciodată pe toate. Am păţit-o. îl privi pe Arctor cu asprime, nedumerit şi furios. Am păţit-o!
- Şi cum rămâne cu instalaţia care leagă casetofonul tău de uşa din faţă ? îl întrebă Arctor pe Barris.
Uitase de casetofon. Ceea ce i se întâmplase, evi- dent, şi lui Barris. Ca şi lui Luckman.
- Da, în momentul de faţă ne-ar putea da informaţii extrem de utile, spuse Barris. îngenunche lângă cana- pea, se întinse dedesubt şi scoase afară un mic caseto- fon din plastic. Ăsta ar trebui să ne spună foarte multe, începu, apoi se pleoşti. Ei, poate că, în ultimă instanţă,
nu s-ar fi dovedit chiar atât de importante. îi scoase ca- blul de alimentare din spate şi-l aşeză pe măsuţă. Am aflat ceea ce era mai important: că au intrat aici în lipsa noastră. Asta era sarcina lui principală. Tăcere.
- Fac pariu că pot ghici ce s-a întâmplat, zise Arctor.
- Primul lucru pe care l-au făcut când au intrat a fost să-l închidă, spuse Barris. Eu l-am lăsat pe poziţia deschis, dar, uitaţi-vă: acum, comutatorul e închis. Aşa că, deşi eu...
- N-a înregistrat ? făcu Luckman, dezamăgit.
- S-au mişcat repede, zise Barris. înainte ca prin dreptul capului de înregistrare să treacă mai mult de un centimetru de bandă. Ăsta, apropo, e un obiect deştept, un Sony. Are capete separate pentru redare, ştergere şi înregistrare, şi sistem Dolby de reducere a zgomotului de fond. L-am luat ieftin. Am făcut un troc. Şi nu mi-a dat niciodată dureri de cap.
- Te-a uns întotdeauna pe suflet, spuse Arctor.
- Pe deplin, încuviinţă Barris, aşezându-se pe un scaun, lăsându-se pe spate şi scoţându-şi ochelarii. Ţi- nând cont de tactica lor evazivă, în clipa asta nu avem nici o altă scăpare. Ştii, Bob, ai putea face ceva, deşi ar fi nevoie de timp.
- Vând casa şi ne mutăm, spuse Arctor. Barris dădu din cap, încuviinţând.
- Pe naiba, protestă Luckman. E căminul nostru.
- Oare cât valorează o asemenea casă, situată în zona asta ? făcu Barris, cu mâinile la ceafă. La bursă ? Mă întreb şi care sunt ratele dobânzilor. Poate că ai putea obţine un profit frumuşel, Bob. Pe de altă parte, s-ar putea să pierzi dacă vinzi în pripă. Dar, Dumnezeule, Bob, te confrunţi cu nişte profesionişti.
- Cunoaşteţi vreun agent bun de vânzări ? îi întrebă Luckman pe amândoi.
- Şi ce motiv aş putea invoca pentru vânzare ? spuse Arctor. Te întreabă întotdeauna.
- Da, nu-i putem spune agentului adevărul, fu de acord Luckman. Am putea pretinde... Cumpăni, iritat, în timp ce îţi bea berea. Nu mă pot gândi la nici un pre- text. Barris, îţi trece prin minte vreun motiv, un fleac la care am putea face apel ?
- O să spunem cinstit, zise Arctor, că în toată casa au fost plasate droguri şi, de vreme ce nu ştim unde anume, ne-am hotărât să ne mutăm şi să-l lăsăm pe noul proprietar să fie arestat în locul nostru.
- Nu, se împotrivi Barris. Nu cred că ne putem per- mite să dăm lucrurile pe faţă în felul ăsta. Bob, aş sugera să spui că ţi-ai găsit o slujbă mai bună.
- Unde ? întrebă Luckman.
- în Cleveland, răspunse Barris.

- Eu cred că ar trebui să le spunem adevărul, zise Arctor. La urma urmei, am putea da un anunţ în L.A. Times: „Casă modernă, curte, trei dormitoare şi două băi pentru acces rapid şi comod la apa curentă, cu droguri as- cunse în toate camerele şi incluse în preţul de vânzare."
- Dar s-ar putea să ne sune ca să întrebe ce fel de droguri sunt, spuse Luckman. Şi nu ştim ce să le spu- nem: ar putea fi orice.
- Nu ştim nici câte sunt, murmură Barris. Amato- rii s-ar putea interesa de cantitate.
- Adică, zise Luckman, ar putea fi treizeci de grame de ţigări de marijuana sau câteva kilograme de heroină.
- Ceea ce propun eu, spuse Barris, ar fi să sunăm la secţia de combatere a abuzului de narcotice din district, să-i informăm care e situaţia şi să le cerem să vină să ne
scape de droguri. Percheziţionează casa, le găsesc şi n-au decât să facă ce vor cu ele. Pentru că, să fim rea- lişti, adevărul e că nu avem timp să vindem casa. M-am interesat odată care e procedura legală într-o astfel de situaţie dificilă, şi cele mai multe tratate de drept sunt de acord..<
- Eşti nebun, făcu Luckman, holbându-se la el de parcă ar fi fost unul dintre păduchii de plante ai lui Jerry. Să telefonăm la combaterea abuzurilor? Poliţaii o să ajungă aici în mai puţin timp decât...
- E cea mai bună soluţie, continuă netulburat Barris, şi putem trece cu toţii testul cu detectorul de minciuni ca să dovedim că nu ştiam unde se află şi nici măcar unde au fost puse. Sunt aici fără ştiinţa şi fără per- misiunea noastră. Dacă le spui asta, Bob, o să fii achitat. Făcu o pauză şi, în cele din urmă admise: Asta atunci când faptele vor fi aduse la cunoştinţa unui tribunal.
- Pe de altă parte, zise Luckman, avem propriile noastre ascunzişuri. Şi despre ele ştim unde se află şi aşa mai departe. Asta înseamnă că trebuie să tragem apa după toate proviziile noastre? Şi dacă, să presupunem, uităm vreuna ? Chiar şi una singură ? Hristoase, e cumplit!
- Nu există nici o scăpare, spuse Arctor. Se pare că ne-au făcut-o.
Dintr-un dormitor apăru Donna Hawthorne, îm- brăcată cu nişte pantaloni nostimi, până deasupra ge- nunchilor, cu părul ciufulit şi cu faţa umflată de somn.
- Am intrat, spuse ea, aşa cum scria în bilet. M-am învârtit pe aici o vreme şi pe urmă am adormit. în bilet nu scria când vă întoarceţi. De ce zbieraţi ? Dumnezeule, sunteţi furioşi. M-aţi trezit.
- A i fumat marijuana acum, de curând ? o întrebă Arctor. înainte de a adormi ?
- Sigur, zise ea. Altfel nu pot să dorm.
- E ţigara Donnei, spuse Luckman. Dă-i-o. Dumnezeule, medita Bob Arctor. M-am înşelat la
fel de mult ca ei. Am fost induşi în eroare în aceeaşi mă- sură. Se scutură, se înfiora şi închise ochii. Ştiind ceea ce ştiu, am intrat totuşi în lumea paranoică a drogaţilor, alături de ei, am văzut lucrurile aşa cum le văd ei - la fel de tulburi, se gândi. Din nou în întuneric; aceeaşi beznă care îi acoperă pe ei mă cuprinde şi pe mine; bezna acestei jalnice lumi halucinante în care plutim.
- Ne-ai scos pe toţi la lumină, îi spuse Donnei.
- Cum adică ? făcu ea, nedumerită şi somnoroasă. Nu e vorba despre ceea ce sunt eu, cugetă el, nici
despre ceea ce ştiu că trebuia să se petreacă astăzi aici, dar fata asta... Ea m-a ajutat să-mi adun minţile, ne-a adus pe toţi la liman. O puicuţă mărunţică, brunetă, îmbrăcată haios, despre care prezint rapoarte şi căreia tânjesc şi sper să i-o trag... O altă realitate absurdă, dar senzuală, gândi, cu fata asta sexy în rolul principal: un punct de vedere raţional care ne-a deconectat pe neaş- teptate. Altfel, unde ne-ar fi dus mintea în cele din urmă? Noi, toţi trei, ne pierduserăm cu totul raţiunea.
Dar nu pentru prima oară, medita. Nici măcar pe ziua de astăzi.
- N-ar trebui să vă lăsaţi casa descuiată în felul ăsta, zise Donna. Aţi fi putut fi jefuiţi şi ar fi fost numai vina voastră. Chiar şi marile companii de asigurări nu-ţi plă- tesc nimic dacă laşi uşa descuiată. De altfel, ăsta-i moti- vul pentru care am intrat când am văzut biletul: când nu încui, trebuie să fie cineva acasă.
- De cât timp eşti aici ? o întrebă Arctor.
Poate că zădărnicise punerea sub observaţie; sau poate că nu. Probabil că nu.
Donna se uită la ceasul electronic Timex, de două- zeci de dolari, pe care i-l dăruise el.
- De vreo treizeci şi opt de minute. Ei! Ochii îi străluciră. Bob, am adus cu mine cartea despre lupi... Vrei să te uiţi acum pe ea? E plină de o mulţime de chestii profunde, dacă ştii să le descoperi.
- Viaţa, spuse Barris ca pentru sine, e profundă şi atât. Nu e decât o singură excursie, plină de profun- zime. Ne conduce în profunzimea mormântului. Pe toţi şi toate.
- Aţi spus cumva că vreţi să vindeţi casa? întrebă Donna. Sau n-a fost decât... Adică, am visat? Nu-mi dau seama. Ceea ce am auzit părea halucinant şi straniu.
- Visăm cu toţii, spuse Arctor.
Dacă ultimul care află că e dependent de drog e chiar drogatul, atunci ultimul care îşi dă seama ce vorbeşte un om e chiar el însuşi, medita el. Se întrebă în ce măsură voise într-adevăr să spună toate tâmpeniile pe care le au- zise Donna. Se întrebă în ce măsură nebunia din ziua aceea - nebunia lui - fusese reală. Poate că doar fusese stârnită de situaţiile demente în care se aflase. Pentru el, Donna fusese întotdeauna unul dintre punctele pe care se sprijinea realitatea. Ea pusese o întrebare firească, fundamentală. îşi dorea să-i fi putut răspunde.
7
în ziua următoare, Fred îşi făcu apariţia, în costu- mul său difuz, ca să se intereseze despre instalarea sis- temului de monitorizare.
- Cele şase holoscanere care funcţionează în imobil la ora actuală - avem senzaţia că, pe moment, şase sunt suficiente - transmit informaţiile într-un apartament conspirativ, situat în josul străzii, în acelaşi cvartal cu locuinţa lui Arctor, îi explică Hank, întinzând pe masa metalică dintre ei planul casei aflate în vizorul lor.
Văzându-l, Fred se înfrigură, dar nu peste măsură. Ridică foaia se hârtie şi studie amplasamentul diver- selor scanere, din diverse camere, pe ici, pe colo, ast- fel încât totul să se afle sub o supraveghere video şi audio constantă.
- Deci o să citesc înregistrările în apartamentul ăla, spuse Fred.
- îl folosim pentru redarea înregistrărilor din vreo opt - sau, acum, chiar nouă - case din zona respectivă. Aşa că o să dai peste alţi agenţi sub acoperire care le ur- măresc pe ale lor. Să porţi întotdeauna costumul.
- O să fiu văzut intrând în apartament. E prea aproape.

- Cred că da, dar e vorba despre un complex imens, cu sute de unităţi şi, din punct de vedere electronic, e singurul convenabil pe care l-am putut găsi. Trebuie fo- losit, cel puţin până când o să evacuăm, în mod legal, o altă unitate, de altundeva. Ne ocupăm de asta... Va fi cu două cvartale mai încolo, unde vei ieşi mai puţin în evidenţă. Cred că peste o săptămână şi ceva. Dacă holoscanarele pot emite cu o rezoluţie acceptabilă de-a lungul microcablurilor de retransmisie, şi de telefon, şi telegraf, la fel ca cele mai vechi...
- O să pretind că am o relaţie cu o femeie din zonă, dacă Arctor, Luckman sau alt toxicoman o să mă vadă intrând. în realitate, asta nu complica chiar atât de mult lucru- rile. De fapt, avea să scurteze timpul necesar pentru de- plasare - pentru care nu era plătit - ceea ce reprezenta
un factor important. Putea să ajungă fără grabă în apartamentul respectiv, să deruleze înregistrările sca- nate, să selecteze ceea ce era semnificativ pentru ra- poartele sale şi să elimine restul, pentru ca să revină apoi, foarte repede, în...
în propria mea casă, se gândi. în casa lui Arctor. în casa din susul străzii sunt Bob Arctor, suspectul care se droghează la greu şi care este supravegheat fără ştirea sa, iar din două în două zile mă strecor în josul aceleaşi străzi, în apartamentul în care sunt Fred şi urmăresc ki- lometri întregi de înregistrări ca să văd ce am făcut. Toată treaba asta e deprimantă, cugetă. Cu excepţia protecţiei şi a informaţiilor personale preţioase pe care o să mi le ofere.
Probabil că cel care mă hăituieşte, indiferent cine o fi, o să fie surprins de holoscanere chiar din prima săptămână. înţelegând asta, simţi că se relaxează.
- Excelent, îi spuse lui Hank.
- Aşadar, vezi unde sunt plasate holo-urile. Dacă au nevoie de vreo reparaţie, probabil c-o poţi face chiar tu, când eşti în casa lui Arctor şi nu e nimeni prin preajmă. De obicei, intri în casa lui, nu-i aşa ?
Rahat, gândi Fred. Dacă o fac, o să apar în înregis- trările holo, iar când o să i le predau lui Hank, o să fiu, evident, una dintre persoanele surprinse în ele, ceea ce strică totul.
Până atunci nu-i dezvăluise niciodată lui Hank cum proceda ca să afle ceea ce ştia despre suspecţii avuţi în urmărire: dispozitivul care furniza informaţiile era el însuşi, sub identitatea lui Fred. Iar acum: audio- şi holoscanere, care nu eliminau automat tot ceea ce l-ar fi putut identifica, cum se întâmpla cu rapoartele sale verbale. Acolo ar fi apărut Robert Arctor, reparând în grabă holo-urile când nu funcţionau în mod corespun- zător, cu chipul crescându-i ca o ciupercă şi invadând ecranul. Dar, pe de altă parte, el ar fi fost primul care rederula înregistrările; le-ar fi putut prelucra. Numai că era nevoie de timp şi de atenţie.
Dar cum să le prelucreze ? Eliminându-l cu desăvâr- şire pe Robert Arctor ? El era suspectul. însuşi Arctor, când regla holo-urile.
- O să mă scot din înregistrări, spuse. Ca să nu mă poţi vedea. Ca metodă standard de protecţie.
- Bineînţeles. N-ai procedat la fel şi până acum? Hank se întinse ca să-i arate două fotografii. Foloseşti un aparat de ştergere care elimină toate porţiunile în care apari tu, ca informator. Asta, fireşte, în ceea ce pri- veşte înregistrările holo; pentru cele audio, nu s-a sta- bilit nici o procedură. Totuşi, asta n-o să-ţi facă probleme. Nu punem la îndoială faptul că faci parte din cercul prietenilor lui Arctor, al celor care îi frecven- tează casa... Eşti fie Jim Barris, fie Ernie Luckman, fie Charles Freck, fie Donna Hawthorne...
- Donna ? rîse el.
De fapt, costumul râse. în felul lui.
- Sau Bob Arctor, continuă Hank, studiindu-şi lista de suspecţi.
- Dau tot timpul rapoarte despre mine însumi, spuse Fred.
- Aşa că va trebui să te incluzi, din când în când, în înregistrările holo pe care ni le predai, pentru că dacă te ştergi în mod sistematic o să putem deduce cine eşti prin eliminare, indiferent dacă vrem sau nu s-o facem. Aşa că, de fapt, ceea ce trebuie să faci este să te excluzi în mod - cum să-i spun? - inventiv, artistic... La naiba,
corect e: în mod creativ... Ca, de exemplu, în timpul scurtelor intervale în care eşti singur în casă şi faci cer- cetări, răscolind prin hârtii şi prin sertare, sau când re- glezi un scaner şi eşti înregistrat de un altul, pe...
- Ar trebui ca, o dată pe lună, să trimiteţi pur şi simplu pe cineva în uniformă, zise Fred. Şi să-i cereţi să spună: „Bună dimineaţa, am venit ca să mă ocup de re- pararea aparaturii de monitorizare instalate pe ascuns în locuinţa, telefonul şi maşina dumneavoastră." Poate că Arctor ar achita nota de plată.
- Probabil că Arctor s-ar feri de el şi pe urmă s-ar face nevăzut.
- Asta dacă are prea multe de ascuns, spuse costu- mul difuz numit Fred. Asta nu s-a dovedit.
- S-ar putea ca Arctor să ascundă foarte multe. în ceea ce-l priveşte, am adunat şi am analizat mai multe informaţii recente. Nu există nici un dubiu: e un im- postor, o bancnotă falsă. E mincinos. Aşa că ţine-te de el până pică, până avem destule dovezi ca să-l arestăm şi să-l punem sub acuzare.
- Vreţi să plasez nişte droguri ?
- O să discutăm mai târziu despre asta.
- Credeţi că are un rol important în, ştiţi, Agenţia S.D. ?
- Ceea ce credem noi nu are nici o importanţă pen- tru munca ta, spuse Hank. Noi evaluăm; tu raportezi, trăgând concluziile tale limitate. Nu-ţi minimalizăm ro- lul, dar noi deţinem informaţii - chiar foarte multe - care nu-ţi sunt accesibile. Noi avem vederea de ansamblu. Tabloul computerizat.
- Arctor e ca şi condamnat, spuse Fred. E ameste- cat în ceva. Iar eu am o bănuială în privinţa a ceea ce susţineţi că este.
- O să se transforme foarte curând într-un caz, zise Frank. Şi pe urmă o să-i putem închide dosarul, ceea ce o să ne mulţumească pe toţi.
Fred memora cu stoicism adresa şi numărul aparta- mentului şi îşi aminti brusc că văzuse intrând şi ieşind din clădire un cuplu de toxicomani tineri care, de un timp, dispăruseră pe neaşteptate. Fuseseră arestaţi, iar apartamentul le fusese rechiziţionat din pricina asta. Lui îi plăceau. Fata avea părul lung, de culoarea inului, şi nu purta sutien. Odată trecuse cu automobilul pe lângă ea când îşi căra alimentele cumpărate şi se oferise s-o ducă cu maşina. Stătuseră de vorbă. Era genul care alege tot ce e natural, megavitaminele, algele şi lumina soarelui. Era drăguţă şi rezervată, dar îl refuzase. Acum înţelegea de ce. Evident că cei doi aveau marfă. Sau, mai probabil, erau traficanţi. Pe de altă parte, dacă autorită- ţilor le trebuia apartamentul lor, puteau fi acuzaţi de deţinere de droguri, ceea ce se putea aranja oricând.

La ce ar fi putut folosi autorităţile casa murdară dar spaţioasă a lui Bob Arctor după ce l-ar fi, arestat ? se în- trebă. Cel mai probabil, pentru a crea un centru mult mai extins de prelucrare a informaţiilor obţinute prin supraveghere.
- O să-ţi placă locuinţa lui Arctor, spuse cu voce tare. E neîngrijită şi murdară, aşa cum sunt de obicei casele toxicomanilor, dar e mare. Cu o curte frumoasă. Cu multă verdeaţă.
- Aşa a raportat şi echipa care a instalat aparatura. Oferă posibilităţi excelente.
- Ce au spus ? Au raportat că există o mulţime de posibilităţi, nu-i aşa ? Vocea costumului difuz pârâia în mod exasperant, lipsită de intonaţie şi de rezonanţă, ceea ce o făcea să pară cu atât mai furioasă. Cum ar fi ?
- Păi, o oportunitate evidentă: din camera de zi se vede perfect o intersecţie, aşa că vehiculele care trec pot fi înregistrate pe un grafic, iar numerele lor de înmatri- culare... Hank studie mult prea numeroasele sale hârtii. Dar Burt nu-ştiu-cum, care a condus echipa, a sesizat că a fost lăsată să se deterioreze într-un asemenea hal, în- cât nu merită să fie preluată. Ca investiţie.
- în ce fel ? în ce manieră e deteriorată ?
- Acoperişul.
- Acoperişul e perfect.
- Zugrăveala interioară şi exterioară. Starea duşu- melelor. Dulapurile din bucătărie...
- Prostii, spuse Fred; sau, cel puţin, costumul zumzăi. Poate că Arctor îşi ţine vasele grămadă, ca şi cum ar fi gunoi, şi nu şterge praful, dar la urma urmei acolo locuiesc trei tipi şi nici o femeie. Nevasta l-a pă- răsit; e de aşteptat ca femeile să facă toate astea. Dacă Donna Hawthorne s-ar fi mutat în casa aia, aşa cum voia el, aşa cum a implorat-o el să facă, ea ar fi păstrat curăţenia. Oricum, orice firmă profesionistă de curăţe- nie o poate aduce în cea mai bună formă într-o jumă- tate de zi. în ceea ce priveşte acoperişul, asta chiar mă scoate din sărite, fiindcă...
- Deci tu recomanzi să ne-o însuşim după ce Arctor e arestat şi-şi pierde dreptul de proprietate ?
Fred, costumul, se holbă la el.
- Ei ? făcu Hank impasibil, cu pixul pregătit.
- N-am nici o părere. Procedaţi într-un fel sau altul. Se ridică de pe scaun, pregătindu-se să plece.
- încă nu ne despărţim, spuse Hank, făcându-i semn din cap să se aşeze la loc. Pescui una dintre hârtiile de pe biroul său. Am aici o instrucţiune...
- Tu ai întotdeauna instrucţiuni, zise Fred. Pentru toată lumea.
- Asta, specifică Hank, îmi cere să te trimit azi la Camera 203, înainte să pleci de aici.
- Dacă e vorba despre discursul antidrog pe care l-am ţinut la Clubul Leilor, am fost deja mustrat.
- Nu, e altceva. Hank îi întinse hârtia, fluturând-o. E cu totul altceva. Eu am terminat cu tine, aşa că de ce să nu te duci chiar acum într-acolo ca să scapi de grijă ?
Se pomeni într-o încăpere în întregime albă, cu ar- mături din oţel, cu scaune şi birou din oţel fixate de duşumea cu şuruburi; o cameră ca de spital, curată, sterilă şi rece, scăldată într-o lumină prea puternică. De fapt, în dreapta se afla un cântar pe care era mar- cat: A SE REGLA NUMAI DE SPECIALIŞTI. Doi ofiţeri îl fixau cu privirea, amândoi purtând uniforma completă a Poliţiei Districtului Orange, dar cu trese de medici militari.
- Eşti ofiţerul Fred? îl întrebă unul din ei, cu o mustaţă ca un ghidon.
- Da, domnule, spuse Fred. Era speriat.
- Foarte bine, Fred, dă-mi voie să încep prin a afirma că, aşa cum fără îndoială ştii, toate rezumatele şi rapoar- tele tale sunt înregistrate şi apoi derulate din nou, ca să fie examinate, pentru cazul că s-ar fi omis ceva în tim- pul întâlnirilor iniţiale. Bineînţeles că e o procedură standard şi că nu ţi se aplică numai ţie, ci şi tuturor ofiţerilor care prezintă rapoarte verbale.
- Şi, în plus, adăugă celălalt medic militar, se folo- seşte de fiecare dată când iei legătura cu departamentul: atunci când telefonezi sau când e vorba despre activităţi
suplimentare, cum ar fi recentul discurs de la Clubul Pacifiştilor din Anaheim.
- Clubul Leilor, spuse Fred.
- Iei substanţă M ? zise cel din stânga.
- întrebarea, preciza celălalt, e controversată: e o certitudine faptul că munca ta te obligă să o faci. Aşa că nu răspunde. Nu e o chestie care să te incrimineze, e o simplă controversă. îi arătă o masă pe care zăceau o se- rie de cuburi şi de alte fleacuri de plastic viu colorate, plus câteva obiecte neobişnuite pe care ofiţerul Fred nu reuşi să le identifice. Du-te acolo şi ia loc. O să-ţi fa- cem, rapid, câteva teste simple. N-o să-ţi răpească mult timp şi nu implică nici un disconfort fizic.
- în legătură cu discursul meu... spuse Fred.
- Acum, zise medicul din stânga, aşezându-se şi dând la iveală un pix şi nişte obiecte de diverse forme, este vorba despre rezultatele unui studiu departamen- tal recent, care demonstrează că, în ultimele luni, mai mulţi agenţi sub acoperire din această zonă au fost in- ternaţi în clinici neuro-afazice.
- Eşti conştient de faptul că substanţa M creează o dependenţă puternică ? îl întrebă celălalt medic pe Fred.
- Desigur, răspunse Fred. Bineînţeles că sunt.
- Acum o să te supunem unor teste legate de asta, zise medicul de pe scaun. Vom începe cu ceea ce noi numim Fundalul sau...
- Credeţi că sunt dependent ? spuse Fred.
- Dacă eşti sau nu dependent nu e o problemă prio- ritară, de vreme ce se aşteaptă ca în următorii cinci ani Di- vizia de Armament Chimic să obţină un agent inhibitor.
- Testele nu se referă la faptul că substanţa M dă de- pendenţă, ci la... Ei bine, lasă-mă să ţi-l fac mai întâi pe cel numit Detaliu-Fundal, care îţi determină capabilitatea de
a deosebi, cu promptitudine, detaliile de fond. Vezi această reprezentare grafică ? Aşează pe masă, în faţa lui Fred, o carte de joc pe care era desenat ceva. Sub apa- renţa unor linii fără sens, se ascunde un obiect familiar, pe care ar trebui să-l recunoaştem cu toţii. Trebuie să-mi spui despre ce...
Articol. în iulie 1969, Joseph E. Bogen şi-a publicat studiul revoluţionar intitulat „Cealaltă faţă a creierului: inteligenţa juxtapusă". în această lucrare l-a citat pe un obscur doctor A.L. Wigan, care scria, în 1844: „Inteligenţa este, în mod esenţial, compusă din două părţi, la fel ca şi organele prin intermediul cărora se manifestă. Ideea mi-a venit de la sine şi am dezvol- tat-o timp de mai bine de un sfert de secol, fără a re- uşi să descopăr o singură obiecţie validă sau cel puţin plauzibilă. Cred că pot să dovedesc: 1) că fiecare emisferă

cerebrală este, ca organ al gândirii, un întreg distinct şi perfect. 2) că în fiecare emisferă se poate desfăşura, simultan, câte un act de gândire sau câte un raţionament independent şi distinct."
în studiul său, Bogen a concluzionat: „Sunt con- vins [ca şi Wigan], că fiecare dintre noi deţine două minţi într-o singură persoană. în cazul acesta, există o mulţime de amănunte care trebuie ordonate. Dar, în cele din urmă, ne confruntăm direct cu principala obiecţie faţă de viziunea lui Wigan: cu sentimentul subiectiv al fiecăruia dintre noi că e unul singur. Această convingere a unicităţii este cel mai îndrăgit punct de vedere al occidentalului..."
-.....obiect e vorba şi să mi-l arăţi în întregime.
Se joacă cu mine, cugetă Fred.
- Ce înseamnă toate astea? spuse, uitându-se la ofiţer, nu la desen. Fac pariu că are legătură cu discur- sul de la Clubul Leilor, adăugă.
Era convins.
- în cazul multora dintre consumatorii de sub- stanţă M, spuse medicul de pe scaun, are loc o scindare între emisfera dreaptă şi cea stângă a creierului. E o pierdere a capacităţii de a privi un ansamblu în mod holistic, ceea ce reprezintă atât o deficienţă a sistemului de percepţie, cât şi a celui cognitiv, cu toate că, în apa- renţă, acesta din urmă continuă să funcţioneze normal. Acum începe însă, treptat, să dea rateuri, deteriorân- du-se progresiv, pentru că tot ceea ce recepţionează sis- temul de percepţie este contaminat, fiind scindat. Ai localizat obiectul bine-cunoscut din desenul cu linii? Poţi să-l descoperi pentru mine ?
- Nu vă referiţi la depunerile de reziduuri de me- tale grele de la nivelul neuronilor receptori, nu-i aşa? zise Fred. Sunt ireversibile...
- Nu, răspunse ofiţerul care stătea în picioare. Nu e o deteriorare a creierului, ci o formă de toxicitate, toxicitatea cerebrală. Ceea ce ai în faţa ochilor, acest test al fundalului, măsoară acurateţea sistemului tău de percepţie când trebuie să acţioneze ca un întreg unitar. Desluşeşti forma de aici ? Ar trebui să-ţi sară imediat în ochi.
- Văd o sticlă de coca-cola, spuse Fred.
- Răspunsul corect era o sticlă de apă minerală, spuse medicul de pe scaun, care trase desenul deoparte, înlocuindu-l cu un altul.
- Aţi remarcat ceva, întrebă Fred, când aţi examinat rezumatele mele şi toate celelalte ? Ceva stupid ?
E vorba despre discurs, se gândi.
- Dar în cuvântarea pe care am ţinut-o ? întrebă. Acolo a fost remarcată disfuncţia bilaterală ? De aceea am fost adus aici pentru testele astea ?
Auzise despre testele de constatare a scindării creie- rului, pe care Departamentul le făcea din când în când.
- Nu, e vorba doar de rutină, zise medicul de pe scaun. Ne dăm seama, domnule ofiţer Fred, că agenţii sub acoperire sunt nevoiţi să se drogheze pentru a-şi face datoria; cei care au trebuit să meargă în...
- întotdeauna ? întrebă Fred.
- Nu în multe cazuri. Repet, această contaminare a modului de percepţie, care în timp se poate corecta sin- gură, deoarece...
- Beznă, spuse Fred. Totul e în întuneric.
- Vorbeşti vreodată încrucişat ? îl întrebă pe neaş- teptate unul dintre medici.
- Cum ? întrebă el, derutat.
- între emisfere. Dacă este afectată cea din stânga, unde sunt localizate de obicei deprinderile lingvis- tice, atunci se întâmplă uneori ca cea din dreapta să completeze lipsurile, folosindu-şi cele mai perfecţio- nate aptitudini.
- Nu ştiu, zise el. Nu sunt conştient de aşa ceva.
- Ca nişte gânduri care nu-ţi aparţin. Ca şi cum în mintea ta ar fi o altă persoană. Care gândeşte altfel de- cât ai face-o tu însuţi. Chiar folosind cuvinte din limbi străine, pe care nu le ştii. Pe care uneori le înveţi, în de- cursul vieţii, graţie percepţiei periferice.
- Nimic de genul ăsta. Aş fi observat.
- Probabil că da. De la oamenii cu emisfera stângă afectată care au raportat aşa ceva am aflat că este, evi- dent, o experienţă cutremurătoare.
- Păi, cred că mi-aş fi dat seama.
- Până de curând, credeam că emisfera dreaptă nu deţine nici o aptitudine lingvistică, dar asta a fost îna- inte ca atât de multe persoane care şi-au distrus-o pe cea stângă din cauza drogurilor să-i fi dat - celei din dreapta - şansa să intervină. Să umple golul.
- O să-mi ţin, cu siguranţă, ochii deschişi în privinţa asta, spuse Fred.
Desluşi inflexiunile de-a dreptul mecanice ale pro- priei voci, care aducea cu cea a unui elev sârguincios, care se supune oricărui ordin stupid impus de cei ce re- prezintă autoritatea. Al celor mai înalţi decât el, aflaţi pe o poziţie care le permite să-şi impună forţa şi voinţa, indiferent dacă sunt sau nu rezonabili.
E suficient să fii de acord, gândi. Şi să faci ce ţi se spune.
- Ce vezi în al doilea desen ?
- O oaie, zise Fred.
- Arată-mi-o. Medicul de pe scaun se aplecă asupra mesei şi roti desenul. Reducerea capacităţii de a deosebi detaliile de fundal îţi face o mulţime de necazuri: în loc să nu recunoşti nici o formă, percepi unele incorecte.
Ca rahatul de câine, cugetă Fred. Ar fi fost conside- rat, fără îndoială, tot o formă eronată. După orice stan- dard.
Se simţea...
Faptele demonstrează că emisfera mută, mai puţin importantă, este cea specializată în percepţia holistică, având, în primul rând, rolul de a sintetiza informaţiile primite. în schimb, emisfera principală, vorbitoare, pare să opereze într-o manieră logică şi analitică - asemănătoare unui computer - iar rezultatele cercetă- rilor sugerează că o cauză prezumtivă a specializării cerebrale a omului este incompatibilitatea funcţională
dintre abilităţile lingvistice, pe de-o parte, şi cele de percepţie sintetică, pe de alta.
...bolnav şi deprimat, aproape în aceeaşi măsură ca în timpul discursului său de la Clubul Leilor.
- Nu e o oaie, nu-i aşa? întrebă. Măcar am fost pe-aproape ?
- Asta nu-i testul Rorschach, zise medicul de pe scaun, unde o formă neclară poate fi interpretată de subiecţi diferiţi în mai multe moduri. Ca atare, aici a fost conturat un anumit obiect şi numai unul. în cazul de faţă, e un câine.

- Un ce ? întrebă Fred.
- Un câine.
- După ce vă daţi seama că e un câine ? El nu-l ve- dea. Arătaţi-mi. Medicul...
Concluzia poate fi dovedită, în mod experimental, prin divizarea creierului unui animal, cele două emis- fere ale acestuia putând fi deprinse să perceapă, să analizeze şi să acţioneze în mod independent. în cazul creierului omenesc, unde gândirea articulată este, de obicei, specialitatea uneia dintre emisfere, cealaltă se deprinde cu un mod diferit de a raţiona, care ar putea fi numit juxtapus. Regulile sau metodele prin interme- diul cărora „această" emisferă (cea care vorbeşte, ci- teşte şi scrie) elaborează gândirea articulată au fost analizate, vreme de mai mulţi ani, sub aspectul sinta- xei, semanticii, logicii matematice etc. Regulile după care dezvoltă cealaltă emisferă gândirea juxtapusă vor trebui studiate încă mulţi ani de acum înainte.
... întoarse cartea de joc, pe spatele căreia fusese tra- sat numai conturul exterior al unui CÂINE, iar Fred îl recunoscu acum drept forma trasată printre liniile de pe cealaltă parte. De fapt, era un anumit tip de câine: un ogar, cu pântecul supt.
- Ce semnificaţie are faptul, se interesă el, că eu am văzut o oaie ?
- Probabil că nu e altceva decât un blocaj psiholo- gic, zise celălalt medic, mutându-şi greutatea de pe un picior pe altul. Numai după ce rulăm întregul set de cărţi şi când vom avea rezultatele celorlalte teste...
- Comparativ cu testul Rorschach, acesta este su- perior, îl întrerupse medicul de pe scaun, dând la iveală următorul desen, pentru că nu lasă loc de interpretări. Răspunsurile greşite pot fi oricât de multe, dar corect este unul singur. Obiectul corespunzător a fost desenat şi cer- tificat, în cazul fiecărei cărţi, de către Departamentul de Grafică Psihiatrică al Statelor Unite; acesta este cel co- rect, pentru ca a fost transmis de la Washington. îl identi- fici sau nu-l identifici şi, dacă greşeşti tot setul, atunci avem de-a face cu o deteriorare a facultăţilor de percepţie şi te trimitem la dezintoxicare pentru o vreme, până când rezultatul testului devine corespunzător.
- într-o clinică federală ? întrebă Fred.
- Da. Acum, ce vezi în desenul ăsta, printre liniile albe şi negre ?
Cetatea Morţii, îşi spuse Fred, în timp ce studia dese- nul. Asta e ceea ce văd: moartea sub toate formele - nu doar sub una singură, corectă - şi pretutindeni. Ca spio- nul plătit, înalt de nici un metru, din căruciorul cu rotile.
- Spuneţi-mi doar atât, întrebă, discursul de la Clu- bul Leilor a fost cel care v-a atras atenţia ?
Cei doi medici militari schimbară o privire.
- Nu, spuse în cele din urmă cel care stătea în pi- cioare. E vorba despre un schimb de vorbe care a avut loc - în realitate - spontan; de fapt, despre o discuţie fără noimă dintre tine şi Hank. Acum vreo două săptă- mâni... îţi dai seama, există un decalaj tehnologic în procesarea tuturor acestor mizerii, a acestui flux de in- formaţii neprelucrate. încă nu s-a ajuns la cuvântarea ta. Ba chiar mai are de aşteptat încă vreo două zile. i» Care discuţie fără sens ?
- Despre o bicicletă furată, zise celălalt medic. O aşa-numită bicicletă cu şapte viteze. Ai încercat să deduci unde dispăruseră cele trei pinioane lipsă, n-a fost aşa ? Cei doi medici militari se uitară din nou unul la altul. Ai avut senzaţia că rămăseseră pe podeaua ga- rajului din care fusese furată ?
- Pe naiba, protestă Fred. Charles Freck a fost de vină, nu eu; el ne-a antrenat pe toţi într-o discuţie zgomo- toasă despre asta. Mie mi s-a părut doar că era amuzant.
BARRIS (foarte mulţumit, stând în mijlocul camerei de zi, alături de o bicicletă mare, nouă şi strălucitoare): Uitaţi- vă ce am căpătat pentru douăzeci de dolari.
FRECK: Ce-i asta?
BARRIS: O bicicletă, o bicicletă de curse, cu zece vi- teze, aproape nou-nouţă. Am văzut-o în curtea vecinului, am întrebat ce-i cu ea şi am aflat că aveau patru, aşa le-am oferit douăzeci de dolari bani gheaţă, iar ei mi-au vândut- o. Oameni de culoare. Au şi săltat-o peste gard ca să mi-o dea.
LUCKMAN: Nu ştiam că poţi lua o bicicletă cu zece viteze, aproape nouă, cu douăzeci de dolari. E ui- mitor ce poţi obţine în schimbul banilor ăstora.
DONNA: Seamănă cu cea care i-a fost furată acum vreo lună unei fete care locuieşte vizavi de mine. Probabil că negrii ăia au furat-o.
ARCTOR: Sigur că da, dacă aveau patru. Şi fiindcă au vândut-o atât de ieftin. DONNA: Ar trebui să i-o înapoiezi fetei de vizavi de mine, e bicicleta ei. Oricum, ar trebui s-o laşi s-o vadă, ca să-şi dea seama dacă e a ei. BARRIS: E o bicicletă bărbătească. Aşa că nu poate fi a ei. FRECK: De ce spuneai că are zece viteze, când eu văd că nu sunt decât şapte ? BARRIS (uimit): Cum?
FRECK (apropiindu-se de bicicletă şi arătând cu de- getul): Uite, cinci pinioane aici şi două dincolo, la celălalt capăt al lanţului. Cinci plus două...
Când rădăcina nervului optic al unei pisici sau al unei maimuţe este secţionată simetric în plan vertical, imaginile percepute de ochiul drept ajung numai în emisfera dreaptă şi, în mod similar, cele furnizate de ochiul stâng sunt preluate doar de emisfera stângă. Dacă un animal care a suferit această operaţie este învăţat să aleagă unul din două simboluri cu ajutorul unui singur ochi, testele ulterioare demonstrează că poate face ale- gerea corectă şi atunci când îl foloseşte pe celălalt. Dar, dacă comisurile, şi mai ales corpul calos, au fost secţio- nate înainte de antrenamente, acestea trebuie reluate pentru ochiul acoperit la început şi pentru emisfera care îi corespunde. Aceasta datorită faptului că cele învăţate nu se transmit de la o emisferă la alta după secţionarea comisurilor. Acesta este experimentul esenţial de scin- dare a creierului efectuat de Myers şi de Sperry (Myers, 1953; Sperry, 1961; Myers, 1965; Sperry, 1967).
... fac şapte. Aşa că e o bicicletă cu numai şapte viteze. LUCKMAN: Da, dar o bicicletă de curse cu şapte vi- teze face douăzeci de dolari. Chiar şi aşa, tot e o achiziţie rentabilă.
BARRIS (nervos): Negrii ăia mi-au spus că are zece vi- teze. Ăsta-i jaf.
(Se strâng cu toţii ca să examineze bicicleta. Numără pi- nioanele iarăşi şi iarăşi.)
FRECK: Acum am numărat opt. Şase în faţă, două în spate. Asta face opt.
ARCTOR (aducând argumente logice): Dar ar trebui să fie zece. Nu există biciclete cu şapte sau cu opt vi- teze. Cel puţin eu n-am mai auzit. Ce credeţi că s-a întâmplat cu cele care lipsesc ?

BARRIS: Probabil că negrii ăia au umblat la ea, au de- montat-o fără să aibă scule corespunzătoare şi cunoş- tinţe tehnice, iar când au reasamblat-o au lăsat pinioane pe jos, prin garajul lor. Probabil că sunt încă acolo.
LUCKMAN: Atunci ar trebui să mergem înapoi şi să întrebăm de ele.
BARRIS (chibzuind, furios): Dar în asta constă hoţia: probabil c-o să încerce să mi le vândă, nu să mi le dea pur şi simplu, aşa cum s-ar fi cuvenit. Mă întreb ce altceva au mai stricat. (Inspectează bicicleta în amănunţime.)
LUCKMAN: Dacă mergem acolo cu toţii, trebuie să ni le dea; poţi să mizezi pe asta, omule. O să mer- gem cu toţii, da? (Se uită în jur, aşteptând aproba- rea celorlalţi.)
DONNA: Eşti sigur că nu sunt decât şapte pinioane ?
FRECK: Opt.
DONNA: Şapte, opt. Oricum, vreau să spun că, îna- inte de a merge acolo, trebuie să întrebaţi pe cineva. Adică, mie nu mi se pare că i-ar fi făcut ceva bici- cletei, cum ar fi s-o demonteze. înainte să vă duceţi acolo şi să-i împroşcaţi cu noroi, lămuriţi-vă. Puteţi să vă interesaţi ?
ARCTOR: Are dreptate.
LUCKMAN: Pe cine ar trebui să întrebăm? Cum ne dăm seama dacă se pricepe sau nu la biciclete de curse ?
FRECK: Să întrebăm prima persoană pe care-o vedem. Ducem bicicleta afară, lângă uşă, şi când apare vreun tip, îl întrebăm. în felul ăsta, o să aflăm un punct de vedere descurajam.
(Scot împreună bicicleta în faţa casei şi văd imediat un negru tânăr care îşi parchează maşina. Arată către cele şapte - opt - pinioane cu un aer întrebător şi vor să afle câte sunt, deşi pot vedea şi ei - cu ex- cepţia lui Charles Freck - că nu sunt decât şapte: cinci la un capăt al lanţului şi două la celălalt. Cinci plus două fac şapte. Se pot convinge cu ochii lor. Ce se întâmplă?)
TÂNĂRUL NEGRU (calm): Ceea ce trebuie să faceţi e să înmulţiţi numărul pinioanelor din faţă cu al ce- lor din spate. Nu trebuie să adunaţi, ci să înmulţiţi, pentru că, vedeţi, lanţul sare de pe un pinion pe al- tul şi, în funcţie de rapoartele lor de transmisie, obţineţi cinci (arată către cele cinci pinioane) viteze pentru una dintre cele două foi din faţă (le arată pe acestea) - ceea ce înseamnă unu înmulţit cu cinci, adică cinci - iar apoi, când faceţi schimbarea cu pârghia asta de pe ghidon (le demonstrează), lanţul sare pe cea de-a doua foaie din faţă şi interacţio- nează din nou cu cele cinci pinioane din spate, ceea ce înseamnă încă cinci viteze. Adunate, înseamnă cinci plus cinci, adică zece. înţelegeţi cum funcţio- nează ? Ştiţi, rapoartele de transmisie se obţin, în- totdeauna, prin...
(îi mulţumesc şi, fără nici o vorbă, duc bicicleta înapoi, în casă. Tânărul negru, pe care nu-l mai văzuseră niciodată până atunci, care nu are mai mult de şap- tesprezece ani şi care conduce o maşină veche, incre- dibil de uzată, o încuie şi pleacă să-şi vadă de ale lui, iar ei închid uşa din faţă şi rămân locului, în picioare.)
LUCKMAN: A făcut cineva rost de vreun drog? „Unde există droguri, există speranţă." (Nimeni...
Toate dovezile demonstrează că separarea emis- ferelor duce la apariţia a două sfere independente de conştiinţă într-un singur craniu şi, după cum s-ar spune, într-un singur trup. Această concluzie îi tul- bură pe cei care văd conştiinţa ca pe o caracteristică indivizibilă a organismului uman. Alţii, care insistă asupra faptului că abilităţile emisferei drepte reve- late până acum sunt de fapt nişte automatisme, o consideră prematură. Fără îndoială, în cazurile pre- zentate există diferenţe între emisfere, dar este posi- bil ca acestea să reprezinte o caracteristică a subiecţilor care au făcut obiectul studiului nostru. Dacă scindarea creierului se produce la o persoană foarte tânără, este întru totul posibil ca, drept ur- mare, ambele emisfere să-şi dezvolte în mod distinct şi independent funcţii mentale de calitate su- perioară, la nivelul atins doar de emisfera stângă a oamenilor normali.
...nu râde.)
- Ştim că eşti unul dintre oamenii din grupul acela, spuse medicul de pe scaun. Nu are importanţă care din- tre ei. Uitându-se la bicicletă, nici unul dintre voi nu a fost capabil să înţeleagă operaţia matematică simplă care trebuia efectuată pentru a determina numărul de
rapoarte de transmisie din acel sistem simplu. Fred desluşi în vocea ofiţerului o anumită compasiune, un anumit grad de bunăvoinţă. O asemenea operaţiune este inclusă în testele de aptitudini din primele clase de liceu. Eraţi matoli cu toţii ?
- Nu, spuse Fred.
- Copiilor li se dau astfel de teste de aptitudini, zise celălalt medic.
- Atunci, Fred, care a fost problema ?
- Am uitat, răspunse el. Şi tăcu. Apoi adăugă: Mi se pare mai degrabă o eroare de natură cognitivă decât una care ţine de percepţie. într-un asemenea caz, nu in- tervine gândirea abstractă ? Nu...
- Se poate crea impresia asta, spuse medicul de pe scaun. Dar testele demonstrează că eşecul sistemului cognitiv se datorează faptului că nu primeşte informaţii exacte. Cu alte cuvinte, datele primite sunt atât de de- naturate, încât atunci când trebuie să faci un raţiona- ment pe baza lor, greşeşti din cauză că nu...
Medicul începu să gesticuleze, încercând să găsească cuvintele potrivite.
- Dar o bicicletă cu zece viteze are şapte pinioane, spuse Fred. Ceea ce am văzut noi era corect. Două în faţă, cinci în spate.
- Dar nici unul dintre voi nu a înţeles cum inter- acţionează: cele cinci din spate cu fiecare dintre cele două din faţă, aşa cum v-a explicat negrul. Era un om cu studii superioare ?
- Probabil că nu, zise Fred.
- Ceea ce a văzut negrul, spuse medicul aflat în picioare, diferă de ceea ce aţi văzut voi toţi. El a vă- zut două conexiuni diferite între pinioane, a perceput două legături simultane între pinioanele din faţă, care angrenează, pe rând, şi câte unul dintre cele din spate... Ceea ce aţi văzut voi a fost o singură conexi- une cu toate cele din spate.
- Dar atunci ar fi fost numai şase viteze, zise Fred. Două pinioane în faţă, însă o singură conexiune.
- E o percepţie eronată. Nimeni nu l-a învăţat aşa ceva pe băiatul negru; dacă l-a învăţat cineva ceva, a fost să descopere în mod cognitiv care era rostul celor două conexiuni. Vouă, tuturor, v-a scăpat cu totul una din ele. Deşi aţi văzut două pinioane în faţă, nu aţi fă- cut altceva decât să le percepeţi ca pe o similitudine.
- O să mă descurc mai bine data viitoare, spuse Fred.
- Când anume ? Când o să cumperi o bicicletă fu- rată, cu zece viteze ? Sau când o să interpretezi ceea ce percepi de obicei ?
Fred păstră tăcerea.

- Să continuăm testul, spuse medicul de pe scaun. Ce vezi aici, Fred ?
- Rahat artificial de câine, din plastic, răspunse el. Ca alea care se vând în Los Angeles. Acum pot să plec ?
Discursul de la Clubul Leilor era prezent din nou, pretutindeni.
Totuşi, cei doi medici râseră.
- Ştii, Fred, dacă îţi poţi păstra simţul umorului de care dai dovadă acum, poate c-o să reuşeşti s-o faci.
- S-o fac ? îl îngână Fred. Ce să fac ? Să fac parte dintr-o echipă ? Să-i fac felul unei gagici ? Să fac o treabă bună ? Să fac o improvizaţie ? Să fac o plată ? Să fac ca lucrurile să aibă sens? Să fac bani? Să-mi fac timp? Definiţi-vă termenii. Cuvântul latin pentru „a face" e facere, ceea ce îmi aduce aminte defuckere, care e ter- menul latin pentru „a face sex", iar în ultima vreme eu n-am...
Creierul animalelor evoluate, inclusiv al omului, este un organ alcătuit din două părţi, acestea fiind emisfera dreaptă şi cea stângă, interconectate printr-un fascicul de fibre nervoase, numite corpul calos. Cu cincisprezece ani în urmă, Ronald E. Myers şi R.W. Sperry, care lucrau pe atunci la Uni- versitatea din Chicago, au făcut o descoperire ului- toare: când această legătură dintre cele două jumătăţi ale creierului mare este tăiată, fiecare emis- feră funcţionează independent, ca şi cum ar fi un creier complet.
... mai făcut nici un rahat în privinţa asta, fie el de plastic sau de alt soi, nici un fel de rahat. Dacă amândoi sunteţi psihanalişti şi aţi ascultat rapoartele intermina- bile pe care i le dau lui Hank, atunci spuneţi-mi: cum dracu' trebuie să procedez cu Donna? Cum să mă apropii de ea ? Adică, cum ar trebui să o fac ? în cazul unei puştoaice care e atât de dulce, de specială, de încăpăţânată ?
- Fiecare fată e diferită, zise medicul de pe scaun.
- Vreau să ştiu cum să mă apropii de ea în mod co- rect, preciza Fred. Nu să o îndop cu secobarbital şi cu alcool şi să i-o trag când zace pe podeaua camerei de zi.
- Cumpără-i flori, spuse medicul de pe scaun.
- Poftim ? făcu Fred şi ochii mascaţi de costum i se dilatară.
- în perioada asta a anului, poţi să iei flori mărunte, de primăvară. De la pepiniera Penney din reţeaua K Mart, să zicem. Sau o azalee.
- Flori, murmură Fred. Adică flori artificiale sau naturale ? Probabil că naturale.
- Cele artificiale nu-s bune de nimic, zise medicul de pe scaun. Arată ca şi cum... ei bine, par falsificate. Trucate, într-un anumit fel.
- Acum pot să plec ? întrebă Fred.
După un schimb de priviri, cei doi încuviinţară înclinându-şi capetele.
- O să te testăm altă dată, Fred, spuse cel din pi- cioare. Nu e o urgenţă. Hank o să-ţi comunice data unei întâlniri ulterioare.
Dintr-un motiv de neînţeles, Fred simţi nevoia să le strângă mâinile înainte de a pleca, dar nu o făcu. Ieşi, pur şi simplu, fără să spună nimic, puţin cam de- moralizat şi cam nedumerit, probabil din cauza mo- dului în care se pomenise, pe neaşteptate, într-o situaţie ieşită din comun. Mi-au analizat şi reanalizat rapoartele, cugetă, încercând să descopere indicii care să sugereze că psihicul meu a clacat, şi au găsit câteva. Oricum, se pare că sunt suficient de multe ca să fie ne- voie de testele astea.
Flori de primăvară, se gândi când ajunse în faţa lif- tului. Mărunte. Cresc, probabil, aproape de pământ şi o mulţime de oameni le calcă în picioare. Sunt flori sălba- tice ? Sau sunt produse în ferme uriaşe, crescând în ghi- vece special amenajate, fiind îngrijite şi apoi vândute ? Mă întreb cum o fi la ţară. Câmpul şi tot restul, şi mi- rosurile stranii. Oare, se întrebă, cum poţi s-o afli? Unde trebuie să te duci, cum ajungi şi cum faci ca să ră- mâi acolo ? Ce fel de excursie e asta şi de ce fel de bilet ai nevoie? Şi de unde îl cumperi?
Oricum, se gândi, mi-aş dori să iau pe cineva cu mine când o să merg acolo, poate pe Donna. Dar cum poţi să-i ceri asta, cum poţi să i-o ceri unei fete dacă nici măcar nu ştii cum să te lipeşti de ea ? Când ţi-ai făcut atâtea planuri în legătură cu ea şi nu ţi-a reuşit nimic - nici măcar primul pas. Ar trebui să ne grăbim, medita, fiindcă altminteri florile de primăvară despre care mi-au pomenit se vor usca.
8
îndreptându-se către locuinţa lui Bob Arctor, nde puteai găsi, de obicei, un grup de toxicomani care îşi petreceau timpul în starea de euforie provo- cată de droguri, Charles Freck punea la cale o farsă destinată lui Barris. Voia să i-o plătească pentru tâm- peniile pe care i le spusese despre splină, la restau- rantul Fiddler's Three, în ziua aceea. în timp ce evita cu măiestrie capcanele întinse de radarele plasate pre- tutindeni de poliţie (cel mai adesea, camionetele cu ra- dar folosite pentru monitorizarea şoferilor erau mascate sub forma unor vechi VW-uri aparţinând unor ferme, vopsite într-un cafeniu mat şi conduse de indivizi bărboşi; încetinea de câte ori vedea una din- tre ele), fantezia ce i se derula în gând era avanpremi- era farsei pe care urma să o pună în scenă:
FRECK (cu nepăsare): Azi am cumpărat metedrină, o plantă întreagă.
BARRIS (cu o expresie plină de dezgust): Metedrină e o pilulă de benzedrină, un drog stimulativ; e metam- fetamină preparată pentru consumul ilegal, în stare so- lidă, e amfetamina şi se obţine în laborator, pe cale sintetică. Aşa că nu e de natură organică, ca marijuana. Marijuana e plantă, metedrină nu.
FRECK (dezvăluindu-i poanta): Vreau să spun că am moştenit patruzeci de mii de la un unchi şi am cumpărat o uzină[1] ascunsă în garajul unui tip, unde se face metedrină. Adică are o fabrică unde prepară
Notă:
[1] Joc de cuvinte în lb. engleză - plant înseamă atât plantă, cât şi uzină (n. tr.).
metamfetamină. N-am spus plantă, am spus.....
Nu putea găsi cel mai potrivit mod de exprimare în timp ce conducea, pentru că o parte a minţii sale era concentrată asupra vehiculelor din jur şi a luminilor de semnalizare. Ştia însă că, odată ajuns acasă la Bob, avea să i-o servească lui Barris la modul superlativ. Iar dacă acolo s-ar fi aflat mai multe persoane, Barris s-ar fi repe- zit să muşte momeala şi ar fi fost făcut zob în văzul tu- turor, ca o creatură evident josnică ce era. în felul ăsta i-ar fi plătit-o cu vârf şi îndesat, pentru că Barris, mai mult decât oricine altcineva, nu suporta să fie luat în râs.
Când îşi parcă automobilul, îl văzu pe Barris afară, lucrând la maşina lui Bob Arctor. Capota era ridicată, iar Barris şi Arctor stăteau unul lângă celălalt, în apro- pierea unui morman de scule.
- Salut, fraţilor, spuse Freck, trântind portiera şi apropiindu-se de ei fără grabă şi cu nepăsare. Barris, zise imediat, cu voce calmă, punându-şi mâna pe umă- rul acestuia ca să-i atragă atenţia.
- Ai răbdare, mormăi Barris.

Era îmbrăcat cu hainele lui de lucru; materialul deja murdar era pătat de vaselină şi de alte chestii asemănătoare.
- Azi am cumpărat metedrină, o plantă întreagă, spuse Freck.
- Cât de mare ? întrebă Barris, încruntându-se iritat.
- Cum adică ?
- Cât de mare e ?
- Păi, făcu Freck, întrebându-se cum să continue.
- Cât ai dat pe ea ? se interesă Arctor, plin şi el de vaselină, fiindcă reparară maşina.
Freck văzu că demontaseră carburatorul, filtrul de aer, furtunurile şi toate celelalte.
- Vreo zece dolari, spuse.
- Jim îţi putea face rost de una mai ieftină, zise Arctor, reluându-şi munca. Nu-i aşa, Jim ?
- Se dau, practic, de pomană, făcu Barris.
- Ce dracu', e un garaj întreg! protestă Freck. O fa- brică! Scoate un milion de tablete pe zi... Cu o maşină care face pilulele şi cu tot tacâmul. Tot tacâmul!
- Şi costă numai zece dolari ? spuse Barris, rânjind cu gura până la urechi.
- Unde se află ? întrebă Arctor.
- Nu-i prin preajmă, spuse Freck, stânjenit. Ei, fir-ar să fie, băieţi.
- Ştii, Freck, dacă înghiţi sau îţi injectezi prea multă metamfetamină, începi să vorbeşti ca răţoiul Donald, zise Barris, făcând o pauză - când muncea, făcea foarte multe, indiferent dacă i se adresa cineva sau nu.
- Şi ? întrebă Freck.
- Şi pe urmă nu te mai înţelege nimeni, spuse Barris.
- Ce ziceai, Barris ? făcu Arctor. N-am reuşit să te înţeleg.
Cu voioşie pe chip, Barris începu să imite vocea ră- ţoiului Donald. Freck şi Arctor zâmbiră încântaţi. El continuă şi, în cele din urmă, arătă spre carburator.
- Ce are carburatorul ? întrebă Arctor, de data asta fără să mai zâmbească.
Barris i se adresă cu vocea lui normală, dar păstrân- du-şi zâmbetul larg:
- Tija clapetei de acceleraţie e curbată. Carburato- rul ar trebui refăcut în întregime. Altfel, clapeta o să se închidă în timp ce mergi pe autostradă şi să o constaţi că motorul se îneacă şi moare, iar tâmpiţii din spatele tău o să te tamponeze. în plus, dacă se prelinge multă benzină pe pereţii cilindrilor, o să-ţi spele uleiul, aşa că cilindrii tăi o să fie zgâriaţi şi stricaţi definitiv. Şi vei fi nevoit să-i duci la rectificat.
- De ce s-a curbat axul clapetei ? se interesă Arctor. Barris ridică din umeri şi continuă să demonteze carburatorul, fără să răspundă. Lăsă asta la latitudinea lui Arctor şi a lui Charles Freck, care nu ştiau nimic despre motoare, mai ales când era vorba despre aseme- nea reparaţii complexe.
Purtând o cămaşă spilcuită, nişte blugi Levi după ultima modă şi ochelari de soare, cărând după el o carte, Luckman ieşi din casă spunând:
- Am telefonat şi acum caută un carburator recondi- ţionat pe care să ţi—l trimită pentru maşina asta. O să sune peste câtva timp, aşa că am lăsat uşa din faţă deschisă.
- Ai putea să pui unul cu patru corpuri în locul ăs- tuia cu două, dacă tot umbli la el, zise Barris. Dar o să ai nevoie de un alt tip de galerii de evacuare. Am putea găsi una la mâna a doua, la un preţ nu prea mare.
- Ar avea ralantiul prea ridicat ? întrebă Luckman. Ca la un Rochester cu patru corpuri - asta vrei să spui ? Şi n-ar mai schimba vitezele ca lumea. N-ar intra în vi- teza superioară.
- Jiglerele de ralanti ar putea fi înlocuite cu unele mai mici, ripostă Barris, ceea ce ar restabili echilibrul. Şi un turometru ar putea supraveghea motorul, aşa că nu s-ar supratura. Turometrul l-ar avertiza că nu poate schimba viteza. De obicei, simpla ridicare a piciorului de pe pedala de acceleraţie duce la intrarea în viteza ur- mătoare, dacă asta nu se întâmplă datorită conexiunii
automate la sistemul de transmisie. Şi ştiu şi de unde putem face rost de un turometru. De fapt, chiar am unul.
- Da, zise Luckman, păi, dacă pe autostradă, în caz de urgenţă, ar intra într-o viteză inferioară ca să dema- reze rapid, turaţia s-ar mări într-o asemenea măsură în- cât i-ar sări cât colo garnitura de chiulasă sau chiar mai rău, mult mai rău: i-ar sări în aer motorul.
- Ar vedea acul turometrului deviind brusc şi ar în- cetini imediat, făcu Barris, răbdător.
- în timpul unei depăşiri ? spuse Luckman. Când a ajuns la jumătatea unui trailer al dracului de lung? Ra- hat, ar trebui să-şi menţină viteza, indiferent dacă tura- ţia e sau nu ridicată; ar trebui mai degrabă să arunce motorul în aer decât să încetinească, fiindcă altfel n-ar mai ieşi niciodată din depăşire.
- Inerţia, zise Barris. Fiind într-o maşină atât de grea, inerţia ar trebui să-l ducă oricum mai departe.
- Şi dacă urcă o pantă ? obiectă Luckman. Inerţia nu te duce prea mult în susul dealului când eşti într-o depăşire.
Barris i se adresă lui Arctor.
- Maşina ast... Se aplecă să vadă marcă era. Asta... Buzele i se mişcară. Olds.
- Are în jur de patru sute cincizeci de kilograme, spuse Arctor.
Charles Freck îl văzu făcându-i cu ochiul lui Luckman.
- Atunci ai dreptate, încuviinţă Barris. Fiind atât uşoară, n-are cine ştie ce inerţie. Sau are? Căută pe bâj- bâite un pix şi ceva pe care să scrie. Patru sute cincizeci de kilograme care se deplasează cu o sută treizeci de ki- lometri pe oră dezvoltă o forţă de...
- Are patru sute cincizeci de kilograme, interveni Arctor, cu pasageri în ea, cu rezervorul plin şi cu o cutie mare de cărămizi în portbagaj.
- Câţi pasageri ? se interesă Luckman, cu detaşare.
- Doisprezece.
- Adică şase în spate, spuse Luckman, şi şase în...
- Nu, zise Arctor, sunt unsprezece în spate şi şofe- rul, singur, în faţă. Pentru că, înţelegeţi, în felul ăsta greutatea repartizată pe roţile din spate e mai mare şi creşte forţa de tracţiune. Aşa că spatele nu derapează.
Barris îşi ridică imediat privirea.
- Spatele maşinii ăsteia derapează ?
- Numai dacă nu pui unsprezece oameni în spate, spuse Arctor.
- Atunci ar fi mai bine să pui în portbagaj nişte saci cu nisip, zise Barris. Trei saci de câte nouăzeci de kilo- grame. Pasagerii ar putea fi repartizaţi mult mai uni- form şi ar sta mai confortabil.

- Ce-ar fi dacă ar pune în portbagaj o ladă cu două sute şaptezeci de kilograme de aur ? îl întrebă Luckman. în locul celor trei saci de câte nouăzeci...
- N-ai vrea să nu mă mai baţi la cap ? spuse Barris. încerc să calculez inerţia acestei maşini când se depla- sează cu o sută treizeci de kilometri pe oră.
- Nu prinde o sută treizeci, preciza Arctor. Un cilin- dru nu funcţionează. Voiam să-ţi spun. I-a sărit un tachet azi-noapte, când mă întorceam de la magazinul 7-11.
- Atunci de ce-i scoatem carburatorul? întrebă Barris. Pentru asta, ar trebui să dăm jos tot motorul. De fapt, chiar mai mult decât atât. La urma urmei, s-ar putea să ai blocul motor fisurat. Păi, din cauza asta n-o să pornească.
- Maşina ta nu porneşte ? îl întrebă Charles Freck pe Bob Arctor.
- Nu porneşte, spuse Luckman, pentru că i-am dat jos carburatorul.
- De ce trebuia să-l demontăm ? făcu Barris, nedu- merit. Am uitat.
- Ca să-i schimbăm arcurile şi toate celelalte com- ponente nesemnificative, zise Arctor. Ca să nu se mai strice iarăşi şi să fie cât pe ce să ne ucidă. Mecanicul de la staţia de benzină Union ne-a sfătuit s-o facem.
- Dacă voi, nemernicilor, n-aţi trăncăni atâta, ca o grămadă de drogaţi năuci, spuse Barris, supărat de-a binelea, mi-aş putea termina calculele şi v-aş putea in- forma cum poate fi condusă maşina asta, ţinând cont de greutatea ei, dacă ar avea un carburator Rochester cu patru corpuri - modificat, bineînţeles, prin înlo- cuirea jiglerelor de ralanti cu unele mai mici. Aşa că, GURA!
Luckman deschise cartea pe care o adusese cu el. Apoi respiră mult mai adânc decât de obicei. Pieptul lui lat se bombă şi bicepşii îi ieşiră în relief.
- Barris, o să-ţi citesc ceva. începu să o facă, sur- prinzător de fluent: „El, căruia i-a fost dat să-l vadă pe Hristos, mai real decât oricare alta dintre realităţile..."
- Ce ? zise Barris. Luckman continuă să citească.
- „...decât oricare alta dintre realităţile lumii, pe Hristos, pretutindeni prezent şi pretutindeni devenind tot mai puternic, pe Hristos drept convingere finală şi drept Principiu plasmatic al Universului..."
- Ce e asta ? întrebă Arctor.
- Chardin. Teilhard de Chardin[1].
- Iisuse, Luckman! spuse Arctor.
- „...el sălăşluieşte cu adevărat în zona în care diver- sitatea nu poate aduce suferinţa şi care, cu toate acestea, este cel mai activ atelier al desăvârşirii universale."
Luckman închise cartea.
Având o presimţire urâtă, Charles Freck se aşeză între el şi Barris.
- Potoliţi-vă, băieţi.
- Nu sta în drum, Freck, zise Luckman, ducându-şi încet braţul drept în spate şi pregătindu-se să descrie un arc amplu, ca să-i dea un pumn nimicitor lui Barris. Haide, Barris, am de gând să te las lat până mâine, când o să discutăm despre lucruri net superioare acestora.
Behăind rugător şi înnebunit de spaimă, Barris lăsă să-i scape pixul şi foaia de hârtie şi alergă cu mişcări dezordonate către casă, strigând peste umăr:
- Aud că sună telefonul, în legătură cu carburatorul recondiţionat.
Ceilalţi îl urmăriră cum se îndepărtează.
- N-am făcut altceva decât o glumă, zise Luckman, frecându-şi buza de jos.
- Dacă-şi aduce pistolul cu amortizor ? spuse Freck, cuprins de o teamă care depăşise deja orice măsură.
Se îndreptă, tiptil, către propria maşină, ca să se adă- postească repede în spatele ei în caz că Barris reapărea şi începea să tragă.
- Haide, îi spuse Arctor lui Luckman.
Se cufundară împreună în lucrul la maşină, în timp ce Freck zăbovea înspăimântat lângă automobilul său, întrebându-se de ce se hotărâse să treacă pe acolo în ziua aceea. Era o zi în care acolo nu puteai savura plă- cerea unui drog, aşa cum se întâmpla de obicei. Simţise de la bun început vibraţiile nefaste care se ascundeau în spatele glumei lui Luckman. Ce mama naibii nu e în
ordine ? se întrebă, urcându-se posomorât în maşină şi pregătiridu-se s-o pornească.
Oare, îşi spuse, lucrurile încep să devină şi aici sum- bre şi stânjenitoare, aşa cum s-a întâmplat cu Jerry, în ultimele săptămâni petrecute acasă la el? De obicei, aici atmosfera e relaxantă, gândi. Toată lumea se dezmeti- cea şi se droga din nou, bucurându-se cu toţii de LSD şi de rock, mai ales de cel cântat de Stones. îmbrăcată cu haina şi în cizmele ei de piele, Donna umplea cap- sule, iar Luckman rula ţigări de marijuana. Povestea despre seminarul pe care plănuia să-l ţină la UCLA despre fumatul şi rularea ţigărilor cu droguri sau despre ziua în care avea să facă o ţigară perfectă de marijuana, care urma să fie conservată în heliu într-o vitrină din Sala Constituţiei, alături de alte obiecte la fel de impor- tante - o parte a istoriei Americii, ce mai! Dacă privesc în urmă, cugetă, era mai bine chiar şi atunci când eu şi Jim Barris stăteam, deunăzi, la Fiddler... Jerry a dat to- nul, se gândi. Aici o să se întâmple exact acelaşi lucru care, dincolo, a dus la internarea lui Jerry. Cum se poate ca zilele şi întâmplările, şi clipele atât de fru-moase să-şi piardă aşa de iute farmecul ? Şi încă fără nici un motiv - fără nici un motiv serios. Schimbarea se pe-trece, pur şi simplu. Fără să fi fost provocată.
Notă:
[1] Iezuit francez (1881-1955) paleontolog, biolog şi filozof vizi- onar, care a încercat să coreleze dogmele creştine cu teoriile ştiinţifice ale evoluţiei (n. tr.).
- Plec, le spuse lui Luckman şi lui Arctor, care îl pri- veau ambalând motorul.
- Nu, omule; ei, rămâi, spuse Luckman cu un zâm- bet cald. Avem nevoie de tine. Eşti un frate.
- Nu, plec imediat.
Barris îşi făcu apariţia, ieşind din casă cu prudenţă. Aducea cu el un ciocan.
- Cineva a greşit numărul, strigă şi începu să se apropie cu multă grijă, oprindu-se din când în când şi privind încordat în jur, ca un crab într-un cinemato- graf drive-in.
- La ce-ţi trebuie ciocanul ? întrebă Luckman.
- Ca să repare motorul, zise Arctor.
- M-am gândit că trebuie să-l aduc cu mine, le ex- plică Barris, revenind cu băgare de seamă lângă Olds, de când am fost înăuntru şi am dat cu ochii de el.

- Cei mai periculoşi oameni, spuse Arctor, sunt cei cărora le e frică şi de umbra lor.
Fu ultimul lucru pe care îl auzi Freck în timp ce de- mara. Chibzui la ceea ce voise Arctor să dea de înţeles şi se întrebă dacă se referise la el, la Charles Freck. îi era ruşine. Dar, ce naiba, medita, la ce să rămâi prin preajmă când ai parte de o experienţă atât de neplă- cută? Unde e, aici, laşitatea ? îşi reaminti sieşi că nu lua niciodată parte la scenele neplăcute; era deviza lui în viaţă. Aşa că plecă fără să se uite înapoi. Lasă-i să se omoare unul pe altul, gândi. Cine are nevoie de ei? Dar îl durea, îl durea cu adevărat că îi părăsise, că asis- tase la acea schimbare sumbră şi iarăşi se întrebă de ce, care era semnificaţia. Mai târziu îi trecu prin minte că, poate, lucrurile aveau să evolueze din nou în sens in- vers, îmbunătăţindu-se, iar asta îl îmbărbăta. De fapt, îl făcu să-şi deruleze în minte o scurtă fantezie în timp ce conducea, evitând maşinile invizibile ale poliţiei:
STĂTEAU CU TOŢII ACOLO, CA MAI ÎNAINTE.
Chiar şi cei care acum erau morţi sau cu mintea dis- trusă de droguri, ca Jerry Fabin. Stăteau cu toţii pe ici, pe colo, într-un soi de strălucire albă şi clară. Nu era lu- mina zilei, ci ceva mai mult decât atât, un fel de mare ce se întindea, deopotrivă, sub ei şi deasupra lor.
Donna şi încă două fete arătau foarte sexi - purtau pantaloni scurţi şi strâmţi, bluze care nu le acopereau umerii şi spatele sau bluze cu bretele, dar nu şi sutiene. Putea auzi muzică, dar nu-şi dădea seama ce melodie era, şi de pe ce disc. Poate e Hendrix! se gândi. Da, una dintre melodiile vechi ale lui Hendrix. Sau nu... Se transformase, pe neaşteptate, într-una de-a lui J.J. Cân- tau cu toţii: şi Jim Croce, şi J.J., şi, mai ales, Hendrix. „Până o să mă sting", susura vocea lui, „lăsaţi-mă să trăiesc după bunul meu plac", dar plăsmuirea se spul- beră imediat, fiindcă Freck uitase, deopotrivă, şi că Hendrix era mort, şi cum anume muriseră - el şi Joplin, ca să nu mai vorbim de Croce. Hendrix şi J.J. - de prea multă heroină - aşa muriseră doi oameni inte- ligenţi şi frumoşi, două fiinţe umane imorale. îşi aduse aminte că auzise cum managerul lui Janis ajunsese să-i dea numai câte două sute de dolari din când în când; nu putea căpăta restul, tot ceea ce câştiga, din cauza depen- denţei de heroină. Apoi îi răsună în minte melodia ei, All h Loneliness, şi începu să plângă. Şi astfel conduse până acasă.
Stând alături de prietenii săi în camera de zi şi încer- când să hotărască dacă avea nevoie de un carburator nou, de unul recondiţionat sau de unul modificat şi de o galerie de evacuare, Robert Arctor simţea suprave- gherea minuţioasă, tăcută şi permanentă a holosca- nerelor, prezenţa lor electronică. Şi asta îl făcea să se simtă bine.
- Pari relaxat, spuse Luckman. Eu n-aş fi, dacă ar trebui să scot din buzunar o sută de dolari.
- M-am hotărât să bat străzile până dau peste un Olds ca al meu, îi explică Arctor, şi pe urmă să-i iau carburatorul fără să plătesc ceva. Aşa cum fac toate cunoştinţele noastre.
- Mai ales Donna, zise Barris, aprobându-l. Aş vrea să nu fi trecut pe aici deunăzi, când am fost noi plecaţi. Donna fură tot ce poate căra şi, dacă nu poate, îşi sună amicii din banda ei de hoţi şi ăia apar şi cară în locul ei.
- Să vă spun ce poveste am auzit despre ea, zise Luckman. Să vedeţi: odată, Donna a băgat douăzeci şi cinci de centi într-un automat din ăla pentru timbre, care le desprinde de pe o rolă, iar maşinăria era dere- glată şi scotea întruna timbre, unul după altul. în cele din urmă, Donna a umplut o sacoşă întreagă, dar auto- matul încă mai continua să le dea afară. în orice caz, a făcut cam optsprezece mii de timbre de cincisprezece centi emise de Statele Unite - ea şi prietenii ei hoţo- mani le-au numărat. Ei, era nemaipomenit, cu excepţia faptului că Donna nu ştia ce ar fi putut să facă cu atât de multe timbre. N-a scris nici o scrisoare în toată viaţa ei, cu excepţia celei adresate avocatului ei, ca să obţină despăgubiri de la un tip care a tras-o în piept la o tran- zacţie cu droguri.
- Ce zici că face Donna? se miră Arctor. Are un avocat pe care îl foloseşte când nu-şi primeşte banii de pe urma tranzacţiilor ilegale ? Cum reuşeşte una ca asta ?
- Probabil că spune pur şi simplu că tipul îi dato- rează lovele.
- Imaginaţi-vă că primiţi de la un avocat o scrisoare de om supărat - gen scoate-banii-sau-hai-la-tribunal - pentru că ai cumpărat droguri, zise Arctor, minunân- du-se de Donna, lucru care i se întâmpla adesea.
- Oricum, continuă Luckman, ea avea o sacoşă plină cu cel puţin optsprezece mii de timbre de câte cincispre- zece centi, emise de Statele Unite, şi ce naiba era să facă
cu ele ? Nu se pot vinde înapoi, la oficiile poştale. De fapt, când tipii de la poştă ar fi venit să aprovizioneze automatul, şi-ar fi dat seama că se dereglase, şi oricine ar fi apărut la un ghişeu cu toate timbrele alea de cinci- sprezece centi - mai ales cu o rolă întreagă - rahat, ar fi fost înhăţat imediat. De fapt, abia ar fi aşteptat-o pe Donna, corect ? Aşa că ea s-a gândit bine la toate astea - bineînţeles, după ce şi-a pus rola de timbre în MG şi a demarat - şi pe urmă i-a sunat pe mai mulţi dintre dro- gaţii hoţomani cu care lucrează. Ăia au adus un fel de pickhammer - cu sistem de răcire şi amortizare cu apă, un pickhammer special - cu care, Hristoase, au furat automatul de timbre cu totul; au săpat şi l-au scos din postamentul de beton în miez de noapte şi l-au dus la ea acasă cu un Ford Ranchero. Şi ăla tot furat, probabil. Pentru timbre.
- Vrei să spui că a vândut timbrele? făcu Arctor, uluit. De la un automat ? Unul câte unul ?
- Au remontat - cel puţin aşa am auzit - auto- matul, amplasându-l într-o intersecţie aglomerată prin care trecea o grămadă de lume, dar unde nu putea fi ob- servat din nici una dintre furgonetele poştei, şi l-au re- pus în funcţiune.
- Ar fost mai înţelept din partea lor să fure doar ca- seta cu monede, spuse Barris.
- Aşa că, zise Luckman, după aia au vândut timbre vreme de câteva săptămâni, până când s-a golit auto- matul, aşa cum era normal să se întâmple în final. Şi ce naiba a mai urmat? îmi pot imagina creierul Donnei chibzuind în toate săptămânile alea, creierul ei de ţără- noi hapsân - familia ei se trage dintr-un neam de ţărani dintr-o ţară europeană. Oricum, la data când s-au termi- nat timbrele, Donna s-a hotărât să transforme automatul
de timbre într-unui de băuturi răcoritoare, care provin tot de la Poştă - sunt într-adevăr precauţi. în felul ăsta, poţi să faci speculă la nesfârşit.
- E adevărat ? spuse Barris.
- Ce să fie adevărat ? întrebă Luckman.
- Fata asta, zise Barris, nu e zdravănă. Ar trebui ridi- cată cu forţa şi dusă la închisoare. Vă daţi seama că toate impozitele au crescut din cauză că ea a furat timbrele ?
Părea să se fi supărat din nou.
- Scrie o scrisoare guvernului şi povesteşte-i tot, spuse Luckman, cu chipul cuprins de o aversiune rece faţă de Barris. Cere-i Donnei un timbru ca s-o pui la poştă. O să-ţi vândă unul.
- La preţ întreg, făcu Barris, la fel de furios.
Pe benzile scumpe ale holo-urilor, se gândi Arctor, o să fie kilometri peste kilometri cu aşa ceva. Nu kilo- metri peste kilometri de bandă goală, ci kilometri peste kilometri de bandă care trebuia ştearsă.

După părerea lui, nu ceea ce se petrecea în timp ce Robert Arctor stătea în faţa unui holoscaner avea cea mai mare importanţă, ci - cel puţin pentru el... Pentru cine Pentru Fred... - ceea ce se întâmpla când Bob Arctor se afla în altă parte sau când dormea, iar în raza scanerelor se aflau alte persoane. Aşa că ar trebui să plec, se gândi, după cum am plănuit, să-i părăsesc pe bă- ieţii ăştia şi să trimit aici alţi oameni pe care îi cunosc. Ar trebui ca, de acum înainte, să-mi transform casa într-una extrem de accesibilă oricui.
Şi atunci, în minte îi încolţi un gând înspăimântător, de-a dreptul hidos. Să presupunem că, derulând benzile, o văd pe Donna când se află aici - deschizând o fereas- tră cu o lingură sau cu lama unui cuţit - strecurându-se înăuntru şi distrugându-mi lucrurile sau furându-mi-le.
O altă Donna: aşa cum e ea în realitate sau, oricum, aşa cum e când n-o pot eu vedea. Problema filozofică nu- mită „ când în pădure cade un copac". Cum e Donna atunci când n-o vede nimeni ?
Oare, se întrebă, fata delicată, drăgălaşă, subtilă şi amabilă - foarte amabilă - se transformă brusc într-o necunoscută? O să am un şoc când o să văd o schim- bare ? A Donnei sau a lui Luckman, a cuiva la care ţin. Cum ar fi pisica sau câinele, atunci când nu eşti acasă... Pisica ia o faţă de pernă şi începe să îndese în ea lucrurile tale de valoare: ceasul electronic şi radioul de pe noptieră, aparatul de ras şi tot ce mai poate vârî înăuntru înainte de întoarcerea ta. Când eşti plecat, e o cu totul altă pisică, care fură şi amanetează totul sau îţi aprinde ţigările de marijuana, sau umblă pe tavan, sau dă telefoane interurbane... Dumnezeu ştie. Un coşmar, o altă lume ciudată de dincolo de oglindă, un oraş al groazei în care totul se petrece altminteri şi în care se strecoară creaturi de nerecunoscut. Donna mergând în patru labe, mâncând din străchinile ani- malelor... Orice fel de delir psihedelic, dement, dez- gustător şi de neînţeles.
La naiba, se gândi. Dacă aşa stau lucrurile, poate că Bob Arctor se trezeşte în miez de noapte din somnul său adânc şi săvârşeşte astfel de fapte. Face sex cu peretele. Sau apar monştri misterioşi, pe care nu i-a mai văzut niciodată până atunci - o hoardă întreagă, având capete neobişnuite, care se rotesc de jur împrejur, ca ale bufniţe- lor. Iar audioscanerele vor înregistra cele mai idioate conspiraţii posibile puse la cale de el şi de creaturi, cum ar fi să arunce în aer toaleta bărbaţilor dintr-o benzinărie, îndesând în WC-uri explozibili din plastic, cu Dumnezeu ştie ce scop imaginat de o minte dementă. Poate că în
fiecare noapte se petrec astfel de chestii, în timp ce el îşi imaginează că doarme... Şi ziua, când e plecat.
E posibil, presupuse el, ca Bob Arctor să afle mai multe informaţii despre el însuşi decât e pregătit să o facă, mai multe decât îşi doreşte despre Donna, cu mi- nuscula ei vestă de piele, despre Luckman, cu hainele lui fanteziste, şi chiar despre Barris... Poate că, atunci când nu e nimeni în preajmă, Jim Barris se duce pur şi simplu să tragă un pui de somn. Şi doarme până apare cineva.
Dar se îndoia de asta. Era mult mai probabil ca Barris să scoată un emiţător ascuns în haosul din camera lui - care, ca toate celelalte din casă, era acum pentru prima oară supravegheată douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru - şi să transmită un semnal cifrat că- tre cealaltă şleahtă de nemernici cu care conspira de obi- cei. Către o altă ramificaţie, reflectă el, a autorităţii.
Pe de altă parte, Hank şi ceilalţi tipi de la centru n-ar fi fost prea încântaţi dacă acum, după ce aparatura de supraveghere fusese instalată cu minuţiozitate şi cu multă cheltuială, Bob Arctor şi-ar fi părăsit casa şi n-ar mai fi fost văzut niciodată - dacă n-ar fi apărut în nici o înregistrare. De aceea, nu se putea retrage ca să-şi ducă la îndeplinire propriile planuri de monitorizare, făcută pe cheltuiala lor. La urma urmei, ei plăteau.
în filmul pe care îl înregistrau, el ar fi trebuit să fie întotdeauna vedeta, actorul din rolul principal. Actor, Arctor, se gândi. Bob Actorul, cel hăituit; este El Primo, în postura sa de vânat.
Se spune că atunci când îţi auzi pentru întâia oară vocea înregistrată nu ţi-o recunoşti. Şi când te vezi într-o înregistrare video - sau, ca acum, într-una holo- grafică, tridimensională - nu-ţi recunoşti nici imaginea vizuală. Te credeai un bărbat înalt, gras şi brunet şi, în
loc de asta, eşti o femeie mărunţică şi subţire, fără nici un fir de păr în cap... Aşa să fie ? Sunt sigur că o să-l re- cunosc pe Bob Arctor, cugetă, dacă nu după altceva, măcar după hainele pe care le poartă sau prin eliminare. Dacă nu e nici Barris, nici Luckman, dar locuieşte aici, atunci trebuie să fie Bob Arctor. Numai dacă nu cumva e unul dintre câini sau una dintre pisici. O să mă stră- duiesc să-mi menţin deprinderea profesională de a ur- mări ceva care merge în două picioare.
- Barris, spuse, o să ies ca să văd dacă pot face rost de ceva fenobarbital.
Apoi se prefăcu că-şi aduce aminte că nu avea ma- şină; pe chip i se aşternu expresia potrivită.
- Luckman, zise, Falconul tău merge ?
- Nu, răspunse acesta, cu un aer meditativ, după ce reflectă o vreme. Nu cred.
- Pot împrumuta maşina ta, Jim ? îl întrebă Arctor pe Barris.
- Mă întreb... dacă poţi s-o conduci, făcu celălalt. Asta se invoca întotdeauna, în apărare, ori de câte
ori cineva încerca să împrumute maşina lui Barris. îi fă- cuse nişte modificări neprecizate, asupra cărora păstra secretul, în ceea ce privea:
(a) suspensia
(b) motorul
(c) transmisia
(d) partea din spate
(e) trenul de rulare
(f) instalaţia electrică
(g) partea din faţă şi direcţia
(h) ca şi ceasul, bricheta, scrumiera, torpedoul. Mai ales torpedoul. Barris îl ţinea întotdeauna încuiat. Modificase şi aparatul de radio, într-un mod inventiv
(fără să fi explicat vreodată cum şi de ce). Dacă prindeai un post anume, nu auzeai altceva decât câte un ţiuit pe minut. Indiferent pe ce buton ai fi apăsat, dădeai peste o aceeaşi staţie radio care emitea pălăvrăgeli lipsite de sens şi care nu transmitea niciodată muzică rock. Uneori, când îl însoţeau pe Barris la cumpărături, iar el parca şi cobora din maşină, lăsându-i singuri, lasa aparatul des- chis foarte tare, într-o manieră aparte şi neapărat pe acel post anume. Dacă îl schimbau în lipsa lui, devenea incoe- rent şi, pe drumul de întoarcere, refuza să le vorbească, aşa cum refuza întotdeauna să le dea vreo explicaţie.
Arctor încă nu pricepuse ce se întâmpla. Probabil că, pe frecvenţa aia, aparatul emitea către:
(a) autorităţi

(b) o organizaţie politică particulară paramilitară
(c) mafie
(d) extraterestri cu o inteligenţă net superioară.
- Prin asta înţeleg că, spuse Barris, dacă o să ruleze...
- Ptiu, las-o dracului! îl întrerupse Luckman, cu brutalitate. E un motor obişnuit, cu şase cilindri, neno- rocitule. Când ne oprim în centrul Los Angelesului, o conduce jocheul din parcare. Aşa că, Bob de ce n-ar putea ? Găozarule.
Acum, şi la aparatul de radio din maşina lui Bob Arctor fuseseră făcute câteva şmecherii, câteva modifi- cări ascunse. Dar el nu vorbea despre asta. De fapt, Fred le făcuse. Sau, în orice caz, le făcuse cineva. Era vorba despre câteva dintre lucrurile de care Barris pre- tindea că erau în stare asistenţii săi electronici.
De exemplu, fiecare dintre vehiculele oamenilor legii emite într-un spectru anume de frecvenţe, care interfe- rează cu radiourile din maşinile obişnuite, făcându-le să pară o defecţiune la amortizorul de zgomot. Ca şi cum acea maşină a poliţiei ar da rateuri la pornire. în calitate de apărător al ordinii, lui Bob Arctor i se repartizase un dispozitiv minuscul care, odată montat în aparatul de ra- dio din automobilul său, îi comunica o grămadă de lu- cruri, în timp ce zgomotele respective nu le spuneau absolut nimic altor oameni - celor mai mulţi dintre oa- menii obişnuiţi. Nici măcar nu-şi dădeau seama că zgo- motul de fond era purtătorul unor informaţii. în primul rând, unele infrasunete îi spuneau lui Bob Arctor cât de aproape se află maşina poliţei şi, apoi, cărui departa- ment îi aparţinea: dacă era din oraş sau din district, de la circulaţie sau a poliţiei federale şi aşa mai departe. Şi el recepţiona, din minut în minut, ţiuituri care aveau rol de cronometru în cazul unui vehicul parcat; cei din interior puteau şti câte minute aşteptaseră fără să facă nici un gest care să atragă atenţia. Asta le era de folos, de exemplu, când aveau consemn să descindă într-o casă după exact trei minute. Acel ţiu-ţiu-ţiu le spunea, cu precizie, când se încheiau cele trei minute.
Ştia şi despre staţia de frecvenţă AM care transmitea numai melodii de top, întrerupte de pălăvrăgeala cum- plită a DJ-ului, care, într-un anumit sens, nu era întot- deauna pălăvrăgeală. Dacă prindeai postul ăla iar sunetul lui gălăgios îţi umplea maşina, oricine ar fi as- cultat, din întâmplare, nu auzea decât muzică pop obiş- nuită şi plictisitoarea trăncăneală standard a DJ-ului. Aşa că nici măcar nu mai zăbovea prin preajmă, nici nu tresărea atunci când, în exact acelaşi stil flecar în care ar fi spus „Acum avem o dedicaţie pentru Phil şi Jane, o nouă melodie a lui Cat Stevens intitulată...", aşa-nu- mitul DJ anunţa, pe neaşteptate, ceva de genul „Maşina albastră va intra în acţiune la un kilometru şi jumătate nord de Bastanchury, iar celelalte unităţi vor..." şi aşa mai departe. Nu i se întâmplase niciodată - cu toate că lua în maşină o grămadă de tipi şi de puicuţe - să reali- zeze cineva ceva. îi lua cu el chiar şi atunci când era obligat să asculte postul cu instrucţiuni al poliţiei sau dacă, de exemplu, era în plină desfăşurare o arestare im- portantă sau altă acţiune de amploare în care ar fi putut fi implicat. Şi chiar dacă se sesizau, probabil credeau că sunt ameţiţi şi paranoici şi nu dădeau nici o importanţă.
Ştia, totodată, şi despre numeroasele maşini de poli- ţie nesemnalizate, cum erau vechile Chevroleturi săltate de spate, cu claxoane zgomotoase (ilegale) şi marcaje de maşini de curse, conduse în mod dezordonat şi cu mare viteză de tipi cu aspect exaltat de hippioţi. Din sunetele emise de aparatul său, asemănător cu staţiile acordate pe toate frecvenţele care furnizează informaţii speciale, afla despre apropierea maşinilor înainte ca vreuna să-l claxoneze sau să treacă pe lângă el. Ştia să le ignore.
De asemenea, când apăsa pe butonul care ar fi tre- buit să comute de pe AM pe FM, intra pe o frecvenţă specială, unde un post mormăia o melodie nedefinită, gen Muzak. De fapt însă, microemiţătorul din interio- rul radioului filtra şi decodifica sunetele emise în ma- şina sa, aşa că tot ce spuneau cei din interior era înregistrat şi difuzat autorităţilor. Melodia cântată pe postul acela neobişnuit, indiferent cât de tare ar fi dat radioul, nu era auzită de supraveghetori şi nu îi deranja cu nimic: filtrul o elimina.
între tot ce pretindea Jim Barris că deţine şi ceea ce el, Bob Arctor - în calitate de om al legii aflat sub aco- perire - avea într-adevăr în aparatul său de radio, exista o asemănare de netăgăduit. Dincolo de asta însă, cele- lalte modificări - ale suspensiei, motorului, transmisiei şi aşa mai departe erau absolut inexistente. N-ar fi fost de nici un folos şi ar fi sărit în ochi. Şi, în al doilea rând, alte milioane de automobilişti trăsniţi puteau să facă modificări la fel de grosolane la maşinile lor. Aşa că, de fapt, făcuse pur şi simplu rost de nişte planetare mult mai puternice şi se mulţumise cu atât. „Un vehicul că- ruia i s-a mărit puterea reuşeşte să-l depăşească şi să-l lase în urmă pe oricare altul", obişnuia să spună Barris, dar se înşela în privinţa asta; un Ferrari are suspensii, posibilităţi de control şi manevrabilitate care nu pot fi egalate de nici o modificare „specială şi secretă", aşa că la naiba cu ele. Iar poliţaii nu pot conduce maşini sport, nici măcar pe cele ieftine. Ca să nu mai vorbim de au- tomobile Ferrari. în ultimă instanţă, îndemânarea şofe- rului e cea care are rolul cel mai important.
Totuşi, Arctor mai avea ceva din dotarea maşinilor oamenilor legii. Anvelope foarte neobişnuite. Conţi- neau ceva mai mult decât nişte inserţii de oţel, ca cele in- troduse de Michelin cu ani în urmă în cauciucurile de tip X. Ale lui erau în întregime metalice şi se uzau re- pede, dar erau avantajoase din punct de vedere al vitezei şi al demarajului. Dezavantajul lor era preţul ridicat, dar el le căpăta gratis, de la service-ul de care aparţinea - care nu era un automat cu sucuri Dr. Pepper, ca cel de unde îşi lua banii. Procedeul funcţiona de minune, dar nu i se repartiza nimic decât atunci când era neapărat necesar. Cauciucurile le monta el însuşi, când nu-l vedea nimeni. Aşa cum făcuse şi modificările radioului.
Singura sa temere legată de acesta din urmă era ca nu cumva să fie remarcat de vreun individ care-şi bagă nasul peste tot, asemenea lui Barris, dar care să fi fost un simplu hoţ. Odată furat, înlocuirea ar fi fost costisi- toare, din cauza componentelor suplimentare; ar fi tre- buit să anunţe urgent cele întâmplate.
Bineînţeles că avea şi o armă ascunsă în maşină. Barris n-ar fi fost în stare să-i schiţeze ascunzătoarea - locul în care se afla de fapt - în nici una dintre toate fanteziile sale provocate de droguri şi nici în delirurile şocante stârnite de LSD. El ar fi recomandat o ascun- zătoare exotică, cum ar fi carcasa axului volanului. Sau rezervorul de benzină, unde să fie atârnat de o sârmă, ca în cazul transportului de cocaină din filmul clasic Easy Rider - o ascunzătoare despre care, dacă tot veni vorba, trebuie spus că era cea mai nepotrivită în cazul unei motociclete. Toţi ofiţerii de poliţie care văzuseră filmul au descoperit imediat ceea ce nişte psihiatri inte- ligenţi descifraseră cu minuţiozitate: cei doi motoci- clişti din film voiau să fie prinşi şi, dacă era posibil, ucişi. în maşina lui, arma era ascunsă în torpedou.
Dotările aşa-zis ingenioase la care Barris făcea per- manent aluzie când era vorba despre propriul automo- bil aveau, probabil, o vagă asemănare cu cele reale, cu cele din maşina modificată a lui Arctor. Multe dintre dispozitivele minuscule din aparatul său de radio erau standardizate şi fuseseră prezentate la televiziune în talk-

showuri nocturne de către experţi în electronică. Unii dintre aceştia contribuiseră la proiectarea lor, alţii citiseră despre ele în revistele de specialitate sau le vă- zuseră, sau fuseseră concediaţi din poliţie şi acum îi purtau sâmbetele. Iar cetăţeanul obişnuit (sau, cum spunea mereu Barris, în elevatul său stil semidoct, „ce- tăţeanul obişnuit tipic") ştia de acum că nici un ne- gru-cu-alb nu îşi asumă riscul să tragă pe dreapta un Chevy fabricat în cinzeci şi şapte, cu decalcuri, care se deplasează cu viteza maximă, având la volan ceea ce pare a fi un adolescent care s-a îmbătat cu bere Coors. Asta pentru că ar putea afla apoi că, de fapt, a oprit
maşina unui agent sub acoperire aflat în toiul urmăririi fierbinţi a prăzii sale. Aşa că cetăţeanul obişnuit tipic din zilele acelea ştia cum şi de ce toate acele vehicule sub aco- perire care treceau vâjâind şi băgau în sperieţi cucoanele bătrâne şi conformiştii - stârnindu-le indignarea şi do- rinţa de a şi-o exprima prin scrisori - îşi semnalau, per- manent şi pretutindeni, identitatea unul către altul, iar partenerii lor... Dar ce importanţă avea asta? Dar ar fi avut importanţă - ar fi fost cumplit - dacă lepădăturile, adolescenţii amatori de maşini rapide, găştile de motoci- clişti şi, mai ales, traficanţii, contrabandiştii şi vânzătorii ambulanţi de droguri ar fi reuşit să construiască şi să monteze astfel de dispozitive sofisticate în maşinile lor.
Pentru că ar fi putut încheia afaceri oriunde. Simţin- du-se în siguranţă.
- Atunci, o să merg pe jos, spuse Arctor. Avea de gând oricum să facă asta; jucase teatru, atât pentru Barris când şi pentru Luckman. Trebuia să meargă pe jos.
- Unde te duci ? îl întrebă cel de-al doilea.
- La Donna.
Era aproape imposibil să ajungă la ea mergând pe jos; spusese asta ca să fie sigur că nici unul dintre cei- lalţi nu avea să-l însoţească. îşi puse haina şi se îndrep- tă spre uşa din faţă.
- Pe mai târziu, băieţi.
- Maşina mea... continuă Barris să se eschiveze.
- Dacă aş încerca s-o conduc, spuse Arctor, şi aş greşi butonul pe care trebuie să apăs, m-aş trezi plutind peste centrul Los Angelesului ca zepelinul publicitar Goodyear şi m-ar pune să arunc borax peste sondele de petrol în flăcări.
- Mă bucur că-mi poţi înţelege atitudinea, mur- mură Barris în timp ce Arctor închidea uşa.
îmbrăcat în costumul său difuz, Fred stătea în faţa cubului holografic corespunzător monitorului 2, ur- mărind impasibil perindarea continuă a hologramelor din faţa ochilor săi. în apartament mai erau şi alţi su- praveghetori care priveau alte holograme, provenite din alte surse, majoritatea fiind înregistrări. însă Fred privea ceea ce se petrecea în direct în casa chipurile în stare proastă a lui Bob Actor; faptele erau înregistrate, dar el şuntase banda pe care erau stocate pentru a ur- mări imaginile exact în clipa când ele erau emise.
în interiorul cubului, Barris şi Luckman se aflau pe o bandă transparentă, de înaltă rezoluţie. Barris stătea pe cel mai bun scaun din sufragerie, aplecat asupra pi- pei făcute zob pe care o refăcea de zile întregi. Faţa i se transformase într-o mască plină de concentrare în timp ce înfăşură, iarăşi şi iarăşi, un şnur alb în jurul căuşului pipei. Luckman era aşezat în faţa măsuţei, cu spatele curbat deasupra puiului de la Swanson care reprezenta cina luată în faţa televizorului. îşi umplea cu grosolănie gura cu bucăţi mari, în timp ce urmărea un western. Pe masă zăceau patru cutii de bere - goale - strivite de pumnul lui puternic. Se întinse după o a cincea, pe ju- mătate plină, o răsturnă, vărsând-o, apoi o prinse şi în- jură. La auzul sudalmei, Barris îşi ridică ochii, îl privi ca Mime din Siegfried, apoi îşi reluă lucrul.
Fred continuă să-i urmărească.
- Lua-le-ar dracu' de emisiuni nocturne, bolbo- rosi Luckman, cu gura plină, apoi scăpă brusc lingura din mână. Sări în picioare clătinându-se, fu gata să se prăbu- şească şi se răsuci către Barris cu ambele braţe ridi- cate. Gesticula fără să spună nimic, cu mâncarea pe jumătate mestecată revărsându-i-se din gura deschisă
şi căzându-i pe haine şi pe podea. Pisicile alergară spre el, cu lăcomie.
Barris îşi încetă lucrul la luleaua zdrobită şi se uită lung la nenorocitul de Luckman. într-un acces de ne- bunie, acum scoţând sunete dezgustătoare, Luckman mătură cu o mână măsuţa, golind-o de cutiile de bere şi de mâncare. Totul căzu, zăngănind. Pisicile se înde- părtară în goană, înspăimântate. Barris stătea nemiş- cat, continuând să-l fixeze cu privirea. Clătinându-se, Luckman făcu câţiva paşi către bucătărie. Scanerul de acolo, al cărui monitor se afla în faţa ochilor îngroziţi ai lui Fred, îi prelua imaginea în timp ce bâjbâia or- beşte, căutând un pahar în semiîntunericul din încă- pere şi încercând apoi să deschidă robinetul ca să-l umple cu apă. în faţa ecranului, Fred sări în sus. Pa- ralizat de groază, văzu în monitorul 2 cum Barris, încă aşezat, se întoarce la înfăşurarea migăloasă, repe- tată, a şnurului în jurul căuşului pipei sfărâmate. Nu-şi mai ridică privirea; monitorul 2 îl arăta lucrând din nou, concentrat.
Banda audio zăngăni, redând zgomotul de vase sparte şi sunetele agoniei: respiraţia gâtuită a lui Luckman şi larma plină de furie a obiectelor izbite de duşumea. Omul azvârlea oale, cratiţe, tacâmuri şi farfurii în toate părţile, încercând să-i atragă atenţia lui Barris. în mijlo- cul vacarmului, acesta îşi continua munca metodică de restaurare a pipei, fără să-şi mai ridice ochii.
în bucătăria înfăţişată pe monitorul 1, Luckman se prăbuşi pe podea - nu treptat, căzând în genunchi, ci dintr-o dată, cât era de lung, cu o bufnitură surdă, grea, întinzându-se cu braţele larg deschise. Barris continuă să răsucească şnurul în jurul lulelei şi acum pe faţă îi apăru, în colţurile buzelor, un mic zâmbet prefăcut.
Rămas în picioare, Fred privea fix, în stare de şoc, excitat şi paralizat în acelaşi timp. Se întinse spre telefo- nul de lângă monitor, care era cuplat la sediul poliţiei. Apoi se opri şi continuă să privească.
Preţ de câteva minute, Luckman zăcu pe podeaua bucătăriei fără să facă nici o mişcare, în timp ce Barris înfăşură şi tot înfăşură şnurul, aplecat asupra lui ca o bătrână doamnă care tricotează, concentrată. Zâmbea pentru el însuşi, zâmbea întruna şi răsucea un obiect lipsit de importanţă. Deodată, azvârli brusc pipa zdro- bită, se ridică în picioare, se uită lung la silueta lui Luckman lungită pe podeaua bucătăriei, la paharul spart de lângă el, la toate cioburile, tigăile şi farfuriile sparte. Pe chip i se aşternu, dintr-o dată, o spaimă ridi- colă, îşi smulse ochelarii, ochii i se măriră în mod gro- tesc, îşi fâlfâi mâinile neajutorat şi îngrozit, alergă puţin încoace şi încolo, apoi se repezi brusc spre Luckman, se opri la câţiva paşi de el şi fugi înapoi, acum gâfâind.
Pune lucrurile cap la cap, realiză Fred. îţi suprapune panica ţi revelaţia. De parcă tocmai ar fi intrat în scenă. în cubul monitorului 2, Barris, pus în încurcătură, se răsuci, icni, chipul îi deveni stacojiu, apoi se apropie de telefon poticnindu-se, ridică receptorul dintr-o smuci- tură, îl scăpă, îl ridică cu degete tremurătoare... Tocmai a realizat că

Luckman, fiind singur în bucătărie, s-a înecat cu o îmbucătură ţi e gata să moară, îşi dădu seama Fred. Dincolo, în bucătărie, nu era nimeni care să-l audă ţi să-l ajute. Iar acum încearcă cu disperare cheme ajutoare. Prea târziu.
- Centrala, chemaţi o echipă cu un inhalator sau una de resuscitare ? spunea Barris la telefon, cu o voce stranie, şoptită şi în acelaşi timp pătrunzătoare.
- Domnule, cârâi către Fred difuzorul sistemului de îs» uitare, aveţi pe cineva care nu poate să respire ? Vreţi...
- Cred că este vorba despre un stop cardiac, spunea .tcum Barris în receptor, pe un ton imperios, profesio- nal, cu vocea lui joasă, calmă, o voce sumbră, conştientă de pericol, de gravitatea situaţiei şi de criza de timp. Sau tic aspirarea involuntară a unui bol alimentar în...
- La ce adresă, domnule ? îl întrerupse operatoarea.
- Adresa, spuse Barris, să vedem, adresa este...
- Iisuse, făcu Fred, cu voce tare, continuând să pri- vească în picioare scena.
Luckman, care era întins pe podea, se ridică brusc, cu un spasm. Se cutremură, apoi vomă ceea ce îi astu- pase gâtlejul, se zvârcoli şi deschise ochii, care i se bul- bucară în timp ce privea în jur, nedumerit.
- Uf, pare să-şi fi revenit, zise Barris, uşurat, în re- ceptor. Mulţumesc. Până la urmă, nu mai e nevoie de nici un fel de ajutor.
Se grăbi să închidă telefonul.
- Iisuse, mormăi Luckman cu voce răguşită, ridicân- du-se în capul oaselor. Fi-ar al naibii.
Gâfâi zgomotos, tuşind şi chinuindu-se să respire.
- Ţi-e bine ? îl întrebă Barris cu îngrijorare în glas.
- Probabil că m-am înecat. Am leşinat ?
- Nu tocmai. Totuşi, ai intrat într-o stare de alte- rare a percepţiei. Pentru câteva secunde. Probabil în- tr-o stare alfa.
- Doamne! Am borât!
Slăbit şi şovăind, reuşi să se ridice şi să stea în pi- cioare, clătinându-se ameţit în toate părţile şi ţinân- du-se cu mâinile de pereţi.
- Chiar am intrat în declin, murmură dezgustat. Ca un moşneag alcoolic.
Păşind nesigur, se îndreptă spre chiuvetă, să se spele.
Urmărind în continuare ecranul, Fred simţi că spaima i se risipeşte. Tipul scăpase. Dar Barris! Ce fel de om era ? Luckman îşi revenise, în ciuda purtării lui. Ce monstru, gândi. Ce monstru pervers. Unde-i era ca- pul, cum a putut să stea aşa, fără să mişte un deget ?
- în felul ăsta, poţi să dai colţul, spuse Luckman, împroşcându-se cu apă deasupra chiuvetei.
Barris zâmbi.
- Am o constituţie cu adevărat robustă, spuse Luckman, sorbind cu lăcomie dintr-o ceaşcă cu apă. Ce-ai păzit cât am zăcut acolo ? Te-ai masturbat ?
- Ai văzut că eram la telefon, spuse Barris. Che- mam paramedicii. Am intrat în acţiune...
- Prostii, făcu Luckman pe un ton acru, continuând să bea hulpav apa proaspătă. Ştiu ce-ai face dacă aş pica mort: mi-ai jefui ascunzătoarea. M-ai căuta chiar şi prin buzunare.
- E uimitor faptul, spuse Barris, că anatomia umană impune atât de multe restricţii, hrana şi aerul fiind ne- voite să împartă aceeaşi cale de acces. Aşa că riscul...
Fără o vorbă, Luckman îi făcu un semn obscen cu degetul mijlociu.
Scrâşnet de frâne. Claxon. Bob Arctor îşi ridică iute privirea, urmărind traficul nocturn. Lângă bordură, o maşină sport cu motorul pornit. în ea, o fată făcându-i cu mâna.
Donna.
- Iisuse, făcu el din nou. Se apropie cu paşi mari de marginea trotuarului.
- Te-am speriat? spuse fata, deschizând portiera MG-ului ei. Treceam pe aici, în drum spre casa ţa, când am observat brusc că ai ieşit la plimbare, aşa că am în- tors maşina şi am venit înapoi. Urcă.
El se supuse în tăcere şi închise portiera.
- De ce te învârti pe aici ? întrebă ea. Din cauza ma- şinii ? încă n-a fost reparată ?
- Tocmai am asistat la un spectacol bizar, spuse Bob Arctor. Nu ca o halucinaţie. Doar...
Se înfiora.
- Ţi-am adus marfa, zise Donna.
- Ce ? făcu el.
- O mie de tablete de moarte.
- Moarte ? repetă el.
- Da, moarte de cea mai bună calitate. Mai bine aş lua-o din loc.
Cuplă viteza întâi, demară şi intră în trafic. Aproape imediat, acceleră peste măsură. Conducea întotdeauna prea repede şi se menţinea prea aproape de vehiculul din faţa ei, dar o făcea cu pricepere.
- Barris ăsta, lua-l-ar naiba! spuse el. Ştii cum pro- cedează ? Nu-i ucide pe cei cărora le vrea moartea; taie frunză la câini prin preajma lor până când li se întâm- plă să ajungă în pragul morţii. Şi el stă pur şi simplu acolo, în timp ce ăia îşi dau duhul. De fapt, trage sforile astfel încât să dea ortul popii în timp ce el se ţine deo- parte. Dar nu ştiu sigur cum o face. Oricum, pune lu- crurile la cale ca să le dea ocazia să crape dracului odată. Se cufundă în tăcere, meditând în sinea lui. E ca şi cum ar pune explozibili de plastic în sistemul de aprindere al maşinii tale. Ceea ce ar avea de făcut...
- Ai banii ? întrebă Donna. Pentru marfă ? E într-ade- văr a-ntâia şi am nevoie de bani chiar acum. îmi trebuie în seara asta, fiindcă am ocazia să cumpăr alte chestii.
- Bineînţeles.
îi avea în portofel.
- Nu-mi place Barris, spuse Donna, continuând să conducă, şi n-am încredere în el. Ştii, e smintit. Şi când eşti cu el te sminteşti şi tu. Iar pe urmă, când nu mai eşti în apropierea lui, eşti în toate minţile. în momentul ăsta, de exemplu, eşti nebun.
- Da ? făcu el surprins.
- Da, răspunse ea calmă.
- Ei, zise el. Iisuse.

Nu ştia ce replică să dea. Mai ales fiindcă Donna nu se înşela niciodată.
- Hei, spuse fata cu entuziasm, ai putea să mă duci la un concert rock ? Pe Stadionul Anaheim, săptămâna viitoare ? Poţi ?
- Chiar aşa, răspunse el mecanic.
Apoi înţelese ce spusese Donna: îi ceruse s-o scoată în oraş.
- Peerfect! zise încântat şi se simţi revenind la viaţă. Fetişcana cu păr întunecat, care îi era atât de dragă, îl readusese încă o dată pe linia de plutire. Când ?
- E duminică după-amiază. Am de gând să aduc nişte haşiş din ăla negru, uleios, şi-o să ne ameţim de-a binelea. N-o să se prindă nimeni; acolo o să fie mii de drogaţi. îl privi cu un ochi critic. Numai că trebuie să te îmbraci cu ceva elegant, nu cu hainele alea ciudate pe care le porţi uneori. Adică... Vocea i se înmuie. Vreau să arăţi sexi, fiindcă eşti sexi.
- OK, spuse el încântat.
- Mergem la mine acasă, spuse Donna, în timp ce micul ei automobil străbătea vijelios bezna nopţii. Tu ai banii şi o să mi-i dai, pe urmă o să luăm câteva tablete, o să ne relaxăm şi o să ne ameţim de-a binelea, şi poate că ţi-ar plăcea să cumperi o sticlă de trei sferturi de li- chior Southern Comfort, ca să ne şi îmbătăm.
- Oh, uau, exclamă el cu sinceritate.
- Ceea ce aş vrea într-adevăr să fac în seara asta, zise ea, încetinind şi virând ca să intre pe strada ei şi apoi pe aleea din faţa casei, e să merg la un cinematograf drive-in. Am cumpărat un ziar şi m-am uitat ce rulează, dar n-am găsit nici un film bun; cu excepţia celui de la Torrance Drive-in, numai că ăla a început deja. La cinci şi jumătate. Asta e.
El se uită la ceas.
- Atunci am pierdut...
- Nu, încă mai putem vedea cea mai mare parte din el. îi aruncă un zâmbet cald, în timp ce oprea maşina şi motorul. Sunt toate filmele din ciclul Planeta Maimu- ţelor, toate cele unsprezece; rulează de la şapte şi jumă- tate seara la opt dimineaţa. O să plec la lucru direct de la
inematograf, aşa că trebuie să mă schimb de pe acum. **j** să ne uităm la filme ameţiţi şi o să bem Southern Comfort toată noaptea. Uau, îţi dai seama ? îl privi plină de speranţă.
- Perfect, îi cântă el în strună.
- Da, da, da. Donna sări din maşină şi o ocoli ca să-l ajute să deschidă portiera de dimensiuni reduse. Când ai văzut ultima dată toate filmele din Planeta Maimu- ţelor? Eu le-am văzut pe cele mai multe pe la începutul anului, dar la ultimele mi s-a făcut rău şi a trebuit să plec. Din cauza sandvişului cu şuncă pe care mi l-au vândut acolo, la drive-in. Asta chiar m-a înfuriat; am pierdut ultimul film, în care se dezvăluie că toţi oame- nii celebri din istorie, ca Lincoln şi ca Nero, au fost, în secret, maimuţe şi au dirijat toată istoria omenirii de la bun început. De asta vreau atât de mult să le văd din
nou. îşi coborî vocea în timp de mergeau spre uşa din faţă a casei. M-au înşelat când mi-au vândut sandvişul ăla, aşa că uite ce am făcut - să nu mă dai de gol! : ur- mătoarea dată când ne-am dus la drive-in, la cel din La Habra, am pus o monedă strâmbă în automatul ăla şi în încă vreo două, ca să le-o plătesc cu vârf şi înde- sat. Eu şi Larry Talling - îl ţii minte pe Larry? Ie- şeam cu el... - am strâmbat un pumn de monede de douăzeci şi cinci şi de cincizeci de cenţi cu menghina lui şi cu o cheie mare. Bineînţeles că m-am asigurat că toate automatele erau de la aceeaşi firmă şi pe urmă am dereglat o grămadă - practic, pe toate, dacă e s-o spun pe-aia dreaptă.
în lumina estompată, ea descuie uşa încet, cu un aer solemn.
- Nu e corect să te înşele, Donna, spuse el când in- trară în mica ei locuinţă dichisită.
- Nu călca pe covorul persan, zise ea.
- Atunci, pe ce să calc ?
- Nu te mişca sau mergi pe ziare.
- Donna...
- Să nu-mi reproşezi o grămadă de rahaturi fiind- că te pun să umbli pe ziare. Ştii cât m-a costat spălatul covorului ?
Ea rămase în picioare, descheindu-şi vesta.
- Zgârcenie, zise el, scoţându-şi haina. Zgârcenia ţăranului francez. Arunci vreodată ceva? Păstrezi bu- căţile de sfoară prea scurte pentru orice...
- într-o bună zi, spuse Donna, scuturându-şi părul lung şi negru în vreme ce se strecura afară din vesta de piele, o să mă mărit şi o să am nevoie de toate lucrurile pe care le-am pus deoparte. Când te măriţi îţi trebuie toate chestiile de genul ăsta. Cum ar fi oglinda asta
mare... Am văzut-o în curtea de alături şi a fost nevoie de trei oameni şi de mai bine de o oră ca s-o trecem peste gard. într-o bună zi...
- Câte dintre lucrurile pe care le-ai pus deoparte sunt cumpărate, o întrebă el, şi câte sunt furate ?
- Cumpărate? îl privi drept în ochi, nedumerită. Cum adică, cumpărate ?
- Ca atunci când cumperi droguri, spuse el. O vân- zare de droguri. Ca acum. îşi scoase portofelul. îţi dau bani, corect ?
Donna aprobă înclinând capul, privindu-l supusă (de fapt, dând mai degrabă dovadă de politeţe), dar cu demnitate. Cu o anumită reţinere.
- Iar tu îmi dai, pe urmă, o grămadă de droguri, zise el, întinzându-i bancnotele. Ceea ce înţeleg prin a cum- păra este o extensie, în lumea mai largă a tranzacţiilor încheiate între oameni, a ceea ce facem acum între noi, ca vânzare de droguri.
- Cred că înţeleg, spuse ea, urmărindu-l placidă, dar atentă, cu ochii ei mari şi negri. Era dornică să înveţe.
- Câte sticle de cola ai furat?... Ca în ziua aceea când le-ai luat din camionul firmei, în urma căruia mer- geam. Câte navete ?
- Atâtea câte ne trebuie într-o lună, spuse Donna. Mie şi prietenilor mei.
El îi aruncă o privire mustrătoare.
- E vorba despre un troc, zise ea.
- Şi ce... El începu să râdă. Ce le dai în schimb ?
- Pe mine însămi.

De data asta, el râse şi mai tare.
- Cui ? Şoferului camionului, care, probabil, trebuie să facă...
- Compania Coca-Cola e un monopol capitalist. în afară de ei, nimeni nu poate fabrica cola, aşa cum trebuie să apelezi numai la compania de telefoane când vrei să suni pe cineva. Toate sunt monopoluri capitaliste. Ştii că - ochii ei negri fulgerară - formula pentru coca-cola e secretă, păstrată cu mare grijă şi transmisă de la o ge- neraţie la alta, fiind cunoscută doar de câteva persoane, toate din aceeaşi familie ? Şi că, atunci când o să moară ultimul dintre cei care au memorat-o, n-o să mai existe cola ? Aşa că trebuie să aibă undeva, la loc sigur, o for- mulă scrisă, de rezervă, adăugă ea gânditoare. Mă întreb unde, reflectă pentru ea însăşi, cu ochii scânteind.
- Tu şi prietenii tăi hoţomani n-o să daţi peste formula pentru coca-cola niciodată. Nici într-un mi- lion de ani.
- ORICUM, CINE NAIBA VREA SĂ FABRICE COLA, CÂND O POATE FURA DIN CAMIOA- NELE LOR ? Au o mulţime de camioane. Le vezi tre- când întruna, cu viteză într-adevăr redusă. Stau în urma lor de fiecare dată când am ocazia. Asta îi scoate din sărite.
îi adresă un zâmbet tainic, viclean, de drăcuşor sim- patic, parcă încercând să-l atragă într-o altă realitate stranie - realitatea ei, în care ea stătuse în urma unui camion mergând încet, stătuse acolo întruna, se înfuri- ase din ce în ce mai mult, devenise tot mai nerăbdătoare şi, când şoferul trăsese pe dreapta, în loc să-l depăşească ca o săgeată, aşa cum ar fi făcut alţii, oprise şi ea, apucându-se să fure tot ce era în camion. Nu atât fiindcă era o hoaţă şi nici măcar din răzbunare, ci pentru că, până în momentul în care camionul s-a oprit, ea se uitase la navetele cu cola atât de multă vreme, încât îşi imaginase deja ce putea face cu fiecare
dintre ele. Nerăbdarea i se transformase în ingeniozi- tate, îsi încărcase maşina - nu MG-ul, ci un Camaro, care era mai mare şi pe care îl conducea atunci - cu o grămadă de navete de cola. Pe urmă, vreme de o lună, ea şi prietenii ei tembeli au băut gratis câtă cola le-a poftit inima şi, după aceea...
înapoiase sticlele goale, ducându-le în diverse ma- gazine, ca să primească garanţia.
- Ce-ai făcut cu capacele sticlelor? o întrebase odată. Le-ai înfăşurat în tifon şi le-ai pus la păstrare în cufărul tău din lemn de cedru ?
- Le-am aruncat, spusese ea posomorâtă. N-ai ce să faci cu capacele sticlelor de cola. Nimeni nu mai are nevoie de ele.
Acum dispăru în cealaltă cameră şi se întoarse ime- diat cu mai multe pungi de plastic.
- Vrei să le numeri ? se interesă. Sunt o mie, cu si- guranţă. Le-am cântărit cu balanţa mea analitică înainte de a le plăti.
- E în ordine, îi răspunse.
Luă pungile şi ea îşi primi banii, iar el se gândi: Donna, încă o dată aş fi putut să te trimit la răcoare, dar asta n-o să se întâmple, probabil, niciodată, indiferent ce-ai face tu şi chiar indiferent ce mi-aiface mie, pentru că ai în tine ceva atât de minunat, de plin de viaţă şi de dulce pe care nu l-aş putea distruge niciodată. Nu înţe- leg asta, dar e chiar aşa.
- Aş putea lua zece ? întrebă ea.
- Zece ? Vrei zece tablete înapoi ? Sigur că da. Deschise una dintre pungi - era greu de desfăcut,
dar dobândise îndemânarea necesară - şi numără exact zece pentru ea. Şi zece pentru el. Apoi închise punga la loc şi le duse pe toate în haina lui din dulap.
- Ştii ce fac acum în magazinele cu casete ? i se adresă Donna, energică, când reveni. Vreau să spun, cu casetele ? Cele zece tablete nu se mai vedeau; le ascunsese deja.
- Te arestează dacă le furi, spuse el.
- întotdeauna au făcut asta. Ceea ce fac acum... Ştii, atunci când duci un disc sau o casetă la casă şi vânzătorul dezlipeşte eticheta pe care e scris preţul ? Ei bine, ghiceşte ce. Ghiceşte ce am descoperit eu, aproape pe propria piele.
Se aruncă pe un scaun, zâmbind în aşteptarea răs- punsului său, şi scoase la iveală un cubuleţ minuscul în- velit în staniol, pe care el îl recunoscu înainte ca ea să-l despacheteze: era o bucată de haşiş. Neprimind nici un răspuns, continuă:
- Nu e o simplă etichetă cu preţul. Are în ea o bu- căţică infimă dintr-un fel de aliaj şi, dacă eticheta nu e scoasă de vânzătorul de la casă, începe să sune alarma când încerci să ieşi cu ea pe uşă.
- Cum ai descoperit asta „aproape pe propria piele" ?
- O puştoaică leşinată după muzică a încercat să iasă cu una sub haină, chiar înaintea mea; a sunat alar- ma, au înhăţat-o şi a venit poliţia.
- Tu câte aveai sub haină ?
- Trei.
- Aveai şi droguri în maşină? întrebă el. Fiindcă, odată ce au pus mâna pe tine pentru furtul unei casete, îţi sechestrează maşina; dacă eşti în centru, ţi-o remor- chează, aşa cum se obişnuieşte, iar dacă găsesc droguri, te arestează şi pentru asta. Şi fac pariu că nu erai pe aproape, că ai fost acolo unde...
începuse să zică: acolo unde nu cunoşti nici un om al legii care să fi putut interveni. Dar nu putea spune asta, fiindcă s-ar fi referit la el însuşi. Dacă Donna ar fi fost arestată, măcar să se fi întâmplat acolo unde el avea o oarecare influenţă, pentru că s-ar fi străduit din răsputeri s-o ajute. Dar nu putea face nimic, să zicem, tocmai în dis- trictul L.A. Era sigur că, dacă ea ar fi păţit-o vreodată - ceea ce, în cele din urmă, tot avea să se întâmple - acolo s-ar petrece lucrurile: prea departe pentru ca el să afle sau ca să-i poată fi de vreun ajutor. în momentul acela, în mintea lui începu să se deruleze un scenariu, o închipuire cumplită: Donna, asemenea lui Luckman, murind fără să o audă cineva, fără să se sinchisească şi fără să intervină nimeni; s-ar fi putut să o audă careva, dar ar fi stat cu toţii nepăsători şi fără să mişte un deget până când, pentru ea, s-ar fi terminat totul. Ea nu ar fi murit cu adevărat, aşa cum se întâmplase cu Luckman... Se întâmplase ? Voise să spună: s-ar fi putut întâmpla. Dar ea, fiind dependentă de substanţa M, nu ar fi ajuns doar la închisoare, ci şi la dezintoxicare. Fiind traficantă - nu doar toxicomană - şi fiind, pe de altă parte, acuzată de furt, ar fi petrecut mult timp după gratii, unde i s-ar fi putut întâmpla o mulţime de alte lucruri; lucruri îngrozitoare, aşa că, atunci când ar fi ieşit, ar fi fost o cu totul altă Donna. Aerul ei blând şi grijuliu pe care el îl îndrăgea atât de mult, entuziasmul ei - s-ar fi transformat în Dumnezeu ştie ce, dar, oricum, în ceva pustiit şi din cale afară de uzat. Donna preschim- bată în obiect; asta urma să li se întâmple într-o bună zi tuturor, dar el spera că pentru Donna ziua aceea era de- parte şi că avea să sosească la mult timp după moartea lui. Şi, oricum, nu acolo unde nu o putea ajuta.

- Curajosul, nu Arţăgosul, îi spuse, acum nefericit.
- Ce-i asta ? După o clipă, îşi dădu seama. A, tera- pia aia antidrog. Dar, când iau haşiş...
Scosese mica ei pipă rotunjită din ceramică, ca un arici de mare, pe care o făcuse ea însăşi şi pe care nu o împrumuta nimănui. Tocmai şi-o aprindea.
- Sunt piticul Somnorilă.
Fericită, îşi ridică spre el ochii strălucitori, râse şi îi întinse preţioasa pipă pentru haşiş.
- O să ţi—l suflu chiar eu, îl anunţă cu un aer solemn. Stai jos.
în timp ce el se aşeza, ea se ridică în picioare, pufăi, trăgând din pipă cu vioiciune, apoi se apropie clătinân- du-se, se aplecă şi, când el îşi deschise gura - Ca un pui de pasăre, se gândi, aşa cum se gândea de fiecare dată când ea făcea asta - îi suflă înăuntru jeturi puternice, ce- nuşii, de fum de haşiş, cotropindu-l cu propria ei căl- dură, cu îndrăzneala şi incorigibila ei energie. Era calmantul care îi relaxa şi îi ameţea pe amândoi deopo- trivă: pe ea, care dăruia, şi pe Bob Arctor, care accepta.
- Te iubesc, Donna, spuse el. Acea insuflare era înlocuitorul ce i se oferea în
schimbul relaţiei lor sexuale şi poate că era de preferat, însemna atât de mult, era atât de intim şi, privit astfel, era foarte straniu, pentru că mai întâi punea ea ceva în interiorul lui şi apoi, dacă ea o voia, punea el ceva în interiorul ei. Un schimb corect, alternativ, care se ter- mina odată cu haşişul.
- Da, pot să înţeleg asta, faptul că mă iubeşti, zise ea, chicotind, şi se aşeză surâzătoare lângă el. Trase din nou din pipă, de data asta pentru ea însăşi.
- Ei, Donna, spuse el. îţi plac pisicile ? Ea clipi, cu ochii înroşiţi.
- Nişte creaturi micuţe, care se preling. Mişcându-se la vreo treizeci de centimetri deasupra pământului.
- Nu deasupra. Pe pământ.
- Se preling. în spatele mobilelor.
- Ca florile mărunte de primăvară, atunci, spuse el.
- Da, zise ea. Pot să înţeleg asta... Flori mărunte de primăvară, cu galben în ele. Care apar primele.
- înainte, spuse el. înaintea tuturor.
- Da, încuviinţă ea dând din cap, cu ochii închişi, pierdută în reverie. înainte să le strivească cineva în pi- cioare, iar ele... dispar.
- Mă cunoşti, spuse el. Mă poţi descifra.
Ea se întinse pe spate, punând jos pipa de haşiş. Se rminase.
- Nu mai e, zise şi zâmbetul i se stinse treptat.
- Ce s-a întâmplat ? o întrebă el.
- Nimic.
Ea clătină din cap; atât şi nimic mai mult.
- Pot să te cuprind cu braţul ? zise el. Vreau să te îmbrăţişez. OK ? Adică, să te strâng la piept. OK ?
Ochii ei întunecaţi, dilataţi, obosiţi şi cu privirea di- fuză se deschiseră.
- Nu, spuse. Eşti prea urât.
- Poftim ? făcu el.
- Nu! zise ea cu voce acum tăioasă. Am prizat o grămadă de cocaină. Trebuie să fiu foarte prudentă, fiindcă am prizat o grămadă de cocaină.
- Urât! repetă el furios. Fuck you, Donna. -
- Nu trebuie decât să-mi laşi trupul în pace, spuse ea, privindu-l fix.
- Sigur, zise el. Sigur. Se ridică în picioare şi se în- depărtă. Ai face bine să crezi c-o s-o fac.
Simţea că ar fi vrut să iasă afară, să se ducă la maşina lui, să-şi ia pistolul din torpedou şi s-o împuşte în faţă, spulberându-i ţeasta şi ochii în mici fărâme.
Apoi, ura şi furia stârnite de haşiş se risipiră.
- Fir-ar să fie, spuse mohorât.
- Nu-mi place când mă pipăie cineva, zise Donna. Trebuie să mă feresc de asta, fiindcă am luat atât de multă cocaină. Am plănuit ca, într-o bună zi, să trec graniţa în Canada cu două kilograme de cocaină înăuntru, în vagin. O să spun că sunt catolică şi virgină. Unde te duci ?
Se alarmase; se ridică pe jumătate.
- Plec, spuse el.
- Maşina ta e la tine acasă. Te duc eu. Fata se stră- dui să se ridice şi, ciufulită, năucă şi pe jumătate ador- mită, se îndreptă pe două cărări spre dulap, ca să-şi ia vesta de piele. Te duc înapoi. Dar acum înţelegi de ce trebuie să-mi protejez vaginul ? Două kilograme de co- cainăvalorează...
- Nici să nu te gândeşti, spuse el. Eşti prea drogată şi ca să conduci treizeci de metri, iar pe alţii nu-i laşi niciodată să-ţi conducă patina aia cu rotile.
- Asta pentru că nimeni altcineva nu-i în stare s-o facă! îi strigă ea în faţă, ca ieşită din minţi. Nimeni n-o manevrează cum trebuie şi, mai ales, nici un bărbat. N-aveţi decât să conduceţi orice altceva! V-aţi pus mâinile pe...
Pe urmă, el era undeva, afară, hoinărind prin întu- neric, fără haină, printr-o zonă ciudată a oraşului. Fără nimeni alături. Sunt al naibii de singur, se gândi, apoi o auzi pe Donna grăbindu-se pe urmele lui, străduin- du-se să-l ajungă şi chinuindu-se să tragă aer în piept. Zilele acelea trăsese atât de multă marijuana şi atât de mult haşiş, încât plămânii ei erau pe jumătate înfundaţi cu gudron. El se opri şi rămase locului fără să se în- toarcă, aşteptând-o. Se simţea cu adevărat la pământ.
în timp ce se apropia, Donna îşi rări paşii, gâfâind.
- îmi pare îngrozitor de rău că ţi-am rănit senti- mentele. Prin ceea ce ţi-am spus. Nu ştiam ce vorbesc.
- Da, zise el. Prea urât!
- Uneori, când lucrez toată ziua şi sunt foarte, foarte obosită, prima doză pe care o iau mă dă pur şi simplu peste cap. Vrei să te întorci ? Sau ce altceva ? Vrei să mer- gem la drive-in f Şi cum rămâne cu Southern Comfort ? Eu nu pot cumpăra, n-o să vrea să-mi vândă, spuse, apoi făcu o pauză. Sunt minoră, este ?
- OK, zise el.
Se întoarseră înapoi, împreună.
- Haşişul ăsta sigur e bun, nu-i aşa ? întrebă Donna.

- E haşiş negru, cleios, ceea ce înseamnă că e satu- rat cu alcaloizi de opiu, zise Bob Arctor. Ceea ce fu- mezi tu e opiu, nu haşiş... Ştii asta? De aia te costă atât de mult... Ştii asta?
îşi dădu seama că ridicase vocea; rămase pe loc.
- Tu nu iei haşiş, iubito. Tu iei opiu, ceea ce în- seamnă dependenţă pe viaţă, la un preţ de... Cu cât se vinde kilogramul de „haşiş" ? O să tot fumezi, o să tot fii cuprinsă de euforie şi n-o să mai fii în stare să-ţi bagi maşina în viteză ca să mergi în spatele camioa- nelor, şi o să ai nevoie de el în fiecare zi, înainte de a merge la lucru...
- Am nevoie şi acum, spuse Donna. Iau o doză îna- inte de a pleca la lucru. Şi la prânz, imediat ce ajung acasă. De asta vând droguri, ca să-mi pot cumpăra ha- şişul. Haşişul e relaxant. E excelent.
- Opiul, repetă el. La ce preţ se vinde haşişul acum ?
- în jur de douăzeci de mii de dolari kilogramul, răspunse Donna. Cel de bună calitate.
- Hristoase! La fel de mult ca heroina.
- N-o să folosesc niciodată acul. N-am făcut-o până acum şi n-o s-o fac niciodată. Tu o faci de vreo şase luni, de când ai început să-ţi injectezi droguri aşa, la grămadă. Eşti în stare să-ţi bagi în venă până şi apă de la robinet. Eşti dependent...
- Tu eşti dependentă.
- Toţi suntem, spuse Donna. Tu iei substanţă M. Şi ce dacă ? Care e diferenţa ? Eu sunt fericită. Tu nu eşti ? Trebuie să vin acasă şi să fumez haşiş de calitate su- perioară în fiecare noapte... E plăcerea mea. Nu încerca să mă schimbi. Nici măcar nu încerca. Pe mine sau principiile mele. Sunt ceea ce sunt. Şi haşişul mă aduce în extaz. E viaţa mea.
- Ai văzut vreodată filme despre vreun bătrân fu- mător de opiu ? Ca cei din China, din trecut ? Sau despre vreun fumător de haşiş din India zilelor noastre ? Ai vă- zut cum arată când îmbătrânesc ?
- Nu mă aştept să trăiesc mult, zise Donna. Şi ce dacă ? Nu vreau să fiu prea mult pe aici. Tu vrei ? De ce? Ce-i lumea asta? Şi ai văzut vreodată?... Rahat, uită-te la Jerry Fabin; uită-te la cineva care-a făcut abuz de substanţă M. Bob, ce e, de fapt, lumea asta ? E o haltă pe drumul către următoarea, în care suntem pedepsiţi fiindcă ne-am născut răi...
- Eşti catolică.
- Suntem pedepsiţi aici, aşa că dacă drogurile ne ajută să evadăm din când în când, atunci, fir-ar să fie, hai s-o facem. Alaltăieri era cât pe ce să fiu strivită în timp mă întorceam de la lucru cu MG-ul. Aveam case- tofonul stereo pornit şi îmi fumam pipa cu haşiş, aşa că nu l-am văzut pe tipul în vârstă, într-un Ford Impera- tor din optzeşpatru.....
- Eşti o proastă, spuse el. Eşti mai mult decât proastă.
- Aşa că, ştii, eu o să mor tânără. Oricum. Indife- rent ce-aş face. Probabil pe autostradă. Calc rar frâna MG-ului, înţelegi ? Anul ăsta am luat deja patru amenzi pentru depăşirea vitezei. Acum trebuie să fac din nou cursurile de conducere. E o pierdere de vreme. Pentru şase luni încheiate.
- Aşa că, pe neaşteptate, începând dintr-o bună zi, zise el, n-o să te mai pot vedea niciodată. Este ? Nicio- dată de atunci înainte.
- Din cauza cursurile de conducere? Nu, după şase luni...
- Din cauza cimitirului, îi explică el. O să fii ştearsă de pe faţa pământului înainte ca legile statului Califor- nia, nenorocitele astea de legi, să-ţi permită să cumperi singură o cutie de bere sau o sticlă de alcool.
- Chiar aşa! exclamă Donna, intrând în alertă. Sti- cla de Southern Comfort! Luăm trei sferturi de Southern Comfort şi mergem la filmele cu maimuţe? Mergem ? Au mai rămas încă opt, inclusiv cel în care...
- Ascultă aici, zise Bob Arctor, înconjurându-i umerii cu braţul.
Ea se retrase, instinctiv.
- Nu, spuse.
- Ştii ce-ar trebui să te lase să faci măcar o singură dată ? zise el. Poate doar o singură dată ? Să te lase să cum- peri în mod legal, măcar o singură dată, o cutie de bere.
- De ce ? întrebă ea surprinsă.
- Ca un cadou, pentru că eşti de treabă, spuse el.
- M-au servit o dată! exclamă Donna cu încântare. La un bar! Eram împreună cu alţi oameni, îmbrăcată la ţol festiv şi tot restul, iar chelneriţa m-a întrebat ce vreau şi eu am spus: „O să iau o vodcă cu gin", iar ea m-a ser- vit. Asta se întâmpla în La Paz, care, de altfel, e un local
de bun gust. Uau, îţi vine să crezi ? Mi-am amintit de asta, de vodca cu gin, dintr-o reclamă. Aşa că, dacă eram întrebată într-un bar ca ăla, ar fi sunat ca lumea. Este ?
Pe neaşteptate, îşi trecu braţul pe sub al lui şi se lipi de el în timp ce mergeau, ceea ce nu mai făcuse aproape niciodată.
- A fost cea mai grozavă chestie care mi s-a întâm- plat în toată viaţa.
- Atunci, spuse el, presupun că ţi-ai primit cadoul. Cel care se dă o singură dată.
- Pot să înţeleg asta, zise Donna. Pot s-o-nţeleg! Bineînţeles că, mai târziu, mi-au spus - tipii cu care eram - că aş fi putut să comand o băutură mexicană, cum ar fi tequila, fiindcă, vezi tu, e un bar cu specific mexican acolo, la restaurantul La Paz. Data viitoare o s-o ştiu; mi-am băgat-o în memorie, pentru cazul că mai ajung în locul ăla. Bob, ştii ce-o să fac într-o bună zi ? O să mă mut în nord, în Oregon, şi-o să trăiesc în zăpadă. O să curăţ zăpada de pe aleea din faţa intrării în fiecare dimineaţă. Şi o să am o căsuţă şi o grădină cu legume.
- Trebuie să faci economii pentru asta, spuse el. Să-ţi pui deoparte toţi banii. Astea costă.
Donna îi aruncă o privire şi răspunse căpătând pe neaşteptate un aer timid:
- O să mi le cumpere el. Cum-l-o-fi-chemând.
- Cine ?
- Ştii tu.
Vorbea cu voce scăzută, împărtăşindu-i secretul ei. Îl dezvăluia fiindcă el, Bob Arctor, îi era prieten şi îi inspira încredere.
- Domnul Perfect. Ştiu cum o să fie el: o să con- ducă un Aston-Martin cu care-o să mă ducă în nord. Şi acolo o să fie căsuţa de modă veche, în zăpadă, la
nord de aici. Se spune că zăpada e frumoasă, nu-i aşa ? adăugă, după o pauză.
- Tu nu ştii ? o întrebă el.

- N-am fost niciodată în zăpadă. O singură dată am fost la San Berdoo, sus, în munţi, dar acolo era jumătate zloată şi noroi, şi am căzut de m-a luat naiba. Nu vorbesc despre o zăpadă ca aia; mă refer la zăpada adevărată.
- Eşti sigură în privinţa asta ? spuse Bob Arctor cu inima oarecum grea. O să se întâmple cu adevărat ?
- O să se-ntâmple. Ea dădu din cap, încuviinţând. Aşa mi-e scris.
Apoi îşi continuară drumul în tăcere. înapoi, către casa ei, ca să ia MG-ul. Donna, pierdută în visele şi în planurile ei; iar el - el îşi aduse aminte de Barris şi de Luckman, şi de Hank, şi de apartamentul conspirativ, apoi îşi aduse aminte de Fred.
- Ei, zise, pot să vin cu tine în Oregon? Atunci când, în cele din urmă, o să pleci ?
Ea îi zâmbi, dulce şi plină de tandreţe, rostind un „Nu" drept răspuns.
Din câte o cunoştea, el înţelese că era sinceră şi că asta nu se putea schimba. Se înfiora.
- Ţi-e frig ? întrebă ea.
- Da, spuse el. Foarte frig.
- Maşina mea are un radiator bun, zise ea, pentru timpul petrecut la drive-in... O să te încălzeşti acolo.
îi luă mâna, i-o strânse, i-o reţinu câtva timp, apoi, dintr-o dată, îi dădu drumul.
Dar atingerea mâinii ei dăinui în sufletul lui. Ră- mase acolo. în toţii anii pe care îi mai avea de trăit, în lungii ani petrecuţi fără ea, fără să o mai vadă, fără să mai audă despre ea şi fără să mai ştie nimic despre ea - dacă era vie sau fericită, sau moartă, sau altcumva -
atingerea aceea râmase închisă înăuntrul său, zăvorâtă în el, fără să-l părăsească vreodată. Acea unică atingere a mâinii ei.
în noaptea aceea, aduse acasă o fetişcană drăguţă, dependentă de drogurile injectabile, pe nume Connie, cu care să facă sex în schimbul unei pungi cu zece doze de mex.
Subţirică, cu părul moale şi lins, fata stătea pe margi- nea patului, pieptănându-şi pletele neobişnuite. Erau pentru prima dată împreună - o cunoscuse la o petre- cere cu droguri - şi nu ştia mare lucru despre ea, deşi îi avea numărul de telefon de mai multe săptămâni. Pentru că folosea droguri injectabile, fata era, evident, frigidă, dar ăsta nu era un impediment; era indiferentă faţă de sex în privinţa propriei plăceri, dar, pe de altă parte, pen- tru ea nu avea importanţă despre ce soi de sex era vorba.
Asta îţi sărea în ochi imediat ce o priveai. Connie era pe jumătate dezbrăcată, fără pantofi, cu o agrafă în gură, privind nepăsătoare în gol, cu gândurile evident călătorind departe. Chipul ei prelung şi osos degaja forţă. Probabil, decise el, fiindcă oasele, mai ales contu- rile maxilarelor, îi sunt accentuate. Pe obrazul drept avea un coş. Fără îndoială că, fie nu se sinchisea de asta, fie nu băgase de seamă. Ca şi sexul, coşurile nu aveau prea mare importanţă pentru ea.
Poate că nici nu putea spune care era diferenţa. Poate că pentru ea, care îşi injecta droguri de atâta vreme, se- xul şi coşurile aveau proprietăţi similare, dacă nu cumva identice. Ce idee, gândi el, să arunci o privire de o clipă în mintea unui toxicoman.
- Ai o periuţă de dinţi pe care-aş putea s-o folo- sesc ? întrebă Connie. începuse să aţipească sub efectul drogului şi să îndruge vrute şi nevrute, aşa cum au to- xicomanii tendinţa s-o facă la orele târzii din noapte. Ptiu, dă-o naibii - dinţii sunt dinţi. O să-i curăţ...
Vocea îi era înfundată şi atât de joasă încât el nu o putea auzi, dar îi putea citi vorbele pe buze.
- Ştii unde e baia ? o întrebă.
- Care baie ?
- Cea din casa asta.
Dezmeticindu-se, ea reîncepu, din reflex, să se pieptene.
- Cine sunt tipii de alături care au rămas aici atât de târziu, rulând ţigări de marijuana şi ţinând-o tot într-o petrecere ? Presupun că locuiesc împreună cu tine. Si- gur că da. Bărbaţilor aşa le place.
- Doi dintre ei stau aici, zise Arctor. Ochii ei de peşte mort se pironiră asupra lui.
- Eşti homosexual ? îl întrebă.
- Mă străduiesc să nu fiu. De-aia eşti acum aici.
- Te lupţi din greu cu treaba asta ?
- Ai face bine s-o crezi.
Connie dădu din cap, încuviinţând.
- Da, cred că sunt pe punctul s-o aflu. Dacă eşti un homosexual în stare latentă, probabil vrei să iau eu ini- ţiativa. Lungeşte-te şi las' pe mine. Vrei să te dezbrac ? OK, tu stai culcat şi eu am grijă de toate.
Se întinse după fermoarul lui.
Mai târziu, în semiîntuneric, se trezi pe jumătate, revenindu-şi - ca să spunem aşa - din propria lui fi- xaţie. Connie sforăia alături de el, întinsă pe spate, cu braţele şi şoldurile descoperite. Nu o desluşea cu clari- tate. Doarme de parcă ar fi contele Dracula, se gândi. Aşa fac toţi heroinomanii. Privind fix înainte, până
când se saltă brusc în capul oaselor, ca un mecanism co- mutat din poziţia B. „ Trebuie-să-fie-dimineaţă", spune heroinomanul sau, poate, banda magnetică din capul lui. îi dictează instrucţiunile, fiindcă mintea unui dependent de heroină e ca muzica unui ceas cu radio... Uneori sună bine, dar e acolo numai ca să te determine să faci ceva anume. Muzica ceasului te trezeşte; a heroinomanului e menită să te transforme într-o sursă din care să-şi obţină drogul, indiferent cum s-ar întâmpla asta. El, o maşină, te va transforma într-o maşină pusă în slujba lui.
Fiecare heroinoman e un aparat de înregistrare.
Aţipi din nou, în timp ce medita la astfel de lucruri neplăcute. în cele din urmă, dacă e vorba despre o pui- cuţă, o heroinomană, ea n-are nimic de vânzare, cu excepţia trupului ei. Ca în cazul lui Connie; Connie, cea de aici.
Deschise ochii, se întoarse spre fata de lângă el şi o văzu pe Donna Hawthorne.
Se saltă brusc în capul oaselor. Donna! se gândi. îi vedea foarte bine chipul. Fără nici o îndoială. Hristoase! cugetă, întinzându-se către veioză. O atinse cu dege- tele, iar lampa se răsturnă şi căzu. Totuşi, fata nu se trezi. Continuă să se holbeze la ea şi apoi, treptat, o văzu din nou pe Connie - faţa ei ascuţită, palidă, suptă, faţa scofâlcită a unei heroinomane străine. Connie, nu Donna; o fată, nu cealaltă.
Nefericit, se întinse la loc şi reuşi cumva să adoarmă din nou, tot întrebându-se, pe întuneric, ce însemnau toate astea şi aşa mai departe.
- Nu-mi pasă că pute, murmură, ceva mai târziu, prin vis, fata de lângă el. îl iubeam şi aşa.
Se întrebă pe cine avea în minte. Un prieten ? Pe tatăl ei ? Un motan ? O păpuşă de cârpă pe care o îndrăgise în

copilărie ? Sau poate pe toţi deopotrivă, cugetă. Dar cu- vintele fuseseră „îl iubeam", nu „încă îl mai iubesc". Era limpede că el, oricine sau orice ar fi fost, plecase. Poate că ei (indiferent cine erau), au îndemnat-o să se descotorosească de el, reflectă Arctor, pentru că putea atât de urat.
Probabil că aşa era. Se întrebă câţi ani o fi avut heroi- nomana sleită care stătea lângă el, pe jumătate adormită, aducându-şi aminte.
1 0
în costumul său difuz, Fred stătea în faţa unei set de holoplayere care îşi derulau benzile, urmărindu-l pe Jim Barris în timp ce citea o carte despre ciuperci în sufrageria lui Bob Arctor. De ce tocmai ciuperci? se întrebă Fred, derulând rapid banda înainte, până când dădu de înregistrările făcute cu o oră mai târziu. Barris încă mai stătea acolo, citind extrem de atent şi luând notiţe.
Imediat după aceea, lăsă cartea jos şi părăsi casa, ie- şind din raza scanerelor. Când se întoarse, ducea cu sine o mică pungă de hârtie maro, pe care o puse pe mă- suţă şi o deschise. Scoase din ea ciuperci uscate, pe care începu să le compare, pe rând, cu fotografiile colorate din carte. O studia pe fiecare cu o prudenţă excesivă care nu-i stătea în fire. în cele din urmă, dădu deoparte o ciupercă cu aspect mizerabil şi le puse pe celelalte îna- poi, în pungă. Scoase din buzunar o mână de capsule goale şi, cu o precizie la fel de ieşită din comun, începu să le umple cu firimituri din acea ciupercă anume, închizându-le, pe rând, pe fiecare.
După aceea, Barris începu să dea telefoane. Sistemul de interceptare înregistra automat numerele formate.
- Alo, aici Jim. - Şi ?
- Ascultă, am dat lovitura.
- Nu mai spune.
- Psilocybe mexicana.
- Ce-i aia ?
- O ciupercă rară cu proprietăţi halucinogene, fo- losită de cultele misterelor din America de Sud acum câteva mii de ani. Zbori, devii invizibil, înţelegi graiul animalelor...
- Nu, mulţumesc. Zdrang.
Alt număr.
- Alo, sunt Jim.
- Jim ? Care Jim ?
- Cu barbă... Ochelari verzi, pantaloni de piele. Ne-am cunoscut la o petrecere, la Wanda...
- O, da. Jim. Da.
- Te interesează nişte psihedelice organice ?
- Păi, ştiu eu... încurcat: Sigur eşti Jim ? Nu-ţi recu- nosc vocea.
- Am făcut rost de ceva incredibil, o ciupercă rară din America de Sud, folosită în cultele misterelor indi- ene de acum mii de ani. Zbori, devii invizibil, maşina ta dispare, poţi pricepe graiul animalelor...
- Maşina mea dispare tot timpul. Când o parchez în locuri interzise. Ha, ha!
- Ţi-aş putea da, poate, şase capsule din acest Psilocybe.
- Cât costă ?
- Cinci dolari bucata.
- Extraordinar! Pe bune ? Ei, să ne-ntâlnim undeva. Apoi, bănuitor: Ştii, cred că-mi aduc aminte de tine: mi-ai tras o dată o ţeapă. De unde ai dozele astea de ciu- perci ? De unde ştiu că nu-s LSD de proastă calitate ?
- Au fost aduse în Statele Unite în interiorul unui idol de lut, spuse Barris. Marcat şi inclus într-un trans- port bine păzit de obiecte de artă destinate unui muzeu. Sticleţii de la vamă n-au avut absolut nici o bănuială,
dăugă. Dacă nu te aduc în extaz îţi dau banii înapoi.
- Păi, asta nu mai are nici o importanţă dacă-mi răjesc creierii şi ajung o legumă.
- Am luat eu însumi una, acum două zile, zise Barris. "a s-o testez. Cele mai grozave halucinaţii pe care le-am vut vreodată - o grămadă de culori. E mai bun decât
escalina, cu siguranţă. Nu vreau să-mi prăjesc clienţii, estez personal marfa, întotdeauna. E garantată.
Din spatele lui Fred, încă un costum difuz privea olomonitorul.
- Ce vinde ? Mescalină, aşa a spus ?
- Are capsule cu ciuperci, zise Fred, culese de el sau de altcineva, din împrejurimi.
- Unele ciuperci sunt extrem de toxice, spuse cos- tumul difuz din spatele lui Fred.
Un al treilea costum difuz îşi părăsise, pentru mo- ment, propria urmărire holografică şi stătea acum alături de ei.
- Anumite ciuperci Anumita conţin patru toxine care provoacă scindarea globulelor roşii. Mori în două săptămâni şi nu există nici un antidot. E cumplit de du- reros. Numai un expert poate spune cu certitudine ce adună când e vorba despre ciuperci sălbatice.
- Ştiu, spuse Fred, şi marcă indexul acelei porţiuni de bandă ca s-o pună la dispoziţia departamentului.
Barris formă un alt număr.
- Care e numele contravenţiei în cazul ăsta? spuse Fred.
- Denaturarea activităţii promoţionale, spuse unul dintre costumele difuze şi amândoi râseră şi se întoar- seră la propriile lor monitoare.
Fred continuă să privească.
Pe holomonitorul 3, uşa casei se deschise şi intră Bob Actor, părând deprimat.
- Salut.
- 'Neaţa, spuse Barris, adunându-şi capsulele şi îndesându-şi-le adânc în buzunar. Cum i-ai tras-o Donnei ? Chicoti. Poate că în mai multe feluri, ei ?
- OK, cară-te, spuse Arctor, dispărând de pe ho- lomonitorul 4, pentru a fi preluat, un moment mai târziu, de scanerul 5, aflat în dormitor. Acolo, după ce închise uşa cu o lovitură de picior, scoase la iveală mai multe pungi de plastic pline cu tablete albe. Ne- hotărât, rămase o clipă locului, apoi le înghesui sub aşternutul patului, ascunzându-le vederii, după care îşi scoase haina. Părea epuizat şi nefericit; era tras la faţă.
Pentru o clipă, se aşeză pe marginea patului său nefăcut, în singurătate. în cele din urmă, clătină din cap, se ridică, ezită... Apoi îşi netezi părul şi ieşi din în- căpere, fiind preluat de scanerul din centrul sufrageriei pe când se apropia de Barris. între timp, scanerul 2 fu- sese martor când acesta din urmă ascunsese punga maro sub pernele canapelei şi pusese cartea despre ciu- perci înapoi, pe raft, unde nu atrăgea atenţia.

- Ce-ai mai făcut ? îl întrebă Arctor.
- Cercetări, declară Barris.
- Despre ce ?
- Despre proprietăţile anumitor entităţi de natură micologică. Barris chicoti. Nu ţi-a mers prea bine cu micuţa domnişoară ţâţe-mari, nu-i aşa ?
Arctor îi azvârli o privire, apoi se duse în bucătărie şi puse în priză filtrul de cafea.
- Bob, zise Barris, urmându-l tacticos, îmi pare rău dacă am spus ceva care te-a supărat.
Se învârti de colo-colo, în timp ce Arctor aştepta să se încălzească cafeaua, bătând şi tot bătând darabana, aiurea.
- Unde-i Luckman ?
- Cred că pe undeva, prin oraş, încercând să fure banii dintr-un telefon public. A luat cricul tău cu el. De obicei, asta înseamnă că a plecat să jefuiască un telefon public, nu-i aşa ?
- Cricul meu, repetă Arctor.
- Ştii, spuse Barris, ţi-aş putea oferi un ajutor profesionist în încercările tale de le da ghes micilor domnişoare...
Fred derula rapid banda. în cele din urmă, contorul îi arătă că sărise peste un interval de două ore.
- ...plăteşte dracului restanţa aia la chirie sau treci naibii la treabă şi repară cefalocromoscopul, îi spunea Arctor lui Barris, cu aprindere.
- Am comandat deja rezistenţele, care...
Arctor derula din nou banda înainte. Sări peste încă două ore.
Acum, holomonitorul 5 îl arăta pe Arctor în dor- mitorul său, în pat, în timp ce un ceas cu radio FM, pus pe KNX, cânta folk-rock în surdină. Monitorul 2 din sufragerie îl arăta pe Barris, singur, citind din nou despre ciuperci. Pentru destul de multă vreme, nici unul din- tre cei doi nu făcu mai nimic. O singură dată, Arctor se întinse ca să dea mai tare aparatul: evident, era difuzată o
melodie care îi plăcea. Barris citea întruna, fără să facă aproape nici o mişcare. în cele din urmă, Arctor se lungi din nou pe spate, rămânând nemişcat.
Sună telefonul. Barris se întinse şi-şi ridică receptorul la ureche.
- Alo ?
De pe banda pe care se înregistrase convorbirea se auzi vocea unui bărbat:
- Domnul Arctor ?
- Da, eu sunt, spuse Barris.
O să plătesc oalele sparte, îşi spuse Fred. Dădu mai tare sonorul.
- Domnule Arctor, spuse interlocutorul neindenti- ficat cu voce joasă, slabă, îmi cer scuze că vă deranjez la o oră atât de târzie, dar cecul acela al dumneavoastră care n-a fost validat...
- A, da, spuse Barris, aveam de gând să vă sun în le- gătură cu asta. Uitaţi care e situaţia. Am avut o criză gravă de gripă intestinală, cu scăderea temperaturii cor- pului, spasme pilorice, crampe... în momentul de faţă, pur şi simplu nu reuşesc să pun lucrurile cap la cap ca să validez acel mic cec de douăzeci de dolari şi, ca să fiu sincer, nici n-am de gând s-o fac.
- Poftim ? spuse celălalt fără să pară surprins, dar cu voce răguşită. Ameninţătoare.
- Da, domnule, zise Barris, dând din cap. Aţi auzit bine.
- Domnule Arctor, spuse interlocutorul, cecul ăla a fost returnat de bancă pentru a doua oară, iar aceste simptome ale gripei pe care le descrieţi...
- Cred că cineva mi-a strecurat ceva de proastă ca- litate, zise Barris cu un zâmbet bine conturat pe chip.
- Eu cred, spuse omul, că sunteţi unul dintre acei...
Ezită, căutând cuvântul potrivit.
- Credeţi ce vreţi, făcu Barris, continuând să zâmbească.
- Domnule Arctor, spuse celălalt, a cărui respiraţie se putea auzi prin telefon, o să mă duc cu cecul ăla la biroul procurorului districtual şi, de vreme ce tot am dat telefon, trebuie să vă spun vreo două şi despre ceea ce simt eu...
- Dă-i drumul, de-aia nu mai pot![1] La revedere, zise Barris, apoi închise.
Dispozitivul de urmărire a telefonului înregistrase automat numărul celui care sunase, preluând cifrele în format electronic din semnalul inaudibil generat imediat după cuplarea circuitului. Fred îl citi pe contorul din faţa sa. Opri derularea benzilor de pe toate scanerele, ridică receptorul telefonului racordat la poliţie şi solicită toate informaţiile legate de numărul respectiv.
- Lăcătuşeria Englesohn, din Harbor 1343, Anaheim, îl informă operatoarea de la biroul de informaţii al poliţiei. Patronul e un fustangiu.

Notă:
[1] în limba engleză: Turn on, tune out, o parafrazare a sloganului: Turn on, tune in, drop out, „Iniţiază-te, află totul despre droguri, uită de şcoală", care promova consumul de droguri în rândul tinerilor (n. tr.).

- Lăcătuşerie, spuse Fred. OK.
Notă cele aflate şi închise. Un lăcătuş; douăzeci de dolari, o sumă rotundă: asta sugera prestarea unui ser- viciu în afara atelierului - probabil o deplasare cu ma- şina şi confecţionarea duplicatului unei chei. Pentru că cea a „proprietarului" se pierduse.
Teorie. Barris se dăduse drept Arctor, telefonase la lăcătuşeria Englesohn ca să obţină un „duplicat" clan- destin al cheii, fie pentru casă, fie pentru maşină, dacă
nu pentru amândouă. Spunându-i lui Englesohn că-şi pierduse inelul cu chei... Numai că, pentru o verificare de rutină, lăcătuşul îi ceruse lui Barris un cec ca mijloc de identificare. Acesta se dusese înapoi în casă, furase un carnet necompletat de-al lui Arctor şi scrisese un cec pentru lăcătuş. Cecul nu fusese validat. Dar de ce? Arctor îşi menţinea balanţa contului în echilibru; un cec de o valoare atât de mică ar fi fost validat. însă, în acest caz, Arctor ar fi dat peste operaţiunea de cont şi s-ar fi sesizat că nu era a lui, ci al lui Jim Barris. Aşa că Barris îi cotrobăise prin dulap şi descoperise - proba- bil ceva mai înainte, cu o altă ocazie - un carnet vechi de cecuri, pentru un cont acum abandonat, şi îl folosise. Cum contul era închis, cecul nu fusese validat. Iar Barris intrase în bucluc.

Dar de ce nu se ducea Barris la faţa locului, să achite cu bani gheaţă ? Creditorul era deja furios şi dădea telefoane, iar dacă în cele din urmă s-ar fi dus cu cecul la procurorul districtual, Arctor ar fi aflat. Şi o grămadă de rahat ar fi aterizat în capul lui Barris. Dar felul în care acesta îi vorbise la telefon creditorului deja ul- tragiat... îl stârnise, prosteşte, înfuriindu-l şi mai mult, motiv pentru care lăcătuşul ar fi putut face orice. Şi, chiar mai rău decât atât: descrierea „gripei" lui Barris era descrierea simptomelor pe care le dă heroina şi toţi cei care ştiau câte ceva despre droguri le puteau recu- noaşte. Iar Barris închisese telefonul insinuând cu tărie că era un toxicoman înrăit şi că puţin îi păsa de asta. Şi pusese totul pe seama lui Bob Arctor.
Din punctul său de vedere, lăcătuşul avea de-a face cu un debitor heroinoman, care îi dăduse un cec cu tri- mitere la un cont închis, dar care nici nu se sinchisea şi nu avea câtuşi de puţin intenţia de a-l valida. Şi avea o astfel de atitudine fiindcă era atât de intoxicat de dro- guri, de dezorientat şi delira într-un asemenea hal, încât pentru el nimic nu mai avea importanţă. Ceea ce era o insultă la adresa Americii. Deliberată şi murdară.
De fapt, Barris închisese telefonul citând, în mod direct, ultimatumul neconvenţional pe care Tim Leary[1] li—l adresase conformiştilor şi societăţii. Care reprezen- tau districtul Orange. Un district plin de bircheri[2] şi de oameni care nu stau prea mult pe gânduri înainte de a trece la acţiune.
Barris îi făcuse o înscenare lui Bob Arctor, îi făcuse rost de o bombă incendiară: o bătaie pentru cecul fals în cel mai bun caz sau, în cel mai rău, represalii masive, pe care el nici măcar nu şi le putea imagina.

Notă:
[1] Timothy Leary, unul dintre primii susţinători ai experimentelor cu LSD. în 1960, când folosirea acestei substanţe era legală, preda psi- hologia la Harvard şi făcea experienţe cu halucinogene (n. tr.).
[2] Membru sau avocat al organizaţiei John Birch (n. tr.).

De ce ? se întrebă Fred. îşi notă în agendă indexurile porţiunilor de bandă holografică şi telefonică. Pentru ce se răzbuna Barris pe Arctor cu vârf şi îndesat ? Ce naiba pusese Arctor la cale ? Trebuie să i-o fi copt lui Barris urât de tot, cugetă Fred, pentru ca el să-i facă una ca asta. Era răutate în stare pură. Era vulgar, mârşav şi diabolic.
Barris ăsta, se gândi, e un nemernic. Are de gând să provoace moartea cuiva.
Un alt costum difuz din apartamentul conspirativ îi întrerupse meditaţia.
- Chiar îi cunoşti pe tipii ăştia ? îl întrebă arătând către monitoarele acum goale din faţa lui Fred. Când eşti sub acoperire, ajungi acolo, printre ei ?
- îhî, făcu Fred.
- N-ar fi o idee tocmai rea să-i avertizezi cumva de riscul consumului de ciupercile otrăvitoare, fiindcă sunt expuşi şi ei din cauza clovnului cu ochelari verzi care face comerţ ambulant. Poţi să treci pe acolo fără să-ţi fie afectată acoperirea ?
Un alt costum difuz i se adresă din scaunul său rotativ:
- De fiecare dată când unul dintre ei are greţuri vio- lente... Uneori ăsta e un simptom al otrăvirii cu ciuperci.
- Ca în cazul stricninei ? spuse Fred.
Apoi în minte i se înfipse gheara rece a unei revelaţii: îşi aminti de rahatul de câine din ziua când o vizitase pe Kimberly Hawkins şi de greaţa care îl cuprinsese în maşina lui, după aceea...
Pe el îl cuprinsese.
- O să vorbesc cu Arctor, zise. Lui pot să-i spun. Fără să-i atrag atenţia asupra mea. E docil.
- Şi urât, pe deasupra, remarcă unul dintre costumele difuze. E tipul care a intrat pe uşă, gârbovit şi mahmur ?
- O, da, răspunse Fred, întorcându-se la holomoni- toarele lui.
O, fir-ar să fie, în ziua aia Barris ne-a dat tablete pe şosea. Mintea îi intră în vrie, căzând pradă unui delir dedublat, apoi se despică în două, exact prin mijloc. Când îşi recapătă cunoştinţa, era în baia apartamentu- lui conspirativ, ducându-şi el însuşi la gură o cană Dixie plină cu apă. Era în stare să raţioneze. Când te concen- trezi în privinţa asta, se pare că sunt Arctor, se gândi. Sunt omul din înregistrările scanerelor, suspectul pe care îl înfunda Barris prin convorbirea aia ciudată cu lăcătu- şul, şi tocmai mă întrebam: „Ce i-a copt oare Arctor, de-iface Barris una ca asta f" Sunt năuc; creierul meu e varză. Toate astea nu sunt adevărate. Nu cred una ca asta, uitaţi-vă cine sunt eu: sunt Fred. Fred a fost acolo fără costumul lui difuz; aşa arată Fred fără costum!
Şi, realiză el, tot Fred era să o păţească mai deunăzi, cu firimiturile de ciuperci otrăvitoare. Fusese cât pe ce să nu fie în stare să ajungă în apartamentul ăsta conspi- rativ, ca să pună în funcţiune holomonitoarele. Dar acum a făcut-o.
Acum, Fred are o şansă. Dar o şansă firavă.
Fir-ar să fie, ce sarcină nebunească mi-au dat, se gândi. Dar, dacă n-aş fi avut-o eu, arfiavut-o alţii, care ar fi putut greşi. I-ar fi făcut lui o înscenare - lui Arctor. L-ar fi arestat de dragul recompensei; i-ar fi strecurat nişte droguri şi ar fi luat banii Dacă cineva trebuie, să supravegheze casa aia, îşi spuse, atunci e mult mai bine s-o fac eu, în ciuda dezavantajelor. Faptul că trebuie să-mi asigur protecţia împotriva per- versului de Barris justifică totul.
Apoi, dacă oricare alt poliţist care l-ar urmări pe Barris ar vedea ceea ce, probabil, o să văd eu, ar trage concluzia că Arctor e cel mai mare traficant de droguri din vestul Statelor Unite şi ar recomanda - Hristoase! - o anihilare mascată. Dusă la bun sfârşit de forţele noastre secrete. De oamenii în negru pe care îi împru- mutăm din Est şi care merg în vârful degetelor cu o câte o puşcă cu lunetă Winchester 803. Noua puşcă cu lunetă cu vizare în infraroşu sincronizată cu gloanţele trofice cu senzori de intensitate luminoasă. Tipii ăştia nu primesc nici un fel de plată, nici măcar de la un au- tomat cu sucuri Dr. Pepper; trag pur şi simplu la sorţi, ca să afle care dintre ei o să fie următorul preşedinte al Statelor Unite. Dumnezeule, gândi, nemernicii ăştia pot să doboare dintr-un foc un avion în zbor. Şi să lase impresia că într-un motor a intrat un stol de păsări.
Gloanţele astea trofice... Să fiu al naibii, omule, îşi zise. Lasă urme de pene în resturile motoarelor; sunt amor- sate în mod special.
E îngrozitor, cugetă, trecând totul în revistă. Nu Actor ca suspect, ci Arctor ca... Orice-o fi. Ţintă. Eu o să continui să-l supraveghez; Fred o să continue să se ocupe de treburile lui. O să fie mult mai bine: pot să şterg, să interpretez, să spun de nenumărate ori: „Să aş- teptăm până când o va face într-adevăr" şi aşa mai de- parte... Şi, realizând asta, aruncă ceaşca Dixie cât colo şi ieşi din baia apartamentului conspirativ.
- Pari mort de oboseală, i se adresă unul dintre costumele difuze.

- Păi, spuse Fred, mi s-au întâmplat lucruri ciudate pe drumul către mormânt.
Văzu în minte imaginea unui generator supersonic cu fascicul concentrat care îi provocase un stop cardiac fatal unui procuror districtual de patruzeci şi nouă de ani, exact când era pe punctul de a redeschide cazul unui celebru şi înspăimântător asasinat politic petrecut la ei, în California.
- Aproape că am ajuns acolo, spuse, cu voce tare.
- Aproape înseamnă aproape, zise costumul difuz. Nu e exact acolo.
- O, făcu Fred. Da. Sigur.
- Stai jos, spuse un costum difuz, şi treci înapoi la treabă, sau o să ajungi la mila publică.
- Vă puteţi imagina că treaba asta ar putea să apară, ca o calificare dobândită la locul de muncă, pe lista... în- cepu Fred, dar celorlalţi doi nu li se părea amuzant şi, de fapt, nici nu-l mai ascultau.
Aşa că se reaşeză şi îşi aprinse o ţigară. Şi deschise din nou setul său de monitoare.
Ceea ce trebuie să fac, se hotărî, e să ies în strada şi s-o iau spre casă - chiar acum, când mă gândesc la asta, înainte de a-mi distrage ceva atenţia - să intru pe neaştep- tate, luându-lpe Barris prin surprindere, şi să-l împuşc. Respectându-mi îndatoririle de serviciu.
O să spun: „Ei, omule, nu mai pot... N-ai putea să-mi faci rost de o ţigară de marijuana ? îţi dau un dolar. * Şi el o să mi-o aducă, iar eu o să-l arestez, o să-l târăsc până la maşina mea, o să-i fac vânt înăuntru, o să ies pe autostradă şi pe urmă o să-l împuşc şi o să-l arunc în faţa unui camion. Şi pot să spun că s-a luptat cu mine ca să evadeze şi că a încercat să sară. Se întâmplă mai tot timpul.
Fiindcă, dacă n-o fac, nici eu, nici Luckman, nici Donna şi nici Freck n-o să mai putem niciodată să mân- căm sau să bem în casa aia - nici o mâncare şi nici o băutură neîncapsulată. Sau o să crăpăm cu toţii din cauza firimiturilor de ciuperci otrăvitoare, după care Barris o să explice cum ne-am dus împreună în pădure, am cules ciuperci la întâmplare şi le-am mâncat, şi cum a încercat el să ne oprească, dar nu l-am ascultat, fiindcă nici unul dintre noi n-a făcut vreo facultate.
Chiar dacă psihanaliştii o să constate că drogurile l-au făcut s-o ia razna sau că e smintit de-a binelea şi o să-l trimită la balamuc pentru tot restul vieţii, cineva tot o să moară. Poate, de exemplu, Donna, se gândi. Poate că o să intre în treacăt, ameţită de haşiş, căutân- du-mă pe mine şi florile de primăvară pe care i le-am promis, iar Barris o să-i ofere o cupă de compot asortat de fructe, pregătit special de el însuşi şi, după zece zile, ea o să se zvârcolească în agonie într-un salon de tera- pie intensivă, iar pedepsirea lui n-o s-o ajute cu nimic.
Dacă o să se întâmple una ca asta, se gândi, o să-l fierb în Drano, în cada din baie - în Drano fierbinte,
până n-o să mai rămână din el decât oasele. Pe urmă, pe alea o să i le trimit prin poştă maică-sii sau copiilor lui, dacă o fi având aşa ceva, iar dacă nu are, atunci o să az- vârl ciolanele lui câinilor vagabonzi. Dar, oricum, răul îndreptat asupra fetei va fi fost deja săvârşit.
Scuzaţi-mă, spuse, în imaginaţia sa, întorcându-şi capul către celelalte două costume difuze. Unde aş pu- tea găsi o cutie de Drano de cincizeci de kilograme la ora asta târzie ?
Am încurcat-o, se gândi şi deschise holo-urile, ca să nu le dea celorlalte costume difuze din încăpere ocazia să mai facă alte comentarii.
Pe monitorul 2, Barris i se adresa lui Luckman care, după toate aparenţele, se rostogolise prin uşa de la intrare beat mort - fără îndoială că turnase în el prea mult Ripple.
- în Statele Unite sunt mai mulţi alcoolici decât toţi dependenţii de droguri la un loc, îi spunea Barris lui Luckman, care încerca să descopere uşa dormitorului său, se străduia să nu leşine şi părea să se simtă cumplit. Iar creierul şi ficatul au de suferit de pe urma alcoolu- lui şi a impurităţilor...
Luckman dispăru fără să fi remarcat prezenţa lui Barris. îi urez noroc, se gândi Fred. Totuşi, tactica asta nu e indicată - nu pentru mult timp. Fiindcă ne- mernicul e acolo.
însă acum e aici şi Fred. Numai că nu poate vedea altceva decât interpretarea ulterioară a faptelor. Doar dacă, se gândi, doar dacă aş rula holobenzile înapoi. Atunci eu aş fi acolo înaintea lui Barris. Faptele mele le-ar preceda pe ale lui. Dacă, odată ce eu ajung acolo primul, el mai poate face ceva...
Şi atunci cealaltă parte a creierului său se deschise şi îi vorbi cu mai mult calm, de parcă un alter ego i-ar fi transmis, într-o strălucire, o soluţie mai simplă, spu- nându-i cum să-şi rezolve problemele.
- Ca să domoleşti scandalul cu lăcătuşul, îi spuse, trebuie ca mâine dimineaţă, devreme, să te duci acolo, să răscumperi cecul şi să-l iei înapoi. Fă-o înainte de orice altceva. Fă-o imediat. Spulberă confuzia începând de acolo. Apoi, odată ce ai terminat, fă celelalte lucruri, cele mai periculoase. Corect ?
Corect, se gândi el. Asta o să mă scoată de pe lista evazioniştilor. De acolo trebuie să încep.
Derula rapid banda înainte, fără oprire, până când, urmărind indicaţiile contoarelor, îşi dădu seama că ajunsese la o scenă nocturnă, în care toată lumea dor- mea. Acesta era pretextul de care avea nevoie pentru a-şi încheia activitatea, din acea zi şi din acel loc.
Pe monitoare apăreau luminile stinse, pentru că scanerele lucrau în infraroşu. Luckman era în patul din camera sa; Barris în al lui, iar Arctor era cu o puicuţă, dormind amândoi.
Să vedem, se gândi Fred. Să găsim ceva. O avem în evidenţele computerizate ca fiind dependentă de dro- guri puternice şi, totodată, escroacă şi traficantă. O ra- tată în toată puterea cuvântului.
- Cel puţin nu eşti nevoit să-ţi priveşti subiectul în timp ce face sex, spuse unul dintre celelalte costume di- fuze, uitându-se în treacăt peste umărul lui.
- E o uşurare, spuse Fred, privind cu stoicism cele două persoane adormite; gândul îi era la lăcătuş şi la ceea ce avea de făcut. Am detestat întotdeauna...
- E plăcut să o faci, dar nu e prea plăcut să-i priveşti pe alţii, fu de acord costumul difuz.
Arctor adormit, se gândi Fred. Cu puştoaica lui. Ei, pot să opresc benzile; probabil c-o să facă sex când se vor trezi, dar în ceea ce-i priveşte, asta-i tot.
Totuşi, continuă să se uite. Să-l vadă pe Bob Arctor dormind... Neîntrerupt, oră după oră. Apoi remarcă ceea ce nu observase până atunci. Fata asta nu seamănă cu nimeni altcineva, decât cu Donna Hawtbome! se gândi. E acolo, în pat, e în pat cu Arctor.
Ceva nu se potriveşte, se gândi, şi se întinse să oprească scanerele. Rulă banda înapoi şi, pe urmă, din nou înainte. Bob Arctor cu o puicuţă, dar nu cu Donna! Era Connie, heroinomana! Avusese dreptate. Cei doi erau întinşi unul lângă altul, dormind amândoi.

Şi apoi, sub ochii lui Fred, trăsăturile aspre ale lui Connie deveniră fluide, estompându-se, cizelându-se şi căpătând înfăţişarea Donnei Hawthorne.
Opri din nou banda. Era derutat. Nu înţeleg, se gândi. Este... Cum se numeşte asta f Ca o nenorocită de lichefiere! O tehnică din domeniul filmului. La dracu', ce-nseamnăasta ? Premontare, pentru o emisi- une TV? E făcută de un regizor cu ajutorul unor efecte vizuale speciale ?
Dădu iarăşi banda înapoi, rulând-o după aceea îna- inte. Când dădu peste prima modificare a trăsăturilor lui Connie, opri derularea cadrelor, umplând monito- rul holo cu o singură imagine îngheţată.
O roti şi o mări: toate celelalte cuburi dispărură; ră- mase unul singur, imens, format din cele opt dinainte. O singură scenă nocturnă: Bob Arctor, nemişcat, în patul lui, alături de fata neclintită.
Fred se ridică în picioare şi intră în holocub, intră în proiecţia tridimensională şi se apropie de pat ca să stu- dieze chipul fetei.
E la jumătatea drumului dintre cele două, se decise. Pe jumătate încă e Connie; deja pe jumătate - Donna. Mai bine duc asta la laborator, cugetă. A fost prelucrată de un expert. Mi s-a dat o bandă falsificată.
De către cine ? se întrebă. Ieşi din holocub, îl strânse la loc şi le refăcu pe cele opt, de dimensiuni reduse. Continuă să stea locului, chibzuind.
Cineva a simulat chipul Donnei. L-a suprapus peste Connie. A obţinut o dovadă falsificată a faptului că Arctor era în pat cu domnişoara Hawthorne. De ce? Un tehnician priceput o poate face atât cu înregistrările audio, cât şi cu cele video, iar acum - ca dovadă - şi cu cele holo. Greu de realizat, dar...
Dacă ar fi avut loc o cuplare şi o decuplare, o între- rupere a scanării, se gândi, ar fi apărut o secvenţă în care Arctor e în pat alături de o fată cu care nu a ajuns şi nici n-o să ajungă vreodată într-o astfel de situaţie, dar care apare pe bandă.
Poate că e o întrerupere a sistemului video sau o de- fecţiune a părţii electronice, chibzui. Ceea ce se numeşte imprimare. Holoimprimare: de pe o porţiune a benzii pe o alta. Dacă banda nu e folosită vreme îndelungată, dacă amplificarea semnalului a fost, iniţial, prea puter- nică, imaginea se imprimă pe partea opusă. Iisuse, se gândi. Figura Donnei s-a întipărit pe cealaltă parte, pro- babil dintr-o scenă precedentă sau dintr-una ulterioară, poate una din sufragerie.
Aş vrea să fi ştiut mai multe despre partea tehnică, re- flectă. Aş face bine să capăt mai multe cunoştinţe funda- mentale în privinţa asta înainte de a trece la fapte. Ca o altă staţie de frecvenţă AM, care se suprapune, interferând..
Interferenţă, ca a posturilor radio, conchise. Acci- dentală, ca şi aceea.
Ca umbrele de pe ecranul televizorului. O pro- blemă funcţională, o defecţiune. Un convertizor care se deconectează pentru o clipă.
Rulă banda încă o dată. Din nou Connie, Connie ră- mânând neschimbată. Şi apoi... îi văzu din nou chipul li- chefiindu-se într-al Donnei şi, de data asta, bărbatul care dormea în pat alături de ea, Bob Arctor, se trezi după o clipă şi se ridică brusc în capul oaselor, apoi bâjbâi, căutând veioza de lângă el; lampa căzu pe podea şi Arctor rămase holbându-se, fără întrerupere, la fata adormită, la Donna.
Când trăsăturile lui Connie se prelinseră, refăcân- du-se, el se relaxa şi, în cele din urmă, se lăsă pe spate şi adormi din nou. Dar fără să-şi găsească tihna.
Ei, asta dărâmă teoria „interferenţei", medita Fred. Fie ea imprimare sau suprapunere, o văzuse şi Arctor. Se trezise, o văzuse, se holbase şi apoi se resemnase.
Hristoase, cugetă Fred, închizând cu totul aparatura din faţa lui.
- Cred că, deocamdată, îmi ajunge, declară, apoi se ridică în picioare, clătinându-se. Am încurcat-o.
- Ai văzut o partidă perversă de sex, nu-i aşa ? îl în- trebă un costum difuz. O să te obişnuieşti cu treaba asta.
- N-o să mă obişnuiesc niciodată, spuse Fred. Poţi paria liniştit pe asta.
1 1
în dimineaţa următoare, pentru că acum nu numai cefalocromoscopul, ci şi maşina sa avea nevoie de repa- raţii, apăru în uşa lăcătuşeriei Englesohn coborând dintr-un taxi Yellow Cab. Avea în buzunar patruzeci de dolari bani gheaţă şi în suflet - griji cu toptanul.
Magazinul avea rafinamentul lemnului de anticariat, firma fiind ceva mai modernă, iar vitrinele zăvorâte erau pline cu fleacuri din alamă: cutii poştale bizar or- namentate, mânere halucinante de uşă - făcute astfel încât să semene cu nişte chipuri omeneşti - şi aşa-zise chei, mari şi negre, din fier. Intră, păşind în semiîntu- neric. Parc-ar fi locuinţa unui toxicoman, medita, sesi- zând ironia.
O femeie vârstnică, durdulie, îl întâmpină de la tej- gheaua lângă care se conturau ameninţătoare două ma- şini imense de copiat profile, plus mii de chei brute atârnând de rafturi.
- Da, domnule ? Bună dimineaţa. Arctor spuse:
- Am venit...
Ihr Instrumente freilich spottet mein, Mit Rad und Kämmen, Walz' und Biigel: Ich stand am Tor, ihr soiltet Schliissel sein; Zwar euer Bart ist kraus, doch hebt ihr nicht die Riegel.[1]
- ...să vă plătesc pentru un cec de-al meu, care a fost returnat de bancă. Cred că e de douăzeci de dolari.
- Oh.
Plină de amabilitate, femeia puse pe tejghea o cutie me- talică, îi căută cheia, apoi descoperi că era descuiată. O des- chise şi găsi imediat cecul, de care era ataşat un bileţel.
- Domnul Arctor ?
- Da, zise el, care scosese deja banii.
- Da, douăzeci de dolari.
Desprinse bileţelul de fila de cec şi începu să scrie pe el, cu trudă, notând că venise şi îşi răscumpărase datoria.
- îmi pare rău pentru cele întâmplate, îi povesti el, dar din greşeală am dat o filă de cec aferentă unui cont închis, în locul celui pentru contul meu activ.
- îhîm, făcu femeia, zâmbind în timp ce scria.
- Totodată, v-aş fi recunoscător, zise el, dacă i-aţi spune soţului dumneavoastră, care m-a sunat deunăzi...
- De fapt, îl lămuri ea, e fratele meu - Cari. Aruncă o privire peste umăr. Dacă a vorbit cu dumneavoas- tră... Gesticula, surâzând. Uneori se enervează din cauza cecurilor. îmi cer scuze dacă s-a exprimat... ştiţi dumneavoastră.

- Spuneţi-i, zise Arctor, redând explicaţiile pe care le învăţase pe de rost, că atunci când a sunat eram nău- cit şi că îmi cer scuze.
- Cred că mi-a spus ceva despre asta... Da, chiar aşa. îi întinse cecul. El îi dădu douăzeci de dolari.
- Alte datorii suplimentare ? se interesă Arctor.
- Nu, nimic.
- Eram năucit, spuse el, aruncând o scurtă privire asupra filei de cec şi punând-o în buzunar, pentru că un prieten de-al meu tocmai murise pe neaşteptate.
- O, Doamne, zise femeia.
- S-a înecat, spuse Arctor, ezitând, cu o bucată de carne, în timp ce era singur în camera lui. Nu l-a au- zit nimeni.
- Ştiţi, domnule Arctor, că din cauza asta mor mai mulţi oameni de cât ne dăm seama ? Am citit că, atunci când stai la masă cu cineva, dacă el sau ea nu
vorbeşte o vreme, dar stă pur şi simplu pe scaun, e bine să te apleci într-acolo şi să întrebi dacă poate vorbi. Pentru că e posibil să nu poată; s-ar putea să se sufoce şi să nu reuşească să-ţi spună.

Notă:
[1] „Voi, instrumente, mă batjocoriţi, / Cu valţuri şi mânere, roţi şi gheare: / Pe prag, voi cheie trebuia să-mi fiţi; / în viaţă multe-aţi tras, dar nu zăvoare." - Goethe, Faust, traducere de Ştefan Augustin Doi- naş, Ed. Univers, Bucureşti, 1982 (n. tr.).
- Da, zise Arctor. Mulţumesc. E adevărat. Şi vă mulţumesc şi pentru cec.
- îmi pare rău pentru prietenul dumneavoastră, spuse ea.
- Da, spuse el. Era aproape cel mai bun prieten pe care-l aveam.
' - E atât de îngrozitor, făcu femeia. Ce vârstă avea, domnule Arctor ?
- Nu împlinise treizeci şi cinci, spuse Arctor, gân- dindu-se că acesta era adevărul - Luckman avea trei- zeci şi doi de ani.
- Oh, ce nenorocire. O să-i povestesc lui Cari. Şi vă mulţumesc că aţi făcut drumul până la noi.
- Mulţumesc, zise Arctor. Şi mulţumiţi-i din partea mea domnului Englesohn. Vă mulţumesc foarte mult amândurora.
Plecă, pomenindu-se din nou afară, pe trotuar, în căldura dimineţii, clipind sub lumina puternică, în ae- rul rău mirositor.
Telefona după un taxi şi în drum spre casă se feli- cită pentru cât de bine reuşise să scape din plasa întinsă de Barris, fără să aibă parte de nici o scenă neplăcută. Se gândi că ar fi putut fi mult mai rău. Găsise cecul acolo, la lăcătuşerie. Şi nici nu fusese nevoit să dea ochii cu tipul.
Scoase cecul, ca să vadă cât de bine se pricepuse arris să-i imite scrisul. Da, era un cont desfiinţat; re- noscu imediat culoarea cecului, banca îl ştampilase u menţiunea CONT ÎNCHIS, pentru că era anulat cu desăvârşire. Nu era de mirare că lăcătuşul îşi ieşise din fire. Apoi studie cecul şi văzu că scrisul era al lui.
Nu semăna de loc cu al lui Barris. Era o contrafa- cere perfectă. Nu şi-ar fi dat niciodată seama că nu-l scrisese el; doar dacă şi-ar fi amintit că n-o făcuse.
Dumnezeule, se gândi, oare câte falsuri din astea o fi făcut Barris până acum ? Poate că şi-a însuşit deja ju- mătate din tot ce am.
Barris, medita el, e un geniu. Pe de altă parte, pro- babil că cecul e o copie sau a fost făcut cumva, printr-un procedeu mecanic. Dar eu n-am scris niciodată un cec pentru lăcătuşeria Englesohn şi, atunci, cum ar putea fi un fals obţinut prin copiere f E un unicat. O să li-l duc grafologilor din departament, se hotărî, şi o să le cer să descopere cum a fost făcut. Poate că pur şi simplu exer- sând, exersând şi iar exersând.
Cât despre tărăboiul cu ciupercile... O să mă duc di- rect la el, se gândi, şi o să-i spun că mi s-a povestit c-a fost văzut încercând să vândă capsule cu ciuperci. Şi că trebuie să înceteze. Că am aflat ce se petrece de la nişte tipi îngrijoraţi, aşa cum ar şi trebui să fie.
Dar, se gândi, astea nu sunt decât indicaţii întâm- plătoare a tot ce pune la cale, descoperite la o primă rulare a înregistrărilor. Reprezintă doar câteva mos- tre din ceea ce am de înfruntat. Dumnezeu ştie ce altceva o mai fi făcând; are la dispoziţie tot timpul din lume ca să se învârtă de colo până colo, să se documenteze - citind tot felul de cărţi - şi să urzească intrigi, complo- turi, conspiraţii şi aşa mai departe... Poate că aş face bine, se gândi, pe neaşteptate, să-mi verific imediat telefonul, să văd dacă nu e urmărit. Barris are o cutie de componente electronice şi, dacă mă gândesc bine, chiar şi Sony fabrică şi vinde o antenă de recepţie care
poate fi folosită ca dispozitiv de interceptare. Proba- bil că telefonul meu e ascultat. Şi asta de o bună bu- cată de vreme.
Adică, pe lângă urmărirea recentă - şi necesară - desfăşurată de mine.
în timp ce taxiul îl zgâlţâia, continuându-şi drumul, mai studie o dată cecul şi se gândi dintr-o dată: Şi dacă l-am făcut eu însumi ? Dacă Arctor a scris asta ? Cred că eu am făcut-o, cugetă; cred că nemernicul ăsta zăpăcit care e Arctor a scris el cecul cu mâna lui, foarte repede - literele sunt înclinate - pentru că se grăbea dintr-un motiv sau altul; l-a scris la iuţeală, a greşit carnetul de cecuri şi apoi a uitat incidentul, l-a uitat cu desăvârşire.
îşi dădu seama că a dat uitării momentul în care Arctor...
Was grinsest du mir, hohier Schadel, her f
Als dass dein Him, wie meines, einst verwirret
Den leichten Tag gesucht und in der Dâmmrung schwer,
Mit Lust nach Wahrheit, jammerlich geirret.[1]
...a plecat de la petrecerea aia colosală cu droguri din Santa Ana, unde a cunoscut-o pe puicuţa mărunţică, blondă, cu dinţi ciudaţi, păr lung şi un fund cât toate zi- lele, dar atât de vioaie şi de prietenoasă... N-a putut să-şi pornească maşina: era drogat până peste cap. Ne- plăcerile continuaseră - în noaptea aceea se înghiţiseră, se injectaseră şi se prizaseră atâtea droguri, încât totul se prelungise până în zori. Substanţa M fusese atât de multă!... Şi de cea mai buna calitate. De foarte, foarte bună calitate. Marfă de-a lui. Se aplecă către şofer, spunând:
- Opreşte la benzinăria aia Shell. Cobor acolo. Ieşi din maşină, îi plăti şoferului, apoi intră într-o
cabină telefonică, căută numărul lăcătuşului şi îl sună. îi răspunse femeia în vârstă.
- Lăcătuşeria Englesohn, bună...

- Sunt tot Arctor, îmi cer scuze fiindcă vă sâcâi. La ce adresă aţi fost chemaţi pentru lucrarea plătită cu ce- cul meu ?
- Păi, staţi să văd. Un moment, domnule Arctor. Auzi zdrăngănind receptorului când ea îl lăsă jos. Şi vocea estompată, distantă, unui bărbat:
- Cine e ? Arctor ăla ?
- Da, Cari, dar nu-i zice nimic, te rog. Tocmai a tre- cut pe aici...
- Lasă-mă să vorbesc cu el. Tăcere. Apoi din nou femeia:
- Da, domnule Arctor, am adresa. I-o citi, era a casei sale.
- Acolo a fost chemat fratele dumneavoastră ? Ca să facă cheia ?
- Aşteptaţi o secundă. Cari? îşi aminteşti în ce loc te-ai dus cu camioneta ca să faci cheia domnului Arctor ?
- în Katella, mormăi bărbatul.
- Nu la el acasă ?
- în Katella!
- Undeva în Katella, domnule Arctor. în Anaheim. Nu, aşteptaţi! Cari spune că era în Santa Ana, pe Main. Asta vă...
Notă:
[1] „Tu, craniu, gol, de ce-mi rânjeşti aşa ? / Ori, poate, ca şi mine, al tău creier / Vrând adevărul şi-a-ncheiat cândva / în tristă beznă jalnicul cutreier? - idem (n. tr.).

- Mulţumesc, zise el, apoi închise.
Santa Ana. Main. Acolo a fost nenorocita aia de petre- cere şi probabil că, în noaptea aia, am furnizat informaţii despre vreo treizeci de nume şi tot atâtea numere de în- matriculare; nu era una dintre petrecerile noastre obiş- nuite. Sosise atunci un transport masiv din Mexic; cumpărătorii îl împărţeau şi, aşa cum se obişnuieşte, tes- tau marfa între timp. Probabil că, de atunci, o jumătate dintre ei fuseseră arestaţi de agenţii trimişi să cumpere... Uau, se gândi. încă îmi mai aduc aminte de noaptea aia - sau n-o să mi-o amintesc cu exactitate niciodată.
Dar asta nu-l scuză pe Barris pentru că, atunci când a sunat telefonul, s-a dat drept Arctor, cu intenţii rău- voitoare premeditate. Nu cred că poate dovedi căideea i-a venit pe moment - că a improvizat. Rahat, poate că în noaptea precedentă, Barris fusese drogat şi făcuse ceea ce fac o grămadă de tipi când se drogheză: trans- formă în distracţie tot ceea ce se întâmplă. Fără nici o îndoială, Arctor scrisese cecul; Barris ridicase receptorul, pur şi simplu, din întâmplare. Se gândise, cu mintea lui tulbure, că făcea o glumă bună. Un iresponsabil, atât şi nimic mai mult.
în timp ce forma din nou numărul de la Yellow Cab, îşi spuse că nici Arctor nu dăduse dovadă de prea multă responsabilitate când validase cecul, într-un răstimp atât de îndelungat. Cine era de vină ? Scoase din nou cecul şi îi verifică data. Trecuse o lună şi jumătate. Iisuse, la ce să mai vorbim despre responsabilitate! Pentru asta, Arctor ar fi putut ajunge la închisoare. Slavă Domnului că tic- nitul ăla de Cari nu s-a dus procurorul districtual. Pro- babil că bătrâna şi încântătoarea lui soră l-a calmat.
Arctor ar face bine să-şi rezolve repede problemele, decise. A făcut câteva lucruri ciudate, de care nici mă- car eu însumi nu ştiam până acum. Barris nu e singurul
multă!... Şi de cea mai buna calitate. De foarte, foarte bună calitate. Marfă de-a lui. Se aplecă către şofer, spunând:
- Opreşte la benzinăria aia Shell. Cobor acolo. Ieşi din maşină, îi plăti şoferului, apoi intră într-o
cabină telefonică, căută numărul lăcătuşului şi îl sună. Ii răspunse femeia în vârstă.
- Lăcătuşeria Englesohn, bună...
- Sunt tot Arctor, îmi cer scuze fiindcă vă sâcâi. La ce adresă aţi fost chemaţi pentru lucrarea plătită cu ce- cul meu ?
- Păi, staţi să văd. Un moment, domnule Arctor. Auzi zdrăngănind receptorului când ea îl lăsă jos. Şi vocea estompată, distantă, unui bărbat:
- Cine e ? Arctor ăla ?
- Da, Cari, dar nu-i zice nimic, te rog. Tocmai a tre- cut pe aici...
- Lasă-mă să vorbesc cu el. Tăcere. Apoi din nou femeia:
- Da, domnule Arctor, am adresa. I-o citi, era a casei sale.
- Acolo a fost chemat fratele dumneavoastră? Ca să facă cheia ?
- Aşteptaţi o secundă. Cari? îşi aminteşti în ce loc te-ai dus cu camioneta ca să faci cheia domnului Arctor ?
- în Katella, mormăi bărbatul.
- Nu la el acasă ?
- în Katella!
- Undeva în Katella, domnule Arctor. în Anaheim. Nu, aşteptaţi! Cari spune că era în Santa Ana, pe Main. Asta vă...
- Mulţumesc, zise el, apoi închise.
Santa Ana. Main. Acolo a fost nenorocita aia de petre- cere şi probabil că, în noaptea aia, am furnizat informaţii despre vreo treizeci de nume şi tot atâtea numere de în- matriculare; nu era una dintre petrecerile noastre obiş- nuite. Sosise atunci un transport masiv din Mexic; cumpărătorii îl împărţeau şi, aşa cum se obişnuieşte, tes- tau marfa între timp. Probabil că, de atunci, o jumătate dintre ei fuseseră arestaţi de agenţii trimişi să cumpere... Uau, se gândi. încă îmi mai aduc aminte de noaptea aia - sau n-o să mi-o amintesc cu exactitate niciodată.
Dar asta nu-l scuză pe Barris pentru că, atunci când a sunat telefonul, s-a dat drept Arctor, cu intenţii rău- voitoare premeditate. Nu cred că poate dovedi că ideea i-a venit pe moment - că a improvizat. Rahat, poate că în noaptea precedentă, Barris fusese drogat şi făcuse ceea ce fac o grămadă de tipi când se drogheză: trans- formă în distracţie tot ceea ce se întâmplă. Fără nici o îndoială, Arctor scrisese cecul; Barris ridicase receptorul, pur şi simplu, din întâmplare. Se gândise, cu mintea lui tulbure, că făcea o glumă bună. Un iresponsabil, atât şi nimic mai mult.
în timp ce forma din nou numărul de la Yellow Cab, îşi spuse că nici Arctor nu dăduse dovadă de prea multă responsabilitate când validase cecul, într-un răstimp atât de îndelungat. Cine era de vină ? Scoase din nou cecul şi îi verifică data. Trecuse o lună şi jumătate. Iisuse, la ce să mai vorbim despre responsabilitate! Pentru asta, Arctor ar fi putut ajunge la închisoare. Slavă Domnului că tic- nitul ăla de Cari nu s-a dus procurorul districtual. Pro- babil că bătrâna şi încântătoarea lui soră l-a calmat.

Arctor ar face bine să-şi rezolve repede problemele, decise. A făcut câteva lucruri ciudate, de care nici mă- car eu însumi nu ştiam până acum. Barris nu e singurul
tip ciudat sau poate că nici nu e cel căruia trebuie să i se acorde cea mai mare importanţă. Printre altele, încă nu a fost explicată cauza răutăţii înverşunate şi siste- matice de care dă dovadă faţă de Arctor; un om nu se străduieşte pentru o atât de lungă perioadă de timp să i-o coacă cuiva fără nici un motiv. Şi Barris nu mai încearcă să înfunde pe nimeni altcineva - cum ar fi, să zicem, Luckman sau Charles Freck, sau Donna Hawthorne. L-a ajutat pe Jerry mai mult decât oricare altul să ajungă la clinica federală şi se poartă frumos cu animalele din casă.
La un moment dat, Arctor avusese de gând să dea una dintre căţeluşe - Cum naiba o cheamă pe aia mică şi nea- gră, Popo sau cam aşa ceva? - hingherilor, fiindcă nu reuşeau s-o dreseze. Barris însă, a petrecut ore întregi, ba chiar zile, ocupându-se de ea cu blândeţe şi vorbindu-i, până când căţeaua s-a liniştit şi a putut fi dresată, aşa că nu mai trebuia ucisă. Dacă Barris ar fi fost rău din fire, n-ar fi făcut astfel de fapte, de fapte bune.
- Yellow Cab, se auzi în receptor.
Dădu adresa staţiei de benzină.
în timp ce se foia, indispus, aşteptând sosirea taxi- ului, se gândi că dacă lăcătuşul Cari îl consideră pe Notă:
[1] „Asemenea sunt viermelui mărunt / Pe care, când cu pulbere se-ndoapă, / Drumeţul îl striveşte şi-1 îngroapă." - idem (n. tr.).
Arctor un toxicoman înrăit, vina nu e a lui Barris. Pro- babil că, atunci, la ora cinci dimineaţa, când Cari îşi parcase camioneta ca să facă o cheie pentru Olds-ul lui Arctor, acesta se plimba pe trotuare gelatinoase şi pe pereţi, vedea totul curbându-se şi avea toate celelalte halucinaţii de care ai parte când te-ai drogat din belşug. Atunci trăsese Cari concluziile. Probabil că, în vreme ce el profila cheia, Arctor îi dădea târcoale întors pe dos sau ţopăia vorbind în dodii. Nu era de mirare că lăcă- tuşul nu fusese încântat.
De fapt, presupuse, poate că Barris încearcă să-l aco- pere pe Arctor, în din ce în ce mai desele rânduri în care o face de oaie. Arctor nu-şi mai păstrează maşina într-o stare care să-i ofere siguranţă, aşa cum făcea odată şi nu-şi plăteşte datoriile - nu în mod intenţionat, ci fiind- că drogurile i-au transformat în terci blestematul ăla de creier. Şi, dintre toate, asta e cel mai rău. Barris face tot ce-i stă în puteri - e o posibilitate. Numai că şi creierul lui e făcut terci. Au, cu toţii, creierii...
Dem Wumme gleich' ich, der den Staub durchwiihlt, Den, wie er sich im Staube ndhrend lebt, Des Wandrers Tmitt vemichtet and begrabt.[1]
...zob şi interacţionează unul cu altul fără nici o noimă. Nebunia generează nebunie. Şi duce direct la osândă.
Poate că, presupuse, Arctor a tăiat firele, le-a răsu- cit şi a provocat toate scurtcircuitele din cefalocromo- scopul său. La miezul nopţii. Dar care a fost motivul?
Asta era o problemă dificilă: de ce? Dar, când e vorba despre o minte iraţională, totul e posibil, se gă- sesc tot felul de motive întortocheate - la fel ca firele, în timpul activităţii sale de poliţist sub acoperire, vă- zuse asta de multe, foarte multe ori. Pentru el, o astfel de tragedie nu era o noutate; nu avea să reprezinte alt- ceva decât un alt caz din dosarele computerizate ale de- partamentului. Era faza care preceda plecarea spre clinica federală, acolo unde ajunsese Jerry Fabin.
Toţi acei oameni se aflau pe un teren de sport, stând în careuri diferite, la distanţe diferite faţă de linia de sosire, peste care urmau să treacă în momente diferite. Dar, în final, aveau să o atingă cu toţii: să intre într-o clinică federală.
Era scris în ţesuturile lor neurale. Sau în ceea ce mai rămăsese din ele.
Şi tocmai începuse să creadă că Bob Arctor avea cele mai mari şanse. Convingerea îi venea din intuiţia care începea să se facă auzită şi n-avea nici o legătură cu vre- una dintre faptele lui Barris. Ţinea de un nou mod de înţelegere, de natură profesională.
Pe de altă parte, superiorii săi de la Departamentul de Poliţie al Districtului Orange se hotărâseră să-şi fo- calizeze atenţia asupra lui Bob Arctor; aveau, desigur, motivele lor, care lui nu-i erau cunoscute. Poate că era vorba despre fapte care se confirmau una pe cealaltă: in- teresul lor crescând faţă de Arctor - la urma urmei, cheltuiseră un sac de bani ca să-i instaleze holoscanerele în casă şi ca să-l plătească atât pe el pentru supraveghe- rea propriu-zisă, cât şi pe superiorii lui pentru concluzi- ile trase asupra rapoartelor sale - se potrivea cu atenţia neobişnuită pe care i-o arăta Barris aceleiaşi persoane. îl aleseră cu toţii drept ţintă de prim rang. Dar ce anume îl izbise pe el însuşi, ca fiind nefiresc în comportamen- tul lui Arctor ? Aşa, la prima mână, fără să ţină cont de interesul de care dădeau dovadă celelalte două părţi?...
în vreme ce taxiul îşi continua drumul, cugetă că ar fi fost necesar să-şi continue supravegherea pentru o vreme: numai aşa avea posibiliatatea să descopere ceva. Monitoarele nu aveau cum să dezvăluie esenţialul după o singură zi. Era nevoie de răbdare; trebuia să se resem- neze, acceptând ideea unei verificări amănunţite şi în- delungate şi să se plaseze în postura celui care e dispus să aştepte.
Totuşi, odată ce avea să observe în holoscanere un comportament enigmatic sau generator de suspiciuni al lui Arctor, ar fi fost al treilea care îmbrăţişa un acelaşi punct de vedere - a treia confirmare a interesului celorlalţi.
Mă întreb ce ştie Barris şi nu ştim noi, îşi spuse. Poate că ar trebui să-l aducem la secţie şi să-l întrebăm. Dar... Ar ţi de preferat să ne obţinem materialele fără concur- sul lui; altfel ne-am alege cu un duplicat al celor deţinute de Barris, orice ar fi el sau pe oricine ar reprezenta.
Ce dracu tot îndrug ? se întrebă apoi. Trebuie să fiu ne- bun, îl ştiu pe Bob Arctor: e un om cumsecade. Nu pune la cale nimic. Cel puţin, nimic dubios. De fapt, se gândi, lucrează sub acoperire pentru Departamentul de Poliţie al Districtului Orange. Ceea ce reprezintă, probabil...
Zwei Seelen wohnen, ach ! in meiner Brust, Die eine will sich von dem andern trennen: Die eine halt, in dember Liebeslust, Sich an die Welt mit klammernden Organen; Die andre hebt gewaltsam sich vom Dust Zu den Gefilden hoher Ahnen.[1]
...motivulpentru care e Barris pe urmele lui.
Dar, cugetă, asta nu explică de ce l-a pus sub urmă- rire Departamentul de Poliţie - şi încă într-o asemenea măsură încât să instaleze holo-urile alea şi să însărcineze un agent care să nu facă altceva decât să-l supravegheze şi să prezinte rapoarte. Nu justifică o astfel de acţiune.
Ceva nu se potriveşte, se gândi. E vorba despre mai mult decât atât, despre ceva mult mai important care se desfăşoară în casa aia din ce în ce mai degradată, cu curtea din spate invadată de bălării, cu lădiţe pline de

murdăria pisicilor şi niciodată golite, cu animale plim- bându-se pe masa din bucătărie şi cu gunoi împrăştiat peste tot, fără să-l arunce cineva vreodată.
Cum se distruge o casă cu adevărat bună, medita. Ar putea fi folosită în atât de multe scopuri. Ar putea fi locuită de o întreagă familie - de copii şi de o femeie. Pentru asta a fost construită: are trei dormitoare. O adevărată irosire, în toată puterea cuvântului, fir-arsă fie! Ar trebui să i-o confişte, se gândi. Să preia controlul şi să-i anuleze dreptul de proprietate. Poate că o vor face. Şi îi vor da o întrebuinţare mai potrivită; casa aia tân- jeşte după aşa ceva. Cu mult timp în urmă, a avut parte de zile mai bune. Vremurile alea s-ar putea reîntoarce - dacă un alt soi de om ar intra în posesia ei şi ar păstra-o.
Mai ales curtea, se gândi, în timp ce taxiul se oprea pe aleea împestriţată de ziarele neridicate.
îi plăti şoferului, îşi scoase cheia şi intră în casă.
Avu imediat senzaţia că îl privea cineva; holosca- nerele aţintite asupra lui. Imediat ce trecu pragul propriei locuinţe. Era singur înăuntru... Fără nimeni altcineva.
Notă:
[1] „Ah! Două suflete-mi sălăşluiesc în piept, / Ce vor necontenit să se dezbine: / Unul, de-o aspră poftă de dragoste umplut, / Cu ghea- rele-ncleştate, în lume se împlântă; / Iar celălalt, vânjos, desprins de lut, / Spre plaiul nalţilor strămoşi se-avântă." idem (n. tr.).

Fals! Era împreună cu scanerele perfide şi invizibile, care îl urmăreau, înregistrându-l. Tot ce făcea. Tot ce rostea. Ca mâzgălelile pe care le vedea pe pereţi când intra într-un WC public.
ZÂMBEŞTE! EŞTI LA CAMERA ASCUNSA!
Sunt, se gândi imediat ce intru în casă. E sinistru. Nu-i plăcea asta. Se simţea stângaci. Sentimentul începuse să ia amploare chiar din prima zi, de când sosiseră cu toţii
acasă - începând din „ziua rahatului de câine", cum o nu- mea în gândurile lui; nu se putea împiedica să se gândească la asta. Cu fiecare zi care trecea, experienţa convieţuirii cu aparatura de supraveghere îl marca tot mai mult.
- Cred că nu-i nimeni acasă, declară, ca de obicei, cu voce tare, fiind conştient că scanerele îl înregistraseră.
Dar trebuia să se controleze: se presupunea că el nu ştie că erau acolo. Ca un actor în faţa aparatului de fil- mat, hotărî, te porţi ca şi cum camera n-ar exista, altfel dai greş. Strici totul.
Şi cu porcăriile astea, dublele nu sunt posibile.
în schimb, ai ocazia să fii şters de pe faţa pământului. Adică, eu o am. Eu, nu oamenii din spatele scanerelor.
Ceea ce trebuie să fac ca să ies din situaţia asta, se gândi, e să vând casa; oricum e degradată. Dar... eu am îndrăgit-o. Nu se poate!
E casa mea.
Nimeni nu mă poate da afară.
Indiferent ce motiv ar avea sau ar vrea ei să aibă.
Presupunând că „ei" există.
Poate că aceşti „ ei" care mă urmăresc nu sunt altceva decât imaginaţia mea. Paranoia. Nu „ei", ci „ceva". Im- personalul „ ceva ".
Indiferent ce m-ar supraveghea, n u e o fiinţă umană.
Oricum, nu după standardele mele. Nu e ceva ce aş putea recunoaşte.
Aşa stupid cum sună, îşi spuse, e totuşi înfricoşător. Un simplu obiect acţionează asupra mea, aici, în pro- pria casă. Chiar sub ochii mei.
Chiar sub ochii acelui ceva; în raza lui vizuală. A lui, care, spre deosebire de Donna cea cu ochi întunecaţi, nu clipeşte. Ce vede un scaner? se întrebă. Adică, vede cu adevărat t în minte ? în adâncul sufletului ? Un scaner inert, în infraroşu, ca cele pe care le foloseau pe vremuri,
sau unul holo de tip cubic ca cele din zilele noastre, de ultimă generaţie, desluşeşte în interiorul meu - al nostru - imagini limpezi sau întunecate f Sper, se gândi, că sunt limpezi pentru că acum eu nu mai pot privi în mine însumi. Nu văd decât beznă. Beznă în afară, beznă înăuntru. Sper, pentru binele tuturor, că scanerele se des- curcă mai bine. Pentru că, îşi spuse, dacă scanerele văd doar întunecimea, aşa cum mi se întâmplă mie, atunci suntem blestemaţi, blestemaţi încă o dată aşa cum am fost întotdeauna, şi o să sfârşim murind astfel, ştiind prea puţine - şi nici măcar acelea nefiind adevărate.
Scoase la întâmplare un volum din biblioteca din su- fragerie; descoperi că era Cartea Ilustrată a Iubirii Tru- peşti. O deschise la întâmplare, îşi aruncă ochii pe o pagină - înfăţişa un bărbat care muşca entuziasmat sâ- nul drept al unei puicuţe, în timp ce ea părea să geamă - şi spuse cu voce tare, de parcă ar fi citit pentru el însuşi sau ca şi cum ar fi citat vreun filozof doxat şi faimos din vechime - ceea ce, de fapt, nu făcea câtuşi de puţin:
- Orice om luminat nu desluşeşte decât o mică por- ţiune a adevărului şi, foarte adesea, de fapt, aproape...
Weh! steck' ich in dem Kerker noch ? Verfluchtes dumpfes Mauerloch, Wo selbst das liebe Himmelslicht Trub durch gemalte Scheiben bricht! Beschrdnkt mit diesem Biicberhauf, Den Wiirme nagen, Staub bedeckt, Den bis ans bobe.'

...fără încetare, se amăgeşte cu bună ştiinţă, chiar şi în privinţa acelui mărunt fragment preţios. O parte a sa se întoarce împotriva lui, purtându-se ca o altă persoană şi înfrângându-l din interior. Un om în interiorul altui om. Ceea ce înseamnă că nici unul dintre ei nu există.
Dădu din cap, de parcă ar fi fost mişcat de înţelep- ciunea cuvintelor inexistente de pe pagina aceea, în- chise volumul cu coperte roşii pe care titlul Cartea Ilustrată a Iubirii Trupeşti era gravat cu litere aurii şi îl puse la loc pe raft. Sper că scanerele nu au înregistrat o imagine mărită a titlului, ca să-mi spulbere acoperirea.
Simţindu-se din ce în ce mai deprimat din cauza ce- lor ce se întâmplau cu toţi cei pe care îi cunoştea, Charles Freck se hotărî, în cele din urmă, să se sinucidă, în cercurile pe care le frecventa, nu era o problemă să-ţi pui singur capăt zilelor. Pur şi simplu cumpărai o mare cantitate de tablete de secobarbital şi le înghiţeai cu vin roşu, la o oră târzie nopţii, cu telefonul scos din furcă, să nu te întrerupă nimeni.

Problema era să sistematizezi totul în funcţie de artefactele pe care voiai să le găsească asupra ta arheo- logii viitorului. Ca să ştie din ce pătură socială făceai parte şi, totodată, ca să poată deduce la ce-ţi stătuse gândul în ultimele momente.
Petrecu câteva zile hotărându-se asupra artefactelor. Un timp mult mai îndelungat timp decât cel de care avusese nevoie ca să se hotărască să se sinucidă şi apro- ximativ egal cu cel necesar ca să facă rost de mult seco- barbital. Urma să fie găsit zăcând în patul său, întins pe spate, alături de un exemplar din The Fountainhead de Ayn Rand (ceea ce avea să dovedească faptul că fusese un superman neînţeles, respins de marea masă a oamenilor; arheologii ar fi putut înţelege, într-un anumit sens, că fusese ucis de lipsa lor de consideraţie) şi de o scrisoare neterminată către Exxon prin care protesta faţă de anularea cărţii sale de credit pentru benzină. în acest mod, ar fi pus sub acuzare sistemul, iar moartea sa ar fi atins un ţel în plus şi mai presus de ţelul său în sine.
De fapt, scopul morţii nu îi era la fel de limpede ca al celor două artefacte; oricum, totul se lega, iar el în- cepea să se pregătească, asemenea unui animal care simte că i-a sunat ceasul şi acţionează din instinct - aşa cum l-a programat natura - atunci când se apropie de sfârşitul inevitabil.
în ultimul moment (când era presat de puţinele clipe pe care le mai avea înainte), se răzgândi în privinţa unui element concludent şi să hotărî să nu înghită seco- barbitalul cu Ripple sau cu Thunderbird, ci cu un vin fin. Aşa că făcu un ultim drum cu maşina până la

Notă:
[1] „Vai! încă-n temniţă mă zbat ? / Ce puţ de beznă blestemat / în care razele pătrund / Ceţos prin geam pictat şi scund! / Strivit de to- muri puse vraf, / Mâncat de molii şi de praf, / Pe care până-n boltă sus / Funinginile s-au depus..." - idem (n. tr.).

Trader Joe, un magazin specializat în vinuri de calitate superioară, şi cumpără o sticlă de Mondavi Cabernet Sauvignon din 1971, care îl costă aproape treizeci de dolari - toţi banii pe care îi mai avea.
Odată întors acasă, destupă vinul şi îl lăsă să răsufle, bău câteva pahare şi petrecu câteva minute contem- plându-şi pagina preferată din Cartea Ilustrată a Iubirii Trupeşti, care reprezenta o fată în poziţia dominantă. Apoi îşi puse punga de plastic cu secobarbital lângă pat, se întinse alături de cartea lui Ayn Rand şi de scrisoa- rea neterminată de protest către Exxon şi încercă să se gândească la ceva semnificativ. Nu izbuti, deşi îşi reamintea întruna de fata care domina bărbatul, apoi înghiţi toate pastilele de secobarbital odată, cu un pahar de Cabernet Sauvignon. După care, fapta fiind săvârşită,
se întinse pe spate, cu cartea de Ayn Rand şi cu scrisoa- rea pe piept, şi aşteptă.
Totuşi, fusese înşelat. Capsulele nu erau barbitu- rice, aşa cum i se spusese. Erau un soi de psihidelice ne- obişnuite, dintr-un soi pe care nu-l mai folosise până atunci - probabil un amestec - şi abia apăruseră pe piaţă, în loc să se sufoce încetul cu încetul, Charles Freck în- cepu să aibă halucinaţii. Ei, îşi spuse, filozofând, asta e povestea vieţii mele. întotdeauna sunt tras în piept. Trebuia să accepte faptul că, la cât de multe capsule în- ghiţise, avea să delireze o bună bucată de timp.
Următorul lucru despre care luă cunoştinţă fu pre- zenţa unei creaturi ireale care stătea lângă pat, coborân- du-şi asupra lui privirea dezaprobatoare.
Era acoperită cu o mulţime de ochi, răspândiţi pre- tutindeni, purta haine scumpe cu aspect ultramodern şi avea o înălţime de doi metri şi jumătate. Purta cu sine un sul imens de pergament.
- Ai de gând să citeşti toate păcatele mele, spuse Charles Freck.
Creatura încuviinţă din cap şi desigila pegamentul.
- Şi o să dureze o sută de mii de ani, zise Freck, ză- când neajutorat în pat.
Creatura nelumească îi răspunse fixându-l cu nume- roşii săi ochi compuşi.
- Nu ne mai aflăm în universul pământean. Nu mai eşti tributar unor concepte ca cele de „spaţiu" şi „timp", specifice acelui plan inferior numit existenţă materială. Te-ai ridicat în tărâmul transcedental. Pro- priile tale păcate îţi vor fi citite fără încetare, în schim- buri, pe vecie. Lista nu se va sfârşi niciodată.
îl cunosc pe furnizorul tău, se gândi Charles Freck, do- rind să-şi fi putut recăpăta ultima jumătate de oră a vieţii.
O mie de ani mai târziu, continua să stea întins în pat, cu cartea lui Ayn Rand şi cu scrisoarea către Exxon pe piept, ascultându-i când îi citeau păcatele. Ajunse- seră până la clasa întâi, când avea şase ani.
Peste încă o mie de ani, erau la clasa a şasea.
în anul acela descoperise masturbarea.
închise ochii, dar şi aşa vedea creatura cu mulţi ochi, înaltă de doi metri şi jumătate, şi pergamentul ei nesfârşit, din care citea fără încetare.
- Iar următorul... spunea dihania.
Cel puţin, vinul a fost bun, medita Charles Freck.
1 2
Două zile mai târziu, Fred privea nedumerit holoscanerul 3 în timp ce subiectul său, Robert Arctor, scotea la întâmplare o carte din biblioteca aflată în su- frageria casei sale. Or fi droguri ascunse în spatele ei ? se întrebă Fred şi mări imaginea redată de scaner. Or fi scrise în ea vreun număr de telefon ori vreo adresă? îşi putea da seama că Arctor nu luase cartea ca s-o citească - de-abia intrase în casă şi încă nu-şi scosese haina. Avea un aer bizar: încordat şi în acelaşi timp trândav, ca un soi de grabă inertă.
Transfocatorul scanerului îi dezvălui că pe pagină se afla fotografia unui bărbat care mușca sânul drept al unei femei, ambii fiind goi. Era evident că femeia avea un orgasm: ochii îi erau pe jumătate închişi şi gura des- chisă într-un geamăt mut. Poate că Arctor o foloseşte ca să se excite, se gândi Fred în timp ce-l privea. Dar Arctor nu dădu nici o atenţie fotografiei; în loc de asta, recită scrâşnind ceva difuz, parţial în limba germană, cu intenţia clară de a dezorienta pe oricine ar fi tras cu ure- chea. Poate îşi imaginează că cei doi colocatari ai săi erau pe undeva, prin casă, şi vrea să-i tenteze să-şi facă apariţia, presupuse Fred.
Nu se ivi nimeni. Fred urmărea de multă vreme înregistrarea şi ştia că Luckman înghiţise o grămadă de secobarbital amestecat cu substanţă M şi picase lat, fără să se dezbrace, în dormitorul lui, la câţiva paşi de pat. Barris plecase.

Ce face Arctor? se întrebă Fred şi notă indexurile porţiunilor de bandă. Se poartă din ce în ce mai ciudat. Acum îmi dau seama ce voia să spună informatorul care a telefonat în legătură cu el.
Sau, formulă el o altă ipoteză, frazele rostite de Arctor cu glas tare ar putea fî o comandă vocală dată vreunui echipament electronic pe care şi l-a instalat în casă. O co- mandă de deschidere sau de închidere. Poate că a creat chiar un câmp perturbator al scanării... Sau altceva ase- mănător. Dar se îndoia. Se îndoia că aveau vreo logică, vreun scop sau vreun înţeles pentru oricine altcineva în afară de Arctor.
Tipul e sonat, se gândi. Chiar este. începând din ziua în care a aflat că i-afost sabotat cefalocromoscopul... Cu siguranţă, din ziua în care s-a întors acasă cu maşina avariată - avariată într-o asemenea măsură încât a fost cât pe ce s-o mierlească - de atunci e tot timpul năuc. Şi înainte de asta era, într-o anumită măsură, cugetă Fred. Oricum, era aşa mereu, începând din ziua pe care ştia că Arctor o numea „a rahatului de câine".
De fapt, nu putea să-l condamne. Aşa ceva, reflectă Fred în timp ce Arctor îşi scotea obosit haina, ar fi tul- burat mintea oricui. Dar cei mai mulţi şi-ar fi revenit. El n-a făcut-o. E din ce în ce mai rău. Citeşte mesaje
care nu există, şi încă în limbi străine, cu voce tare şi fără să se adreseze nimănui.
Numai dacă nu îşi bate cumva joc de mine, se gândi Fred stânjenit Şi-a dat în vreun fel seama că e monito- rizat şi... îşi acoperă adevăratele acţiuni? Sau doar se joacă cu noi. Timpul ne-o va spune, îşi spuse.
Aş înclina să cred că-şi bate joc de noi, se hotărî Fred. Unii oameni îşi dau seama când îi priveşte cineva. E un al şaselea simţ. Nu e paranoia, e un instinct primar: e cea ce are un şoarece şi orice altă creatură vânată. Ştie că e urmărită pe furiş. O simte. Arctor se ţine de tâmpenii pe banii noştri, amăgindu-ne. Totuşi... Nu putem fi siguri. Absurdităţile se suprapun. Straturi peste straturi
Judecând după imaginile preluate de scanerul care îi supraveghea dormitorul, Luckman fusese trezit de sunetul vocii neinteligibile a lui Arctor. Ameţit, se ri- dică în capul oaselor şi ascultă. Apoi auzi zgomotul căderii umeraşului scăpat pe jos de Arctor în timp ce-şi agăţa haina în cuier. Se ghemui, strângându-şi picioarele lungi şi musculoase, înhaţă dintr-o singură mişcare toporişca pe care o ţinea pe masa de lângă pat, se ridică şi se apropie de uşă cu mişcările fluide ale unui animal.
în sufragerie, Arctor luă corespondenţa de pe mă- suţă şi începu s-o răsfoiască. Aruncă un pachet volu- minos de pliante promoţionale înspre coşul de hârtii. Nu-l nimeri.
Din dormitorul său, Luckman auzi zgomotul. în- cremeni şi îşi înălţă capul, parcă adulmecând.
Citind corespondenţa, Arctor se încruntă dintr-o dată.
- O să mă jecmănească, zise.
în dormitor, Luckman se destinse, lăsă zgomotos jos toporişca, îşi netezi părul, deschise uşa şi păşi peste prag.
- Salut. Ce s-a-ntâmplat ?
- Am trecut cu maşina pe lângă clădirea celor de la Microfotograme Maylar, spuse Arctor.
- îţi baţi joc de mine.
- Şi îşi făceau inventarul, adăugă Arctor. Dar era evident că stocurile lor ajunseseră afară, luate pe talpa pantofului unuia dintre angajaţi. Aşa că erau cu toţii acolo, în parcare, cu pensete şi cu o grămadă de lupe mititele. Şi cu o punguţă de hârtie.
- Vreo recompensă? spuse Luckman, căscând şi lovindu-şi cu palmele abdomenul tare şi plat.
- Aveau una de oferit, zise Arctor. Dar o pierdu- seră şi pe aia. Era o monedă minusculă de un penny.
- Vezi multe chestii din astea când umbli cu ma- şina ? întrebă Luckman.
- Numai în districtul Orange, răspunse Arctor.
- Cât de mare e clădirea ălora de la Microfotograme Maylar ?
- Are vreo trei centimetri înălţime, zise Arctor.
- Şi cam ce greutate ?
- Cu tot cu angajaţi ?
Fred derula rapid banda înainte. Când contorul îi indică faptul că se scursese o oră, o opri pentru o clipă.
- ...în jur de patru kile şi jumătate, spunea Arctor.
- Păi, dacă are doar trei centimetri înălţime şi cântă- reşte numai patru kile jumate, cum poţi să-ţi dai seama c-ai trecut pe lângă ea ?
- Au o firmă mare, zise Arctor, care stătea acum pe canapea, cu picioarele pe măsuţă.
Iisuse! cugetă Fred şi derula din nou banda înainte. Având o bănuială, o opri după ce trecuseră doar zece minute din timpul real.
- ...cum arată firma? spunea Luckman.
Stătea pe podea, golind o cutie care fusese plină cu marijuana.
- Cu neon sau cu altceva de genul ăsta ? Colorată ? Mă întreb dacă eu am remarcat-o. Sare în ochi ?
- O să ţi-o arăt chiar acum, spuse Arctor, căutân- du-se în buzunarul cămăşii. Am adus-o acasă.
Fred apelă din nou la derularea rapidă.
- ...ştii cum poţi introduce microfotograme în ţară prin contrabandă, fără să ştie-nimeni? spunea Luckman.
- Aproape oricum doreşti, zise Arctor, lăsându-se pe spate şi trăgând dintr-o ţigară cu marijuana.
Aerul era ceţos.
- Nu, mă refer la o metodă pe care ei n-o s-o afle niciodată, spuse Luckman. Barris mi-a sugerat-o într-o zi, confidenţial. N-ar fi trebuit să spun nimănui, fiindcă o pune într-o carte.
- Ce carte ? Drogurile banale din gospodărie şi...
- Nu. Metode simple de trecere a obiectelor de contrabandă peste graniţă la intrarea sau ieşirea din Statele Unite, în funcţie de direcţia în care te deplasezi. Le aduci cu un transport de droguri. De exemplu, cu nişte heroină. Microfotogramele sunt în mijlocul pun- gilor. Nimeni nu le observă, sunt atât de mici. N-o să...
- Şi, pe urmă, doza pe care o să şi-o injecteze vreun heroinoman o să fie plină pe jumătate de microfotograme.
- Ei, atunci tipul ăla o să fie al naibii de cult, cel mai cult heroinoman pe care l-ai văzut vreodată.
- Depinde ce-o să fie pe microfotograme.
- Barris mai are şi o altă metodă de a trece drogu- rile peste graniţă. Ştii că ăia de la vamă îţi cer să declari tot ce ai asupra ta? Şi nu poţi să spui că ai droguri, fiindcă...
- OK, cum?
- Păi, să vezi: iei un calup imens de haşiş şi-l cio- pleşti în forma unui om. Pe urmă îi faci în mijloc o gaură în care pui un motor cu arc - ca la mecanismele ceasu- rilor - şi un casetofon minuscul, iar tu stai alături de el şi, chiar

înainte de a trece prin vamă, roteşti cheia iar blocul de haşiş se apropie de vameş, care îl întreabă: „Aveţi ceva de declarat?". La care el răspunde: „Nu, nu am" şi îşi vede de drum. Până când i se opreşte motorul de partea cealaltă a graniţei.
- Ai putea să pui o baterie solară în locul arcului şi atunci ar merge ani de zile. O veşnicie.
- Ce sens ar avea ? în cele din urmă, ar ajunge fie la Pacific, fie la Atlantic. De fapt, ar putea merge până la capătul pământului, ca...
- Imaginează-ţi un sat de eschimoşi şi un calup de haşiş înalt de un metru optzeci şi cinci, care valorează în jur de... Cam cât ar face aşa ceva ?
- Vreun miliard de dolari.
- Mai mult. Două miliarde.
- Eschimoşii ăia rumegă piei şi cioplesc lănci din oase, când acolo îşi face apariţia bucata de haşiş, plim- bându-se prin zăpadă şi repetând întruna: „Nu, nu am."
- S-ar întreba, cu toţii, ce vrea să spună cu asta.
- Şi ar rămâne nedumeriţi pe vecie. Ar născoci legende.
- îţi poţi imagina cum le-ai povesti nepoţeilor tăi: „Am văzut cu ochii mei un calup de haşiş înalt de un metru optzeşcinci, valorând două miliarde de dolari, care a apărut din ceaţa groasă şi a trecut pe lângă noi, ducân- du-se într-acolo şi zicând: „Nu, nu am." Nepoţii te-ar băga la balamuc.
- Nu, vezi tu, legendele se înfiripă în timp. După câteva sute de ani, s-ar spune: „Pe vremea străbunilor mei, un calup de haşiş din Af ghanistan, de cea mai bună calitate, înalt de treizeci de metri şi în valoare de opt trilioane de dolari, s-a năpustit într-o bună zi asupra noastră, scuipând foc şi zbierând: « La moarte cu voi, câini eschimoşi! » Ne-am luptat cu el o grămadă, cu lăncile noastre, şi în cele din urmă l-am ucis."
- Copiii n-ar crede nici asta.
- Copiii au început să nu mai creadă nimic, niciodată.
- E deprimant să vorbeşti cu un copil, indiferent despre ce. Odată, un puşti m-a întrebat: „Cum a fost când ai văzut primul automobil?" Ce naiba, omule, m-am născut în 1962.
- Hristoase, făcu Arctor, pe mine m-a întrebat odată asta un tip care o luase razna din cauza LSD-ului. El avea douăzeci şi şapte de ani. Eu eram doar cu trei ani mai bătrân. Nu-şi mai dădea seama de nimic. Ceva mai târziu, a mai luat câteva doze de LSD - sau de ceea ce i se vânduse drept LSD - şi după aia s-a pişat şi s-a căcat pe podea. Când îi spuneai ceva, de pildă: „Cum te simţi, Don ?", el îţi repeta pur şi simplu vorbele, ca un papagal: „Cum te simţi, Don ?"
Pe urmă, tăcere. Coborând asupra celor doi bărbaţi care fumau marijuana în camera înceţoşată. O tăcere sumbră, prelungită.
- Bob, ştii ce?... spuse Luckman într-un târziu. Cândva eram de aceeaşi vârstă cu toată lumea.
- Cred că tot aşa eram şi eu, zise Arctor.
- Nu ştiu din ce cauză.
- Luckman, spuse Arctor, bineînţeles că ştii care e cauza, pentru noi toţi.
- Ei, să nu mai vorbim despre asta.
Continuă să inhaleze fumul cu zgomot, cu chipul pre- lung şi pământiu scăldat în lumina estompată a amiezii. Unul dintre telefoanele din apartamentul conspira- tiv începu să sune. Un costum difuz răspunse, apoi îi întinse receptorul lui Fred.
- Fred.
El îl luă după ce închise holo-urile.
- îţi aduci aminte că ai fost în centru săptămâna tre- cută ? spuse o voce. Că ţi s-a făcut testul Fundalului ?
- Da, răspunse Fred după o scurtă tăcere.
- Era vorba să revii. Interlocutorul său făcu o pauză, apoi continuă: Am studiat mai multe materiale recente, care te privesc... Mi-am asumat sarcina de a te pro- grama la un set complet de teste de percepţie şi la alte câteva. Pentru început, trebuie să te prezinţi mâine, la ora trei după-amiază, la aceeaşi cameră. O să dureze, cu totul, vreo patru ore. îţi aminteşti numărul camerei ?
- Nu, zise Fred.
- Cum te simţi ?
- OK, răspunse el cu stoicism.
- Ceva probleme ? La serviciu sau în afara lui ?
- M-am certat cu prietena mea.
- Vreo experienţă difuză? Ai vreo dificultate în ceea ce priveşte identificarea persoanelor sau a obiecte- lor? Şi acum, când îţi vorbesc, ai vreo senzaţie de dezorientare spaţio-temporală sau ţi-e greu să-ţi găseşti cuvintele ?
- Nu, spuse el posomorât. Nu, în toate privinţele.
- Ne vedem mâine, la camera 203, spuse psihana- listul militar.
- Pe care dintre materialele ce mă privesc l-aţi considerat?...
- O să discutăm despre asta mâine. Să fii acolo. S-a făcut? Şi, Fred, nu fi descurajat.
Clanc.
Ei, un dane şi pentru tine, gândi el şi închise.
Având senzaţia că insistau asupra lui, împingându-l să facă lucruri pe care le detesta, apăsă nervos comuta- torul, pornind din nou monitoarele; cuburile se lumi- nară, umplându-se de culoare, şi scenele tridimensionale prinseră viaţă. Banda audio emise mai multe bolboro- seli lipsite de sens şi frustrante - pentru Fred.
- Fata asta, îndruga Luckman cu voce monotonă, rămăsese gravidă şi ceruse să i se facă un avort, fiindcă nu mai avea ciclu de patru luni şi burta i se umflase vi- zibil. Nu mai făcea altceva decât să se agite din cauza preţului; dintr-un anumit motiv, nu putea beneficia de asigurarea de sănătate. Am trecut într-o zi pe la ea, iar prietena asta a ei era acolo, spunându-i că sarcina ei era isterică. „Pur şi simplu, vrei să crezi că eşti însărcinată, o amăgea individa. E vorba despre un sentiment de vino- văţie. Iar avortul, ca şi droaia de mangoţi pe care-o să-i dai pentru el, ţin de nevoia de ispăşire." Aşa că fata - eu chiar o studiam cu atenţie - şi-a ridicat ochii cu calm şi a zis: „OK, dacă sarcina e isterică, atunci o să fac un avort isteric şi o să plătesc cu bani isterici."
- Mă întreb a cui o fi mutra de pe bancnota isterică de cinci dolari, spuse Arctor.
- Păi, care a fost cel mai isteric preşedinte ?

- Bill Falkes. N-a făcut decât să creadă că a con- dus ţara.
- Când îşi închipuia că şi-a exercitat mandatul ?
- Credea că o făcuse de două ori, în jurul anului 1882. Ceva mai târziu, după o grămadă de terapie, a ajuns să-şi imagineze că avusese un singur mandat...
Furios, Fred lovi butonul de derulare rapidă înainte, sărind peste două ore şi jumătate. Cât mai durează por- căria asta ? Toată ziua ? Pentru totdeauna ?
- ...aşa că îţi duci copilul la doctor, la psihanalist, şi-i spui că ţipă tot timpul şi că are accese de furie.
Pe măsuţă, în faţa lui Luckman, erau două doze de marijuana şi o cutie de bere; el verifica cele două doze.
- Şi că minte. Puştiul minte. Inventează poveşti exa- gerate. Iar psihanalistul examinează copilul şi diagnosti- cul e: „Doamnă, copilul dumneavoastră suferă de isterie. Aveţi un copil isteric. Dar nu ştiu de ce." Şi pe urmă tu, mama, prinzi ocazia favorabilă şi îi mărturiseşti: „Ştiu eu, domnule doctor. Fiindcă am avut o sarcină isterică."
Atât Luckman cât şi Arctor râseră, ceea ce făcu şi Jim Barris. Se întorsese acasă la un moment dat în răs- timpul celor două ore şi jumătate şi stătea alături de ei, lucrând la pipa ciudată de haşiş, pe care o înfăşură cu şnur alb. Fred derula din nou banda, sărind peste încă o oră.
- ...tipul ăsta, spunea Luckman, aplecat asupra unei cutii pline cu marijuana, căreia îi toca cu meticulozitate conţinutul, în timp ce Arctor stătea în faţa lui şi îl ur- mărea mai mult sau mai puţin cu privirea, a apărut la televizor, pretinzând că e un impostor celebru în toată lumea. I-a spus reporterului că, în diverse momente, s-a dat un chirurg renumit de la facultatea de medicină John Hopkins, un cercetător din domeniul fizicii, care se ocupă la Harvard cu studiul teoriei particulelor sub- moleculare cu viteză ridicată — fiind finanţat printr-o subvenţie federală - romancier finlandez care a luat premiul Nobel pentru literatură, preşedinte destituit al Argentinei, căsătorit cu...
- Şi a scăpat basma curată din toate astea ? întrebă Arctor. Nu l-au prins niciodată ?
- Tipul nu se dăduse niciodată drept nici unul din- tre toţi ăştia. Nu se dăduse decât un impostor celebru în toată lumea. S-a aflat mai târziu, din L.A. Times - îl verificaseră. Era măturător la Disneyland sau fusese înainte de a citi autobiografia impostorului de renume mondial - existase într-adevăr unul - şi de a-şi spune: „Ce naiba, şi eu pot să mă dau drept toţi indivizii ăştia excentrici şi să mă fac nevăzut, aşa ca el"; iar pe urmă se hotărâse: „La dracu, de ce s-o fac; o să mă dau pur şi simplu un alt impostor." în Times scria că, în felul ăsta, făcuse rost de o grămadă de lovele. Aproape la fel de multe ca cele câştigate de adevăratul impostor. Şi spu- nea că fusese mult mai simplu.
- Dăm peste impostori din când în când, spuse Barris, care stătea singur într-un colţ, înfăşurându-şi şnurul. în vieţile noastre. Dar ăia nu se dau fizicieni din domeniul subatomic.
- De agenţi sub acoperire, asta vrei să spui, zise Luckman. Da, informatori. Mă întreb cât de mulţi cu- noaştem. Cum arată un agent sub acoperire ?
- E totuna cu a întreba: „Cum arată un impos- tor?", spuse Arctor. Am stat odată de vorbă cu un tip care vindea haşiş în cantităţi mari şi care fusese arestat pe când avea asupra lui patru kilograme şi jumătate. L-am întrebat cum arăta agentul sub acoperire care îl arestase. Ştiţi voi... Cum li se spune ? Agentul care a ve- nit să cumpere, dându-se drept prietenul unui prieten, şi l-a convins să-i vândă nişte haşiş.
- Arăta, zise Barris, înfăşurând şnurul, exact ca noi.
- Mai mult decât atât, sublinie Arctor. Vânzătorul de haşiş - fusese deja condamnat şi intra a doua zi în puşcărie - mi-a spus: „Au părul mai lung decât noi." Aşa că presupun că morala este: Să ne ferim de cei care ne seamănă.
- Şi femeile pot fi agenţi sub acoperire, zise Barris.
- Aş vrea să întâlnesc unul, zise Arctor. Vreau să spun, ştiind ce e. Undeva unde aş putea fi sigur.
- Păi, făcu Barris, o să poţi fi sigur când o să-ţi pună cătuşele, atunci când o veni ziua aia.
- Adică, zise Arctor, mă întreb dacă au prieteni. Cel fel de viaţă socială duc ? Nevestele lor ştiu ?
- Agenţii secreţi n-au neveste, spuse Luckman. Trăiesc în pivniţe şi apar de sub maşinile parcate, când treci pe lângă ele. Ca trolii.
- Ce mănâncă ? întrebă Arctor.
- Oameni, răspunse Barris.
- Cum ar putea un tip să facă asta ? spuse Arctor. Să se dea agent sub acoperire ?
- Ce ? rostiră Luckman şi Barris într-un glas.
- Rahat, sunt năuc, zise Arctor, zâmbind. „Să se dea agent sub acoperire"... Uau.
Scutură din cap, de data asta strâmbându-se.
- SĂ SE DEA AGENT SUB ACOPERIRE ? spuse Luckman, holbându-se la el. SĂ SE DEA DREPT AGENT SUB ACOPERIRE ?
- Creierii mei sunt varză astăzi, zise Arctor. Mai bine mă duc să mă culc.
Din faţa holo-urilor, Fred opri derularea benzi- lor; imaginile din toate cuburile încremeniră, iar su- netul amuţi.
- Iei o pauză, Fred? îi strigă unul dintre celelalte costume difuze.
- Da, răspunse Fred. Sunt obosit. Rahatul ăsta te dă gata după un timp. Se ridică şi-şi scoase ţigările. Sunt atât de obosit, încât nu înţeleg decât jumătate din ce spun ăia. Am obosit ascultându-i, adăugă.
- Când eşti acolo cu ei, în realitate, zise un costum difuz, nu-i chiar aşa de rău; ştii ? Aşa cum cred că erai -
- Uneori am senzaţia, zise Fred, că ştiu ce-au de gând să spună înainte de a o face. Le ştiu, întocmai, fie- care cuvânt.
- Asta se numeşte deja vu, încuviinţă unul dintre costumele difuze. Lasă-mă să te învăţ câteva trucuri. Derulează banda înainte sărind peste intervale lungi, nu de o oră, ci de, să zicem, şase ore. Apoi, dacă nu găseşti nimic, o dai înapoi, până găseşti ceva. înţelegi, mai de- grabă înapoi decât înainte. în felul ăsta, nu eşti prins în ritmul vieţii lor. Şase sau opt ore înainte, pe urmă sal- turi mari înapoi... O să te obişnuieşti destul de repede, într-o asemenea măsură încât o să poţi simţi când ai în faţă kilometri întregi fără nici o importanţă sau când undeva există ceva folositor.
- Şi, de fapt, nu trebuie să asculţi totul cu adevărat, spuse celălalt costum difuz, până când nu dai într-ade- văr peste ceva. Ca o mamă adormită - n-o trezeşte ni- mic, nici măcar trecerea unui camion, atâta timp cât nu-şi aude bebeluşul plângând. Asta îi alungă somnul - o aduce în alertă. Nu contează cât de firav e scâncetul. Subconştientul e selectiv, atunci când învaţă ce anume să asculte.
- Ştiu, zise Fred. Am doi copii.
- Băieţi ?

- Fete, răspunse el. Două fetiţe.
- Asta-i peerfeect, făcu unul dintre costumele difuze. Eu am o singură fată, de un an.
- Fără nume, vă rog, spuse celălalt şi râseră cu toţii. Puţin.
Totuşi, îşi spuse Fred, există un singur element care trebuie extras de pe întreaga bandă şi trimis mai de- parte: acea afirmaţie criptică, referitoare la „a trece drept agent sub acoperire". Cât despre ceilalţi bărbaţi luai parte la scena care s-a desfăşurat până acum, sub acoperire. Corect ?
- Nu mi-aş pierde niciodată vremea cu asemena ciu- daţi, spuse Fred. Repetă într-una acelaşi lucru, ca nişte puşcăriaşi bătrâni. De ce fac tot ce fac, de ce stau acolo, îndrugând verzi şi uscate ?
- Noi de ce facem ceea ce facem ? E al naibii de monoton, când te apuci de treaba asta.
- Noi suntem obligaţi; e meseria noastră. N-avem de ales.
- Ca puşcăriaşii, sublinie un costum difuz. N-avem de ales.
Dându-se agent sub acoperire, cugetă Fred. Ce în- seamnă asta ? Nimeni nu ştie...
Dându-se un impostor, reflectă. Drept unul care trăieşte sub maşinile parcate şi mănâncă ţărână. Nu un chirurg celebru în toată lumea sau un romancier, sau un politician; nu cineva despre care ai vrea să auzi la televizor. A cărui viaţă şi-ar dori-o orice om întreg la minte...
Asemenea sunt viermelui mărunt Pe care, când cu pulbere se-ndoapă, Drumeţul îl striveşte şi-l îngroapă.
Da, se gândi, asta exprimă ideea. Poezia asta. Tre- buie să mi-o fi citit Luckman sau poate că am citit-o la şcoală. Ce chestii ciudate scoate creierul la iveală. Şi le aminteşte.
Cuvintele bizare ale lui Arctor încă îi mai stăruiau în minte, deşi oprise banda. Aş vrea să le pot uita, se gândi. Aş vrea să-l pot uita pe el, pentru o vreme.
aflaţi în casă, împreună cu Arctor... Şi ei fuseseră sur- prinşi. Mâine, la ora trei, o să iau cu mine o copie - una audio e suficientă - şi o să discut despre asta cu Hank, ca şi despre tot ce-o să mai descopăr până atunci.
Dar chiar şi dacă asta o să fie tot ce-i pot arăta, cu- getă, tot e un început. Demonstrează, îşi continuă el gândul, că urmărirea neîntreruptă a lui Arctor nu e o pierdere de vreme.
Demonstrează că am avut dreptate, chibzui.
Remarca aia a fost o scăpare. Arctor a dat-o-n bară.
Totuşi, încă nu ştia care îi era semnificaţia.
Dar o să aflăm, îşi spuse. N-o să-l slăbim pe Bob Arctor până nu pică. Partea neplăcută e că el şi amicii lui trebuie priviţi şi ascultaţi în permanenţă. Iar amicii, cugetă, nu sunt cu nimic mai buni decât el. Cum aş fi putut sta în casa aia, împreună cu ei, atât amar de vreme ? Ce mod de viaţă; ce nimic interminabil, cum spunea adineauri celălalt ofiţer.
Acolo, în beznă, se gândi, în bezna minţii şi în cea din afară deopotrivă; în bezna de pretutindeni. Pentru că ei sunt ceea ce sunt: un anume soi de indivizi.
Luându-şi cu sine ţigara, se înapoie în baie, închise uşa şi o încuie, apoi scoase din pachetul de ţigări zece tablete de moarte. îşi umplu o cană Dixie cu apă şi le înghiţi pe toate. îşi dorea să-şi fi adus mai multe. Ei bine, se gândi, pot să mai înghit câteva când termin treaba, când mă întorc acasă. Se uită la ceas şi încercă să calculeze peste cât timp urma să se întâmple asta. îşi simţea mintea înceţoşată. Ce naiba, cât mai e până atunci f se întrebă, neînţelegând de ce pierduse simţul timpului. îşi dădu seama că, privind holo-urile, şi-l dă- duse peste cap. De acum înainte, n-o să mai pot spune cât e ceasul.
Mi simt de parcă aş fi luat LSD şi aş fi intrat apoi într-o spălătorie de maşini, cugetă. O mulţime de perii enorme, pline de săpun, se învârtejesc, năpustindu-se asupra mea; sunt trase de un lanţ care le târăşte prin tunele pline de spumă neagră. Ce mod de a-ţi câştiga existenţa, medita, apoi descuie uşa băii şi se întoarse fără nici un chef la muncă.
Când porni din nou mecanismul de antrenare a benzii, Arctor spunea:
- ...în măsura în care pot eu pricepe, Dumnezeu e mort.
- N-am ştiut că a fost bolnav, răspunse Luckman.
- Acum, fiindcă Olds-ul meu e demontat pentru nu se ştie cât timp, zise Arctor, am ajuns la concluzia că ar trebui să-l vând şi să-mi cumpăr un Henway.
- Ce înţelegi printr-un Henway ? spuse Barris. în sinea lui, Fred îşi zise: Cam un kil trei sute.
- Cam un kil trei sute, spuse Arctor.
în după-amiaza următoare, la ora trei, doi medici mi- litari - nu aceeaşi doi - îi făcură mai multe teste lui Fred, care se simţea chiar mai rău decât în ziua precedentă.
- O să vezi un număr de obiecte care ar trebui să-ţi fie familiare; se vor succeda cu rapiditate, mai întâi prin faţa ochiului tău stâng, apoi a ochiului drept. Totodată, pe panoul luminos din faţa ta o să apară, concomitent, contururile mai multora dintre aceste obiecte bine-cu- noscute, iar tu trebuie să ne arăţi, cu ajutorul unui cre- ion indicator, ceea Ce crezi că reprezintă schiţa corectă a obiectului pe care îl vezi în momentul respectiv. Obi- ectele se perindă foarte repede, aşa că nu sta prea mult pe gânduri. Punctajul obţinut depinde şi de încadrarea în timp, şi de acurateţe. OK ?
- OK, spuse Fred, cu indicatorul pregătit.
Pe urmă, defila o întreagă turmă de obiecte famili- are, iar el indică imaginile luminoase de dedesubt ale fiecăreia. Asta se petrecu pentru ochiul stâng, repetân- du-se apoi pentru dreptul.
- în continuare, în faţa ochiului drept o să-ţi apară fulgerător fotografia unui obiect familiar, stângul fiin- du-ţi acoperit. Tu va trebui să atingi cu mâna stângă - repet, cu mâna stângă - obiectul a cărui imagine ai zărit-o, alegându-l dintr-un grup de mai multe.
- OK, spuse Fred.
Văzu într-o străfulgerare fotografia unui singur zar; mâna sa stângă bâjbâi printre obiectele mărunte aflate în faţa lui până ce găsi unul.
- La testul următor, mai multe litere care alcătuiesc un cuvânt vor fi plasate în dreptul mâinii tale stângi, fără să le poţi vedea. O să le pipăi şi pe urmă o să scrii cuvântul respectiv cu mâna dreaptă.
El o făcu. Scrise: FIERBINTE.
- Acum pronunţă cuvântul pe care l-ai scris. Şi el spuse:

- Fierbinte.
- în continuare, cu ambii ochi acoperiţi, o să-ţi in- troduci mâna stângă în interiorul acestei cutii în care nu pătrunde nici un strop de lumină şi o să atingi un obi- ect, identificându-l. Pe urmă, fără să-l fi văzut, ne spui despre ce este vorba. După care ţi se vor arăta trei obi- ecte oarecum asemănătoare şi o să ne spui care dintre ele seamănă cel mai mult cu cel pe care l-ai pipăit.
- OK, spuse Fred, apoi făcu şi asta, şi alte teste, vreme de aproape o oră.
Pipăie, denumeşte, priveşte cu un ochi, alege. Pipăie, denumeşte, priveşte cu celălalt ochi, alege. Scrie, desenează.
- în testul următor, o să pipăi câte un obiect cu fie- care mână, având din nou ochii acoperiţi. Trebuie să ne spui dacă cel din stânga e identic cu cel din dreapta.
El o făcu.
- Aici se succed rapid imaginile unor triunghiuri aflate în poziţii diferite. Tu trebuie să ne spui dacă este unul şi acelaşi triunghi sau...
După două ore, îi cerură să potrivească forme com- plexe în locaşuri complicate şi îl cronometrară. Avu senzaţia că e din nou în clasa întâi şi că greşeşte. Că se descurcă mai greu decât o făcuse atunci. Domnişoara Frinkel, îşi spuse. Bătrâna domnişoară Frinkel. Pe atunci obişnuia să stea lângă mine, privindu-mă fă- când porcăria asta şi trimiţându-mi mental aşa-numi- tele mesaje: „Greşeşte, greşeşte!", folosite în analizele tranzacţionale. Greşeşte. Ratează. Mesaje vrăjitoreşti. Un snop întreg, până când, în cele din urmă, am avut noroc. Probabil că domnişoara Frinkel nu mai era printre cei vii. Probabil că cineva reuşise să-i trimită înapoi unul dintre mesajele „Greşeşte, greşeşte!", iar ea îl captase, ratându-şi supravieţuirea. El aşa spera. Poate fusese unul dintre mesajele lui. Trimisese astfel de mesaje înapoi, aşa cum o făcea şi acum, cu psihiatrii care îl testau.
Nu părea să se descurce cu mult mai bine acum. Testele continuară.
- Care e neconcordanţa din fotografia asta? Unul dintre obiecte n-ar trebui să se afle aici. Trebuie să indici...
El se supuse. Apoi trecură la obiecte aflate de jur împrejur, dintre care unul nu ar fi avut ce căuta acolo; el trebuia să întindă mâna şi să-l îndepărteze, apoi să adune toate obiectele nepotrivite din mai multe aşa-nu- mite „grupuri" şi să spună care era caracteristica comună
a tuturor acestora, presupunând că exista vreuna. Să spună dacă alcătuiau un „grup".
încă se mai străduia să o facă, când îl anunţară că timpul expirase, puseră capăt setului de teste, îi spu- seră să bea o cafea şi să aştepte afară până când îl vor chema ei.
După un răstimp - care i se păru al naibii de înde- lungat - îşi făcu apariţia unul din examinatori.
- încă ceva, Fred... i se adresă acesta. Avem nevoie de o mostră din sângele tău.
îi întinse o hârtie: o trimitere la laborator.
- Mergi ceva mai încolo, pe hol, la camera pe care scrie „Laborator Patologic"; dă-le asta şi după ce îţi iau mostra de sânge întoarce-te aici şi aşteaptă.
- Desigur, zise el posomorât, luând hârtia. Urmele rămase în sânge. Asta verifică, realiză el. Când se întoarse de la laboratorul patologic şi
ajunse din nou la camera 203, se apropie de unul dintre examinatori şi spuse:
- E în ordine dacă mă duc sus să discut cu superio- rul meu, în timp ce aştept rezultatele ? Programul lui de lucru se termină în curând.
- Da, i se răspunse. Odată ce ne-am hotărât să ce- rem o mostră de sânge, o să avem nevoie de mai mult timp ca să-ţi facem evaluarea. Da, dă-i bătaie. O să te- lefonăm sus când terminăm. La Hank, nu-i aşa ?
- Da, zise Fred, o să fiu sus cu Hank.
- Fără nici o îndoială, azi pari mult mai abătut de- cât la prima noastră întâlnire, zise psihanalistul care îl testase.
- Poftim ? făcu Fred.
- Prima dată când ai fost aici. Săptămâna trecută. Glumeai şi râdeai. Deşi erai foarte agitat.
Privindu-l cu insistenţă, Fred îşi dădu seama că era unul dintre cei doi medici militari cu care se întâlnise prima dată. Dar nu spuse nimic; se mulţumi să mor- măie şi ieşi din cabinet, luând-o către lift Ce chestie de- primantă, se gândi. Toată povestea asta. Mă întreb care dintre cei doi psihanalişti e ăsta, îşi spuse. Cel cu mus- taţa ca un ghidon, sau celălalt... Presupun că e celălalt. N-are mustaţă.
„ O să pipăi obiectul ăsta cu mâna stângă", îşi aminti, „şi, în acelaşi timp, o să-l priveşti cu ochiul drept. Iar pe urmă o să ne spui, cu cuvintele tale..." Nu se putea gândi la ceva mai lipsit de sens. Nu fără ajutorul lor.
Când intră în biroul şefului său, dădu peste un alt bărbat, care nu purta costum difuz şi stătea în colţul cel mai îndepărtat al încăperii, întors spre Hank.
- Acesta e informatorul care ne-a sunat în legătură cu Bob Arctor, folosind reţeaua... Ţi-am vorbit despre el, spuse Hank.
- Da, zise Fred, stând locului, nemişcat.
- Ne-a telefonat din nou, dându-ne mai multe in- formaţii despre Bob Arctor. I-am spus că trebuie să se arate şi să se legitimeze. L-am somat să se prezinte aici şi aşa a făcut. îl cunoşti ?
- Sigur că da, spuse Fred, holbându-se la Barris, care rânjea, jucându-se cu o foarfecă.
Părea stingherit şi arăta respingător. Din cale afară de respingător, se gândi Fred, cuprins brusc de repulsie.
- Eşti James Barris, nu-i aşa? Ai fost vreodată arestat ?
- Actul ăsta de identitate arată că e James R. Barris, zise Frank, iar el susţine acelaşi lucru. Nu se consem- nează că ar fi fost vreodată arestat, adăugă.
- Ce vrea ? Fred i se adresă apoi lui Barri*! Ce in- formaţii deţii ?
- Am dovezi, spuse Barris cu voce scăzură, că dom- nul Arctor face parte dintr-o organizaţie secretă de mari dimensiuni, bine consolidată, care are la- dispozi- ţie arsenale întregi şi foloseşte un limbaj codificat, pro- babil cu scopul de a răsturna...
- Partea asta e o speculaţie, îl întrerupse Hank. Ce presupui că pune la cale ? Ce dovezi ai ? Ni> ne spune nimic din ceea ce nu provine direct de la sursă.
- Ai fost internat vreodată într-un spital de boli mintale ? îl întrebă Fred pe Barris.
- Nu, zise acesta.
- Eşti gata să semnezi o declaraţie sub jurământ în- registrată de procurorul districtual, continuă Fred, în ceea ce priveşte dovezile şi informaţiile pe care ni le oferi? O să apari la tribunal, sub jurământ, şi—

- A spus deja că o va face, interveni Hank.
- Dovezile mele, spuse Barris, pe care tocmai astăzi nu le am asupra mea, dar pe care le pot aduce oricând, constau dintr-o serie de înregistrări ale convorbirilor telefonice ale lui Robert Arctor, făcute de mine. Adică ale conversaţilor pe care nu ştia că i le ascult.
- Despre ce organizaţie e vorba ? întrebă Fred.
- Cred că este... începu Barris, dar Hank îl opri cu un gest. E politică, reluă el, transpirând şi tremurând puţin, dar părând încântat. Politcă îndreptată împo- triva intereselor ţării. Din exterior. E un inamic al Statelor Unite.
- Care e legătura dintre Arctor şi surs* substanţei M ? întrebă Fred.
Barris îi răspunse clipind şi apoi lingându-şi buzele şi strâmbându-se.
- O găsiţi în... Se întrerupse. Când o să studiaţi toate informaţiile mele - astea sunt dovezile mele - o să ajungeţi, fără nici o îndoială, la concluzia că substanţa M este produsă de o naţiune care e hotărâtă să distrugă Statele Unite, iar domnul Arctor e implicat până peste cap în maşinaţiunile acestei...
- Ne puteţi specifica numele altor persoane din această organizaţie ? îl chestiona Hank. Ale persoanelor cu care s-a întâlnit Arctor ? Ştiţi că furnizarea informaţi- ilor false către autorităţile statului este o infracţiune şi că, dacă o faceţi, veţi fi, probabil, adus în faţa instanţei.
- Ştiu asta, spuse Barris.
- Cu cine a discutat Arctor ? întrebă Hank.
- Cu o anume domnişoară Donna Hawthorne, răs- punse Barris. Se duce la ea acasă sub diferite pretexte şi complotează împreună cu regularitate.
Fred râse.
- Complotează. Ce înţelegeţi prin asta ?
- L-am urmărit, zise Barris, vorbind clar şi răspicat, cu maşina mea. Fără ştirea lui.
- Se duce des acolo ? întrebă Hank.
- Da, domnule, zise Barris. Foarte des. Tot atât de des ca...
- E o fetişcană, spuse Fred
- De asemenea, domnul Arctor... zise Barris. Hank i se adresă lui Fred:
- Crezi că e ceva adevărat în toate astea ?
- Hotărât lucru, ar trebui să-i examinăm dovezile, spuse Fred.
- Aduceţi dovezile aici, îl instrui Hank pe Barris. Toate. Ne interesează mai ales numele - numele, nu- merele de înmatriculare ale maşinilor, numerele de te- lefon. L-aţi văzut vreodată pe Arctor implicându-se
într-o tranzacţie mai amplă? Comparativ cu ale unui simplu utilizator ?
- Cu siguranţă, spuse Barris.
- Cu ce fel de droguri ?
- Diverse. Am mostre. Adun mostrele cu grijă... Ca să le puteţi analiza. Le pot aduce aici. Sunt minuscule şi diversificate.
Hank şi Fred schimbară o privire. Barris zâmbi, privind drept înainte.
- Pe moment, vreţi să ne mai comunicaţi şi altceva ? i se adresă Hank lui Barris. Apoi se întoarse spre Fred: Poate că ar trebui să trimitem un ofiţer cu el, ca să aducă dovezile.
Cu alte cuvinte, ca să se asigure că nu intră în panică şi nu fuge, că nu se răzgândeşte şi nu se retrage.
- Aş vrea să mai spun un singur lucru, zise Barris. Domnul Arctor e toxicoman, e dependent de substanţa M, iar acum e alienat mintal. A ajuns în starea asta trep- tat, după o perioadă de timp, şi e periculos.
- Periculos, repetă Fred.
- Da, afirmă Barres. Se manifestă deja aşa cum se întâmplă când creierul e afectat de substanţa M. Pro- babil că i-a fost atinsă chiasma optică, de când o com- ponentă slăbită în aceeaşi emisferă... Şi, totodată... Barris îşi drese vocea. I-a fost afectat în aceeaşi măsură şi corpul calos.
- Aşa cum v-am adus deja la cunoştinţă şi cum v-am avertizat, spuse Frank, astfel de speculaţii nefondate nu ne sunt de nici un folos. Oricum, vom trimite un ofiţer care să vă însoţească când aduceţi dovezile. în ordine ?
Barris încuviinţă dând din cap şi zâmbind.
- Dar, evident...
- Vom avea grijă să nu poarte uniformă.
- S-ar putea - Barris gesticula - să fiu ucis. Aşa cum vă spuneam, domnul Arctor...
Hank dădu din cap.
- Foarte bine, domnule Barris, noi apreciem asta, ca şi faptul că v-aţi asumat un risc extrem. Dacă o scoatem la capăt şi dacă informaţiile dumneavoastră sunt sem- nificative pentru a obţine o condamnare în faţa in- stanţei, atunci bineînţeles că...
- Nu pentru asta am venit aici, zise Barris. Tipul e bolnav. E alienat mintal. Din cauza substanţei M. Motivul pentru care sunt aici...
- Nu ne interesează de ce aţi venit, spuse Hank. Ne interesează doar dovezile şi toate probele materiale care demonstrează ceva. Restul vă priveşte.
- Vă mulţumesc, domnule, spuse Barris, rânjind întruna.

întorcându-se în laboratorul de testare psihologică din camera 203, Fred ascultă fără nici un interes expli- caţiile rezultatelor testelor sale pe care i le oferiră ambii psihanalişti.
- Dai dovadă de ceea ce noi considerăm a fi mai degrabă o manifestare a competiţiei decât o dereglare. Ia loc.
- OK, spuse Fred cu stoicism, aşezându-se.
- A competiţiei, preciza celălalt psihanalist, dintre cele două emisfere ale creierului tău. Nu e vorba despre un singur semnal insuficient sau alterat, ci mai degrabă despre două semnale care interferează, furnizând infor- maţii contradictorii.
- în mod normal, îi explică celălalt psihanalist, omul îşi foloseşte emisfera stângă. Ceea ce ţine de el în- suşi sau şinele, sau conştiinţa, toate astea se află acolo. Emisfera stângă e dominantă, fiindcă acolo este locali- zat întotdeauna centrul vorbirii; mai exact, bilate- ralizarea presupune ca abilităţile verbale să fie un atribut al părţii stângi, iar cele spaţiale să ţină de partea dreaptă. Emisfera stângă poate fi comparată cu un computer digital, dreapta - cu unul analogic. Aşa că funcţionalitatea bilaterală nu este o simplă duplicare; atât monitorizarea

sistemelor cât şi procesarea datelor primite se fac în mod diferit. Dar, în ceea ce te priveşte, nici una dintre emisfere nu este dominată şi nici nu funcţionează în mod compensatoriu. Nu se comple- teză una pe alta: una îţi spune ceva, iar cealaltă - cu totul altceva.
- E ca şi cum maşina ta ar avea două ceasuri de ben- zină, spuse al doilea bărbat, din care unul îţi arată că re- zervorul e plin, iar celălalt - că e gol. Nu pot avea dreptate amândouă. Intră în conflict. Dar în cazul tău nu se poate spune că una funcţionează în mod corespunză- tor şi cealaltă nu; este... Uite ce vreau să spun. Ambele ceasuri se referă la aceeaşi cantitate de combustibil: la aceeaşi benzină, din acelaşi rezervor. De fapt, ambele ve- rifică acelaşi lucru. în calitate de şofer, tu ai o relaţie in- directă cu rezervorul, prin intermediul ceasului sau al ceasurilor. De fapt, rezervorul s-ar putea goli complet fără ca tu s-o ştii; n-ai afla-o decât atunci când ţi-o arată unul dintre indicatoarele de bord sau, în cele din urmă, când se opreşte motorul. Niciodată nu trebuie să existe două ceasuri care să raporteze informaţii conflictuale, pentru că, imediat ce se întâmplă asta, nu mai ştii absolut nimic despre starea de fapt la care se referă rapoartele.
Nu e acelaşi lucru ca atunci când ai un ceas activ şi unul de rezervă care intră în funcţiune când se strică cel dintâi.
- Prin urmare, ce înseamnă asta ? spuse Fred.
- Sunt sigur că ştii deja răspunsul, zise psihanalistul din stânga sa. Ţi s-a întâmplat, fără să ştii de ce sau despre ce e vorba.
- Cele două emisfere ale creierului meu se iau la întrecere ?
- D».
- De ce ?
- Din cauza substanţei M. E un efect pe care îl are adesea, din punct de vedere funcţional. La asta ne aş- teptam; ăsta e rezultatul testelor. Când apar dereglări în emisfera stângă - dominantă, în mod normal - cea din dreapta încearcă să compenseze inconvenientul. Dar funcţionalităţile identice nu sunt corelate, fiindcă e vorba despre o stare anormală pentru care organismul nu e pregătit. Noi o numim percepţie încrucişată. Ţine de fenomenul de scindare a creierului. Am putea face o hemisferectomie a părţii din dreapta, dar...
- Dacă n-o să mai iau substanţă M, îl întrerupse Fred, asta o să dispară ?
- Probabil, spuse psihanalistul din stânga, dând din cap. E o deteriorare funcţională.
- S-ar putea să fie de natură organică, zise celălalt. S-ar putea să fie permanentă. Timpul ne-o va spune, dar numai după o lungă perioadă de timp de la renunţarea la substanţa M. Renunţarea definitivă.
- Cum ?! făcu Fred.
Nu înţelesese răspunsul - era da sau era nu? Era afectat pentru totdeauna sau nu ? Ce spuseseră ?
- Chiar dacă ţesuturile cerebrale au avut de suferit, zise unul din psihanalişti, în prezent se experimentează
- în mod normal, îi explică celălalt psihanalist, omul îşi foloseşte emisfera stângă. Ceea ce ţine de el în- suşi sau şinele, sau conştiinţa, toate astea se află acolo. Emisfera stângă e dominantă, fiindcă acolo este locali- zat întotdeauna centrul vorbirii; mai exact, bilate- ralizarea presupune ca abilităţile verbale să fie un atribut al părţii stângi, iar cele spaţiale să ţină de partea dreaptă. Emisfera stângă poate fi comparată cu un computer digital, dreapta - cu unul analogic. Aşa că funcţionalitatea bilaterală nu este o simplă duplicare; atât monitorizarea sistemelor cât şi procesarea datelor primite se fac în mod diferit. Dar, în ceea ce te priveşte, nici una dintre emisfere nu este dominată şi nici nu funcţionează în mod compensatoriu. Nu se comple- teză una pe alta: una îţi spune ceva, iar cealaltă - cu totul altceva.
- E ca şi cum maşina ta ar avea două ceasuri de ben- zină, spuse al doilea bărbat, din care unul îţi arată că re- zervorul e plin, iar celălalt - că e gol. Nu pot avea dreptate amândouă. Intră în conflict. Dar în cazul tău nu se poate spune că una funcţionează în mod corespunză- tor şi cealaltă nu; este... Uite ce vreau să spun. Ambele ceasuri se referă la aceeaşi cantitate de combustibil: la aceeaşi benzină, din acelaşi rezervor. De fapt, ambele ve- rifică acelaşi lucru. în calitate de şofer, tu ai o relaţie in- directă cu rezervorul, prin intermediul ceasului sau al ceasurilor. De fapt, rezervorul s-ar putea goli complet fără ca tu s-o ştii; n-ai afla-o decât atunci când ţi-o arată unul dintre indicatoarele de bord sau, în cele din urmă, când se opreşte motorul. Niciodată nu trebuie să existe două ceasuri care să raporteze informaţii conflictuale, pentru că, imediat ce se întâmplă asta, nu mai ştii absolut nimic despre starea de fapt la care se referă rapoartele.
Nu e acelaşi lucru ca atunci când ai un ceas activ şi unul de rezervă care intră în funcţiune când se strică cel dintâi.
- Prin urmare, ce înseamnă asta ? spuse Fred.
- Sunt sigur că ştii deja răspunsul, zise psihanalistul din stânga sa. Ţi s-a întâmplat, fără să ştii de ce sau despre ce e vorba.
- Cele două emisfere ale creierului meu se iau la întrecere ?
-Da.
- De ce ?
- Din cauza substanţei M. E un efect pe care îl are adesea, din punct de vedere funcţional. La asta ne aş- teptam; ăsta e rezultatul testelor. Când apar dereglări în emisfera stângă - dominantă, în mod normal - cea din dreapta încearcă să compenseze inconvenientul. Dar funcţionalităţile identice nu sunt corelate, fiindcă e vorba despre o stare anormală pentru care organismul nu e pregătit. Noi o numim percepţie încrucişată. Ţine de fenomenul de scindare a creierului. Am putea face o hemisferectomie a părţii din dreapta, dar...
- Dacă n-o să mai iau substanţă M, îl întrerupse Fred, asta o să dispară ?
- Probabil, spuse psihanalistul din stânga, dând din cap. E o deteriorare funcţională.
- S-ar putea să fie de natură organică, zise celălalt. S-ar putea să fie permanentă. Timpul ne-o va spune, dar numai după o lungă perioadă de timp de la renunţarea la substanţa M. Renunţarea definitivă.
- Cum ?! făcu Fred.
Nu înţelesese răspunsul - era da sau era nu? Era afectat pentru totdeauna sau nu ? Ce spuseseră ?
- Chiar dacă ţesuturile cerebrale au avut de suferit, zise unul din psihanalişti, în prezent se experimentează îndepărtarea unor mici porţiuni din fiecare emisferă, în scopul întreruperii configuraţiei competiţionale. Se crede că, în cele din urmă, asta conduce la recâştigarea pozi- ţiei emisferei iniţial dominante.
- Totuşi, problema este că, după aceea, pacientul nu mai poate primi decât o parte a datelor furnizate de simţuri - pentru tot restul vieţii sale. Primeşte doar o jumătate de semnal, în loc de două. Ceea ce este la fel de stânjenitor, după părerea mea.

- Da, dar o funcţionalitate parţială, neconcuren- ţială, este de preferat lipsei oricărei funcţionalităţi - de vreme ce, însumând percepţiile încrucişate generate de cele două emisfere identice şi concurenţiale, rezultatul este nul.
- Vezi tu, Fred, spuse celălalt bărbat, nu mai ai...
- N-o să mai iau niciodată substanţă M, zise Fred. Pentru tot restul vieţii mele.
- Câtă iei acum ?
- Nu prea multă. După o pauză, adăugă: Ceva mai multă, în ultimul timp. Fiindcă am o activitate stresantă.
- Toate însărcinările îţi vor fi retrase, fără nici o îndo- ială, spuse unul din psihanalişti. N-o să mai fii implicat în nici o acţiune. Eşti bolnav, Fred. Şi o să mai fii, cel puţin pentru o vreme. Nimeni nu poate fi sigur de evoluţia ta ulterioară. Poate c-o să-ţi revii întru totul; sau poate că nu.
- Dacă ambele mele emisfere sunt dominante, hâr- şâi vocea lui Fred, cum se face că nu primesc aceiaşi stimuli ? De ce nu pot fi cumva sincronizate, cum se în- tâmplă cu sunetul stereo ?
Tăcere.
- Cu alte cuvinte, făcu el, gesticulând, atunci când mâna dreaptă şi cea stângă prind un obiect, un acelaşi obiect, ar trebui...
- Cum ai defini stângaciul vizavi de dreptaci atunci când, de exemplu, este vorba despre, să zicem, o ima- gine în oglindă - în care mâna stângă „devine" mâna dreaptă... Psihanalistul se aplecă asupra lui Fred, care însă nu-şi ridică ochii. Cum ai defini o mănuşă pen- tru mâna stângă, comparativ cu una pentru dreapta, astfel încât o persoană căreia îi sunt necunoscuţi aceşti termeni să înţeleagă la ce te referi? Şi să nu creadă că e vorba despre mănuşa cealaltă ? Ca pe o imagine în oglindă ?
- O mănuşă pentru mâna stângă... spuse Fred, apoi amuţi.
- E ca şi cum una dintre emisferele tale cerebrale ar percepe imaginea lumii reflectate în oglindă. Ar ve- dea-o în oglindă. înţelegi ? Aşa că stânga devine dreap- ta, cu toate implicaţiile acestui fapt. Şi noi încă nu ştim care sunt aceste implicaţii, nu ştim ce înseamnă să vezi lumea inversată în felul ăsta. Din punct de vedere topo- logic, mănuşa stângă este mănuşa dreaptă şi aşa mai de- parte, la infinit.
- în oglindă, spuse Fred.
O oglindă întunecată, se gândi, un scaner întunecat. Când spunea „oglindă", Sfântul Petru nu se referea la una de sticlă - nu aveau aşa ceva pe vremea aceea - ci la imaginea sa pe care o zărea atunci când se uita în fun- dul lustruit al unui vas de metal. Luckman îi povestise asta, din lecturile lui teologice. Nu privind printr-un telescop sau printr-un ansamblu de lentile care nu răs- toarnă imaginea, nici prin orice altceva, ci văzându-şi propriul chip, reflectat spre el însuşi, inversat şi aşa mai departe, la infinit. întocmai cum îmi spun ei, cugetă. Nu privind prin oglindă, ci văzând imaginea pe care o oglindă o reflectă înspre tine. Cât despre reflexia aceea
care se întoarce la tine: eşti tu, e chipul tău şi totuşi nu e. Iar în vremurile acelea vechi nu existau aparate de fotografiat, aşa că asta era singurul mod în care te pu- teai vedea pe tine însuţi: de-a-ndoaselea.
Mă văd pe mine însumi de-a-ndoaselea.
într-un anumit sens, am început să văd întregul univers de-a-ndoaselea. Cu cealaltă jumătate a creie- rului meu!
- Topologia, spuse unul dintre psihanalişti. O şti- inţă sau ce-o fi ea, o ramură a matematicii, puţin înţe- leasă. Ca şi găurile negre ale spaţiului, totu...
- Fred priveşte lumea din interior către exterior, zi- cea celălalt, în acelaşi timp. Din faţă şi din spate, simul- tan - aşa îmi închipui. Pentru noi e greu să spunem cum o vede el. Topologia e o ramură a matematicii care studiază acele proprietăţi ale unei figuri geometrice sau ale unei alte configuraţii care nu se modifică atunci când obiectul este supus unei transformări biunivoce, oricărei transformări biunivoce continue. Dar, aplicând asta în domeniul psihologiei...
- Şi, când aşa ceva li se întâmplă obiectelor, cine ştie în ce mod îşi schimbă înfăţişarea ? S-ar putea să fie de nerecunoscut. Ca atunci când un sălbatic îşi vede fotografia pentru prima oară şi nu se recunoaşte. Cu toate că şi-a zărit de multe ori imaginea reflectată de apă sau de obiectele metalice. Pentru că reflexia e in- versată, iar fotografia - nu. Aşa că nu ştie că e vorba despre aceeaşi persoană.
- S-a obişnuit doar cu imaginea sa reflectată, inver- sată, şi crede că aşa arată de fapt.
- Adesea, o persoană care îşi aude vocea înregistrată...
- Asta-i altceva. Asta are de-a face cu rezonanţa din sinus...
- Poate că voi, nemernicilor, spuse Fred, sunteţi ăia care văd lumea de-a-ndoaselea, ca în oglindă. Poate că eu o văd aşa cum trebuie.
- Tu o vezi în ambele moduri.
- Care este ?...
- într-o vreme, s-a discutat despre cei care percep numai „reflexiile" realităţii. Nu şi realitatea însăşi. De- fectul principal al unei reflexii nu este faptul că nu e reală, ci faptul că e inversată. Mă minunez. Pe chip i se aşternuse o expresie ciudată. Paritatea. Principiul ştiinţi- fic al parităţii. Imaginea reală şi cea reflectată a universu- lui, faptul că o luăm pe a doua drept prima, dintr-un anumit motiv... Pentru că ne lipseşte paritatea bilaterală.
- Pe de altă parte, o fotografie poate compensa lipsa parităţii bilaterale a emisferelor; nu e însuşi obiectul, dar nici nu e inversată, aşa că, făcând această obiecţie, imaginile fotografice nu mai sunt imagini, ci forme reale. Reversul reversului.
- Dar şi o fotografie poate fi inversată din greşeală, dacă negativul este răsucit - developat de-a-ndoaselea; de obicei, îţi dai seama numai dacă acolo e scris ceva. Dar nu şi când e vorba despre figura unui om. Ai putea avea două fotografii ale persoanei respective, una inver- sată, alta nu. Cineva care n-a întâlnit-o niciodată, n-ar putea spune care e imaginea corectă, dar şi-ar da seama că sunt diferite şi că nu se pot suprapune.
- Iată, Fred, asta demonstrează cât de complexă este problema formulării diferenţei dintre mănuşa stângă şi cea dreaptă, şi...
- Apoi veni-va vremea să trecem la rostirea celor ce s-au scris. Moartea este înghiţită. Ca o izbândă, spuse o voce. Poate că numai Fred o auzea.
- Pentru că, de îndată ce scrisul apare oglindit, vom ştii ce este amăgire şi ce nu e. Confuzia se spulberă, iar moartea, duşmanul cel de pe urmă, substanţa Moarte, e înghiţită nu spre a se coborî în trup, ci spre a se-năl̨ţa - către izbândă. Iată, îţi dezvălui acum taina cea sacră: în somnul morţii nu ne vom cufunda cu toţii.
E un mister, se gândi Fred, vocea se referă la explicaţia lui. A unui secret. A unui secret sacru. Nu vom muri
Reflexiile se vor îndepărta

Ceea ce se va petrece cu repeziciune.
Vom fi schimbaţi cu toţii, iar prin asta vrea să spună
că vom fi reflectaţi,
pe neaşteptate. Cât ai clipi.
Fiindcă, cugetă el posomorât, în timp ce îi privea pe psihanaliştii poliţişti scriindu-şi concluziile şi apoi sem- nându-le, eu cred ne întoarcem dracului de-a-ndoaselea chiar acum, cu toţii; fiecare om şi fiecare afurisit de obi- ect, şi orice distanţă, ba chiar şi timpul. Dar de cât timp e nevoie, se întrebă, atunci când se face o fotografie, o copie prin contact, iar fotograful descoperă că a pus ne- gativul de-a-ndoaselea, de cât timp e nevoie ca să-l ră- sucească? Să-l întoarcă din nou, astfel încât să ajungă aşa cum se presupune că ar trebui?
De o fracţiune de secundă.
Acum înţeleg, cugetă, ce înseamnă pasajul acela din Biblie: „Ca într-o oglindă, în chip întunecos..."[1] Dar sistemul meu de percepţie e mai dat peste cap decât ori- când. Aşa spun ei înţeleg, dar nu am puterea de a mă ajuta pe mine însumi.

Notă:
[1] Corinteni 13:12 (n. tr.).

Poate că, se gândi, de vreme ce văd, în acelaşi timp, în ambele feluri - corect şi inversat - sunt prima per- soană din istoria omenirii care are în faţa ochilor, simul- tan, imaginea şi reversul ei, întrezărind astfel ceea ce o să fie când totul va fi aşa cum se cuvine. Cu toate că avem parte în aceeaşi măsură şi de cealaltă lume, de cea obişnuită.
Şi care anume este fiecare dintre ele ?
Care e inversată şi care nu e ?
Când oare privesc o fotografie şi când mă uit la o reflexie ?
Şi câţi bani primesc pentru concediul de boală sau ca pensie, sau ca ajutor de invaliditate în timpul dezintoxică- rii? se întrebă, simţind deja sila, groaza adâncă şi răceala pretutindeni. Wie kalt ist es in diesem unterirdischen Gwie kaltewolbe! Das ist naturlich, es ist ja tief.[1] Şi eu trebuie să ies din rahatul ăsta. Am văzut oameni care au trecut prin aşa ceva. Iisuse Hristoase, se gândi, şi închise ochi.
- S-ar putea să sune a metafizică, spunea unul din cei doi, dar matematicienii susţin că e posibil să ne aflăm la limita unei noi cosmologii, într-atât...
- Infinitatea timpului, a cărei expresie e eternitatea, spuse celălalt emoţionat, privită ca o buclă! Ca o deru- lare nesfârşită a unei aceeaşi benzi de casetofon!
Trebuia să-şi omoare timpul preţ de o oră, după care ar fi trebuit să se întoarcă în biroul lui Hank, să afle care erau dovezile lui Barris şi să le studieze.
Bufetul clădirii îl atrăgea, aşa că se îndreptă într-acolo, alături de alţi poliţişti, fie în uniforme, fie în costume difuze, fie la costum şi cravată.
Probabil că, între timp, descoperirile psihanaliştilor îi erau înaintate lui Hank. Ar fi trebuit să se afle acolo la sosirea lui.
Aşa o să am timp să mă gândesc, medita în vreme ce intra fără grabă în bufetul cu autoservire, aşezân- du-se apoi la coadă. Timp. Să presupunem că timpul e rotund, ca Pământul. Tu navighezi către vest, vrând să ajungi în India. Lumea te ia în râs, dar, în final, India se află în faţa ta, nu în urmă. în cazul timpului, poate că periplul nostru duce către Răstignire, pe când noi suntem convinşi, cu toţii, că am lăsat-o în urmă, către est.
în faţa lui - o secretară. Jerseu albastru, strâmt, fără sutien, aproape şi fără fustă. Era plăcut s-o cerceteze din priviri; se uită insistent, fără întrerupere şi, în cele din urmă, ea îl observă şi îl înghionti cu tava.
Prima şi A Doua Venire a lui Hristos reprezintă unul şi acelaşi eveniment, se gândi el. Momentul rederulării casetei. Nu e de mirare că erau siguri că o să se întâmple. Are să se întoarcă.
Studie fesele secretarei, dându-şi apoi seama că ea nu putea să-l remarce, aşa cum o remarcase el: îmbră- cat cu costumul lui, nu avea nici chip, nici fund. Dar simte ce vise îmi fac în privinţa ei, conchise. Orice pui- cuţă cu asemenea picioare ar fi trebuit s-o simtă din bel- şug, din partea fiecărui bărbat.
Ia te uită, se gândi, în costumul ăsta aş putea să-i trag una-n cap şi s-o regulez la nesfârşit. Cine ar şti că eu am făcut-o ? Cum m-ar putea identifica ?

Notă:
[1] „Ce frig e în această bortă - uter terestru! E firesc, este atât de adâncă." (lb. germ.) (n. tr.).
Câte crime s-ar putea comite în costumele astea! chibzui. Şi câte mici experienţe halucinante - însem- nând ceva mai puţin decât nişte infracţiuni pe care nu le-ai făcut niciodată; deşi ţi-ai dorit-o întotdeauna.
substanţa M 267
- Domnişoară, îi spuse fetei cu jerseu albastru, ai, fără nici o îndoială, picioare frumoase. îmi închipui că eşti de aceeaşi părere, fiindcă altfel n-ai purta o astfel de microfustă.
Ei i se tăie o clipă răsuflarea.
- Ah, făcu. O, acum ştiu cine eşti.
- Ştii ? întrebă el surprins.
- Pete Wickam, zise fata.
- Cum ? făcu el.
- Nu eşti Pete Wickam ? Stai întotdeauna vizavi de mine... Nu eşti tu, Pete ?
- Eu sunt tipul, întrebă el, care stă întotdeauna acolo şi-ţi studiază picioarele, făcându-şi o mulţime de planuri în legătură cu ştii tu ce ?
Ea confirmă, dând din cap.
- Am vreo şansă ? întrebă el.
- Păi, depinde.

- Pot să te invit la cină într-o seară ?
- Cred că da.
- îmi dai numărul tău de telefon ? Ca să te pot suna.
- Dă-mi-l tu pe-al tău, murmură fata.
- Ţi-l dau, zise el, dacă stai acum aici, cu mine, şi te serveşti cu indiferent ce vrei tu în timp ce eu îmi mă- nânc sandvişul şi-mi beau cafeaua.
- Nu, am o prietenă, e acolo - mă aşteaptă.
- Aş putea sta cu tine oricum; cu voi amândouă.
- Vrem să discutăm despre ceva intim.
- OK, spuse el.
- Păi, atunci o să ne mai vedem, Pete.
Avansa, urmând şirul de oameni şi ducând cu sine tava, tacâmurile şi şerveţelul.
îşi luă cafeaua şi sandvişul, găsi o masă liberă şi se aşeză acolo, singur, punându-şi în cafea fărâmituri din sandviş şi holbându-se apoi la ele.
Au de gând să-mi retragă cazul lui Arctor, lua-i-ar naiba, conchise. O să fiu la dezintoxicare, la Synanon sau la Noua-Cale, sau în alt loc de genul ăsta, iar ei o să pună pe altcineva să-l supravegheze şi să-l evalueze. Pe vreun găozar care nu ştie nici un rahat despre Arctor... O să fie nevoiţi să ia totul de la început.
Ar putea să mă lase măcar să verific dovezile lui Barris, se gândi. Să nu mă suspende înainte de a rezolva povestea asta, oricare ar fi ea.
Dacă i-o trag şi rămâne gravidă, medita, atunci copiii o să iasă fără chipuri. Doar figuri ceţoase. Se cutremură.
Ştiu că trebuie să fiu suspendat. Dar de ce neapărat în momentul ăsta? Aş mai putea face câteva lucruri... Să analizez dovezile lui Barris, să am un cuvânt de spus când se va lua o decizie. Sau să fiu măcar de faţă şi să văd ce-a adunat. Să descopăr, în sfârşit, pentru propria mea satisfacţie, ce pune Arctor la cale. învârte ceva sau nu ? Trebuie să-mi permită să mai rămân atât cât e ne- voie ca s-o aflu; îmi datorează asta.
Aş putea să ascult şi să privesc pur şi simplu, fără să scot nici un cuvânt.
Rămase acolo vreme îndelungată şi, ceva mai târziu, observă că fata cu jerseul albastru şi prietena ei, care avea părul scurt şi negru, se ridicară de la masa lor şi se pregătiră să plece. După o ezitare, prietena, care nu arăta prea sexi, se apropie de locul unde Fred stătea aplecat asupra cafelei şi a resturilor de sandviş.
- Pete ? spuse fata cu părul scurt.
El îşi ridică ochii.
- Ăă, Pete, zise ea cu nervozitate. N-am decât o se- cundă. Ăă, Pete, Ellen a vrut să-ţi spună asta, dar n-a în- drăznit. Pete, ea ar fi ieşit de mult cu tine, poate chiar de acum o lună sau poate chiar din martie. Dacă...
- Dacă ce ? întrebă el.
- Păi, vrea să-ţi spun că de câtva timp avea de gând să-ţi dea de înţeles că ar fi fost mult mai bine dacă ai fi folosit ceva gen, să zicem, apa de gură Scope.
- Aş vrea s-o fi ştiut mai demult, răspunse el fără nici un pic de entuziasm.
- OK, Pete, zise fata, simţindu-se acum uşurată şi îndepărtându-se. Te caut mai târziu.
Se grăbi să plece, zâmbind.
Nenorocitul de Pete, îşi spuse el. Chiar aşa să fi fost? Sau e doar o poveste şocantă, defăimătoare la adresa lui Pete, ticluită de cele două fete răutăcioase în timp ce îl priveau - mă priveau - stând singur aici. Ni- mic altceva decât o mică remarcă maliţioasă, pentru... Pfui, ducă-se naibii, se gândi.
Sau ar fi putut fi adevărat, se decise în timp ce-şi ştergea buzele, mototolea şerveţelul şi se ridica cu gre- utate de pe scaun. Mă întreb dacă Sfântul Pavel avea respiraţia urât mirositoare. Ieşi din bufet fără să aibă vreo ţintă, cu mâinile iarăşi îndesate adânc în buzunare. Mai întâi în buzunarele costumului difuz, apoi în cele ale costumului său adevărat. Poate că de asta a stat Pavel la închisoare în ultima parte a vieţii sale. Poate că din cauza asta l-au aruncat în temniţă.
în asemenea momente, ai întotdeauna parte de ast- fel de experienţe care îţi schimbă convingerile, se gândi în timp ce părăsea bufetul. Mi-a trântit asta pe deasu- pra tuturor celorlalte situaţii neplăcute în care m-am aflat astăzi - marea emanaţie a înţelepciunii acumulate
în epocile de infailibilitate ale testării psihologice. Aia şi, pe urmă, asta. Rahat, se gândi. Se simţea chiar mai rău decât înainte; abia mai putea să meargă şi abia mai reu- şea să gândească; confuzia îi zăpăcea minţile. Confuzia şi disperarea. Oricum, se gândi, Scope nu-i bună de ni- mic. Lavoris e mult mai bună. Cu excepţia faptului că atunci când o scuipi ai impresia că scuipi sânge. Poate Micrin, cugetă. S-ar putea ca asta să fie cea mai bună.
Dacă există o farmacie în clădirea asta, chibzui, aş putea să iau una şi s-o folosesc înainte de a mă duce sus să dau ochii cu Hank. în felul ăsta, poate că o să capăt mai multă încredere în mine. Poate că o să am mai mult noroc.
Aş folosi orice m-ar putea ajuta, reflectă, absolut orice. Orice indiciu, ca cel oferit de fata aia, orice su- gestie. Se simţea deprimat şi speriat. Rahat, gândi, ce-o să mă fac?
Am terminat-o cu toate, cugetă, după aceea n-o să-l mai văd pe nici unul dintre ei, niciodată, pe nici unul dintre prietenii mei, pe nici unul dintre oamenii pe care îi supravegheam şi îi cunoşteam. O să mă des- prind de toate; poate c-o să-mi petrec tot restul vieţii ca pensionar... Oricum, pe Arctor, pe Luckman, pe Jerry Fabin, pe Charles Freck şi mai ales pe Donna Hawthorne, i-am văzut pentru ultima oară. N-o să-mi mai văd prietenii niciodată, în tot restul eterni- tăţii. S-a terminat.
Donna. îşi amintea un cântec pe care unchiul său de-al doilea obişnuia să-l cânte cu ani în urmă, în Ger- mania. „Ich seh', wie em Engel im rosigen Duft / Sich trostend zur Seite mir stellet", despre care îi spusese că înseamnă: „O văd, în straie de înger, stându-mi alături, ca să mă aline" şi că - în cântec - se referea la femeia
pe care o iubea, la femeia care îl salvase. în cântec, nu în viaţa adevărată. Unchiul său de-al doilea murise. Unchiul născut în Germania, care cânta în casă sau citea cu glas tare.
Gott! Welch Dunkel hier! O grauen voile StiUe! Od' ist es um mich her. Nichts lebet auszer mir...[1]
Chiar dacă mintea mea nu s-a făcut praf, realiză el, când o să mă întorc la datorie, altcineva va fi fost însăr- cinat sase ocupe de ei. Fie vor fi morţi, fie în închisoare sau în clinici federale, sau doar drogaţi, drogaţi, dro- gaţi. Cu creierii arşi şi distruşi, ca mine, incapabili să priceapă ce naiba li se întâmpla. în orice caz, în ceea ce mă priveşte, am ajuns la sfârşit. Fără ca nici măcar să ştiu că mi s-a spus adio.
Tot ce-aş mai putea să fac din când în când ar fi să rederulez benzile, ca să-mi aduc aminte.

- Ar trebui să mă duc în apartamentul conspirativ...
Aruncă o privire în jur şi amuţi. Ar trebui să mă duc în apartamentul conspirativ şi să le fur acum, cugetă. Cât mai pot. Mai târziu ar putea fi şterse şi s-ar putea să nu mai am cum să ajung la ele. Departamentul n-are decât să se ducă dracului; pot să mi le impute din sala- riu. După toate consideraţiile etice, benzile despre casa aia şi despre oamenii din ea îmi aparţin.
Şi acum, benzile sunt tot ce mi-a mai rămas din toate astea; tot ce pot spera să iau cu mine.
Dar, totodată, chibzui el cu repeziciune, ca să deru- lez înregistrările am nevoie de tot sistemul de deplasare a benzii şi cuburile de proiecţie holo din apartamentul conspirativ. Trebuie să-l demontez şi să-l car de acolo, bucată cu bucată. N-o să-mi trebuiască scanerele cu aparatura de înregistrare; doar mecanismul de deru- lare, componentele de redare şi toate cuburile de pro- iecţie. Le pot lua, bucăţică după bucăţică; am una dintre cheile apartamentului. E posibil să-mi ceară s-o înapoiez, dar pot face un duplicat exact înainte de asta; e o cheie obişnuită, de tip Schlage. Şi pe urmă pot să trec la treabă! Realizând asta, se simţi mai bine; proceda corect, era hotărât şi puţin supărat. Pe toată lumea. Şi încântat de modul în care avea să pună toate lucrurile în ordine.
Pe de altă parte, chibzui, dacă aş fura scanerele, ca- petele de înregistrare şi tot restul, aş putea continua monitorizarea. Pe cont propriu. Aş putea menţine ac- tivă supravegherea, aşa cum am făcut şi până acum. Măcar pentru un răstimp. Oricum, cred că în viaţă to- tul e doar pentru un răstimp - aşa cum o demonstrează povestea asta.
Este esenţial ca supravegherea să fie menţinută. Şi, dacă e posibil, prin intermediul meu. O să-i urmăresc întotdeauna, o să-i urmăresc şi o să încerc să pricep ce se
Notă:
[1] .O, Doamne! Ce întuneric! Ce tăcere deplină! / Nimeni nu vie- ţuieşte aici. în afară de mine..." Beethoven, Fidelio (n. tr.).
petrece, chiar dacă n-o să iau niciodată măsuri împo- triva faptelor pe care le surprind; chiar dacă o să mă mulţumesc să stau acolo şi să-i spionez în tăcere, fără să fiu văzut. Asta e important, să mă aflu la locul meu de observator al tuturor faptelor petrecute. Nu de dragul lor. Pentru plăcerea mea. Ba nu, se corectă, şi de dragul lor. în caz că se în- tâmplă ceva, ca atunci când s-a înecat Luckman. Dacă îi urmăreşte cineva - dacă îi urmăresc eu - pot observa şi îi pot ajuta. Pot telefona pentru asta. Pot aduce ime- diat ajutoare, cele mai potrivite ajutoare. Altminteri, se gândi, e posibil să moară fără s-o ştie nimeni. Fără s-o ştie şi, fir-ar al dracului, fără ca nici măcar sa, se sinchisească.
Cineva trebuie să intervină în cazul unor astfel de existenţe vrednice de milă. Sau măcar să le semnaleze întristătoarele apariţii şi dispariţii. Să le semnaleze şi, dacă e posibil, să le înregistreze fără întrerupere, ca să rămână în amintire. Pentru vremurile mai bune de mai târziu, în care oamenii îi vor înţelege.
în biroul lui Hank, se aşează alături de acesta, de un ofiţer în uniformă şi de asudatul şi zâmbitorul infor- mator Jim Barris, în timp ce una dintre casetele celui din urmă era derulată pe masă, în faţa lor. Lângă el se afla un al doilea casetofon care o înregistra pe prima în timp ce era ascultată, realizând o copie pentru departament.
- ...A, salut. Uite ce e, nu pot vorbi.
- Atunci, când ?
- Te sun eu.
- Asta nu poate aştepta.
- Bine, despre ce e vorba ?
- Avem de gând să...
Hank se întinse, făcându-i semn lui Barris să oprească banda.
- Vreţi să identificaţi vocile pentru noi, domnule Barris ?
- Da, încuviinţă nerăbdător acesta. Vocea de fe- meie a Donnei Hawthorne, iar cea de bărbat a lui Robert Arctor.
- Perfect, spuse Frank, dând din cap şi aruncând apoi o privire către Fred. Avea în faţă raportul medi- cal care îl privea şi se uita peste el. Reporniţi banda dumneavoastră.
- ...jumătate din sudul Californiei, mâine noapte, continuă vocea bărbatului identificat de informator drept Bob Arctor. O să dăm o lovitură la arsenalul ba- zei Aviaţiei Militare din Vanderberg, pentru obţinerea armelor automate şi semiautomate...
Hank întrerupse lectura raportului medical şi în- cepu să asculte, ciulind urechile capului difuz al costu- mului său difuz.
Barris zâmbea pentru el însuşi, apoi către toţi cei- lalţi din încăpere. Degetele sale se jucau cu nişte agrafe luate de pe masă; se jucau fără contenire, de parcă ar fi împletit viţe metalice de vie, împletind şi jucându-se, transpirând şi împletind.
- Ce e cu drogul dezorientam pe care ni l-au furat motocicliştii ? spuse femeia identificată drept Donna Hawthorne. Când ducem reziduurile atomice la cum- păna apelor ca să ?...
- Organizaţia are nevoie în primul rând de arme, îi explică vocea bărbatului. Ăsta-i punctul B.
- OK, dar acum trebuie să plec. Am un client. Clic. Clic.
- Pot să identific banda de motociclişti pe care au pomenit-o, spuse Barris cu voce puternică, foindu-se pe scaun. E amintită pe o altă...
- Ai mai multe materiale de genul ăsta? întrebă Hank. Ca să fundamentăm cazul ? Sau totul se rezumă, realmente, la banda asta ?
- Foarte multe.
- Dar e vorba despre acelaşi fel de lucruri.
- Da, se referă la aceeaşi organizaţie conspirativă şi la planurile ei, da. La acest complot anume.
- Cine sunt oamenii ăştia? întrebă Hank. Din ce organizaţie fac parte ?
- E răspândită în toată lumea...
- Vreau numele lor. Dumneavoastră faceţi speculaţii.
- Pentru început, Robert Arctor, Donna Hawthorne. Am aici şi câteva însemnări codificate...
Barris bâjbâi după o agendă soioasă şi aproape că o scăpă când încercă să o deschidă.
- Domnule Barris, spuse Hank, reţin aici toate as- tea - benzile şi tot ce mai aveţi. Pentru moment, sunt proprietatea noastră. O să le parcurgem noi înşine.
- Notiţele mele scrise de mână şi materialele codifi- cate pe care le-am...

- O să staţi la dispoziţia noastră, ca să ne oferiţi ex- plicaţii când o să ajungem acolo sau când o să simţim că ne sunt necesare.
Hank îi făcu semn ofiţerului în uniformă - nu lui Barris - să oprească banda. Acesta din urmă se întinse într-acolo. Poliţistul îl opri imediat, împingându-l înapoi. Barris privi în jur clipind şi păstrându-şi acelaşi zâmbet.
- Domnule Barris, n-o să fiţi eliberat înainte de a se încheia examinarea materialelor dumneavoastră. Sun- teţi acuzat - aceasta fiind doar o formalitate pentru a vă păstra la dispoziţia noastră - de furnizare deliberată de informaţii false către autorităţi. Bineînţeles că nu e vorba decât un pretext necesar pentru siguranţa dum- neavoastră - şi suntem cu toţii conştienţi de asta - dar actul oficial de acuzare va fi depus oricum. Va fi trimis la procurorul districtual, însă va fi însemnat - pentru a nu i se da curs. Sunteţi mulţumit ?
Nu aşteptă răspuns. îi făcu semn poliţistului în uni- formă să-l scoată de acolo pe Barris, lăsând pe masă do- vezile - şi tot rahatul, şi câte şi mai câte.
Poliţistul îl conduse afară pe zâmbitorul Barris. Hank şi Fred rămaseră unul în faţa celuilalt, de o parte şi de alta a mesei pline cu lucruri împrăştiate de-a valma. Hank păstră tăcerea; citea descoperirile psihanaliştilor.
După o vreme, ridică receptorul şi formă un număr de interior.
- Am primit aici un material neevaluat. Vreau să-l studiezi şi să precizezi în ce măsură e un fals. Să-mi dai de ştire, iar apoi o să-ţi spun cum să procedezi în conti- nuare. Are mai bine de cinci kilograme; o să ai nevoie de o cutie de carton, mărimea trei. OK, mulţumesc, închise. Laboratorul de electronică şi criptografie, îl informă pe Frank.
Apoi îşi reluă lectura.
Doi tehnicieni de laborator în uniformă şi înarmaţi până-n dinţi îşi făcură apariţia, aducând un container metalic, cu încuietoare.
- Asta e tot ce-am putut găsi, se scuză unul dintre ei, în timp ce îl încărcau cu grijă cu obiectele de pe masă.
- Cine-i acolo, jos ?
- Hurley.
- Puneţi-l pe Hurley să treacă peste astea, neapărat în cursul zilei de azi, şi să-mi raporteze imediat ce descoperă un index fals. Trebuie s-o facă astăzi, să-i spuneţi asta.
Tehnicienii de laborator încuiară cutia metalică şi o traseră afară.
Aruncând pe masă raportul medical, Hank se aplecă înainte şi spuse:
- Ce... OK, care-i replica ta la dovezile aduse până acum de Barris ?
- Acolo ai raportul despre starea mea de sănătate, nu-i aşa ?
Se întinse să-l apuce, dar apoi se răzgândi.
- După părerea mea, ceea ce ne-a redat - puţinul pe care ni l-a redat - părea autentic.
- E un fals, spuse Hank. N-are nici o valoare.
- S-ar putea să ai dreptate, zise Fred, dar nu sunt de acord.
- Arsenalul de la Vandenberg, despre care vor- beau, e probabil Arsenalul OSI[1]. Hank ridică re- ceptorul. Să vedem... Cine e tipul de la OSI cu care am stat de vorbă ultima dată?... A venit miercuri, cu nişte fotografii... Hank clătină din cap şi lăsă telefo- nul, întorcându-se către Fred. O să aştept. în ceea ce priveşte falsificările, pot să aştept raportul preli- minar. Fred ?
- Ce scrie în raportul medical?...
- Că eşti ţicnit de-a binelea.
El ridică din umeri (acesta fiind cel mai bun lucru pe care-l putea face):
- Complet?
Wie kalt ist es in diesem unterirdischen Gewolbe!
- E posibil ca două dintre celulele creierului să mai funcţioneze încă. Dar cam asta-i tot. Cele mai multe sunt scurtcircuitate sau abia dau câte o scânteie.
Das ist natiirlich, es ist ja tief!
- Două, zici, spuse Fred. Două din câte ?
- Nu ştiu. Din câte am înţeles eu, creierul are o mul- ţime de celule - trilioane.
- între ele, spuse Fred, se pot stabili mai multe co- nexiuni decât stelele din univers.
- Dacă e aşa, atunci n-ai un procentaj prea bun în momentul de faţă. Vreo două celule din... Poate şaizeci şi cinci de trilioane ?
- Mult mai multe, spuse Fred.
- E mai rău decât la vechea echipă Philadelphia Athletics din vremea lui Connie Mack. De obicei în- cheiau sezonul cu un procentaj de...
- Cu ce mă aleg, întrebă Fred, dacă spun că s-a în- tâmplat în exerciţiul funcţiunii ?
- Cu un loc într-o sală de aşteptare, unde o să ci- teşti gratis Saturday Evening Posts şi Cosmopolitans, pe săturate.
- Unde-o să fie asta ?
- Unde ţi-ar plăcea să fie ?
- Dă-mi timp de gândire, zise Fred.

Notă:
Office of Special Investigation, Biroul Special de Investigaţii (n. tr.).

- Te învăţ eu ce să faci, spuse Hank. Eu nu m-aş duce într-o clinică federală; mi-aş lua vreo şase sticle de whisky bun - I.W. Harper - aş pleca de unul singur în creierii munţilor, sus, pe San Bernandino, lângă unul dintre lacuri, şi aş sta pur şi simplu acolo, fără să văd pe nimeni, până s-ar rezolva totul. Undeva unde nu m-ar găsi nimeni.
- Dar s-ar putea să nu se rezolve niciodată, zise Fred.
- Atunci nu m-aş întoarce niciodată. Ştii pe cineva care să aibă o cabană acolo, sus ?
- Nu, răspunse Fred.
- Poţi să conduci fără probleme ?
- Maşina mea...
Ezită, iar o forţă parcă desprinsă dintr-un vis co- borî asupră-i şi se simţi relaxat, cuprins de o ameţeală plăcută.
Toate raporturile spaţiale din încăpere se modificară; schimbarea îi afectă chiar şi percepţia scurgerii timpului.

- Este în... Căscă.
- Nu-ţi aduci aminte.
- îmi amintesc că e stricată.
- Putem găsi pe cineva care să te ducă cu maşina. Oricum, aşa ar fi mai sigur.
Unde să mă ducă? se minună el. Cum să mă ducă? Pe şosele, pe poteci, pe cărărui, călătorind şi păşind ca prin marmeladă, aidoma unui motan în lesă care nu vrea decât să se întoarcă în casă, unde e eliberat.
Ein Engel, der Gattin, sogleich, derfuhrt mich zur Freiheit ins himmlische Reich[l], se gândi.
- Bineînţeles, spuse, zâmbind.
Uşurare. Să te smuceşti în lesă, să încerci cu dis- perare să te eliberezi, iar pe urmă să renunţi la orice împotrivire.
- Ce crezi despre mine acum, întrebă, acum, când s-a dovedit că sunt în halul ăsta - bun de nimic, cel puţin pentru o vreme.
- Cred că eşti un om foarte cumsecade, spuse Frank.
- Mulţumesc, zise Fred.
- Să-ţi iei arma cu tine.
- Cum ? făcu el.
- Când pleci în munţii San Bernandino, cu sticlele de I.W. Harper. Să-ţi iei arma.
- Adică s-o am la mine în cazul în care nu-mi revin ?
- S-o ai în orice caz, spuse Frank. Trebuie să ieşi din starea în care zic ei că te afli... S-o ai acolo, cu tine.
- OK.
- Când te întorci, sună-mă. Dă-mi de ştire.
- Ce naiba, n-o să am costumul la mine.
- Sună-mă oricum. Cu sau fără costumul ăsta.
- OK, repetă el.
Era evident că nu mai avea nici o importanţă. Era evident că totul se sfârşise.
- Când o să-ţi ridici următorul salariu, suma o să fie diferită. E vorba acum despre o modificare considerabilă.
- Primesc un fel de primă pentru asta, pentru ceea ce mi s-a întâmplat ? zise Fred.

Notă:
[1] „Un înger al soţiei, care mă conduce, grabnic, spre libertate în îm- părăţia cerească" (lb. germ.) (n. tr.).

- Nu. Citeşte codul penal. Un ofiţer care devine to- xicoman de bună voie şi nu raportează asta imediat este acuzat de infracţiune - primeşte o amendă de trei mii de dolari şi/sau o condamnare pe şase luni. Probabil că tu o să fii doar amendat.
- „De bună voie ?" făcu el, minunându-se.
- Nu ţi-a injectat nimeni drogul ţinându-ţi pistolul la tâmplă. Nu ţi-a pus nimeni ceva în supă. Ai luat, de bună voie şi cu bună ştiinţă, un drog dezorientam, care creează dependenţă şi distruge creierul.
- Am fost nevoit!
- Puteai să te prefaci, spuse Hank. Majoritatea ofi- ţerilor reuşesc să se descurce. Şi, ţinând cont de canti- tatea pe care spun ei că o înghiţeai, trebuie să fi fost...
- Mă tratezi ca pe un escroc. Şi nu sunt.
Hank luă o hârtie şi un pix şi începu să socotească.
- Câţi bani primeşti tu, aproximativ ? Pot face nişte calcule chiar acum, dacă...
- Nu s-ar putea să plătesc amenda mai târziu ? Poate în rate lunare, vreme de doi ani ?
- Ei, haide, Fred, făcu Hank.
- OK, zise el.
- Cât iei pe oră ?
Fred nu reuşi să-şi aducă aminte.
- Bine, atunci, câte ore ai pe lună ? Nu-şi amintea nici asta.
Hank lăsă jos foaia de hârtie.
- Vrei o ţigară ?
îi oferi lui Fred pachetul lui.
- Trebuie să mă las şi de asta, spuse el. De orice, in- clusiv de alune şi de...
Nu reuşea să se concentreze. Stăteau amândoi acolo, în costumele lor difuze, fără să scoată nici o vorbă.
- Aşa cum le spuneam copiilor mei... începu Hank.
- Eu am doi, spuse Fred. Două fete.
- Nu cred că ai; era de aşteptat să nu ai.
- Poate că nu am.
Se strădui să calculeze cam de când trebuia să-şi în- cheie activitatea, iar apoi începu să socotească câte ta- blete de substanţă M ascunsese pe ici, pe colo. Şi de câţi bani ar fi adunat, ca să-şi facă provizii, după ce îşi ridica salariul.
- Poate vrei să continui să socotesc ce sumă o să primeşti ca plată, spuse Hank.
- OK, îi răspunse, dând energic din cap. Fă-o. Rămase aşezat, aşteptând cu încordare şi bătând da- rabana pe masă, ca Barris.
- Cât iei pe oră ? repetă Hank, după care se întinse imediat către telefon. Sun la Salarii.
Fred nu răspunse. Se uita în jos, aşteptând. Poate că Donna m-ar putea ajuta, se gândi. Donna, ajută-mă, te rog, se gândi.
- Nu cred c-o să te descurci în munţi, spuse Hank. Chiar dacă te duce cineva cu maşina până acolo.
- Nu.
- Unde vrei să te duci ?
- Lasă-mă să stau jos şi să mă gândesc.
- într-o clinică federală ? -Nu.
Rămaseră locului.

Frank se întrebă ce însemna acel: „era de aşteptat să nu ai."
- Ce-ar fi să te duci la Donna Hawthorne ? spuse Hank. Din informaţiile aduse de tine şi de toţi ceilalţi, ştiu că sunteţi apropiaţi.
- Da, încuviinţă el, dând din cap. Suntem. Apoi îşi ridică ochii şi întrebă: Cum de-ai aflat?
- Printr-un proces de eliminare, zise Hank. Ştiu cine nu eşti, iar numărul suspecţilor din grupul ăsta nu e infinit - de fapt, sunt foarte puţini. Am crezut că ne vor conduce mai sus - şi poate că Barris o va face. Noi doi am petrecut foarte mult timp stând de vorbă. Am pus lucrurile cap la cap de multă vreme. Eşti Arctor.
- Cine sunt ? făcu el, holbându-se la costumul difuz numit Hank care îi susţinea privirea. Sunt Bob Arctor ?
Nu-i venea să creadă. I se părea absurd. Nu se po- trivea cu nimic din ceea ce făcuse sau gândise, era grotesc.
- N-are importanţă, spuse Hank. Care e numărul de telefon al Donnei ?
- Probabil că e la lucru. Glasul îi tremura. La ma- gazinul de parfumuri. Numărul este... Nu-şi putea stă- pâni vocea şi nu-şi putea aminti numărul.
Sunt pe dracu', îşi spuse. Nu sunt Bob Arctor. Dar atunci, cine f Poate că sunt...
- Dă-mi numărul de telefon de la serviciu al Donnei Hawthorne, spunea Hank la telefon, rostind cuvintele în grabă. Uite, zise, întinzând receptorul că- tre Fred. îţi fac legătura. Sau nu, mai bine nu. îi spun să vină să te ia... De unde ? Te ducem cu maşina şi te lăsăm acolo; nu te poţi întâlni cu ea aici. Ce loc ar fi potrivit ? Unde vă întâlniţi de obicei ?
- Duceţi-mă la ea acasă, zise el. Ştiu cum să intru.
- O să-i spun că eşti acolo şi că te laşi de droguri. Că te cunosc şi că m-ai rugat s-o sun.
- Excelent, zise Fred, sunt în stare să apreciez asta. Mulţumesc, omule.
Hank dădu din cap şi începu să formeze un număr din exterior. Lui Frank i se părea că forma fiecare cifră din ce în ce mai încet şi că totul dura la nesfârşit. în- chise ochii, respirând adânc şi gândindu-se: Uau. Chiar sunt pe dinafară.
Da, chiar eşti, fu el de acord. Năuc, nervos, într-o stare mizerabilă, dependent de drog şi terminat. Termi- nat pe de-a-ntregul. îi veni să râdă.
- O să te ducem la ea... începu Hank, apoi îşi în- toarse atenţia asupra telefonului, spunând: Alo, Donna, sunt un prieten de-al lui Bob, ştii ? Ei, e într-o stare foarte proastă, vorbesc serios. Ei, el...
Sunt în stare să apreciez asta, îi rostiră în minte, la unison, două voci, atunci când îşi auzi colegul min- ţind-o pe Donna. Şi nu uita să-i spui să-mi facă rost de ceva; mi-e rău de-a binelea. Nu-mi poate face rost de ceva droguri ? Poate să mi le insufle, aşa cum face de obicei? Se întinse ca să-l atingă pe Hank, dar nu reuşi; nu avea mâna destul de lungă.
- Cândva, o să fac acelaşi lucru pentru tine, pro- mise, în timp ce Hank punea receptorul în furcă.
- Nu trebuie decât să aştepţi să vină maşina. Iau imediat legătura. Telefona din nou, de data asta spu- nând: Garajul? Vreau o maşină fără însemne şi un ofiţer fără uniformă. Ce aveţi disponibil ?
în interiorul costumelor difuze - al petelor nebu- loase - ei îşi închiseră ochii, aşteptând.
- Poate că ar trebui să te trimit la spital, spuse Hank. Eşti năucit în ultimul hal; poate că te-a otrăvit Jim Barris.
De fapt, el ne interesează, nu tu. Ţinerea lui sub obser- vaţie - acesta era scopul principal al scanării casei. Am sperat că o să-l atragem aici... Şi am făcut-o. Fred păstra tăcerea. De asta ştiu foarte bine că benzile lui şi toate celelalte dovezi erau măsluite. Laboratorul o s-o con- firme. Barris e amestecat în ceva grav - grav şi dezgus- tător: e vorba despre nişte arme.
- Atunci, cu mine ce e ? spuse Fred pe neaşteptate, cu voce foarte puternică.
- Trebuia să ajungem la Jim Barris şi să-i facem o înscenare.
- Nemernicilor, zise el.
- După cum am aranjat noi lucrurile, Barris - dacă ăsta îi e într-adevăr numele - a început să suspecteze din ce în ce mai mult că eşti un agent sub acoperire, aflat pe punctul de a-l descoperi şi de a-l folosi ca să ajungi la cei mai mari decât el. Aşa că...
Sună telefonul.
- Perfect, spuse Hank ceva mai târziu. Nu trebuie decât să stai jos şi să aştepţi, Bob. Bob, Fred, nu con- tează. Poţi să fii mulţumit: am pus mâna pe porcul ăla şi e un - ei, e aşa cum tocmai ne-ai spus nouă. A me- ritat, nu-i aşa? Să-l prindem în cursă; pe un tip ca ăsta, indiferent ce învârte el...
- Sigur, a meritat.
Abia mai putea vorbi; scrâşni din dinţi fără să vrea. Rămaseră împreună, aşteptând.
Se îndreptau spre Noua-Cale, când Donna trase pe dreapta. De pe marginea drumului putea vedea lumi- nile aflate mai jos de ei; se întindeau în toate direcţiile. Dar el era deja cuprins de durere; îşi dădea seama de asta şi nu mai aveau prea mult timp la dispoziţie. Ei
bine, aşteptase prea mult. Obrajii lui erau plini de la- crimi, începuse să gâfâie şi să vomite.
- O să ne aşezăm pentru câteva minute, îi spuse, con- ducându-l printre tufişuri şi bălării, pe terenul nisipos, plin de cutii goale de bere şi de tot felul de resturi. Eu...
- Ai pipa de haşiş ? reuşi el să rostească.
- Da, zise ea.
Erau nevoiţi să se îndepărteze destul de mult de şo- sea ca să nu fie observaţi; suficient de mult încât să poată arunca pipa de haşiş dacă s-ar fi apropiat vreun poliţist. Ea ar fi văzut maşina parcând, i-ar fi văzut farurile stingându-se - perfide, la o distanţă suficient de mare de ei - şi pe poliţistul care ar fi coborât, apropiindu-se. Ar fi avut timp.
Timp suficient pentru asta, cugetă ea. Timp suficient ca să se ferească de braţul legii. Dar, de atunci înainte, nici urmă de timp pentru Bob Arctor. Timpul lui - mă- car cel măsurat după standardele umane - se sfârşise. în momentul acela intra într-un alt fel de timp. Ca cel pe care îl are la dispoziţie un şobolan, se gândi ea. Timp ca să alerge încoace şi încolo, fără nici un rost. Ca să alerge fără nici o noimă încoace şi încolo, încolo şi încoace. Dar, cel puţin, încă mai poate vedea luminile de sub noi. Deşi poate că pentru el asta nu mai are nici o importanţă.
Găsiră un loc adăpostit, iar ea scoase bucăţica de ha- şiş înfăşurată în staniol şi aprinse pipa. De lângă ea, Bob Arctor nu păru să observe. Era plin de rahat, dar ea ştia că nu se putea abţine. De fapt, poate că nici nu era conştient de asta. Toţi treceau prin aşa ceva în timp ce încercau să se lase.
- Aici.

Se aplecă spre faţa lui, ca să-i insufle fumul. Dar el nu observă nici asta. Stătea chircit, cu stomacul chinuit de crampe, vomitând şi mânjindu-se. Tremura şi mur- mura pentru sine ceva lipsit de noimă, ca un fel de cântec. Imaginea o făcu să-şi amintească de un tip pe care-l cunoscuse cândva şi care-l văzuse pe Dumnezeu. Făcea cam aceleaşi lucruri: murmura şi plângea, deşi nu se umplea de rahat. îl zărise pe Dumnezeu, într-o străful- gerare, după ce se drogase cu LSD; încercase să ia vita- mine solubile în apă, în cantităţi enorme. Formula lor ortomoleculară ar fi trebuit să-i îmbunătăţească cone- xiunile neurale din creier, să le accelereze şi să le sin- cronizeze. Totuşi, în loc să devină pur şi simplu mai deştept, tipul ăla îl văzuse pe Dumnezeu. Pentru el, surpriza fusese deplină.

- Cred, spuse ea, că n-o să ştim niciodată ce ne re- zervă viitorul.

Alături, Bob Arctor continuă să bâiguie vorbe neîn- ţelese şi nu răspunse.

- îl ştii pe Tony Amsterdam ? Nu primi nici un răspuns.

Donna trase un fum din pipa cu haşiş, contemplând luminile; savura mirosul aerului şi ascultă.

- După ce l-a văzut pe Dumnezeu s-a simţit bine, vreme de vreun an. Pe urmă a început să-i fie rău cu adevărat; mai rău de-atât nu se simţise în toată viaţa lui. Pentru că, într-o bună zi, a avut o revelaţie: şi-a dat seama că nu avea să-l mai vadă niciodată pe Dumnezeu; urma să trăiască tot restul vieţii lui, decenii întregi - poate cincizeci de ani - fără să mai vadă nimic altceva decât ceea ce văzuse dintotdeauna. Ceea ce vedem cu toţii. Era cu mult mai rău decât dacă nu l-ar fi văzut pe Dumnezeu. Mi-a povestit că, într-o zi, a înnebunit de-adevăratelea; şi-a ieşit, pur şi simplu, din fire şi a înce- put să înjure şi să facă bucăţi lucrurile din apartamentul lui. A înţeles că avea să trăiască în continuare aşa cum o făcea atunci, fără să mai vadă nimic. Fără nici un ţel. Ca un morman de carne, masturbându-se, mâncând, bând, dormind, muncind şi uşurându-se.

- Ca noi toţi.

Era primul lucru pe care reuşea să-l rostească Bob Arctor; icnea la fiecare cuvânt.

- Asta i-am spus şi eu, ripostă Donna. Am subli- niat-o. Suntem cu toţii în aceeaşi barcă şi noi, ceilalţi, nu ne pierdem cumpătul. Iar el a zis: „Nu ştii ce-am vă- zut eu. Habar n-ai."

Pe Bob Arctor îl străbătu un spasm şi fu cuprins de convulsii, apoi simţi că se sufocă.

- A... spus cam ce-a văzut?

- Ceva ca nişte scântei. O ploaie de scântei colo- rate, ca atunci când ţi se defectează televizorul. Scântei urcându-se pe pereţi, scântei în aer. Şi lumea întreagă era o făptură vie, ori de câte ori o privea. Şi nimic nu era întâmplător; totul se asambla perfect şi se petrecea cu un anumit scop, ca să se realizeze ceva - un ţel din viitor. Pe urmă a văzut o uşă. Vreme de vreo săptămână, a văzut-o oriunde s-ar fi uitat - în apartamentul lui, dar şi afară, când se ducea pe jos la cumpărături sau când îşi conducea maşina. Şi avea în- totdeauna aceleaşi proporţii, fiind foarte îngustă. Spunea că era foarte... atrăgătoare. Ăsta-i cuvântul pe care l-a folosit. N-a încercat niciodată să treacă din- colo de ea; se mulţumea s-o privească, fiindcă era atât de atrăgătoare. Conturată de lumini de un roşu-aprins şi de altele - aurii, spunea el. De parcă scânteile s-ar fi adunat în linii, ca la geometrie. Pe urmă n-a mai vă- zut-o niciodată; de aceea a ajuns, în cele din urmă, să se drogheze în halul ăla.

- Ce era de partea cealaltă ? întrebă Bob Arctor, după un timp.

- Spunea că dincolo era o altă lume, răspunse Donna. O putea vedea.

- El... n-a trecut niciodată dincolo ?

- De asta a şi făcut zob tot ce avea în apartament; nu s-a gândit niciodată să treacă dincolo de uşă, se mul- ţumea să o admire, dar pe urmă n-a mai putut s-o vadă deloc şi a fost prea târziu. A stat deschisă - pentru el - vreme de câteva zile, pe urmă s-a închis şi a dispărut pentru totdeauna. A mai tot luat, iarăşi şi iarăşi, o gră- madă de LSD şi de vitamine din alea solubile, dar n-a mai văzut-o niciodată; n-a mai găsit niciodată combi- naţia corectă.

- Ce era de partea cealaltă ? întrebă Bob Arctor.

- A spus că era întotdeauna noapte.

- Noapte!

- Vedea lumina lunii şi apă, întotdeauna la fel. Ni- mic nu se clintea şi nu se schimba. O apă întunecată, de culoarea cernelii, şi un ţărm - o plajă de pe o insulă. Era sigur că vedea Grecia, Grecia antică. îşi închipuia că uşa era o fisură în timp, că privea înapoi, în trecut. Iar pe urmă, mai târziu, când nu o mai putea vedea şi era pe autostradă, conducând printre camioane, se enerva ca dracu'. Spunea că nu mai poate suporta toată agitaţia şi tot zgomotul, faptul că totul se deplasa în- coace şi încolo, că zăngănea şi pocnea. Oricum, nicio- dată n-a reuşit să priceapă de ce i-au arătat tot ce i-au arătat. Credea că fusese într-adevăr Dumnezeu şi că aceea fusese uşa către lumea de dincolo, dar că, în con- cluzie, toată istoria asta nu făcuse altceva decât să-i tul- bure minţile. N-a reuşit să menţină lucrurile în aceeaşi stare, aşa că n-a putut face faţă situaţiei. De fiecare dată când se întâlnea cu cineva, mai devreme sau mai târziu îi povestea că el pierduse totul.

- Aşa mă simt eu acum, zise Bob Arctor.

- Pe insulă era o femeie. Mai exact... Era, mai de- grabă, o statuie. El spune că era Afrodita din Cineraica. Stătea acolo, în lumina lunii, palidă şi rece, şi dăltuită din marmură.

- Trebuia să fi trecut pragul atunci când a avut ocazia.

- N-a avut ocazia, spuse Donna. Era o promisiune. Ceva care va să vină. Ceva mai bun, aflat în viitor, la mare distanţă. Poate după ce el... Tăcu o clipă. Când a murit.

- A ratat, zise Bob Arctor. Fiecare are o singură şansă şi cu asta basta. închise ochii, de durere şi fiindcă su- doarea îi brăzda chipul. Oricum, ce ştie un drogat făcut praf de LSD ? Ce ştim noi - oricare dintre noi ? Nu pot să vorbesc. Las-o baltă.

în întuneric, se întoarse cu spatele la ea, cutremu- rându-se. îl cuprinseseră convulsiile.

- Acum ni se arată doar clipuri publicitare, spuse Donna.

îşi încolăci braţele în jurul lui şi îl îmbrăţişa cât putu ea de strâns, legănându-l încoace şi încolo.

- Aşa că o să rezistăm.

- Asta e ceea ce încerci tu să faci. Cu mine, acum.

- Eşti un om bun. Ai făcut o afacere proastă. Dar viaţa nu ţi s-a încheiat. Ţin foarte mult la tine. Aş vrea... Continuă să-l strângă în braţe, în tăcere, în întune- ricul care creştea din interiorul lui, înghiţindu-l. Acoperindu-l în timp ce ea îl îmbrăţişa.

- Eşti un om bun şi onest, spuse ea. Şi tot ce se în- tâmplă e nedrept, dar aşa trebuie să fie. încearcă să aş- tepţi până se sfârşeşte. Cândva, peste mult timp, o să vezi lumea aşa cum o vedeai înainte. O să se-ntoarcă la tine.

O să-ţi fie înapoiată, se gândi. în ziua în care tot ce li s-a luat oamenilor pe nedrept le va fi înapoiat. S-ar putea să fie nevoie de o mie de ani sau de mai mult, dar ziua aceea va veni şi toate balanţele se vor echilibra. Poate că, aidoma lui Tony Amsterdam, ai avut o vizi- une a lui Dumnezeu, care a dispărut doar pentru o vreme; s-a retras, cugetă, mai degrabă decât să fi dispă- rut. Poate că în interiorul minţii tale groaznic mistuite - şi care încă se mai mistuie, chiar în timp ce te strâng la piept - mai există o scânteie colorată de lumină, deghi- zată şi manifestându-se într-un mod de nerecunoscut; poate că amintirea ei te va ghida de-a lungul anilor ce vor veni, a anilor înspăimântători care ţi se aştern îna- inte. Un cuvânt nepriceput pe deplin, un amănunt vă- zut dar neînţeles, o frântură de stea pierdută în mizeria acestei lumi te va călăuzi fără de ştirea ta până în ziua... Dar era o zi atât de îndepărtată! Nu şi-o putea ima- gina cu adevărat. Poate că, înainte de a se sfârşi totul, lui Bob Arctor i se arătase ceva dintr-o altă lume, ră- tăcit printre obişnuitele banalităţi. în momentul acela, ea nu putea face altceva decât să-l strângă în braţe şi să spere.
Dar, atunci când avea să-l regăsească, dacă aveau noroc, acel ceva urma să fie recunoscut. Emisfera dreaptă avea să facă o comparaţie corectă. Chiar la ni- velul subcortical, care lui îi era accesibil. Şi avea să pună capăt călătoriei lui atât de îngrozitoare, atât de evident de lipsită de sens şi care îl costase atât de mult.
O lumină îi licări în ochi. în faţa ei stătea un poliţai cu baston de cauciuc şi lanternă.
- Vreţi să vă ridicaţi, vă rog? spuse ofiţerul. Şi să-mi arătaţi actele de identitate ? Dumneata mai întâi, domnişoară.
îi dădu drumul lui Bob Arctor, care alunecă într-o parte până ce se lungi pe pământ; nu era conştient de prezenţa poliţistului, care se apropiase de ei venind tiptil din vârful dealului, de pe un drum forestier care ducea în vale. în timp ce îşi scotea portofelul din geantă, Donna îi făcu semn omului legii să o urmeze până într-un loc de unde Bob Arctor nu-i putea auzi. în lu- mina difuză a lanternei, acesta îi studie actele preţ de câteva minute, înainte de a spune:
- Lucrezi pentru federali, sub acoperire.
- Vorbeşte mai încet, zise Donna.
- îmi cer scuze.
Ofiţerul îi înapoie portofelul.
- Pleacă dracului de aici, spuse ea.
Bărbatul îi lumină faţa în treacăt, apoi se răsuci pe călcâie; se îndepărtă fără nici un zgomot, tot aşa cum venise. Se întoarse la Bob Arctor. Era evident că el nu îşi dă- duse deloc seama de apariţia poliţistului: în momentul acela nu mai realiza aproape nimic. Abia mai sesiza pre- zenţa ei, şi nicidecum a altcuiva sau a orice altceva.
Donna auzi ecourile îndepărtate ale maşinii de poli- ţie care cobora prin făgaşele drumului forestier, ascuns vederii. Câteva gângănii, sau poate o şopârlă, îşi croiră drum printre bălăriile uscate din jurul lor. în depărtare, autostrada 91 strălucea, conturându-se sub strălucirea farurilor, dar până la ei nu ajungea nici un zgomot; dis- tanţa era prea mare.
- Bob, spuse ea cu blândeţe. Mă auzi ? Nici un răspuns.
Toate conexiunile din creierul lui sunt blocate, se gândi. Topite şi contopite. Şi nimeni n-o să le poată de- bloca, indiferent cât de mult s-ar strădui. Şi se vor strădui.
- Haide, zise, zgâlţâindu-l şi încercând să-l ridice în picioare. Trebuie s-o luăm din loc.
- Nu pot să fac dragoste, spuse Bob Arctor. Mi-a dispărut scula.
- Suntem aşteptaţi, zise Donna hotărâtă. Trebuie să li te încredinţez.
- Dar ce mă fac dacă mi-a dispărut scula ? O să mă mai primească ?
- O să te primească, răspunse Donna.
E nevoie de cea mai înaltă înţelepciune, medita, ca să ştii când ţi-e îngăduit să nedreptăţeşti pe cineva. Cum e posibil ca până şi justiţia să fie jertfită pe altarul dreptăţii? Cum se poate întâmpla aşa ceva? Pentru că asupra lumii acesteia apasă un blestem, se gândi, şi toate astea o dovedesc; dovada e chiar aici. Undeva, la cel mai profund nivel posibil, mecanismul, eşafodajul tutu- ror lucrurilor s-a sfărâmat şi, ridicându-se peste rămă- şiţe, plutește nevoia de a săvârşi tot felul de fapte murdare spre care ne-au condus cele mai înţelepte opţi- uni. Trebuie să fi început cu mii de ani în urmă. Până acum, s-a infiltrat deja în firea tuturor lucrurilor. Şi, cu- getă ea, în fiecare dintre noi. Nu ne putem mişca, nu pu- tem scoate nici o vorbă şi nu putem lua nici o decizie fără să o facem. Nici măcar nu-mi pasă cum a început totul, când şi de ce. Sper doar, se gândi, case va termina odată şi odată. Exact ca Tony Amsterdam: sper pur şi simplu că, într-o bună zi, ploaia de scântei viu colorate se va reîntoarce şi că atunci o vom vedea cu toţii. Vom vedea uşa îngustă dincolo de care domneşte pacea. Sta- tuia, marea şi ceea ce pare a fi lumină de lună. Şi nici o mişcare, nimic care să spulbere tihna.
Cu mult, mult timp în urmă, se gândi. înainte de blestem, înainte ca toţi şi toate să ajungă ca acum. Evul de Aur, cugetă, când înţelepciunea şi dreptatea erau unul şi acelaşi lucru. înainte ca totul să se sfarme în bu- căţi, înfrânturi care nu se potrivesc, care nu pot fi puse laolaltă, oricât de mult te-ai strădui.
Sub ea, în întuneric şi printre luminile care împân- zeau oraşul, se auzi o sirenă. O maşină a poliţiei într-o urmărire fierbinte. Părea urletul unui animal înnebunit, nerăbdător să ucidă. Şi care ştia că o s-o facă în curând. Se înfiora; aerul nopţii se răcise. Era timpul să plece.
Asta nu e Evul de Aur, cugetă, cu astfel de zgomote în beznă. Eu scot asemenea sunete hulpave f se întrebă. Eu sunt creatura aceea ? încolţind, sau fiind încolţită?
Capturată?
Alături de ea, bărbatul se agită şi gemu în timp ce-l ajuta să se ridice. îl ajută să se ţină pe picioare şi să se întoarcă, pas cu pas, la maşina ei, îl ajută, îl ajută să meargă mai departe. Sub ei, zgomotul maşinii de poli- ţie încetă dintr-o dată; hăituirea se terminase. îşi înde- plinise misiunea. Şi eu mi-am îndeplinit-o, se gândi, sprijinindu-l cu trupul ei pe Bob Arctor.
Cei doi membri ai personalului de la Noua-Cale stăteau în picioare, studiind obiectul care zăcea pe po- deaua aşezământului lor vărsând, dârdâind, umplân- du-se de necurăţenii şi cuprinzându-se cu braţele - îmbrăţişându-şi propriul trup de parcă ar fi vrut să-l potolească, să-l apere de frigul care îl făcea să tremure cu atâta violenţă.
- Ce-i asta ? întrebă unul dintre ei.
- Un om, spuse Donna.
- Substanţa M ?
Ea încuviinţă dând din cap.
- I-a mistuit creierii. A mai învins unul.

- E uşor să câştigi. Oricine poate câştiga, li se adresă ea celor doi.
Apoi, aplecându-se asupra lui Robert Actor, spuse, aproape neauzit:
- Rămas bun.
în timp ce Donna ieşea, îl acoperiră cu o pătură ve- che de armată. Ea nu se uită înapoi.
Se urcă în maşină şi se îndreptă imediat spre cea mai apropiată autostradă, intrând în cel mai aglomerat tra- fic posibil. Din cutia cu casete de pe podea scoase Tapestry a lui Carole King, care îi plăcea cel mai mult din tot ce avea, şi o puse în casetofon; în acelaşi timp luă pistolul Ruger, prins cu un magnet sub bord, as- cuns vederii.
Mergând cu viteza maximă, se plasă în spatele unui camion care transporta lăzi de lemn pline cu sticle de coca-cola de un sfert şi, în timp ce asculta caseta stereo, trase tot încărcătorul pistolului în sticlele aflate la câţiva metri în faţa maşinii ei.
în timp ce Carole King cânta, cu voce mângâie- toare, despre oameni care stau locului, transformân- du-se în nişte nemernici, Donna reuşi să nimerească patru sticle înainte de a goli încărcătorul. Parbrizul ma- şinii fu împroşcat cu cioburi şi cu stropi de cola. Iar ea se simţi mai bine.
Dreptatea, cinstea şi loialitatea nu fac parte dintre calităţile acestei lumi, se gândi. Apoi, în numele a tot ce avea mai sfânt, îl izbi pe vechiul ei inamic, pe duşmanul ei dintotdeauna, izbi camionul cu coca-cola, care îşi continuă drumul, fără să observe. Forţa impactului însă, răsuci mica ei maşină; farurile se stinseră, se auzi scrâşnetul oribil al amortizoarelor strivite de pneuri şi apoi se pomeni în afara autostrăzii, pe banda pentru ur- genţe, cu faţa în sens opus şi cu apa scurgându-i-se din
radiator, în timp ce alţi automobilişti încetineau, pri- vind cu gura căscată.
întoarce-te, nemernicule, spuse în sinea ei, dar ca- mionul cu coca-cola dispăruse de mult, probabil nevă- tămat.
Poate să fi avut vreo zgârietură. Ei, asta trebuia să se întâmple mai curând sau mai târziu, tot înfrun- tând un simbol şi o realitate a cărei greutate o depăşea pe a maşinii el Acum o să plătesc rate mai mari la asi- gurare, realiză, în timp ce cobora din maşină. Pe lumea asta, dacă ataci răul, plăteşti cu bani peşin.
Un Mustang ultimul tip încetini şi şoferul, un băr- bat, îi strigă:
- Vrei să te duc undeva, domnişoară ?
Ea nu-i răspunse. Se mulţumi să-şi vadă de drum. O siluetă măruntă, înfruntând pe propriile-i picioare farurile fără de număr care se apropiau.
1 4
Tăietură dintr-o revistă prinsă în pioneze de pere- tele salonului din Samankand House, clădirea sediului centrului de dezintoxicare Noua-Cale din Santa Ana, California:
Când pacientul senil se trezeşte dimineaţa şi în- treabă de mama lui, adu-i aminte că ea a murit de mult, că el are peste optzeci de ani, că trăieşte într-un azil, că suntem în 1992, nu în 1913 şi că trebuie să în- frunte realitatea şi faptul că...
Un rezident rupsese restul articolului; atât mai ră- măsese. Era evident că fusese tăiat dintr-o revistă de specialitate, dedicată personalului medical; era pe hârtie lucioasă.
- Pentru început, îi explică George, unul dintre membrii personalului, în timp ce îl conducea de-a lun- gul coridorului, o să te ocupi de sălile de baie. De po- dele, de chiuvete şi mai ales de toalete. în clădire sunt trei săli de baie, câte una la fiecare nivel.
- OK, spuse el.
- Ai aici un mop. Şi o găleată. Crezi că ştii cum să faci asta ? Cum să faci curat într-o sală de baie ? Dă-i drumul, iar eu o să te urmăresc şi o să-ţi dau indicaţii.
Duse găleata în cada din spatele încăperii, turnă detergent în ea, apoi deschise apa caldă. Nu zărea în faţa ochilor nimic altceva decât spumă; spumă şi vuietul apei.
Dar putea auzi vocea lui George, fără să-l vadă.
- N-o umple prea tare, fiindcă n-o s-o mai poţi ridica.
- OK.
- Ai o mică problemă când e vorba să spui unde te afli, zise George după un timp.
- Sunt la Noua-Cale.
Aşeză pe podea găleata care se răsturnă; el rămase locului, holbându-se în jos, către ea.
- Noua-Cale de unde ?
- Din Santa Ana.
George ridică găleata în locul lui, arătându-i cum să o prindă de mânerul de sârmă şi cum să o legene în timp ce mergea.
- Cred că mai târziu o să te transferăm pe insulă, la una dintre ferme. întâi însă, trebuie să treci pe la spălatul vaselor.
- Pot să fac asta, zise el. Pot să spăl vasele.
- îţi plac animalele ?
- Sigur.
- Cele de fermă ?
- Animalele.
- O să vedem. O să aşteptăm până când o să te cu- noaştem mai bine. Oricum, o să treacă ceva timp; toată lumea se ocupă de spălatul vaselor vreme de o lună. Toată lumea care intră pe uşă.
- într-un fel, mi-ar plăcea să trăiesc la ţară, spuse el.
- Avem mai multe tipuri de facilităţi. O să stabilim ce ţi se potriveşte. Ştii, poţi fuma aici, dar nu încurajăm asta. Nu suntem la Synanon; acolo nu te lasă să fumezi.
- Dar nu mai am ţigări, spuse el.
- îi dăm fiecărui pacient un pachet pe zi.
- Bani?
Nu mai avea nici unul.
- Nu costă nimic. N-au costat niciodată. Noi plă- tim în locul tău.
George luă mopul, îl introduse în găleată şi îi arătă cum să-l folosească.
- Cum se face că n-am nici un ban ?

- Din acelaşi motiv pentru care nu mai ai portofel şi nici nume de familie. O să ţi-i înapoiem, o să-ţi îna- poiem totul. Asta e ceea ce vrem să facem: să-ţi dăm înapoi tot ce ţi-a fost luat.
- Pantofii ăştia nu mi se potrivesc, zise el.
- Depindem de donaţii, dar primim numai lucruri noi, din magazine. Poate că, mai târziu, o să-ţi luăm măsura. Ai probat toţi pantofii din cutii ?
- Da, răspunse el.
- Foarte bine, asta e baia de la parter; începi cu ea. Pe urmă, după ce o speli, după ce o speli cu adevărat bine, cu adevărat fără cusur, mergem sus - aduci acolo mopul şi găleata - şi îţi arăt sala de baie de acolo, iar după aceea, pe cea de la etajul doi. Dar trebuie să ceri permisiunea
înainte de a urca, pentru că la etajul doi stau fetele, aşa că trebuie să vorbeşti mai întâi cu unul dintre membrii per- sonalului; nu te duci niciodată acolo fără să ţi se permită, îl bătu cu palma pe spate. E în ordine, Bruce ? Ai înţeles ?
— OK, spuse Bruce, mânuind mopul.
— O să te ocupi de asta, zise George, de curăţenia din sălile de baie, până când o să te deprinzi să faci treabă bună. Nu contează cu ce se îndeletniceşte un om; contează să-şi îndeplinească sarcinile cum se cu- vine şi să poată fi mândru de asta.
— O să mai fiu vreodată aşa cum am fost? întrebă Bruce.
— Ceea ce ai fost te-a adus aici. Dacă redevii ce ai fost, mai curând sau mai târziu o să te reîntorci la noi. N-am dreptate ? Ai avut noroc că ai ajuns aici; era cât pe ce să nu reuşeşti.
— M-a adus altcineva, cu maşina.
— Eşti norocos. Dar, data viitoare s-ar putea să nu te mai aducă nimeni. S-ar putea să te arunce undeva, pe marginea şoselei şi să spună să te ia dracu'.
El continuă să spele.
— Cel mai bine e să speli mai întâi chiuvetele, apoi cada, apoi toaletele şi la urmă podeaua.
— OK, spuse el şi lăsă mopul deoparte.
— E nevoie de o anumită îndemânare. O să devii maestru.
Se concentra şi desluşi crăpăturile din smalţul chiu- vetei; turnă detergent în ele şi deschise apa caldă. Ră- mase, neclintit, în calea aburului care se înălţa, din ce în ce mai dens. îi plăcea mirosul.
După prânz, se aşeză în salon, bându-şi cafeaua. Nimeni nu-i vorbea, fiindcă aflaseră că se străduia să renunţe la drog. în timp ce sorbea din ceaşcă, le putea auzi conversaţia. Se cunoşteau unii pe alţii.
- Dacă ai putea privi din trupul unui mort, ai reuşi să mai vezi încă, dar n-ai avea cum să mişti muşchii ochilor, aşa că n-ai putea focaliza. Nu ţi-ai putea mişca nici capul, nici globii oculari. Tot ce ai putea face ar fi să aştepţi să-ţi treacă ceva prin faţa ochilor. Ai fi înţe- penit. Ai aştepta şi ai tot aştepta. Ar fi groaznic.
îşi coborî privirea spre aburul cafelei, doar atât. Aburul se înălţa; îi plăcea mirosul.
- Bună.
O mână îl atinse. A unei femei.
- Bună.
Pentru o clipă, îşi întoarse privirea într-o parte.
- Cum te simţi ?
- OK, spuse el.
- Ţi-e mai bine ?
- Mă simt OK, îi răspunse.
Privi cafeaua şi aburul, şi nu se uită nici la ea, nici la altcineva; privea în jos, numai în jos, către ceaşcă. îi plăceau căldura şi mirosul.
- Ai putea vedea pe cineva doar când ar trece exact prin faţa ta, şi numai atunci. Sau numai prin zona spre care te uitai, nu prin altă parte. Dacă o frunză sau alt- ceva ţi-ar pluti prin faţa ochilor, atunci nu ai vedea-o decât pe ea, pentru totdeauna. Numai frunza şi nimic altceva; nu ţi-ai putea întoarce privirea.
- OK, spuse el, ţinându-şi ceaşca cu cafea în ambele mâini.
- Imaginează-ţi că ai fi conştient, fără să fii în viaţă. Că ai vedea şi chiar ai pricepe totul, fără să fii viu. Că ai privi doar în afară. Identificând lucrurile, fără să tră- ieşti. Un mort poate să meargă totuşi mai departe.
Uneori, ceea ce te priveşte prin ochii unui om s-ar putea să fi murit încă din copilărie. Ceea ce e mort, acolo, înăuntru, priveşte încă în afară. Nu e doar un trup care se uită la tine şi în care nu există nimic; acolo încă mai e ceva, dar a murit şi nu mai face decât să pri- vească întruna; nu se poate împiedica să privească.
- Asta înseamnă să mori, spuse altcineva, să nu te poţi opri să priveşti indiferent ce s-ar afla în faţa ta. Vreo blestemăţie pusă exact acolo şi tu nu poţi face ni- mic, cum ar fi să alegi sau să schimbi ceva. Nu poţi de- cât să accepţi, aşa cum e, ceea ce se află acolo.
- Cum ar fi să te uiţi la o cutie cu bere o întreagă eternitate ? S-ar putea să nu fie chiar atât de rău. N-ar avea de ce să-ţi fie teamă.
înainte de cina care le fu servită în sufragerie, se ocu- pară de noţiunea de timp. Discutară despre mai multe noţiuni, scrise pe tablă de diverşi membri ai personalului.
El stătea cu mâinile încrucişate în poală, cu ochii în podea şi ascultând clocotul unui filtru mare cu cafea; făcea bahuhu-buhuhu, şi sunetul îl înfricoşa.
- Obiectele însufleţite şi neînsufleţite îşi schimbă proprietăţile.
Dezbăteau cu toţii tema asta, stând pe scaune pli- ante, plasate ici şi colo. Conceptul părea să le fie fami- liar. Evident că toate acestea ţineau de modul de gândire al celor de la Noua-Cale; poate că erau chiar memorate, pentru ca apoi să meditezi asupra lor în re- petate rânduri. Buhuhu-buhuhu.
- Energia obiectelor neînsufleţite e mai mare decât a celor însufleţite.
Discutară despre asta. Buhuhu-buhuhu. Zgomotul filtrului de cafea devenea din ce în ce mai puternic şi îl înfricoşa tot mai mult, dar nu se clintea şi nu-şi ridica privirea; stătea locului, ascultând. Din cauza filtrului, îi era greu să audă ce anume spuneau.
- încorporăm în noi înşine prea mult din energia obiectelor neînsufleţite. Şi, schimbând...
Are cineva de gând să se uite la afurisitul ăla de fil- tru, să vadă de ce face aşa ?
Urmă o pauză, în timpul căreia cineva chiar îl exa- mina. El privea stăruitor în jos, aşteptând.

- O să scriu asta din nou. „Facemprea multe schim- buri de energie cu formele inerte de viaţă, în favoarea lumii care ne înconjoară. T
Vorbiră despre asta. Filtrul amuţi şi se adunară să capete cafea.
- Vrei nişte cafea ?
O voce în spatele lui, o atingere.
- Ned ? Bruce ? Cum îl cheamă ?... Bruce ?
- OK.
Se ridică şi îi urmă în preajma filtrului. îşi aşteptă rândul. Ei îl priviră când îşi punea frişca şi zahăr în ceaşcă. Continuară să-l privească şi când se întoarse la scaunul lui - la acelaşi scaun; se asigură că îl regăsise, se aşeză şi continuă să asculte. Cafeaua caldă şi aburul ei îl făceau să se simtă bine.
- Activitatea nu înseamnă neapărat viaţă. Qua- sarii sunt activi. Iar un călugăr care meditează nu e neînsufleţit.
îşi privi ceaşca goală: era din China. O întoarse şi cercetă ce era scris pe fundul ei, apoi constată că avea smalţul ciobit. Părea veche, dar fusese făcută la Detroit.
- Când este circulară, mişcarea reprezintă cea mai neînsufleţită structură a universului.
- Timpul, spuse o altă voce.
Ştia cum să răspundă la asta. Timpul e rotund.
- Da, trebuie să ne oprim acum, totuşi vrea cineva să facă un scurt comentariu de final ?
- Păi, urmărirea liniei de minimă rezistenţă e legea supravieţuirii. Urmărirea, nu conducerea.
- Da, spuse o altă voce, mai vârstnică, adepţii îi su- pravieţuiesc conducătorului pe care îl urmează. Ca în cazul lui Hristos. Nu viceversa.
- Ar fi mai bine să mergem la masă, fiindcă acum Rick nu ne mai serveşte decât până la cinci jumate.
- Vorbim despre asta în timpul jocului, nu acum. Scaunele scârţâiră şi trosniră. Se ridică şi el, îşi puse ceaşca cea veche pe tava altcuiva şi li se alătură în timp ce se înşiruiau spre ieşire. Putea mirosi hainele reci din jurul lui, simţea mirosurile plăcute, dar reci.
Se pare că spuneau că viaţa inertă e bună, se gândi Dar nu există ceva numit viaţă inertă. E o contradicţie.
Se întrebă ce era viaţa, ce anume însemna; poate că era doar el cel care nu înţelegea.
Sosise un morman imens de haine donate, în culori ţipătoare. Mai mulţi oameni aveau braţele pline şi câţiva îşi puseseră cămăşile, probându-le şi întrebându-se unii pe alţii dacă le vin bine.
- Ei, Mike. Eşti un tip elegant.
în mijlocul salonului stătea un bărbat scund şi înde- sat, cu păr cârlionţat şi chip de mops; îşi schimba cu- reaua, încruntându-se.
- Cum se procedează cu chestia asta? Nu reuşesc s-o fac să stea. De ce nu se desface ?
Avea o curea de şaptezeci şi cinci de centimetri, fără cataramă, cu nişte inele de metal pe care nu ştia cum să le strângă.
- Cred că mi-au dat una pe care nimeni altcineva n-a putut s-o folosească.
Bruce veni în faţa lui, se întinse ca să-l cuprindă cu braţele şi îi strânse cureaua trecând-o în sens invers prin inele.
- Mulţumesc, zise Mike.
îşi alese mai multe cămăşi, ţuguindu-şi buzele.
- Am de gând să port una dintre astea când o să mă-nsor, îi spuse lui Bruce.
- Drăguţ, răspunse el.
Mike se îndreptă agale către două femei aflate în ca- pătul celălalt al salonului; ele îi zâmbiră.
- Ies în oraş, le spuse, lipindu-şi de trup o cămaşă înflorată.
- Foarte bine, mergeţi la cină! strigă directorul exe- cutiv pe un ton aspru, cu vocea lui puternică. îi făcu din ochi lui Bruce. Cum te simţi, omule ?
- Foarte bine, spuse el.
- Vorbeşti de parcă ai fi răcit.
- Da, încuviinţă el, e din cauză că nu mă mai dro- ghez. Aş putea căpăta nişte Dristan, sau...
- Fără chimicale, spuse directorul. De nici un fel. Grăbeşte-te să mergi la masă. Cum stai cu pofta de mâncare ?
- Mai bine, răspunse, urmându-l. Cei aşezaţi la mese îi zâmbiră.
După masă se aşeză pe treptele largi, la jumătatea drumului către etajul întâi. Nimeni nu-i vorbi; avea loc o conferinţă. Rămase acolo până când se încheie. Toată lumea ieşi din sală, umplând holul.
Simţea că îl privesc; poate că unii chiar i se adresau. Stătea aşezat pe trepte, ghemuit, cu braţele înfăşurate în jurul trupului, uitându-se şi iar uitându-se. Având în faţa ochilor covorul de culoare întunecată. Acum nu se mai auzea nici o voce.
- Bruce ?
El nu se clinti.
- Bruce ?
O mână îl atinse.
El nu scoase nici o vorbă.
- Bruce, vino în salon. Ar fi trebuit să fii în camera ta, în pat; numai că, vezi tu, vreau să stăm de vorbă.
Mike o luă înainte, făcându-i semn cu mâna să-l ur- meze, îl însoţi în josul scărilor şi apoi în salonul pustiu. Mike închise uşa în urma lor.
Se instala într-un fotoliu adânc, invitându-l cu un gest să se aşeze în faţa lui. Părea obosit. Ochii lui mici erau încercănaţi; se frecă cu palma pe frunte.
- Sunt treaz de azi-dimineaţă, de la cinci şi jumă- tate, spuse.
O bătaie în uşa care începu să se deschidă.
- Nu vreau să intre nimeni aici; stăm de vorbă. Se aude ? zbieră Mike.
Murmure. Uşa se închise.
- Ştii, ar fi bine să-ţi schimbi cămaşa de două ori pe zi, zise Mike. Transpiri ceva de speriat.
El încuviinţă, dând din cap.
- Din ce parte a statului eşti ? El nu răspunse.

- De acum înainte, să vii la mine când te mai simţi atât de rău. Am trecut prin acelaşi lucru, cu vreun an şi jumătate în urmă. Obişnuiau să mă foiască cu maşina prin împrejurimi. Diverşi membri ai personalului. L-ai cunoscut pe Eddie ? Antialcoolicul ăla înalt şi slab care pune la punct pe toată lumea ? M-a plimbat cu maşina jur-împrejur, timp de opt ore. Nu m-a lăsat niciodată singur. Vrei să ieşi afară ? strigă pe neaşteptate. Suntem aici ca să stăm de vorbă. Du-te să te uiţi la televizor. îşi coborî vocea şi îşi întoarse ochii spre Bruce. Uneori trebuie să faci asta. Să nu laşi pe cineva niciodată singur.
- înţeleg, veni răspunsul.
- Ai grijă să nu-ţi iei cumva viaţa, Bruce.
- Da, domnule, spuse el, privind în jos.
- Nu-mi spune „domnule"! El dădu din cap.
- Unde ai făcut armata, Bruce ? De acolo ţi s-a tras ? în armată ai început să iei droguri ?
-Nu.
- Ţi le injectezi sau le înghiţi ? El nu scoase nici un sunet.
- „Domnule", zise Mike, eu unul am stat zece ani în închisoare. Odată, am văzut pe palierul nostru de ce- lule opt tipi cu beregata tăiată într-o singură zi. Dor- meam cu picioarele pe toaletă - atât de mici erau celulele. Asta e închisoarea, trebuie să dormi cu picioa- rele în WC. N-ai fost închis niciodată, nu-i aşa ?
- Nu, spuse el.
- Pe de altă parte, am văzut deţinuţi de optzeci de ani fericiţi că mai erau în viaţă şi care voiau s-o mai ducă încă. îmi aduc aminte cum era când mă drogăm, când mă injectam; am început pe când eram adolescent. N-am făcut niciodată altceva. Mi-am injectat droguri şi pe urmă am intrat, pentru zece ani, în pârnaie. Mi-am injectat atât de multă - heroină amestecată cu M - că n-am mai făcut niciodată altceva; n-am văzut niciodată altceva. Acum m-am lăsat, am ieşit din închisoare şi sunt aici. Ştii ce-am observat, în mod special ? Ştii cât de mare e diferenţa, ce mult înseamnă că acum observ?
Acum pot merge pe stradă şi să văd câte ceva. Şi pot auzi susurul apei când mergem în pădure - o să vezi mai târ- ziu celelalte facilităţi, fermele şi aşa mai departe. Pot merge pe stradă, pe o stradă obişnuită, şi să văd căţelu- şii şi pisicuţele. înainte nu-i observam niciodată. Nu-mi sărea în ochi decât drogul. îşi privi ceasul de la încheie- tura mâinii. Aşa că, adăugă, îmi dau seama cum te simţi.
- E greu să te laşi, zise Bruce.
- Toţi cei de aici s-au lăsat. Bineînţeles că unii s-au apucat din nou. Dacă pleci de aici, te apuci din nou. Ştii asta. El dădu din cap.
- în locul ăsta nu-i nimeni care să fi avut o viaţă uşoară. Nu vreau să spun că a ta a fost aşa. Eddie ar fi fă- cut-o. Ţi-ar fi spus că necazurile tale sunt floare la ureche. Necazurile nu sunt niciodată floare la ureche. Văd cât de rău te simţi, dar şi eu m-am simţit aşa cândva. Acum îmi e cu mult mai bine. Cine e colegul tău de cameră ?
- John.
- A, da, John. Atunci înseamnă că stai jos, la parter.
- îmi place acolo, spuse el.
- Da, e cald. Probabil că ţie ţi-e frig tot timpul. Celor mai mulţi dintre noi le e, şi-mi amintesc că şi mie mi-a fost; tremuram tot timpul şi mă scăpăm în panta- loni. Ei, ascultă-mă pe mine, n-o să mai fii nevoit să treci din nou prin asta dacă o să rămâi aici, la Noua-Cale.
- Cât de mult ? întrebă el.
- Tot restul vieţii tale. Bruce îşi înălţă capul.
- Eu nu pot să plec, spuse Mike. Dacă ies de aici, mă apuc iar de droguri. Am prea mulţi amici afară. O să ajung din nou prin cotloane, vânzând droguri şi injectându-mi-le, şi pe urmă înapoi, la închisoare,
pentru douăzeci de ani. Ştii - ei! - am treizeci şi cinci de ani şi mă însor pentru prima oară. Ai cunoscut-o pe Laura ? Logodnica mea ? El nu era sigur.
- Drăguţă, durdulie... Simpatică?!... El dădu din cap.
- îi e frică să iasă afară. Trebuie s-o însoţească cineva. O să mergem la grădina zoologică... Săptămâna viitoare îl ducem pe băieţelul directorului executiv la San Diego, şi Laura e speriată de moarte. Mai speriată decât mine. Tăcere.
- Ai auzit ce-am spus ? întrebă Mike. Că mi-e frică să merg la grădina zoologică ?
- Da.
- Nu-mi amintesc să mai fi fost vreodată într-un asemenea loc. Ce faci când te duci la grădina zoolo- gică ? Poate că tu ştii.
- Te uiţi în diverse cuşti şi în ţarcuri descoperite.
- Ce fel de animale au ?
- De tot felul.
- Sălbatice, presupun. Bineînţeles că sălbatice. Şi exotice.
- La grădina zoologică din San Diego au aproape orice fel de animal sălbatic, spuse Bruce.
- Au şi un... Ce sunt ăia? Urşi koala?...
- Da.
- Am văzut o reclamă la televizor, zise Mike. Cu un urs koala. Ţopăie. Seamănă cu o jucărie de pluş.
- Bătrânul Teddy, ursuleţul de jucărie pe care-l au copii, a fost creat după modelul ursului koala, prin anii douăzeci, spuse Bruce.
- Aşa e. Presupun că trebuie să te duci în Australia ca să vezi un urs koala. Sau au dispărut ?
- Sunt o mulţime în Australia, zise Bruce, dar ex- portul e interzis. Şi al urşilor vii, şi al blănurilor. Era cât pe ce să fie exterminaţi.
- Eu n-am fost pe nicăieri, făcu Mike, cu excepţia transporturilor de marfă pe care le fac din Mexic la Vancouver, în Columbia Britanică. Aleg întotdeauna acelaşi traseu, aşa că nu văd niciodată nimic. Merg foarte repede, ca să scap de grijă. Conduc una dintre maşinile Fundaţiei. Dacă o să simţi nevoia şi dacă n-o să-ţi fie foarte rău, o să te plimb. Te plimb şi putem sta de vorbă. Nu mă deranjează. Eddie şi alţii, care nu mai sunt aici, au făcu t-o pentru mine. Nu mă deranjează.
- Mulţumesc.

- Acum ar trebui să fim amândoi în pat. Te-au pus deja să lucrezi la bucătărie? Să aranjezi mesele şi să aduci mâncarea ?
- Nu.
- Atunci putem dormi amândoi până la aceeaşi oră. Ne vedem la micul dejun. Stai la masă cu mine şi-ţi fac cunoştinţă cu Laura.
- Când vă căsătoriţi ?
- Peste o lună şi jumătate. Ne-ar face plăcere să participi. Desigur, ceremonia va avea loc aici, în clădire, aşa că toată lumea o să fie de faţă.
- Mulţumesc, zise el.
Era în centrul jocului şi toţi ţipau la el. Jur-îm- . prejur, feţe care răcneau; el îşi ţinea ochii în pământ.
- Ştiţi ce-i ăsta ? Un pupăcios!
O voce mai stridentă decât altele îl făcu să-şi ridice privirea. Printre chipurile înfiorătoare, distorsionate de zbierete, urla o chinezoaică.
- Eşti un pupăcios, asta eşti!
- Eşti în stare s-o iei la labă ? Eşti în stare s-o iei la labă ? scandau ceilalţi, adresându-i-se şi învârtindu-se în cerc. îmb răcat cu pantaloni roşii evazaţi şi purtând pa- puci roz, directorul executiv zâmbea. Cu ochi mici, scânteind obosiţi, ca ai unui spiriduş. Legănându-se înainte şi înapoi, cu picioarele ca nişte fuse strânse sub el, fără să stea pe vreo pernă.
- Să vedem cum o iei la labă!
Directorul păru să se distreze când văzu ceva spărgându-se; ochii îi sticliră şi se umplură veselie. Ai- doma unui bufon împopoţonat de la o veche curte re- gală, se uita în toate părţile şi se amuza. Apoi, din când în când, vocea i se înălţa în falset, stridentă şi mo- notonă, ca un zgomot metalic. Ca o balama neunsă.
- Pupăciosul! zbiera la el chinezoaica; alături, o altă fată îşi flutura braţele şi îşi bulbuca obrajii - pleosc-pleosc! Aici! urlă chinezoaica, răsucindu-se şi bombându-şi fundul, pe care i-l arătă, strigându-i: Pupă-mă-n fund, atunci, pupăciosule! Ar vrea să pupe oameni... Pupă aici, pupăciosule!
- Să vedem cum şi-o ia la labă, scanda familia. Ia-ţi-o la labă, pupăciosule!
El închise ochii, dar vocile tot îi mai pătrundeau în urechi.
- Codoşule, îi spuse directorul executiv, pe ton răs- picat. Monoton. Futangiule. Sulă. Rahatule. Labagiule...
Şi tot aşa, fără oprire.
încă mai auzea sunetele, dar începuseră să se ames- tece. La un moment dat, îşi ridică ochii când recunoscu vocea lui Mike, în timpul unei perioade de acalmie. Băr- batul îl privea cu nepăsare, cu obrajii uşor îmbujoraţi, cu gâtul umflându-i-se în gulerul prea strâmt al cămăşii.
- Bruce, spunea Mike, ce s-a întâmplat? Ce te-a adus aici ? Ce vrei să ne spui ? Nu ne poţi povesti chiar nimic despre tine ?
- Codoşule! zbieră George, ţopăind ca o minge de cauciuc. Ce-ai fost tu, codoşule ?
Chinezoaica sări în sus, ţipând:
- Povesteşte-ne, codoşule de ciochiste, pupătorule de funduri, labagiule!
- Sunt un ochi, spuse el.
- Labagiule, spuse directorul executiv. Pămpălăule. Scârnăvie. Ciochistule. Pizdă.
Acum nu mai auzea nimic. Apoi uită înţelesurile cuvintelor şi, în cele din urmă, chiar şi cuvintele.
îl simţea doar pe Mike privindu-l, privindu-l şi ascultându-l, şi neauzind nimic; nu ştia, nu-şi amintea, se simţea mărunt, se simţea rău, voia să plece.
Golul din el crescu. Şi, de fapt, într-o mică măsură, era vesel.
Ziua se apropia de sfârşit.
- Aruncă o privire înăuntru, îi spuse o femeie. Aici ţinem monştrii.
Se simţi înfricoşat în timp ce ea deschidea uşa. După ce o dădu în lături şi zgomotul se revărsă afară din în- căpere, fu uimit de dimensiunile acesteia; dar văzu mulţi copii mici jucându-se.
în seara aceea, se uită la doi bărbaţi în vârstă care hrăneau copiii cu lapte şi mâncare mărunţită, stând într-un mic alcov de lângă bucătărie. Rick, bucătarul, începu prin a le aduce celor doi bătrâni mâncarea pen- tru copii, pe când toţi ceilalţi încă aşteptau în sufragerie.
în timp ce căra platouri într-acolo, chinezoaica îl în- trebă, zâmbind:
- îţi plac copiii ?
- Da, spuse el.
- Poţi să stai cu ei şi să cinezi aici.
- Oh, făcu el.
- Mai târziu, peste o lună sau două, o să le poţi da să mănânce. Ezită. Când o să fim siguri că nu-i loveşti. Avem o regulă: copii nu sunt bătuţi niciodată, indife- rent ce-ar face.
- OK, spuse el.
Privind copiii mâncând, simţea căldura vieţii; se aşeză şi unul dintre copiii mai mici i se urcă în poală. El începu să-i dea mâncare cu o linguriţă. Se gândi că atât el, cât şi micuţul simţeau aceeaşi căldură. Chinezoaica îi zâmbi şi plecă să ducă platourile în sufragerie.
Rămase printre copii vreme îndelungată, ţinându-l în braţe mai întâi pe unul şi apoi pe alţii. Cei doi bătrâni se sfădeau cu copiii şi fiecare critica modul în care îi hrănea celălalt. Masa şi podeaua erau acoperite de firimituri, bu- căţi şi pete de mâncare; realiză surprins că micuţii termi- naseră de mâncat şi că urmau să plece în imensa lor cameră de joacă, să vadă desenele animate de la televizor. Se aplecă cu stângăcie ca să adune mâncarea împrăştiată.
- Nu, asta nu-i treaba ta, i se adresă tăios unul dintre bătrâni. Eu trebuie s-o fac.
- OK, încuviinţă el, ridicându-se brusc şi lovindu-se cu capul de marginea mesei.
Se uită, minunându-se, la resturile de mâncare pe care le ţinea în palmă.
- Du-te să ajuţi la curăţenia din sufragerie, îi spuse celălalt bătrân.
Avea un mic defect de vorbire. Unul dintre ajutoarele de la bucătărie, care se ocupa de spălatul vaselor, îi spuse în trecere:
- Ai nevoie de aprobare ca să stai cu copiii. El dădu din cap, rămânând locului nedumerit.

- Asta-i o treabă pentru bătrâni, spuse cel care spăla vasele. Dădăceala. Râse. Nu sunt în stare de altceva.
Apoi îşi văzu de drum.
O fetiţă rămase în încăpere. îl studie cu ochii ei mari şi i se adresă:
- Cum te cheamă ? Nu-i răspunse.
- Te-am întrebat cum te cheamă, întinzându-se cu precauţie, el atinse o bucată de
friptură de vacă de pe masă. Se răcise deja. Dar, fiind conştient de prezenţa copilului de alături, el încă mai simţea căldura; îi atinse creştetul în treacăt.
- Pe mine mă cheamă Thelma, spuse fetiţa. Ţi-ai ui- tat numele ? îl lovi uşor cu palma. Dacă îţi uiţi numele, ţi-l poţi scrie pe mână. Vrei să-ţi arăt cum ?
Palma ei îl atinse din nou.
- N-o să se şteargă când te speli ? o întrebă el. Dacă ţi-l scrii pe mână, prima dată când te foloseşti de ea sau când faci o baie se şterge.
- O, am înţeles. Fata dădu din cap. Păi, ai putea să-l scrii pe perete, deasupra capului tău. în camera ta, acolo unde dormi. Cât mai sus, ca să nu se şteargă. Şi, pe urmă, când vrei să-ţi ştii numele mai bine, poţi...
- Thelma, murmură el.
- Nu, ăsta e numele meu. E un nume de fată. Tu tre- buie să ai alt nume.
- Să vedem, spuse el dus pe gânduri.
- Dacă ne mai întâlnim, o să-ţi pun eu un nume, zise Thelma. O să inventez unul pentru tine. OK ?
- Nu locuieşti aici ? întrebă el.
- Ba da, dar mama s-ar putea să plece. Se gândeşte să ne ia pe noi, pe mine şi pe fratele meu, şi să plece de aici.
El dădu din cap. O parte din căldură dispăruse.
Fetiţa ieşi în fugă, pe neaşteptate, fără nici un motiv pe înţelesul lui.
Oricum, se hotărî el, ar trebui să rezolv problema propriului meu nume; e responsabilitatea mea. îşi stu- die mâna şi se întrebă de ce o făcea; nu era nimic de vă- zut. Bruce, se gândi, ăsta e numele meu. Dar, cugetă, ar trebui să existe nume mai potrivite. Căldura care mai rămăsese îl părăsi treptat, aşa cum îl părăsise şi fetiţa.
Se simţea din nou singur şi străin, şi pierdut. Şi nu foarte fericit.
într-o bună zi, Mike Westaway trase sforile ca să fie trimis să aducă un transport. Era vorba despre nişte marfă de mâna a doua donată celor de la Noua-Cale de un magazin universal din zonă. După ce se asigură că nu-l urmărea nici un membru al personalului, dădu un telefon şi se întâlni cu Donna Hawthorne la un local McDonald's.
Se aşezară împreună afară, de o parte şi de alta a me- sei de lemn pe care-şi puseseră coca-cola şi hamburgerii.
- Am reuşit într-adevăr să-l infiltrăm ? întrebă Donna.
- Da, spuse Westaway.
Dar adăugă în sinea lui: Tipul e în ultimul hal. Mă întreb dacă asta mai are vreo importanţă. Mă întreb dacă am realizat ceva. Totuşi, aşa a trebuit să fie.
- N-au nici o bănuială în privinţa lui ?
- Nu, răspunse Mike Westaway.
- Tu, personal, eşti convins că au o plantaţie de droguri ?
- Nu eu. Nu cred eu asta. E convingerea lor.
A celor care ne plătesc, se gândi.
- Care e înţelesul termenului ?
- Mors ontologica. Moartea spiritului. A identităţii. A esenţei caracterului.
- O să fie în stare să acţioneze ?
Westaway privi maşinile şi oamenii care treceau; le urmărea indispus în timp ce se prefăcea că mănâncă.
- Pur şi simplu, n-ai cum s-o afli.
- Niciodată nu afli înainte de a se întâmpla. O amin- tire. Câteva dintre celulele arse ale creierului care mai pâl- pâie încă. Ca un reflex. N-o să acţioneze, o să reacţioneze. Nu putem decât să sperăm. Să ne amintim ce spune Pavel în Biblie: credinţă, speranţă şi renunţare la avere.
O studie pe fata brunetă, tânără şi frumoasă din faţa lui şi reuşi să înţeleagă, privindu-i chipul inteligent, de ce Bob Arctor... Nu, îşi spuse. Trebuie să mă gândesc întot- deauna la el ca fiind Bruce. Altfel mă dau de gol, arăt că ştiu prea multe: lucruri pe care n-ar trebui, pe care n-aş avea de unde să le ştiu. ...de ce Bruce se gândea atât de mult la ea. Se gândea atunci când putea să gândească.
- A fost foarte bine instruit, spuse Donna, cu ceea ce lui i se păru o voce cumplit de jalnică. Şi, în acelaşi timp, o expresie plină de tristeţe îi traversă chipul, încordându-i şi deformându-i trăsăturile. Să plăteşti un astfel de preţ... zise apoi, pe jumătate pentru ea însăşi, luând o înghiţitură de cola.
Dar nu există nici o altă soluţie, cugetă el, de a pă- trunde acolo. Eu nu pot. S-a dovedit deja până acum; mă gândesc cât de mult m-am străduit. Nu vor primi decât o hoaspă cu mintea distrusă, ca Bruce. Inofensivă. Trebuia să fie... aşa cum e. Sau ei nu şi-ar fi asumat riscul. Asta e politica lor.
- Guvernul cere un bir cumplit, spune Donna.
- Viaţa cere un bir cumplit.
Ea îşi ridică ochii şi îl înfruntă, posomorâtă şi furioasă:
- în cazul ăsta, îl cere guvernul federal. Fără dubiu. De la tine, de la mine. De la... Vocea i se frânse. De la ceea ce a fost prietenul meu.
- încă mai e prietenul tău.
- Ceea ce a mai rămas din el, ripostă ea cu violenţă. Ceea ce a mai rămas, se gândi Mike Westaway, te
caută încă. într-un anumit fel. Şi el se simţea trist. Dar ziua era frumoasă, oamenii şi maşinile îl înveseleau, ae- rul mirosea frumos. Şi aveau şanse de succes; asta îl în- veselea cel mai mult. Fuseseră nevoiţi să meargă atât de departe. Puteau să străbată restul drumului.
- Cred, cu sinceritate, că nu există nimic mai cum- plit decât să sacrifici pe cineva sau ceva, o făptură vie, fără ca ea s-o fi ştiut măcar. Dacă ar fi ştiut... Dacă ar fi înţeles şi s-ar fi oferit voluntar... Dar... Gesticula. El nu ştie; n-a ştiut-o niciodată. Nu s-a oferit...
- Bineînţeles că a făcut-o. Era meseria lui.
- N-a avut idee şi nu are nici acum, pentru că acum nu mai are nici un fel de idei. O ştii tot atât de bine ca mine. Şi n-o să mai aibă idei niciodată, în toată viaţa lui. Doar reflexe. Iar asta nu s-a întâmplat din greşeală; era de

aşteptat să se întâmple. Aşa că avem această... kharmă rea asupra noastră. O simt pe umeri. Ca pe un cadavru. Duc în spate un cadavru - cadavrul lui Bob Arctor. Chiar în timp ce el este, practic, în viaţă.
îşi ridicase vocea. Mike Westaway îi făcu un semn şi ea se linişti, făcând un efort vizibil. Oamenii de la ce- lelalte mese de lemn, care îşi savurau hamburgerii şi băuturile răcoritoare, îi aruncaseră priviri iscoditoare.
- Păi, spuse Westaway, după o pauză, să privim lu- crurile în felul ăsta. Nu pot interoga pe cineva sau ceva care nu are o minte.
- Trebuie să mă întorc la lucru, spuse Donna. îşi privi ceasul. O să le spun că totul pare să fie în ordine, ţinând cont de ceea ce mi-ai spus. După părerea ta.
- Să aştepte să vină iarna.
- Iarna?
- O să dureze până atunci. Nu contează de ce, dar asta e situaţia; o să meargă la iarnă sau n-o să meargă deloc. O să pătrundem atunci sau niciodată.
Chiar la solstiţiu, se gândi el.
- Un moment potrivit. Când totul e mort şi acope- rit de zăpadă.
El râse.
- în California ?
- Iarna spiritului. Mors ontologica. Când spiritul e mort.
- Doar adormit, spuse Westaway. Se ridică. Şi eu trebuie să plec, am de luat un transport de legume.
Donna îl privi îndurerată, cu o spaimă mută, plină de tristeţe.
- Pentru bucătărie, specifică el cu blândeţe. Mor- covi şi lăptuci. Legume de genul ăsta. Pe care magazi- nul McCoy ni le-a donat nouă, săracii de la Noua-Cale. îmi pare rău că am spus asta. N-am avut intenţia să fac o glumă. N-am avut nici o intenţie.
O bătu pe umăr, peste vesta ei de piele. Şi, în timp ce o făcea, îi veni ideea că, probabil, Bob Arctor i-o dă- duse cadou în zile mai bune, mai fericite.
- Lucrăm împreună la asta de multă vreme, spuse Donna, cu voce reţinută, egală. Nu vreau să mai dureze prea mult. Vreau să se termine. Uneori, noaptea, când
nu pot să dorm, mă gândesc, fir-ar să fie, că noi suntem mai lipsiţi de inimă decât ei. Decât adversarii.
- Nu văd o făptură fără inimă când mă uit la tine, zise Westaway. Deşi presupun că, de fapt, nu te cu- nosc chiar atât de bine. Ceea ce văd, şi văd limpede, e una dintre cele mai afectuoase persoane pe care am cunoscut-o vreodată.
- Din exterior par afectuoasă, aşa mă văd oamenii. Ochi afectuoşi, expresie afectuoasă şi un nenorocit de zâmbet plin de falsă afecţiune, dar în interior sunt în- totdeauna lipsită de inimă, sunt un sac cu minciuni. Nu sunt ceea ce par a fi; sunt groaznică.
Vocea fetei era egală şi vorbea surâzând. Pupilele i se dilataseră, erau umede şi privirea lor era nevinovată.
- Dar, pe deasupra, nu există nici o altă cale. Nu-i aşa? Am pus totul la cale cu multă vreme în urmă şi m-am prefăcut că sunt aşa. Dar, în realitate, nu e chiar atât de rău. în felul ăsta, voi obţineţi ceea ce vreţi. Şi toată lumea avansează în grad. Rău e, de fapt, ceea ce sunt eu - o mincinoasă. Mi-am minţit prietenul, l-am minţit pe Bob Arctor tot timpul. Chiar i-am zis o dată să nu creadă nimic din ceea ce spun şi bineînţeles că el şi-a închipuit că glumeam; nu m-a ascultat. Dar, dacă i-am spus, atunci e vina lui că nu m-a ascultat, că nu m-a crezut după ce i-am spus-o. L-am avertizat. Dar el a ui- tat imediat şi am ţinut-o tot aşa. Am continuat să-l mint.
- Ai făcut ceea ce trebuia să faci. Ai făcut mai mult decât trebuia să faci.
Fata începu să se îndepărteze de masă.
- OK, atunci nu am ce raporta, deocamdată. în afară de faptul că tu eşti încrezător. Decât că el a fost strecurat înăuntru şi ei l-au acceptat. Că n-o să scoată nimic de la el în aceste.....Se înfiora. Aceste jocuri murdare.
- Exact.
- Ne vedem mai târziu. Tăcu o clipă. Federalii n-au de gând să aştepte până la iarnă.
- Dar la iarnă o să fie, spuse Westaway. La solsti- ţiul de iarnă.
- La ce ?
- Nu trebuie decât să aştepţi, zise el. Şi să te rogi.
- Astea-s prostii, răspunse Donna. Rugăciunile, adică. Mă rugam foarte mult, cu o grămadă de vreme în urmă, dar nu şi acum. N-ar fi trebuit să facem asta, ceea ce facem noi, dacă rugăciunile ar fi funcţionat. Sunt tot un lucru de nimic.
- Aşa sunt majoritatea lucrurilor. Făcu câţiva paşi în urma fetei care se îndepărta, atras de ea, simţind că îi era pe plac. Nu cred că ţi-ai distrus prietenul. Mi se pare că şi tu ai fost distrusă în aceeaşi măsură, că eşti o altă victimă. Numai că la tine nu se observă. Oricum, n-am avut de ales.
- O să ajung în iad, spuse ea. Zâmbi pe neaşteptate - un zâmbet senin, copilăresc. Educaţia mea catolică.
- în iad îţi vând pungi de cinci dolari şi, când ajungi acasă, găseşti în ele secobarbital.
- Secobarbitalul e făcut din excremente de curcan, zise Donna, apoi îi dispăru brusc din faţa ochilor.
Se topise printre oamenii care mergeau încoace şi în- colo; el clipi. Oare aşa se simţea Bob Arctor? se întrebă. Probabil că da. Ea fusese acolo, părând să rămână pen- tru totdeauna; apoi - nimic. Se topise ca o limbă de foc în văzduh, izvorâtă din pământ şi dispărută în pământ. Ca să se contopească cu toţi ceilalţi, cu oamenii care n-au încetat niciodată să existe. Prelingându-se printre ei. Fata care se evaporă, se gândi. Se preschimbă. Vine şi pleacă când vrea ea. Şi nimeni şi nimic n-o poate opri.
încerc să prind vântul în plasă, cugetă. Aşa cum a fă- cut şi Arctor. E zadarnic, se gândi, să încerci să-ţi încleş- tezi mâinile în jurul unuia dintre agenţii federali care se ocupă de abuzul de droguri. Se strecoară pe furiş. Umbre care se topesc când misiunea le-o cere. Ca şi cum, de la bun început, n-ar fi fost cu adevărat acolo. Arctor, medita el, era îndrăgostit de o fantomă a autorităţii, de un soi de hologramă, pe care un om obişnuit ar putea să o străbată, ieşind, singur, prin cealaltă parte a ei. Fără să fi reuşit vreodată s-o atingă într-adevăr - pe fata în carne şi oase.
Dumnezeu acţionează transformând răul în bine, reflectă el. Face asta aici şi acum, cu toate că ochii noştri nu pot s-o vadă; totul se petrece sub suprafaţa realităţii, pentru a ieşi abia mai târziu la iveală. Poate pentru ur- maşii noştri. Pentru oamenii mărunţi care nu vor şti ni- mic despre războiul îngrozitor prin care am trecut şi despre pierderile pe care le-am suferit, decât dacă vor descoperi vreo notă de subsol dintr-o carte de istorie lip- sită de importanţă. O scurtă menţiune. Fără nici o enu- merare a celor căzuţi.

Ar trebui să existe, undeva, un monument, se gândi, pe care să se regăsească numele celor care au murit în lupta asta. Şi, mai cumplit, ale celor care nu au murit. Care trebuie să trăiască, dincolo de moarte. Ca Bob Arctor. Ceea ce e cel mai trist.
Am înţeles că Donna se numără printre mercenari, se gândi. Mercenari fără salariu. Care aduc cel mai mult cu nişte fantome. Dispar pentru totdeauna. Li se pierd numele şi nu pot fi localizaţi. Te întrebi: unde e ea acum ? Iar răspunsul este...
Nicăieri. Pentru că n-a fost acolo de la bun început.
Mike Westaway se reaşeză la masa de lemn, îşi ter- mină hamburgerul şi îşi bău coca-cola. Pentru că erau mai gustoase decât ceea ce li se dădea la Noua-Cale. Chiar dacă hamburgerul fusese făcut din anusuri de vaci adulte.
5-o chemi pe Donna înapoi, să încerci s-o găseşti sau s-oposezi... Caut ceea ce căuta Bob Arctor, îşi spuse, aşa că poate lui îi e mai bine acum, în felul ăsta. Tragedia din viaţa lui s-a consumat deja. Să iubeşti un spirit al văzduhului. Asta era adevărata durere. Lipsită de spe- ranţă prin ea însăşi. Numele ei nu avea să apară nică- ieri, în nici o pagină tipărită, în nici una dintre analele omenirii: nici un loc de reşedinţă, nici un nume. Există astfel de fete, medita, şi sunt cele pe care le îndrăgeşti cel mai mult, cele în privinţa cărora eşti fără de speranţă, pentru că ţi-au scăpat chiar în momentul în care îţi în- cleştai mâinile în jurul lor.
Aşadar, conchise Westaway, poate că l-am salvat de la ceva mai rău. Şi, odată ce am înfăptuit asta, ceea ce a mai rămas din el ne e de folos. De mare şi nepre- ţuit folos.
Dacă norocul e de partea noastră.
- Ştii vreo poveste ? îl întrebă Thelma într-o zi.
- Ştiu povestea lupului, zise Bruce.
- Cu lupul şi bunicuţa ?
- Nu, spuse el. Cu lupul negru-cu-alb. Stătea sus, în copac, şi sărea de acolo, iarăşi şi iarăşi, asupra animale- lor fermierului. în final, fermierul şi-a adunat, într-o bună zi, toţi fiii şi pe toţi prietenii fiilor lui, şi au în- conjurat copacul, aşteptând ca lupul negru-cu-alb să sară jos. în cele din urmă, lupul s-a aruncat asupra unui animal maroniu, care arăta tare prăpădit, şi gloanţele tuturor i-au ciuruit blana neagră-cu-alb.
- Oh, făcu Thelma. Asta-i foarte rău.
- Dar i-au salvat pielea, continuă el. Au jupuit uria- şul lup negru-cu-alb care sărise din copac şi au păstrat frumoasa lui blană, astfel încât urmaşii lor, cei care s-au născut mai târziu, să poată vedea cum arătase şi să se minuneze de înfăţişarea, de puterea şi de mărimea lui. Iar generaţiile următoare au vorbit despre el şi au spus multe poveşti despre vitejia şi măreţia lui, şi i-au de- plâns moartea.
- De ce l-au împuşcat ?
- N-au avut de ales, spuse el. Trebuie s-o faci când e vorba despre astfel de lupi.
- Mai ştii şi alte poveşti ? Mai frumoase ?
- Nu, îi răspunse, asta e singura.
Rămase locului, reamintindu-şi cât de mult se bucu- rase lupul de talentul lui de a sări, de salturile pe care le tot făcea, sălăşluind în minunatul său trup, dar acum tru- pul acela dispăruse, fusese doborât. Şi asta pentru ca ani- malele becisnice să continue, oricum, să fie măcelărite şi devorate. Animalele lipsite de putere, care nu săreau niciodată şi care nu se mândreau cu corpurile lor. Dar, oricum, partea bună a lucrurilor era că animalele acelea se mişcau cu greutate. Iar lupul negru-cu-alb nu se plân- sese niciodată; nu protestase nici măcar atunci când îl împuşcaseră. Ghearele lui erau încă adânc implântate în pradă. Zadarnic. Cu excepţia faptului că ăsta-i era obi- ceiul şi că-i făcea plăcere. Era singura lui cale. Singurul lui mod de a trăi. Tot ce ştia. Şi ei îl doborâseră.
- Uite lupul! exclamă Thelma, ţopăind în toate păr- ţile, cu stângăcie. Hauu, hauu!
încerca să se agate de lucruri şi reuşea, iar el văzu cu groază că ceva nu era aşa cum ar fi trebuit. Observă, pentru prima oară - cu durere şi întrebându-se cum de se putuse întâmpla una ca asta - că era slăbită.
- Tu nu eşti lupul, îi spuse. Dar chiar şi aşa se împiedică în timp ce bâjbâia şi şchiopăta; chiar şi aşa, realiză el, continua să fie slăbită. Se întrebă cum de era posibil...
Ich ungliicksel' get Atlas! Eine Welt, Die ganze Welt der Scbmerzen muss ich tragen, Ich trage Unertrâgliches, und hrechen Will mir das Herz im Leihe.[1]
...să existe atâta tristeţe. Se îndepărtă, în spatele lui, ea continua să se joace. Se împiedică şi căzu. Oare ce simţi când ţi se întâmplă aşa ceva ? se întrebă.
Rătăcea de-a lungul coridorului, căutând aspirato- rul, îi spuseseră că trebuia să cureţe, cu meticulozitate, imensa cameră de joacă în care copiii îşi petreceau cea mai mare parte a timpului.
- în josul holului, pe dreapta. Cineva îi făcea semn într-acolo. Earl.
- Mulţumesc, Earl, zise el.
Când ajunse în faţa unei uşi închise, dădu să bată în ea, apoi, în loc de asta, o deschise.
în încăpere, o femeie bătrână stătea în picioare, jon- glând cu trei mingi de cauciuc. Se întoarse către el, cu părul cărunt şi unsuros căzându-i pe umeri, şi îi zâmbi, arătându-şi gingiile pe care nu mai era, efectiv, nici un dinte. Purta ciorapi albi, trei sferturi, şi pantofi de tenis.
îi văzu ochii duşi în fundul capului; ochi afundaţi, rân- jet, gură fără dinţi.
- Poţi să faci asta ? îl întrebă, gâfâind.
Aruncă în aer cele trei mingi, care căzură apoi, lo- vind-o şi ricoşând de podea. Se aplecă asupra lor, scui- pând şi râzând.
- Nu pot, spuse el, rămânând locului, înspăimântat.
- Eu pot.
Bătrâna creatură firavă, ale cărei braţe trosneau în timp ce se mişca, ridică mingiile, îl privi cu coada ochi- lor şi încercă din nou.
O altă persoană apăru în cadrul uşii, în spatele lui Bruce, şi rămase alături de el, uitându-se înăuntru.
- De când exersează ? zise Bruce.
- Are ceva timp. încearcă încă o dată. Eşti aproape! strigă celălalt spectator.
Bătrâna râse pe înfundate în timp ce se apleca, bâj- bâind încă o dată după mingii.
- Una e acolo, spuse cel de lângă Bruce. Sub noptiera ta.
- Ohhhh! gâfâi ea.

O priviră încercând iarăşi şi iarăşi, scăpând mingiile, potrivindu-le cu grijă, balansându-se, aruncându-le în sus şi apoi aplecându-se în timp ce cădeau în ploaie asu- pra ei, uneori lovind-o în cap.
- Donna, mai bine te-ai duce să te speli, spuse omul de lângă Bruce, trăgând aerul pe nas. Nu eşti curată.
- Asta nu e Donna, făcu Bruce, îndurerat. E Donna ? îşi înălţă ochii ca s-o privească şi se simţi pătruns de o spaimă cumplită; când îi întoarse privirea, văzu în ochii bătrânei un fel de lacrimi, dar ea râdea, râdea în timp ce arunca cu cele trei mingii în el, sperând să-l nime- rească. El se aplecă.
- Nu, Donna, nu face asta, îi spuse persoana de lângă el femeii. Nu lovi oamenii. Continuă doar să încerci să faci ceea ce ai văzut la televizor, ştii, ia-le din nou şi aruncă-le drept în sus. Dar acum du-te să te speli. Puţi.
- OK, încuviinţă bătrâna, grăbindu-se să iasă, gâr- bovită şi măruntă.
Lăsă cele trei mingii pe podea, încă rostogolindu-se. Omul de lângă Bruce închise uşa şi merseră împre-ună de-a lungul coridorului.
- De când e Donna aici ? întrebă Bruce.
- De mult. Dinainte de a veni eu, acum şase luni. A în- ceput să încerce să jongleze de vreo săptămână.

Notă:
' »Eu, jalnicul Atlas! Condamnat să port / O lume-ntreagâ, o lume de durere. / Suport sunt pentru cele de nesuportat / Şi inima-mi în piept se frânge." - Heinrich Heine, Der Atlas (n. tr.).

- Atunci nu e Donna, spuse el. Dacă e aici de atâta timp. Pentru că eu am venit abia acum o săptămână.
Şi, se gândi, Donna m-a adus aici cu MG-ul ei. îmi amintesc asta, fiindcă a trebuit să ne oprim cât şi-a um- plut din nou radiatorul. Şi atunci arăta bine. Cu ochi negri şi melancolici, tăcută şi calmă în mica ei vestă de piele, în cizme şi cu poşeta de care atârnă lăbuţa de ie- pure. Aşa cum e ea întotdeauna.
Apoi îşi văzu de treabă, căutând aspiratorul. Se sim- ţea mult mai bine. Dar nu înţelegea de ce.

- Aş putea să mă ocup de animale ? întrebă Bruce.
- Nu, spuse Mike. Cred că o să te trimit la una din- tre fermele noastre. Vreau să încerc să te las printre plante o vreme, vreo câteva luni. Afară, sub cerul deschis, unde poţi atinge pământul. De când cu toate cercetările astea legate de rachetele spaţiale, ne străduim prea mult să atin- gem cerul. Vreau să faci încercarea de a atinge...
- Aş vrea să fiu alături de ceva viu.
- Ţărâna trăieşte încă. Planeta noastră încă mai e vie. Acolo poţi fi ajutat cel mai bine. Ştii câte ceva despre agricultură ? Despre seminţe, despre cultivarea pămân- tului, despre recoltare ?
- Am lucrat într-un birou.
- De acum o să stai sub cerul liber. Dacă mintea ta îşi revine, va trebui s-o facă de la sine. Nu-ţi poţi impune să gândeşti din nou. Nu poţi decât să continui să faci diverse treburi, cum ar fi însămânţarea plantelor sau lucrul cu un motocultivator pe plantaţiile noastre de legume - aşa cum le numim noi - sau uciderea insectelor. Ne ocupăm foarte mult de asta, de distrugerea insectelor cu tot felul de spray-uri. Totuşi, suntem foarte prudenţi. Spray-urile pot face mai mult rău decât bine. Pot otrăvi nu numai re- coltele şi solul, ci şi oamenii care le folosesc. Le devorează mintea. Aşa cum a fost devorată a ta, adăugă.
- OK, zise Bruce.
Te-au dat cu spray, se gândi Mike, privindu-l, aşa că ai devenit un gândac. împroaşcă o gânganie cu otravă, şi o să moară; împroaşcă un om, împroaşcă-i creierul, şi o să devină o insectă care zbârnâie şi se agită într-un cerc închis pentru totdeauna. O maşină cu reflexe, ca o furnică. Repetând ultima instrucţiune primită.
în creierul lui n-o să mai intre nimic nou, medita Mike, pentru că acest creier nu mai există.
Aşa cum nu mai există persoana care privea cândva în afară. Asta n-am ştiut-o niciodată.
Dar, poate, dacă e plasat într-un loc bine ales şi într-o poziţie corectă, va reuşi totuşi să privească în jos şi să vadă pământul. Şi să recunoască ceea ce vede acolo. Şi să planteze ceva viu, ceva diferit de el însuşi, în ţărână. Ca să crească.
Asta reprezentând ceea ce el sau obiectul în care s-a transformat nu mai e în stare să facă: creatura alături de care stau a murit, aşa că n-o să mai poată creşte nicio- dată. Nu mai poate decât să se descompună, treptat, până când piere şi puţinul care mai rămâne. Şi de care ne descotorosim apoi.
Cineva care a murit, chibzui Mike, nu mai are cine ştie ce viitor. Nu-i mai rămâne, de obicei, decât tre- cutul. Iar pentru Arctor-Fred-Bruce nu mai există nici măcar trecutul; nu mai există decât asta.
în timp ce conducea maşina organizaţiei, persoana năruită de lângă el se legăna. Zgâlţâită de maşină.
Mă întreb, se gândi, dacă Noua-Cale a fost cea care i-a făcut aşa ceva. l-a expediat o substanţă care să-l aducă în halul ăsta, să-l facă să ajungă aşa, pentru ca, în cele din urmă, să-l primească înapoi ?
Ca să-şi construiască, îşi spuse, propria civilizaţie în inima haosului. Dacă e într-adevăr o „civilizaţie".
Nu cunoştea răspunsul. Nu era la Noua-Cale de destul de multă vreme; ţelurile lor, îl informase o dată directorul executiv, urmau să-i fie dezvăluite numai după ce avea să mai facă parte din personalul organiza- ţiei încă doi ani. Aceste ţeluri, îi mai spusese, nu aveau nimic de-a face cu renunţarea la droguri.
în afară de Donald, directorul executiv, nu ştia ni- meni cine finanţa Noua-Cale. Banii erau mereu dis- ponibili. Păi, se gândi Mike, ies o grămadă de bani din fabricarea Substanţei M. în diverse ferme îndepărtate, în mici magazine, în mai multe facilităţi etichetate drept „şcoli". Bani din producerea ei, din distribuire şi, în sfârşit, din vânzare. Cel puţin destul de mulţi pentru ca Noua-Cale să fie solvabilă şi să se dezvolte -
şi chiar mai mult decât atât. Destul de mulţi pentru scopurile lor finale.
în funcţie de ceea ce avea de gând Noua-Cale.
El aflase ceva - Departamentul de Limitare a Con- sumului de Droguri al Statelor Unite aflase ceva - pe care nu-l ştia marele public, şi nici măcar poliţia.
Ca şi heroina, substanţa M era de natură organică. Nu se obţinea în laborator.
Aşa că avea în vedere o sumă însemnată atunci când se gândea, aşa cum o făcea adesea, că acele profituri erau pe deplin suficiente pentru ca Noua-Cale să fie solvabilă - şi în ascensiune.
Cei vii, cugetă el, nu trebuiau să fie niciodată folo- siţi pentru a îndeplini scopurile morţilor. Dar morţii - se uită la Bruce, hoaspa goală de lângă el - ar trebui, dacă e posibil, să servească ţelurilor celor vii.

Asta, chibzui, este legea vieţii.
Iar morţii, dacă ar putea simţi, s-ar simţi mai bine acţionând astfel.
Morţii, îşi spuse Mike, care pot vedea încă, chiar dacă nu pot înţelege: ei sunt camera noastră de luat vederi.
1 6
Sub chiuveta din bucătărie găsi o mică bucată de os, alături de cutiile de săpun, de perii şi de găleţi. Părea uman, şi se întrebă dacă era al lui Jerry Fabin.
Asta îl făcu să-şi amintească o întâmplare din viaţa lui, care se petrecuse cu multă vreme în urmă. Locuise cândva împreună cu alţi doi tipi şi, uneori, făceau glume despre un şobolan pe nume Fred, care trăia sub chiuveta lor. Şi le spuneau oamenilor că, odată, când
rămăseseră într-adevăr lefteri, se văzuseră nevoiţi să-l mănânce pe bietul şi bătrânul Fred.
Poate că bucata era dintr-un os de-al lui, de-al şobo- lanului de sub chiuveta lor, pe care îl născociseră ca să le ţină de urât.
îi auzea vorbind în salon.
- Tipul ăsta era terminat, mult mai mult decât lăsa să se vadă. Aşa aveam impresia. într-o zi s-a dus cu ma- şina la Ventura şi a umblat peste tot ca să-şi găsească un vechi prieten, aflat în zona centrală, înspre Ojai. A recu- noscut imediat casa, fără să-i fi ştiut numărul, şi a între- bat lumea dacă îl putea vedea pe Leo. „Leo a murit. Ne pare rău că n-aţi ştiut." Aşa că, atunci, el a spus: „OK, o să revin joi". A plecat, s-a întors pe coastă şi cred că joi s-a dus din nou să-l caute pe Leo. Ce ziceţi de asta ?
Le asculta discuţia bându-şi cafeaua.
- ...se rezolvă, în cartea de telefon e trecut un sin- gur număr; poţi să suni la numărul ăla şi să cauţi pe ori- cine vrei. E scris pe toate paginile.....Vorbesc despre o
societate dementă de-a binelea. Ai numărul ala, numă- rul, şi în portofel, scris în grabă pe mai multe hârtiuţe şi cărţi de vizită, asociat cu diferite persoane. Iar dacă îl uiţi nu mai poţi suna pe nimeni.
- Poţi să suni la Informaţii.
- Au acelaşi număr.
Continua să-i asculte; era interesant, locul ăla pe care îl descriau. Când sunai, postul telefonic era deran- jat, sau, dacă nu era, ţi se spunea: „îmi pare rău, aţi gre- şit numărul." Aşa că sunai din nou şi dădeai de persoana pe care o căutai.
Când cineva se ducea la doctor - era unul singur şi era specialist în orice - exista un singur medicament.
După ce îţi punea diagnosticul, îţi prescria medica- mentul. Duceai reţeta la farmacie ca să-l capeţi, dar far- macistul nu reuşea niciodată să descifreze ce scrisese doctorul, aşa că îţi dădea singurul soi de pilulă pe care îl avea şi care era aspirina. Iar aia te vindeca de orice.
Dacă încălcai legea, era vorba despre o singură lege, pe care toată lumea o încălca în repetate rânduri. De fiecare dată, poliţistul nota cu meticulozitate totul, legea şi infracţiunea, mereu aceeaşi. Şi exista întot- deauna o aceeaşi pedeapsă pentru orice încălcare a legii, de la traversarea neregulamentară până la înalta tră- dare : aceasta era pedeapsa cu moartea, iar înlăturarea ei era dezbătută în mod public, dar nu se putea face nimic pentru că, atunci, pentru traversarea neregula- mentară n-ar mai fi existat nici un fel de pedeapsă. Aşa că a rămas în vigoare şi, în cele din urmă, comunitatea a fost distrusă cu totul şi a dispărut. Nu, n-au înnebu- nit - erau deja dementi. Au dispărut rând pe rând, deoarece au încărcat legea şi, ca să spunem aşa, şi-au dat obştescul sfârşit.
Bănuiesc că, se gândi, atunci când oamenii au auzit că ultimul dintre ei a murit, au spus: Mă întreb cum ară- tau indivizii ăştia. Să vedem - ei bine, o să ne-ntoarcem joi. Deşi nu era sigur, râse şi, când o spuse cu voce tare, toţi cei din salon făcură acelaşi lucru.
- Foarte bine, Bruce, îi spuseră.
Apoi asta se transformă într-un soi de poantă; când, acolo, la Samarkand House, cineva nu înţelegea nimic sau nu putea găsi ceea ce fusese trimis să aducă, ca, de exemplu, un sul de hârtie igienică, spuneau: „Ei bine, cred c-o să mă-ntorc joi". în general, poanta îi era atri- buită. Era maxima lui. Ca în cazul comicilor de la te- levizor, care repetă aceeaşi poantă iarăşi şi iarăşi, în
fiecare săptămână. Prinsese la Samarkand House şi avea sens pentru fiecare dintre ei.
Mai târziu, la jocul dintr-o noapte, când îi recunos- eură, pe rând, meritul fiecăruia pentru ceea ce adusese la Noua-Cale, ca, de exemplu, un Concept, pe el îl credi- tară pentru că le adusese umorul. Adusese cu el capaci- tatea de a vedea lucrurile ca fiind amuzante, indiferent cât de rău s-ar fi simţit. Toţi cei din cerc aplaudară şi când, surprins, ridică ochii, văzu inelul de zâmbete, căl- dura din privirea aprobatoare a fiecăruia dintre ei, iar sunetul aplauzelor rămase alături de el pentru o vreme destul de îndelungată, sălăşluindu-i în adâncul inimii.
1 7
în anul acela, spre sfârşitul lunii august, la două luni după ce intrase în Noua-Cale, fu transferat la o fermă din Napa Valley, situată în centrul părţii de nord a Californiei. Acolo e ţara vinului, unde se află multe podgorii renumite din California.
Donald Abrahams, directorul executiv al Fundaţiei Noua-Cale, semnase ordinul de transfer. La sugestia lui Michael Westaway, un membrul al personalului care devenise deosebit de interesat să vadă ce se putea face cu Bruce. Mai ales de când jocul eşuase în cazul lui. De fapt, în loc să-l ajute, îi înrăutăţise starea.
- Te numeşti Bruce, îi spuse administratorul fermei, în timp ce el cobora cu stângăcie din maşină, luându-şi valiza cu o smucitură.
- Mă numesc Bruce, răspunse el.
- Bruce, o să încercăm să ne ocupăm o vreme de fermă.
- OK.
- Cred c-o să-ţi placă mai mult aici, Bruce.
- Cred c-o să-mi placă, zise el. Mai mult aici. Administratorul fermei îl studie cu atenţie.
- Te-au tuns de curând.
- Da, m-au tuns.
Bruce ridică mâna ca să-şi pipăie creştetul ras.
- De ce?
- M-au tuns fiindcă m-au găsit în apartamentele femeilor.
- A fost prima oară ?

- A fost a doua oară. Prima oară am fost violent, spuse Bruce, după o pauză.
Stătea în picioare, ţinându-şi încă valiza în mână; administratorul îi făcu semn s-o lase jos.
- Am încălcat regula violenţei.
- Ce-ai făcut ?
- Am aruncat o pernă.
- OK, Bruce, zise administratorul. Vino cu mine şi-o să-ţi arăt unde-o să dormi. Aici nu avem o clădire cu locuinţe; avem barăci mici, pentru câte şase persoane. Dorm, îşi pregătesc mâncarea şi stau acolo când nu sunt la lucru. Nici nu organizăm şedinţe de joc, mergem doar la muncă. Ai terminat-o cu jocurile, Bruce.
El dădu semne de încântare; pe faţă îi apăru un zâmbet.
- îţi plac munţii? Administratorul fermei arătă către dreapta lor. Uită-te-n sus. Munţi. Fără zăpadă, dar munţi. Santa Rosa e la stânga; se fac nişte struguri grozavi pe coastele muntelui ăstuia. Noi nu plantăm struguri. Avem diverse alte produse de fermă, dar nu şi struguri.
- îmi plac munţii, zise Bruce.
- Priveşte-i.
I-i arătă din nou. Bruce nu se uită într-acolo.
- O să facem rost de-o pălărie pentru tine, spuse administratorul. Nu poţi lucra la câmp, ras în cap, fără să ai una. Nu ieşi la muncă până nu-ţi găsim o pălărie. Ai înţeles ?
- Nu mă duc la muncă până ce nu am o pălărie, zise Bruce.
- Aerul e bun aici, spuse administratorul.
- îmi place aerul, răspunse el.
- Da, zise administratorul, făcându-i semn să-şi ia valiza şi să-l urmeze.
Uitându-se la Bruce, se simţea stânjenit. Nu ştia ce să spună. Sosirea unor astfel de oameni era, pentru el, o experienţă obişnuită.
-Tuturor ne place aerul, Bruce. Chiar ne place. Avem asta în comun.
încă o mai avem, se gândi.
- O să-mi văd prietenii ? întrebă Bruce.
- Te gândeşti la cei de acolo, de unde ai venit ? De la sediul din Santa Ana ?
- Mike, şi Laura, şi George, şi Eddie, şi Donna, şi...
- Oamenii de la reşedinţele din oraş nu vin la ferme, îi explică administratorul. Astea sunt activităţi la care nu e permis accesul oricui. Dar probabil c-o să te duci înapoi, o dată sau de două ori pe an. Organizăm petreceri de Crăciun şi de...
Bruce se oprise.
- Următoarea, spuse administratorul, făcându-i din nou semn să-şi reia mersul, e de ziua Recunoştinţei. O să trimitem lucrătorii înapoi, la reşedinţele lor de origine, pentru două zile. Pe urmă, înapoi, aici, până la Crăciun. Aşa c-o să-i revezi. Dacă n-o să fie transferaţi
la alte sedii. Mai sunt trei luni până atunci. Dar aici, la Noua-Cale, nu trebuie să te ataşezi de o altă persoană - nu ţi-au spus asta ? Trebuie să te raportezi doar la fami- lie, ca la un întreg.
- înţeleg asta, spuse Bruce. Ne-au pus s-o memo- răm, ca parte a Crezului celor de la Noua-Cale. Se uită împrejur şi întrebă: Pot să beau nişte apă?
- O să-ţi arăt unde sunt sursele de apă. E una în ba- raca ta, dar există şi una publică, pentru toată familia de aici. îl conduse către una dintre barăcile din prefabri- cate. Fermele astea sunt închise fiindcă avem culturi experimentale şi de hibrizi, pe care vrem să le ferim de infestarea cu insecte. Oamenii, chiar şi cei care fac parte din personal, vin aici având insecte dăunătoare pe haine, pe pantofi şi în păr. Alese o baracă la întâmplare. A ta are numărul 4-G, se hotărî. Ţii minte ?
- Arată toate la fel, zise Bruce.
- Prinzi de ea, de baraca ta, cu nişte cuie, un obiect după care s-o recunoşti. Aşa o să-ţi fie mai uşor să-ţi aduci aminte. Pune ceva colorat.
Deschise uşa barăcii; aerul stătut şi fierbinte din in- terior îi izbi în faţă.
- Cred c-o să te trimitem mai întâi la plantaţia de anghinare, chibzui. O să fie nevoie să porţi mânuşi - au ghimpi.
- Anghinare, spuse Bruce.
- La naiba, avem şi ciuperci aici. O fermă experi- mentală de ciuperci, etanşeizată, bineînţeles - şi crescă- torii de ciuperci de cultură trebuie să-şi ţină recolta la adăpost - ca să împiedice sporii patogeni aduşi de vânt să le contamineze răzoarele. Sporii de ciuperci plutesc în aer, bineînţeles. Ăsta-i pericolul pentru toţi planta- torii de ciuperci.
- Ciuperci, zise Bruce, intrând în baraca întune- coasă şi încinsă.
Administratorul îl urmări cu privirea.
- Da, Bruce, spuse el.
- Da, Bruce, spuse Bruce.
- Bruce, zise administratorul. Trezeşte-te.
Din semiîntunericul rânced al barăcii, el dădu din cap, încă ţinându-şi valiza în mână.
Ăştia adorm imediat ce se lasă seara, îşi spuse admi- nistratorul. Ca găinile.
O legumă printre legume, se gândi. Ciupercă prin- tre ciuperci. Ai grijă ce culegi.
Aprinse lumina electrică din plafonul barăcii, apoi începu să-i arate lui Bruce cum să facă acelaşi lucru. El nu părea să se sinchisească; zărise munţii şi, pentru prima dată conştient de prezenţa lor, rămăsese cu pri- virea pironită într-acolo.
- Munţii, Bruce, munţii, spuse administratorul.
- Munţii, Bruce, munţii, spuse el, cu ochii în gol.
- îngână-mă, Bruce, îngână-mă, făcu administratorul.
- îngână-mă, Bruce...
- OK, Bruce, zise administratorul, şi închise uşa barăcii în urma lui, gândindu-se: Cred c-o să-l trimit la morcovi Sau la sfeclă. La ceva simplu. Ceva care să nu-l pună în încurcătură.
Şi-o să aduc o altă legumă în baraca cealaltă, în aia de acolo. Să-i ţină companie. Să-şi doarmă vieţile îm- preună, la unison. în şiruri. Pe hectare întregi.

îi arătară câmpul, şi el văzu tulpinile de porumb, ca pe nişte proiecţii zdrenţuite. Cultivă gunoi, se gândi. Conduc o fermă de gunoaie.
Se aplecă şi zări o floare mică, albastră, care creştea aproape de pământ. Era mai multe, pe tulpini scurte, foarte, foarte subţirele. Ca o mirişte. Paie.
Acum, când îşi putea aduce faţa destul de aproape ca să le desluşească, văzu că erau o mulţime. Câmpuri întregi, printre şirurile mai înalte, de porumb. Ascunse printre ele, după obiceiul multor fermieri: o cultură în interiorul alteia, ca nişte inele concentrice. Aşa cum se cultivă marijuana, îşi aminti, pe plantaţiile din Mexic: încercuită - ca într-un inel - de plante mai înalte, ast- fel încât federalii n-o pot observa din jeep. Dar o poate fi văzută din aer.
Şi, când localizează, acolo, jos, o astfel de cultură în oală, mitralierele federalilor îi seceră pe fermier, pe so- ţia lui, pe copiii lor, ba chiar şi animalele. După care pleacă. Elicopterul lor îşi continuă cercetarea, secondat de jeepuri.
Nişte floricele albastre atât de frumoase.
- Te uiţi la floarea viitorului, spuse Donald, directo- rul executiv al centrului Noua-Cale. Dar nu pentru tine.
- De ce nu pentru mine ? întrebă Bruce.
- Tu ai luat deja prea mult dintr-un lucru bun, zise Directorul. Râse pe înfundate. Aşa că ridică-te şi n-o mai venera - nu mai e dumnezeul tău, idolul tău, deşi a fost cândva. Ce vezi crescând acolo, o viziune transcen- dentală ? După cum arăţi, aşa s-ar părea.
îl bătu cu fermitate pe umăr, apoi, întinzându-şi mâna, i-o puse în faţa ochilor înţepeniţi.
- Au dispărut, spuse Bruce. Florile de primăvară au dispărut.
- Nu, pur şi simplu, nu le mai poţi vedea. E o pro- blemă filozofică, pe care n-ai înţelege-o. Epistemologia - teoria cunoaşterii.
Bruce nu vedea decât podul palmei lui Donald pu- nând stavilă luminii şi se holbă la el o mie de ani. Lumina era zăvorâtă; fusese zăvorâtă; avea să fie zăvorâtă pen- tru el, zăvorâtă pe vecie pentru ochii morţi de dincolo de timp, ochi care nu puteau privi în altă parte şi o mână care nu avea să de dea la o parte. Timpul se oprise în vreme ce ochii lui priveau în gol, iar universul se coa- gulase împreună cu el, cel puţin pentru el, îngheţase odată cu el şi cu puterea lui de înţelegere, pentru că ne- mişcarea atinsese apogeul. Nu exista nimic pe care să nu-l fi ştiut; numai avea ce să se întâmple.
- întoarce-te la lucru, Bruce, spuse Donald, directo- rul executiv.
- Am văzut, zise Bruce.
Am aflat, se gândi. Asta a fost: am văzut substanţa M crescând. Am văzut moartea răsărind din pământ, din ţărâna însăşi, pe un câmp albastru, ca o mirişte colorată.
Administratorul fermei şi Donald Abrahams se ui- tară unul la celălalt şi apoi în jos, la silueta îngenun- cheată, la bărbatul îngenuncheat şi la Mors ontologica, plantată pretutindeni, la adăpostul lanului de porumb.
- întoarce-te la lucru, Bruce, spuse apoi bărbatul îngenuncheat, ridicându-se în picioare.
Donald şi administratorul se îndreptară, agale, spre Lincolnul lor oprit. Stăteau de vorbă; el îi privi înde- părtându-se - fără să se întoarcă, fără să fie în stare să se întoarcă.
Aplecându-se, Bruce rupse una dintre plantele al- bastre din mirişte, apoi şi-o puse în pantoful drept, unde nu putea fi zărită. Un cadou pentru prietenii mei, îşi spuse, şi, în profunzimea minţii sale, acolo unde nimeni nu putea pătrunde, se gândi cu nerăbdare la ziua Recunoştiinţei.

COMENTARIUL AUTORULUI

Acesta este un roman despre nişte oameni mult prea pedepsiţi pentru ceea ce au făcut. Au vrut să se distreze, dar erau ca nişte copii care se joacă în mijlo- cul străzii: vedeau cum erau ucişi ceilalţi, unul după al- tul - călcaţi de maşini, mutilaţi, omorâţi - dar îşi continuau jocul, fără nici o grijă. Pentru o vreme am fost, într-adevăr, foarte fericiţi cu toţii, aşezaţi laolaltă, fără să muncim, ci doar vorbind verzi şi uscate şi glu- mind, dar totul s-a terminat înfiorător de repede, iar pedeapsa a fost dincolo de orice închipuire: chiar şi atunci când am fost în stare s-o vedem, nu ne-a venit să credem. De exemplu, în timp ce scriam această carte, am aflat că persoana de la care am ponit când am con- struit personajul Jerry Fabin s-a sinucis. Prietenul meu, pe care l-am folosit pentru a contura un alt per-, sonaj, pe Ernie Luckman, a murit înainte de a începe romanul. Pentru o vreme, am fost eu însumi unul din- tre acei copii care se jucau în mijlocul străzii; ca şi cei- lalţi, am încercat să mă distrez în loc să mă maturizez şi am fost pedepsit. Sunt pe lista care urmează, o listă a celor cărora le-am dedicat acest roman, şi care speci- fică ce s-a întâmplat cu fiecare dintre ei.
Abuzul de droguri nu e o boală, e o decizie, ca cea de a te arunca în faţa unei maşini în mişcare. Nu ar tre- bui numită maladie, ci raţionament eronat. Iar atunci când începe să fie practicat de un grup de oameni e o de- viere socială, un stil de viaţă. Motoul unui asemenea stil de viaţă este: „Fii fericit acum, pentru că mâine o să mori", dar începi să te stingi aproape imediat, iar ferici- rea e o amintire. Deci nu e vorba decât de o accelerare, de o intensificare a unei existenţe umane obişnuite. Nu e un stil de viaţă diferit de al dumneavoastră, e doar mai rapid. Totul se petrece în zile, în săptămâni sau în luni, în loc de ani. „Ia banii şi lasă onoarea deoparte", spunea Villon în 1460. Dar asta e o greşeală dacă banii sunt re- prezentaţi de un creiţar, iar onoarea, de o viaţă întreagă.
Romanul nu are nici o morală; nu e de factură bur- gheză; nu spune că au greşit jucându-se atunci când ar fi trebuit să muncească. Când s-au scris tragediile greceşti, societatea începea să descopere ştiinţa, ceea ce înseamnă legea cauzei şi a efectului. în romanul acesta, apare Nemesis: nu soarta, pentru că oricare dintre noi ar fi putut alege să pună capăt jocului din stradă, ci pedeapsa cumplită a celor care au continuat să se joace, aşa cum am povestit-o, desprinzând-o din adâncul vieţii şi al inimii mele. Eu nu mă număr printre personajele romanului; eu sunt romanul. Deşi aşa era, în acel moment, întreaga noastră naţiune. Romanul povesteşte despre mult mai mulţi oameni decât cei pe care îi cunosc personal. Despre unii dintre ei am citit cu toţii în ziare. Această şedere ală- turi de prieteni, vorbind verzi şi uscate în timp ce benzile magnetice înregistrau, a fost cea mai nefericită alegere a unui deceniu, a anilor şaizeci, atât în, cât şi în afara socie- tăţii noastre. Iar natura ne-a pedepsit cu severitate. Nişte lucruri cumplite ne-au silit să încetăm.
Dacă a existat vreun „păcat", atunci e vorba despre faptul că aceşti oameni au vrut să se distreze la nesfâr- şit şi au fost pedepsiţi, dar, aşa cum spuneam, aşa cum am simţit-o, pedeapsa a fost mult prea cumplită şi pre- fer să o privesc numai urmând exemplul grecilor, sau într-un mod neutru din punct de vedere moral, ca pe o manifestare,

pur şi simplu ştiinţifică, a legii determi- niste şi imparţiale a cauzei şi efectului. Eu i-am iubit pe toţi. Iată lista celor cărora le-am dedicat dragostea mea:

Gaylene	decedată
Ray	decedat
Francy	psihoză permanentă
Kathy	dereglare cerebrală permanentă
Jim	decedat
Val	dereglare cerebrală masivă permanentă
Nancy	psihoză permanentă
Joanne	dereglare cerebrală permanentă
Maren	decedată
Nick	decedat
Terry	decedat
Dennis	decedat
Phil	dereglare permanentă a pancreasului
Sue	dereglare vasculară permanentă
Jerri	psihoză permanentă şi dereglare vasculară

... şi aşa mai departe.
In Memoriam. Aceştia au fost prietenii mei; nu există alţii mai buni. Au rămas în gândurile mele, iar duşmanul nu va fi iertat niciodată. „Duşmanul" e faptul că au înţeles greşit jocul. Să le acordăm şansa de a se mai juca încă o dată, într-un alt mod, şi de a fi fericiţi.

M U L Ţ U M I R I
Fragment din „The Other Side of the Brain: An Appositional Mind" („Cealaltă Faţă a Creierului: In- teligenţa Juxtapusă") de Joseph E. Bogen, doctor în medicină, care a apărut în Bulletin of the Los Angeles Neurologicul Societies, voi. 34. nr. 3, din iulie 1969. In- clus cu acordarea permisiunii.
Fragment din „The Split Brain in Man" („Scindarea Creierului Uman") by Michael S. Gazzaniga care a apă- rut în Scientific American, august 1967, voi. 217. Inclus cu acordarea permisiunii.
Poem fără titlu, republicat în Heinrich Heine: Poeme Lirice şi Balade, în traducerea lui Ernst Feise. Copyright 1961, University of Pittsburgh Press. Inclus cu permi- siunea University of Pittsburgh Press.
Alte citate în limba germană din Faust de Goethe, Partea întâi, şi din opera Fidelio de Beethoven.